

Скот Маршани

КОНСПИРАЦИЯТА

Моцарт

О Б С И Д И А Н

СКОТ МАРИАНИ КОНСПИРАЦИЯТА „МОЦАРТ“

Превод: Боян Дамянов

chitanka.info

Скот Мариани — авторът на „Ръкописът на Фулканели“

Конспирацията „Моцарт“

Убийство на гений преди повече от два века.

Тайно общество, просъществувало до днес.

Конспирация, която сее смърт...

Неизвестни лица правят опит да отвлекат прочутата оперна певица Лай Луелин. Тя се обръща за помощ към Бен Хоуп, бивш боец от британските елитни части и приятел на мистериозно загиналия ѝ брат Оливър. Официалната версия за смъртта му е трагичен инцидент край Виена, където е събирал материал за книга, посветена на Моцарт. Проучванията му разкриват, че великият композитор — виден масон — е бил отровен от могъща тайна секта. Доказателствата са в последното писмо на Моцарт, но само Оливър е знаел къде се пази то.

Часове преди да умре, Оливър е изпратил един диск на Лай. Заснетото с мобилния му телефон ритуално убийство, на което случайно е станал свидетел, е причина за неговата смърт и за преследването на сестра му. Сектата, погубила Моцарт, съществува и до днес и няма да се спре пред нищо, за да опази тайните си. Тя е по петите на Бен и Лай от Лондон до Венеция и от Виена до словенските планини, за да не им позволи да разкрият конспирацията „Моцарт“.

Бен Хоуп, макар и по-млад от популярния герой Джак Ричър, е не по-малко мъжествен и харизматичен.

Феновете на Лий Чайлд, Дейвид Балдачи и Дан Браун ще оценят таланта на създателя му — Скот Мариани, новото голямо име сред майсторите на трилъра.

На Мери, Лана и Ричард

Зная, че ще умра.

*Дали са ми aqua toffana и са изчислили
точно кога ще настъпи смъртта ми, за която
поръчаха реквием.*

Пиша го за себе си.

Волфганг Амадеус
Моцарт

1791 г.

1

Австрия

9 януари

Задавен от шок и ужас, Оливър Луелин побягна от зловещата сцена, препъвайки се в мрака. Спря да си поеме дъх и подпря гръб на голата каменна стена. Гадеше му се. Устата му беше пресъхнала.

Когато се измъкна от приема, за да разгледа имението, не подозираше на какво ще се натъкне. Но онова, което направиха пред очите му с непознатия мъж в онази странна зала със сводест таван, беше по-ужасно и от най-страховитите му фантазии.

Продължи да тича. Изкачи се по вита каменна стълба, мина по дълъг коридор и пак се озова в основната част на къщата с нейната класическа архитектура и изискан интериор. Дочу смеховете и безгрижното бърборене на гостите. Струнният квартет в балната зала свиреше валс от Йохан Щраус.

Телефонът му „Сони Ериксон“ беше включен на режим запис на клип. Той го изключи и го пусна в джоба на смокинга си, след това погледна стария механичен часовник на ръката си. Наближаваше девет и половина — рециталът му трябваше да продължи след петнайсет минути. Оливър приглади смокинга си и пое дълбоко дъх. Слезе по парадното стълбище и се вля в тълпата, като се мъчеше да стъпва уверено и да прикрие паниката си. Полилеите блестяха. Между гостите сновяха келнери със сребърни подноси, отрупани с високи чаши шампанско. Още от най-ниското стъпало той се пресегна за чаша от близкия поднос и я пресуши на един дъх. В другия край на залата, до високата мраморна камина, се виждаше полираният роял „Бехщайн“, на който бе свирил допреди минути. Сега му се струваше, че оттогава са минали часове.

Усети ръка на рамото си. Цялото му тяло се стегна и той се извърна рязко. Възрастен джентълмен с късо подстригана брада и очила с телени рамки му се усмихваше приятелски.

— Позволете да ви поздравя за блестящия рецитал, хер Майер — каза на немски той. — Вашият Дебюси беше великолепен. Очаквам с нетърпение втората част от програмата.

— *D-danke schön* — заекна Оливър и се озърна уплашено. Дали го бяха забелязали? Трябваше час по-скоро да изчезне оттук.

— Изглеждате ми преbledнял, хер Майер — сбърчи вежди старецът. — Да не ви е зле? Да ви донеса ли вода?

Оливър се замисли за вярната дума на немски.

— *Krank* — промърмори той. — Прилоша ми.

Обърна гръб на стареца и със залитане се запровира през тълпата. Блъсна се в красива жена с копринена рокля, обсипана с пайети, и разля чашата ѝ. Хората наоколо го изгледаха с упрек. Той промълви някакво извинение и продължи пътя си.

Усещаше, че привлича внимание върху себе си. Погледна крадешком през рамо и видя няколко охранители с радиостанции, които се спуснаха по стълбището, сочейки към него, и се смесиха с тълпата. Някой го беше видял да се провира под ограничителните въжета. Как иначе можеха да знаят къде е бил?

Телефонът беше в джоба му. Ако го откриеха у него, записът щеше да го издаде и щяха да го убият.

Добра се до входната врата. Студеният свеж въздух го удари в лицето; от устата му излезе облак пара. Усещаше лепкавата пот на челото си.

Ливадите около голямата къща бяха затрупани от сняг. Светкавица прорязва нощното небе и за миг огря старинната фасада. Масленозеленото му спортно ем джи беше паркирано между лъскаво бентли и едно ламборгини. Той се затича към него, когато зад гърба му се разнесе вик:

— Стой!

Без да обръща внимание на командата на охранителя, Оливър скочи в колата си. Двигателят запали отведнъж, той настъпи газта и потегли с приплъзване на гумите върху заледения паваж. При портала видя друг охранител, който говореше нервно по радиостанцията си. В същия миг двете високи крила от ковано желязо с позлата започнаха безшумно да се затварят пред него.

Оливър насочи колата към стесняващия се процеп и натисна докрай педала. От удара в желязото политна напред, предните калници

се огънаха навътре, но колата успя да мине и се понесе по заледения път, следвана от яростните крясъци на охраната.

След по-малко от минута зад него се появиха фарове на кола, които бързо го застигаха и вече го заслепяваха в огледалото за обратно виждане. От двете страни на шосето в жълтеникавата светлина на собствените му фарове профучаваха дънери на елхи и борове.

Когато видя участъка от гладък лед пред себе си, вече беше твърде късно да намали скоростта. Колата му занесе, но след отчаяно боричкане с волана успя да я овладее. Щом стъпи върху гладката като стъкло повърхност, шофьорът на по-тежката кола отзад изгуби контрол и завърши преследването в крайпътните дървета.

Двайсет минути по-късно Оливър стигна до малкия хотел, където беше отседнал. Паркира пострадалото ем джи зад сградата, за да не се вижда от пътя, и се качи тичешком в стаята си. Бурята набираше сили: рехавият снежец бе отстъпил място на пороен дъжд, който барабанеше по покрива. Когато включи лаптопа, лампата на бюрото му премигна.

Стори му се, че програмата се зарежда цяла вечност. Не знаеше с колко време разполага.

— Хайде, по-бързо! — нетърпеливо го подкани той.

Когато лаптопът най-после зареди, той припряно извика електронната си поща и в папката „Входящи“ намери съобщение, озаглавено „Писмото на Моцарт“. Беше от професора. Кликна върху „Отговори“ и започна да пише с разтреперани пръсти.

Професоре, трябва да поговорим отново за писмото.
Ще Ви се обадя. Открих нещо. Усецам опасност.

Кликна върху „Изпрати“ и бръкна в джоба си за мобилния телефон. Свърза го с кабел към лаптопа. Само по-спокойно. Без паника! Трескаво прехвърли видеоклипа на твърдия диск. Знаеше, че не бива да го открият у него. Имаше само едно сигурно място на света, където можеше да го препрати. До нея. В която и част на света да се намираше, тя щеше да го получи.

Беше стигнал до средата на писмото, когато лампите в хотела угаснаха. На екрана на лаптопа се появи съобщение за прекъснатата

интернет връзка. Той изруга и вдигна слушалката на телефона. Нямаше сигнал. Бурята бе прекъснала и телефонните линии.

Оливър прехапа долната си устна. Лаптопът все още работеше, захранван от батерии. Той мушна ръка в чантата си и напипа диска, на който съхраняваше снимките за научния си проект. Вкара го в записващото устройство и копира на него видеофайла.

Ровейки в тъмното, откри албума с дискове на „Вълшебната флейта“ от Моцарт. И без това вече се готвеше да ѝ го върне и дори бе залепил марка и надписал подплатения плик. Извади един от дисковете и на негово място постави току-що копирания CD-ROM. С маркер надраска няколко думи върху лъскавата повърхност и го затисна отгоре с оригиналния диск от комплекта. Затвори кутията, като трескаво се молеше наум ако пратката пристигнеше преди него, тя да вземе на сериозно предупреждението му.

Оливър знаеше, че недалеч от хотела, на площадчето в края на Фишер щрасе, има пощенска кутия, и хукна по стълбите. Все още нямаше електричество и къщите по улицата тънеха в мрак. Проливният дъжд бе обърнал на лапавица; докато тичаше през локвите мокър сняг, смокингът му подгизна от ледената вода. По улиците не се виждаше жива душа.

С треперещи от студ и страх пръсти Оливър пъкна плика в пощенската кутия и тръгна обратно. Трябваше да си събере багажа и веднага да се маха!

Беше на петдесет метра от притъмнелия хотел, когато иззад ъгъла блеснаха мощни фарове и го заслепиха. Големият автомобил се понесе право към него. Той се обърна и побягна, но се подхлъзна и ожули коляното си. Мерцедесът спря отстрани. Вътре имаше четирима мъже. Задните врати се отвориха, двама слязоха и с мрачни лица го сграбчиха под мишниците. Блъснаха го грубо на задната седалка и колата потегли.

Никой не продумваше. Оливър седеше неподвижно и се взираше в краката си. Мерцедесът спря и мъжете го издърпаха от колата.

Намираха се на брега на езеро. Вече не валеше и бледата луна огряваше замръзналата водна повърхност. Токът беше дошъл и в далечината мъждукаха лампите на селото.

Четиримата мъже слязоха, измъкнаха Оливър и го притиснаха с лице към студения метал на колата. Болезнено извиха едната му ръка

на гърба, с ритник разтвори краката му и умело го запретърсваха.

Той се сети за телефона миг преди да го открият в джоба му. С ужас осъзна, че в бързината е пропуснал да изтрие клипа.

Отлепиха го от каросерията; на лунната светлина проблесна цев на пистолет. Мъжът, който държеше оръжието, беше едър, около метър и деветдесет, с масивно телосложение. Очите му бяха безизразни; под късо подстриганата руса коса едното му ухо беше деформирано, сякаш откъснато и зараснало накриво.

Оливър се вторачи в него и каза:

— Виждал съм те някъде.

— Върви! — каза мъжът и посочи с пистолета към езерото.

Оливър прегази през ниските тръстики и стъпи върху леда. Измина десет метра, после петнайсет. Ледът под него беше дебел и здрав. Всеки нерв по тялото му крещеше от ужас, сърцето му блъскаше в гърлото. Трябваше да има някакъв изход.

Но изход нямаше и той го знаеше. Продължаваше да крачи напред, подхлъзвайки се по гладкия корав лед. Обливаше го пот.

Бе изминал трийсетина метра, когато зад гърба му екна изстрел. Тялото му конвулсивно се сви, ала... не усети болка, куршумът не го бе улучил. Но ледът под краката му потрепери от силата на изстрела.

Чак тогава разбра, че няма да го застрелят.

Стоеше и наблюдаваше безпомощен синкавата пукнатина, която тръгна в двете посоки от дупката на куршума и пропълзя покрай краката му с глух, насечен пукот. Вдигна поглед към брега. Видя как един от мъжете се пресегна и взе от колата къс ръбест картечен пистолет. Подаде го на високия.

Оливър затвори очи.

Високият се изправи, самодоволно ухилен, прилепи оръжието до хълбока си и изстреля къс откос в краката му.

Разхвърчаха се ледени късчета. Около краката му се образува паяжина от пукнатини. Нямаше накъде да бяга. Замръзналата повърхност заскърца, изпука и поддаде.

Шокът от допира с вкочаняващата вода спря дъха му. Той се вкопчи в назъбения ръб на леда, но не успя да се задържи. Водата покри главата му, нахлу в носа и устата, ушите му забучаха от налягането, докато отчаяно риташе и се съпротивляваше. По

непрогледния мрак разбра, че е попаднал под ледената повърхност. Ноктите му стържеха безпомощно по нея, докато течението го отнасяше по-далеч от дупката. От вдървените му устни излязоха мехурчета въздух. Пътят му назад и нагоре бе отрязан завинаги.

Той задържа дъха си и заблъска с юмруци по леда, докато силите го напуснаха. Тялото му се сгърчи в последна конвулсия и ледената вода изпълни дробовете му.

Точно преди да умре, му се стори, че дочува гърления смях на убийците си.

2

Южна Турция

Единайсет месеца по-късно

Двамата мъже, които играеха карти на кухненската маса, внезапно чува рев на двигател и вдигнаха глави в мига, когато бронята на пикапа беше на сантиметри от прозорците.

Последва удар. В стаята се изви тайфун от късчета стъкло, трески и отломки от зидария. Пикапът повлече гуми и спря; ръждивата му, обсипана с хоросан преднича се подаваше наполовина през назъбения отвор в стената.

Мъжете се хвърлиха на пода, по който се търкаляха празни бирени бутилки, но беше късно. Вратата на пикапа се отвори с трясък. От него слезе облечен в черно мъж. Черно кожено яке, черна скиорска маска, черни ръкавици. Картоиграчите запълзяха заднешком към дъното на стаята. Мъжът ги гледа няколко секунди, после извади 9-милиметров браунинг със заглушител и ги простреля с по два бързи изстрела в гръдния кош. Телата им се отпуснаха безжизнено. По плочките издрънча гилза. Мъжът в черно пристъпи до по-близкия от двамата и го довърши с куршум в главата. После и другия.

Той бе наблюдавал усамотената къща цели три дни, без да бърза, добре скрит зад дърветата отвъд оградата. Разбрал бе всичко за нея и за обитателите ѝ. Знаеше, че отзад има гараж, в който държат ръждясал форд пикап с ключовете на таблото; знаеше също, че може да прескочи оградата и да стигне до него, без да го видят от прозорците на кухнята, в която двамата пазачи обикновено играеха карти.

И най-важното — знаеше точно къде е момичето.

Прахолякът в разбитата кухня вече се слягаше. Когато се убеди, че и двамата мъже са мъртви, пришълецът върна още топлия браунинг в кобура и влезе навътре в къщата. Погледна часовника си. Откакто бе прескочил оградата, бяха изминали само две минути. Нещата вървяха по план.

Вратата на стаята, където държаха момичето, беше паянтова и се откъсна от пантите си на третия ритник. Още при първия бе дочул писъците ѝ. Той нахълта в стаята. Тя лежеше, свита на кълбо в далечния ъгъл на кревата, набързо покрита с чаршаф. В очите ѝ се четеше ужас. Мъжът знаеше, че съвсем наскоро е навършила тринайсет години.

Той пристъпи към нея и се спря до ръба на леглото. Тя запищя още по-силно. Мъжът се запита дали да не ѝ постави една от упойващите инжекции, които винаги носеше със себе си. Вместо това свали скиорската си маска и тя видя обветреното му лице с плътен загар и гъста руса коса. Той протегна ръка.

— Ела с мен — каза тихо.

Момичето престана да пищя и го погледна колебливо. Другите мъже, които познаваше, имаха зли очи. Този беше различен.

Той бръкна в джоба на якето си и ѝ показа своя снимка заедно с родителите ѝ. Тя не ги беше виждала отдавна.

— Не се бой — проговори той. — Казвам се Бен и съм дошъл да ти помогна. Семейството ти ме изпраща, Катрин. Чакаат те. Ще те отведе при тях.

Бузите ѝ бяха мокри от сълзи.

— Полицай ли сте? — запита тя.

— Не съм полицай — отвърна той. — Просто приятел.

Дланта му се протегна още по-близо до нея. Накрая тя му разреши да я улови над лакътя и да ѝ помогне да се изправи. Под грубата тъкан на блузата ръката ѝ изглеждаше безплътна. Тя не оказа съпротива, когато я поведе навън, нито реагира при вида на двата трупа на пода в кухнята.

На двора момичето запримигва от ярката слънчева светлина. Явно отдавна не беше излизала от къщата. Краката ѝ не я държаха, затова Бен я вдигна и я понесе към ленд ровъра, паркиран зад храстите на петдесетина метра от къщата. Отвори вратата и я положи на предната седалка. Тя трепереше цялата. На задната седалка имаше одеяло; той се пресегна и я зави с него.

Отново погледна часовника си. Оставаха пет минути до завръщането на другите трима мъже, ако се движеха по обичайното си разписание.

— Да вървим — промърмори той, заобиколи колата и седна зад кормилото.

Момичето каза нещо в отговор, но гласът ѝ беше отслабнал и не се чуваше.

— Какво? — попита Бен.

— Ами Мария? — повтори тя, като го гледаше уплашено.

Той присви очи.

— Мария ли?

Катрин посочи къщата зад тях.

— Тя остана вътре.

— Коя е Мария, момиче като теб ли? И нея ли я държат насила?

Катрин кимна мрачно. В този момент той взе решение.

— Добре, изчакай ме тук за минута. Нали мога да ти имам доверие?

Тя отново кимна.

— Къде е Мария?

Откри я точно за три минути. За да стигне до нея, трябваше да мине през една вмирисана стая, в която имаше разхвърлян креват, заобиколен от видеокамери на стативи. В ъгъла на купчина бяха натрупани евтини прожектори, а на ниска масичка с дебели крака имаше телевизор и видеокасетофон, които работеха с намален звук. Бен се загледа разсеяно в образите на екрана; изведнъж си даде сметка какво вижда. Разпозна единия от мъжете, които бе застрелял току-що. Голото, мятало се момиче на несръчно заснетия видеофилм едва ли имаше и дванайсет години.

Обзет от внезапна ярост, той с ритник запрата телевизора на пода. Кинескопът се пръсна на хиляди малки частици.

Вратата на Мария не беше заключена. Когато влезе в мизерната стаичка, от пръв поглед му се стори, че е мъртва.

Беше момичето от филма. Дишаше, но беше тежко дрогирана. Мършавото ѝ телце беше облечено само в камизолка и зацапани бикини. Бен я вдигна внимателно от леглото и я понесе към ленд ровъра. Положи я на задната седалка, свали якето си и я зави с него. Катрин се пресегна, хвана я за ръката и го погледна въпросително.

— Не се бой, ще се оправи — каза тихо той.

Усилващ се шум от двигател го накара да застине. Онези се връщаха. Ленд ровърът беше добре скрит в храстите и не се виждаше

от пътя. Нито пикапът, който бе хлътнал наполовина в кухнята отзад, макар че скоро щяха да го открият.

Бен седна зад волана, като се заслушваше напрегнато. Чуха се гласове — един от тримата бе слязъл от колата. Желязната порта изскърца. Чакълът изхрущя под гумите на сузукито. Двигателят гъргореше през пробития на много места ауспух. Колата спря пред къщата; вратите ѝ се затръшнаха. Чуха се стъпки и мъжки смях.

Той безшумно затвори вратата на ленд ровъра и посегна към ключа на запалването. Още преди ония да имаха време да реагират, щяха да са далеч оттук. После той щеше да върне Катрин на семейството ѝ, а Мария щеше да предаде на властите, на които все още имаше доверие.

И тогава ръката му, посягаща към ключа, се спря във въздуха. Той се притисна с гръб към седалката и зажумя. Пред очите му изплуваха онези сцени. Същите, от филма. Груби мъжки ръце, опипващи детска плът. Разтегнати в мазна усмивка усти с прогнили зъби. Молещите очи на момичето, проснато по гръб на кревата.

Бен погледна през рамо; крехкото телце на Мария лежеше кротко на задната седалка. Катрин се извърна към него и го погледна, сбърчила чело.

Е, какво пък, каза си той. Бръкна под седалката и извади резервното си оръжие — гладкоцевна пушка „Итака“, 12-и калибър „помпа“, черна и брутална, дълга не повече от 60 сантиметра между пистолетната ръкохватка и дулото на прерязаната цев. Тръбният магазин под цевта беше зареден с ловни патрони със сачми за глиган — от онези, които отварят заключена врата, без да се налага да търсиш ключа.

Бен отвори вратата и слезе.

— Веднага се връщам — каза той през рамо на Катрин.

Тримата бяха вече на предната веранда, когато той ги настигна изотзад. Двама от тях — дебелият и дългокосият — си разправяха някакъв виц на турски и се заливаха от смях. Третият имаше сериозен вид — беше с татуировки и зализана с брилянтин коса, а в ръката си подрънкваше връзка ключове. В колана му беше затъкната китайска имитация на „Колт-А1“ от 1911 г., с прибрано навътре чукче на ударника. Аматьор, каза си Бен.

Когато металното прещракване на „помпата“ отекна рязко зад тях, тримата се извърнаха едновременно с разширени от ужас очи. Нито един не се сети да посегне към оръжието си. От нечия зяпнала уста изпадна недоизпушен фас.

Той ги изгледа студено за секунда, после изпразни магазина на пушката от упор в телата им.

3

Някъде над Франция

Два дни по-късно

Бенедикт Хоуп погледна разсеяно през прозореца на грамадния „Боинг 747“ и отпи още една глътка уиски, докато морето от бели облаци под него бавно се носеше в обратна посока. Кубчетата лед в чашата му подрънкваха. Уискито опари езика му. Беше някаква евтина безименна смес, предназначена за авиокомпаниите. Все пак беше по-добре от нищо. Четвъртото му уиски за този полет. Или може би петото. Вече не помнеше точно.

Мястото до него беше празно, както и повече от половината седалки в първа класа. Той загърби прозореца, протегна се сънливо и затвори очи.

Три поръчки за тази година. Бе порботил здраво и сега беше уморен. В Турция му бяха нужни цели два месеца, за да проследи мъжете, отвлекли Катрин Петерсен. Два безкрайни месеца, прекарани в пот и мръсотия, в тичане по фалшиви следи, в отработване на фалшиви сигнали, в търсене под дърво и камък. Родителите на Катрин се бяха отчаяли и мислеха, че вече няма да я видят жива. Бенедикт Хоуп никога не обещавахе нищо. Защото знаеше, че винаги съществува риск клиентът му да получи своя най-близък в затворен ковчег.

При него досега това се бе случвало само веднъж. В Мексико Сити — един от световните центрове на отвличанията. Не беше по негова вина. Похитителите бяха заклали детето още преди да поискат откупа. Бен беше този, който откри трупа. Малко момче, още ненавършило единайсет години, напъхано във варел от нафта. С отрязани уши и пръсти на ръцете. Понякога похитителите дори не го правеха за пари. До ден-дневен Бен избягваше да си мисли за тази история, но макар и потиснат в съзнанието му, споменът за нея го караше да продължава.

В Турция бе действал с обичайната си настойчивост. Досега никого не бе подвел, нито веднъж не се бе отказал да доведе работата докрай. Дори в многото случаи, когато му се виждаше безнадеждна. При тази поръчка, подобно на много други преди нея, трябваше да започне от нищо, без улики, без следа, с насила изтръгнати недомлъвки от хора, които се бояха да говорят. После изведнъж се появи нишка, която го отведе до къщата. Заради нея загинаха хора. Но Катрин Петерсен бе върната на родителите си, а малката Мария се намираше в добри ръце, докато издирваха семейството ѝ.

Сега на Бен не му оставаше нищо друго, освен да се прибере у дома, в сигурното убежище, което му даваше онази стара къща на западното ирландско крайбрежие. За момент си представи самотния, закътан частен плаж в скалистото заливче, където обичаше да остава насаме с вълните, чайките и мислите си. Плановете му след турската поръчка бяха да остане там колкото се може по-дълго. До следващото телефонно обаждане. Това беше единственото, в което нито за миг не се съмняваше — че рано или късно ще има нова поръчка.

И тя бе дошла много по-скоро, отколкото очакваше. Около полунощ предишната вечер, както си седеше в бара на хотела с няколко питиета на масата пред себе си за компания и броеше часовете, които оставаха до отпътуването му от Истанбул. Тогава за пръв път през последната седмица провери гласовата поща на мобилния си телефон. Имаше едно-единствено съобщение — женски глас, който Бен разпозна безпогрешно.

Беше Лай Луелин. Последният човек на земята, от когото очакваше телефонно обаждане. Той прослуша няколко пъти съобщението. Гласът ѝ звучеше напрегнато, притеснено, някак задъхано.

Бен, не знам къде си и дали изобщо ще получиш това съобщение. Но имам нужда да те видя. Не знам към кого друг да се обърна. В момента съм в Лондон, отседнала съм в хотел „Дорчестър“. Ще ме откриеш там. Ще те чакам колкото е необходимо. И после, със свито гърло: Бен, страх ме е. Моля те, ела по-бързо!

Съобщението беше отпреди пет дни, получено на четвърти декември. Още щом го чу, той отмени полета си за Дъблин. И сега, след по-малко от час, щеше да кацне на „Хийтроу“.

Какво ли можеше да иска тя от него? Лай Луелин бе дошла на погребението на Оливър през януари — в онзи ужасен ден, когато Бен видя ковчега на приятеля си да се спуска в земята на онова затънтено гробище под ледения уелски дъжд. Бе застанала на самия ръб на гроба, с развяна от вятъра дълга черна коса. Родителите ѝ бяха починали преди много години. А сега бе загубила и брат си, удавил се при трагичен инцидент. Някой се сети да разпери чадър над главата ѝ. Тя изобщо не забеляза. Красивите ѝ черти бяха изопнати, лицето ѝ беше пепеляво. Изумруденозелените ѝ очи, чийто блясък вече толкова години Бен не можеше да забрави, бяха вперени в зейналата яма. Не обръщаше внимание на фотографите, кръжащи наоколо като лешояди. Бяха дошли да снимат оперната звезда, прекратила европейското си турне, за да придружи ковчега на брат си с частен самолет от Виена до техния роден Уелс.

През онзи ден той искаше да я заговори, но между двамата имаше натрупана твърде много болка. Тя не го бе видяла на погребението, а и той благоразумно бе стоял встрани. На излизане от гробището бе успял да мушне визитка в ръката на личната ѝ асистентка. След това се бе измъкнал тихомълком.

След погребението Лай Луелин се бе усамотила в дома си в Монте Карло, далеч от хорските погледи. Той често си мислеше за нея, но така и не се реши да ѝ се обади.

Не и след всичко, което ѝ бе причинил преди петнайсет години.

4

*Баликели, Северна Ирландия
Петнайсет години по-рано*

Вечерта след един дъждовен вторник ефрейтор Бенедикт Хоуп отби встрани от главната улица и закрачи през локвите в тесния проход между сградите, покрай кофите с боклук и наскоро изрисуваните графити с надписа: *Папата да го духа!* Табелката на малката винарна се полюляваше и жално скърцаше от вятъра.

Той мина през каменната арка на входа и отърси дъжда от дрехите си, доволен, че вече не е с униформа. Ръждива желязна стълба водеше до двойната летяща врата на винарната. Отблизо се чуваше как някой свири на пиано. Той бутна вратата и пристъпи навътре по изтъркания балатум. В заведението нямаше почти никой. Той придърпа едно високо столче и седна на бара. Срещу него барманът търкаше една халба с памучен парцал.

— Как я караш, Джо?

Джо се усмихна през гъстата си брада.

— Криво-ляво, движим я някак. Същото както винаги ли?

— Защо не? — рече Бен.

Джо грабна една ниска дебелостенна чаша и я напълни от бутилката „Блек Буш“, която висеше с гърлото надолу зад гърба му.

— Май скоро ще я довършиш — подметна той, като посочи с пръст нивото на течността в бутилката.

Пианистът подхвана нова мелодия. Очуканото старо салонно пиано бе останало почти без лак и остро се нуждаеше от акордиране, но под опитните му пръсти звучеше добре. Свиреше доста прилична версия на буги-вуги от 50-те, нещо на Джери Ли Луис вероятно, като с лявата ръка набиваше плътни акорди, докато с дясната рисуваше ефирно синкопирани блусови фрази във високия регистър.

— Не е лош, какво ще кажеш? — запита Джо. — От твоите е, както го гледам.

Бен се извърна на високото столче и погледна назад.

— От моите е, наистина — каза той.

— Жалко, мислех да го наема. Може пък да поживи заведението.

Бен знаеше и името на младежа. Редник Оливър Луелин. Беше висок и строен, с гъста, по войнишки подстригана черна коса. Улисан в свиренето, сякаш не забелязваше, че Бен го гледа.

Отстрани на пианото се беше облегнала симпатична блондинка на двайсетина години и наблюдаваше възхитено как пръстите на Оливър бягат по клавишите. Внезапно той прекара дясната си ръка по цялата клавиатура в устремно легато, което премина в бърза поредица джазови акорди; Джери Ли неусетно отстъпи място на Оскар Питърсън.

— Фантастичен си, да знаеш! — възкликна момичето, задавено от възторг. — И не си войник, нали? Кажи ми, че не си!

— Всъщност съм — отвърна усмихнато Оливър, без да прекъсва изпълнението си. — От Специалните части.

— Будалкаш ме — каза тя.

— Не те будалкам — отвърна той. — Не ми е в стила. Специални части значи, че всяка част ми е специална. Такъв съм аз, специален отвсякъде.

Тя се изкиска и закачливо го сръга с юмрук в гърба. Той продължи да свири с дясната ръка, докато с лявата я обгърна през кръста и я придърпа към себе си.

— На столчето има място за двама ни — каза Оливър. — Сядай, ще те науча на един дует.

Тя седна и притисна бедрото си в неговото.

— Как се казваш? — попита той.

— Бърни.

Бен се подсмихна и отпи от чашата си. Двамата с Джо бармана се спогледаха многозначително. Редник Луелин не си губеше времето.

Вратите се отвориха, влязоха четирима младежи и седнаха около една маса в средата на помещението. Бяха на двайсет и пет-шест, наперени, самоуверени. Единият пристъпи към бара и поръча наливна светла бира, без да отговори на приветливото кимане на Бен. В това време друг от младежите — едър и затлъстял, с белезникаво, подпухнало като тесто лице, се извърна тежко на стола си и подвижна към момичето:

— Бърни! Я ела тука!

Присвитите му очи се впериха в гърба на Оливър, който в този момент ѝ показваше простичкия дует.

Бърни нервно скочи на крака.

— Трябва да тръгвам — прошепна тя на Оливър, който разочаровано сви рамене и подхвана ноктюрно от Шопен.

Бърни се премести на масата на четиримата.

— Кво се занасяш с тоя? — запита троснато дебелакът. — Не го ли видиш какъв е?

— Безобидна закачка — отвърна тихо тя. — Остави го на мира, Гари.

Оливър спря да свири. Вдигна полуизпитата чаша бира от капака на пианото и я пресуши на един дъх, погледна часовника си и излезе от бара. Докато минаваше покрай тях, Бърни изви глава и му се усмихна замечтано.

Четиримата се спогледаха. Гари повдигна вежди и посочи с глава вратата.

— Ти чакай тука — изръмжа той на Бърни и отблъсна стола си назад. Четиримата изгълтаха набързо бирите си и станаха. Тръгнаха към вратата. Бърни ги погледна уплашено.

— Гари... — започна тя.

— Затваряй си човката — срязва я Гари, насочил месест показалец в лицето ѝ. — Ти си виновна, мърло! Колко пъти съм ти казвал да не се занасяш с войници!

Четиримата се запътиха навън с решителна крачка.

Бен, който бе наблюдавал цялата сцена, мрачно въздъхна. Постава чашата си на бара и се смъкна от високия стол.

Отвън четиримата вече бяха настигнали Оливър в тесния проход между сградите и го бяха притиснали до една стена. Двама от тях бяха извадили сгъваеми ножове. Гари го удари с юмрук в корема и Оливър отначало се преви на две, после внезапно се изправи и тресна нападателя си с чело между веждите. Дебелакът изпищя от болка и залитна назад; от разбития му нос шурна кръв. Другите трима вкупом се нахвърлиха на Оливър, двама опряха ножове на шията му, докато третият го ритна в корема. Взеха му портфейла и започнаха да вадят банкноти.

В това време Бен се бе приближил безшумно зад тях. Гари беше зает с разбития си нос, та той се насочи към другите трима. Сграбчи единия от ножарите за косата и с ритник в свивката на коляното го тръшна на земята. Докато онзи се гърчеше и виеше от болка, Бен можеше с лекота да го довърши, но се задоволи да го изрита с все сили в чатала. Пострадалият нададе животински писък, а другите двама пуснаха Оливър и побягнаха.

Гари вдигна юмруци. Лицето му беше обляно в кръв. Бен знаеше точно какво да очаква от него. Беше типичен кръчмарски побойник — несръчен, без мозък и тренинг. Разчиташе на сляпа ярост, физическа сила и малко късмет. Ей сега щеше да се спусне напред като разярен бик. Ударите му щяха да са бавни, юмруците да описват широка крива, която един добре трениран боксьор можеше да блокира без всякакво усилие. А блокираш ли му удара, успееш ли да влезеш в кривата на замаха, можеш да го проснеш с едно кроше.

Гари се нахвърли върху него точно както бе очаквал. Единственият проблем на Бен бе как да го извади от строя, без да му причини тежки наранявания. Още при първия замах хвана юмрука му като в клещи и му счупи китката. Последва саблен удар, който превърна устните на Гари в кърваво желе и го запрати с темето напред в кофите за боклук. Просна се по гръб върху мокрия бетон до приятеля си, който се мяташе и пищеше от болка, стиснал в шепи смазаните си тестиси.

Бен помогна на Оливър да се изправи. Младежът още не можеше да си поеме въздух след здравия ритник в корема.

— Хайде, да вървим — подкани го Бен, като го подкрепяше. Под краката им изхрущя нещо. Бен погледна надолу. Бяха зъбите на Гари.

— Дойде тъкмо навреме да ги отървеш — изхриптя Оливър. — Аз сигурно щях да ги убия. — Той изгледа намръщено Бен, после внезапно го позна. — Сър! — рече смаяно той.

— Забелязах това — отвърна Бен. — Специални части, а?

Портфейлът на Оливър се търкаляше върху мократа земя. Бен се наведе и събра изпадалите от него хартийки. Шофьорска книжка, пари, снимка. Постава всичко обратно в портфейла, сгъна го и посегна да го върне на Оливър.

И тогава се спря. Отвори портфейла. Извади снимката. Погледът му се задържа дълго върху нея.

На снимката бяха Оливър и някакво момиче по време на парти. Той я беше обгърнал с ръка и правеше клоунски физиономии срещу обектива.

Ала Бен не гледаше Оливър.

Момичето беше със зелена вечерна рокля, която подчертаваше цвета на очите ѝ; лъскавата ѝ черна коса се спускаше на вълни върху голите рамене.

За няколко мига Бен не можа да откъсне очи от снимката. Накрая, преди да я върне в портфейла, я размаха пред лицето на Оливър.

— Ако имах такава приятелка — каза той, — нямаше да се набутвам в каша заради такива като Бърни.

Оливър взе портфейла и го пусна в джоба си. Обърса кръвта от горната си устна.

— Добър съвет, сър — каза накрая той. — Само че не ми е приятелка. Това е по-малката ми сестра.

5

Лондон

Бен пресече импозантното фоайе на хотел „Дорчестър“ и застана на рецепцията.

— Дали мис Луелин е още в стая 1221? — попита той.

След три минути забързаните му стъпки заглъхваха в мекия килим по коридора към вратата ѝ, докато се чудеше какво ли иска от него и какво би могъл да ѝ каже след толкова време.

Зави зад един ъгъл и видя насреща си някакъв мъж. Нямахше вид на човек, който чака някого, нито пък на гост на хотела. Просто си стоеше с гръб към една от вратите. Бен зърна номера зад гърба му — 1221.

Огледа мъжа от глава до пети. Беше много едър. Поне с половин педя по-висок от самия Бен и около два пъти по-тежък от него. Сигурно имаше 160 килограма. Облечен беше с тъмен полиестерен костюм, твърде изопнат на раменете и гръдния кош. Бицепсите му сякаш всеки миг щяха да пръснат шевовете на ръкавите. След поне едно десетилетие злоупотреба със стероиди лицето му беше покрито с белези от акне. Миниатюрната му глава лыщеше гладко обръсната, кацнала на огромните рамене като грахово зърно върху закачалка за балтони.

Без да забавя крачка, Бен приближи до него.

— Дошъл съм да се видя с Лай Луелин — каза той.

Грамадният мъж кръстоса ръце на гърдите си и поклати глава със самодоволна усмивка.

— Никой не може да я вижда — отвърна той. — Не желае да я безпокоят.

— Аз съм ѝ приятел. Очаква ме.

Широко разположените очи го изгледаха втренчено.

— Не ме е уведомила.

— А ще ѝ предадеш ли, че съм тук? — попита Бен. — Казвам се Хоуп.

Небрежно махване с ръка.

— Няма да стане.

— Дръпни се да вляза.

— Я се разкарай, малчо!

Бен се пресегна, за да почука на вратата. Квадратната длан на мъжа отскочи като пружина и късите му месести пръсти склещиха китката на Бен.

— Е, това не биваше да го правиш — каза Бен.

Мъжът понечи да отговори нещо, но в този момент Бен с рязко движение стисна китката му в желязна хватка, с която за малко не я измъкна от ставата. С ръка, извита отзад на гърба, великанът рухна на колене. Особено нещо е болката — не признава ръст и килограми.

— Какво ще кажеш да започнем отначало? — каза тихо Бен. — Дошъл съм, за да се видя с Лай Луелин. Не желая да те наранявам, освен ако не ме принудиш. Искам само да ме пуснеш да вляза при нея. Мислиш ли, че ще се справиш?

— Окей, окей! Само ме пусни... — Гласът на великана се бе извисил с цяла октава; едрото му тяло трепереше.

Вратата се отвори. В рамката ѝ се появиха още двама мъже. И двамата облечени със същите евтини костюми като пазача, но значително по-дребни от него.

Бен им хвърли предупредителен поглед.

— Я по-добре ме пуснете да вляза — каза той, — иначе ще му счупя ръката.

Зад гърбовете им се появи познато лице. Двамата веднага се дръпнаха встрани.

— Няма проблем — каза тя. — Познавам го.

— Здравсти, Лай — каза той.

Тя го изглежда.

— Какво правиш с бодигарда ми?

Гласът ѝ го накара да се усмихне. В него все така се долавяше познатият му мелодичен уелски акцент, леко смекчен от годините, през които бе обикаляла света и бе живяла в чужбина.

Бен пусна ръката на мъжа и той се свлече тихо на пода.

— На тоя чувал с лайна бодигард ли му викаш?

Другите двама се суетяха край вратата и се споглеждаха притеснено. Едрият се надигна бавно и пъшкайки от болка, унило

заразтрива китката си.

— Я по-добре влез — каза тя на Бен.

Той се провря между двамата мъже и я последва в стаята.

Номер 1221 беше всъщност огромен апартамент, изпълнен с аромат на свежи цветя. През трите високи прозореца, в процепите между плътните завеси, се процеждаше бледа слънчева светлина. Лай затвори тихо вратата, а бодигардовете останаха отвън.

Загледаха се изпитателно.

— Петнайсет години — каза той. Беше си онази Лай Луелин, която помнеше от едно време, все така красива. Същата издължена грациозна фигура, същата прекрасна кожа. Същите зелени очи. Беше облечена с избелели джинси и тъмносин пуловер. Без грим, а и нямаше нужда. Единственото бижу, което се виждаше по нея, беше златен медальон във формата на мида, окачен на тънка верижка. Косата ѝ, черна и лъскава, се спускаше до раменете, точно както я бе запомнил.

— Бен Хоуп — каза с леден глас тя. — Бях си обещала, че ако някога изобщо се видим отново, то ще е, за да те зашлевя през лицето.

— Затова ли ме повика? — попита той. — Ето ме, чувствай се свободна да го направиш.

— Не мислех, че ще дойдеш.

— Чух съобщението ти едва снощи. И ето ме тук.

— Но аз ти го оставих преди дни!

— Бях зает.

— Естествено — изсумтя тя.

— Останах с впечатлението, че имаш нужда от помощта ми — рече Бен. — А сега изведнъж ми показваш, че не съм добре дошъл.

Тя го изгледа предизвикателно.

— Вече не си ми нужен. Бях изпаднала в паника, това е всичко. Не трябваше да ти се обаждам. Нещата вече са под контрол.

— Делегацията по посрещането ми ли имаш предвид?

— Ако чак толкова си се затруднил, за да дойдеш дотук, ще те компенсирам за усилията ти — каза тя.

Ръчната ѝ чантичка беше на креслото. Тя се пресегна, извади портмонето си и отброи няколко банкноти.

— Не ти ща парите, Лай. Искам да знам какво става тук. — Той посочи с палец през рамото си. — Какъв е този цирк?

Тя остави портмонето.

— Какво имаш предвид?

— Защо си наела тия клоуни?

— За охрана.

— Те не могат да те опазят и от група монахини.

— Трябваше да наема някого. Теб те нямаше наоколо. Също както и онзи път.

— Но сега съм тук. Толкова път съм бил, поне ми кажи какво става.

Тя въздъхна разколебана.

— Е, добре. Извинявай. Уморена съм и ме е страх. Имам нужда да пийна нещо. Ти искаш ли?

Бен остави кафявото си кожено яке върху облегалката на канапето.

— Не звучи никак зле като начало — каза той. — Един хубав скоч ще ми се отрази добре след оня боклук, който ми сервираха в самолета.

— Ти все така си падаш по уискито. — Лай отвори едно барче, инкрустирано с ориенталски мотиви, и извади тумбеста зелена бутилка. За момент на Бен му се стори, че ръката ѝ трепери. — Малцово, нали? — попита тя. После напълни и своята чаша догоре, като неговата.

Той не я бе запомнил да пие. Но по онова време тя беше едва на деветнайсет... Толкова години бяха изминали оттогава. Бен изведнъж си даде сметка, че за него Лай е една непозната.

Тя развълнувано отпи от уискито си, сбърчи устни и поклати глава.

— Имам неприятности — каза. — Случи ми се нещо.

— Седни и ми разкажи всичко — подкани я той.

Двамата седнаха един срещу друг на удобните кресла от двете страни на една богато орнаментирана масичка с гравирен стъклен плот. Чашата ѝ беше вече празна. Той се пресегна за бутилката и отново я напълни.

Лай отметна кичур коса от челото си и заговори, докато въртеше чашата си с уиски върху стъкления плот.

— В Лондон съм от шест седмици, по работа — започна тя. — Правим „Госка“ в Кралската опера. Наела съм си едно апартаментче недалеч от Операта. Беше на сутринта след последното представление.

Бях си намислила да поостана още малко време. Та тази сутрин бях излязла да пазарувам из Ковънт Гардън и вече се прибирах. Апартаментчето е на тиха, обикновено безлюдна уличка. Изведнъж почувствах, че някой ме наблюдава. Нали разбираш, внезапно усещаш, че не си сам.

— Продължавай.

— Бяха седнали в една кола. Голяма, тъмна. Следваха ме със скоростта на човешки ход. Отначало си помислих, че са фотографи или някои от ония досадници, които заговарят самотни жени по улиците. Опитах се да не им обръщам внимание и ускорих крачка. Изведнъж колата ме изпревари и ме засече. Опитах се да я заобиколя от другата страна, но те излязоха и ми преградиха пътя.

— Можеш ли да ги опишеш?

Тя кимна.

— Бяха трима: шофьорът и двама други. Добре облечени с тъмни костюми. Приличаха на бизнесмени. Единият ми каза да се кача в колата. Когато се опитах да избягам, той ме хвана.

— Как успя да се отскубнеш?

Тя се усмихна мрачно.

— Животът в Монте Карло си има своите предимства. Някои казват, че било едва ли не полицейска държава, но поне е безопасно сама жена да ходи по улиците. Където и другаде да ида, в Европа или Щатите, винаги нося със себе си флакон „Мейс“.

Той примигна.

— Носиш сълзотворен спрей?

Тя поклати глава.

— Тук, в свободна Англия? Сигурно се шегуваш. Нося си лак за коса. Докато оня ме дърпаше за ръката, му го пръснах в очите.

— Простичко, но ефикасно.

Лай Луелин въздъхна и подпря глава на длани. Тежката черна коса падаше като завеса пред лицето ѝ.

— Никога не бях предполагала, че ще ми са наложи да го ползвам — каза тя. — Беше ужасно. И сега ми е пред погледа: пусна ръката ми, изкрепя от болка и започна да търка очите си. После бръкна в сакото си и извади пистолет. Побягнах като луда. Те ме подгониха. Аз тичам бързо, но със сигурност щяха да ме настигнат, ако не беше таксито, което съвсем случайно мина в този момент. Метнах

се вътре и само казах на шофьора: „Карайте!“. Оттогава не съм се доближавала до онзи апартамент. — Тя го погледна и в очите ѝ се четеше тревога. — Е, какво мислиш?

— Мисля, че ония пред вратата няма да ти помогнат много в случая.

— Това си беше опит за отвличане, не мислиш ли?

— Така изглежда — съгласи се той. — Хора с твоето обществено положение често стават обект на отвличания. Ти си известна, богата. Освен, разбира се, ако някой не си е поставил за цел да ти навреди лично. Имаш ли врагове?

Лай стисна замислено устни.

— Не се сещам. А защо да имам врагове? Аз съм просто една певица.

— Доста известна обаче. Друг път не ти ли се е случвало да усещаш, че те следят? Или да ти се обади непознат глас по телефона, да получиш необичаен имейл, или писмо?

Тя вдигна рамене.

— Имам фенове, които се опитват да се свържат с мен чрез Пам, моята асистентка. Понякога ме разпознават на улицата и ми искат автограф върху обложка на диск или нещо друго. Но никога не се е случвало някой да ме заплашва или да се държи странно.

— Когато избяга от нападателите си и взе такси, направо тук ли дойде?

— Е, не съм толкова глупава. Сетих се, че може да са запомнили номера на таксито и да ме проследят.

Той кимна.

— Значи никой не знае, че си тук, освен персоналът на хотела?

— Само полицията.

— В случаи като този от полицията няма голяма полза.

— Ами... взеха от мен показания и казаха, че ще направят разследване.

— А случайно да си запомнила номера на колата?

— Бен, всичко стана толкова бързо...

— Така е. Освен това или номерът е бил фалшив, или самата кола е била крадена. — Той се спря, обмисляйки внимателно думите си за следващото нещо, което искаше да ѝ каже. — Виж, Лай... искам да те попитам... толкова време мина оттогава...

— Откакто ме заряза и изчезна?

Той се престори, че не обръща внимание на думите ѝ.

— Искам да кажа, толкова дълго не сме се виждали и чували...

Била ли си някога омъжена?

— Странен въпрос, Бен. Не знам дали...

— Може да се окаже важно.

Лай се поколеба за миг, преди да отговори.

— Беше много след теб — каза накрая тя.

— Кой е той?

— Композитор, пише музика за филми. Казва се Крис. Крис Андерсън.

— Още ли сте заедно?

— Това продължи само около две години — отвърна тя. — Просто между нас не се получи. Понякога се виждаме като приятели. — Тя се намръщи. — Мога ли да те попитам накъде биеш?

— Отвлечането си е бизнес като всеки друг, Лай. Нищо лично. Всичко е въпрос на пари, следователно ако жертвата няма съпруг или семейство, което да плати за нейното освобождаване, липсва и мотив. Това е абсолютният емоционален шантаж. Работи само тогава, когато има трета страна, която да е достатъчно изплашена от възможната загуба на любимия човек. — Той надигна чашата си и отпи голяма глътка, с която почти я пресуши. — От това правило има само едно-единствено изключение, и то е, когато жертвата има застраховка „ОСО“.

— „ОСО“ ли?!

— Отвлечане срещу откуп.

— За пръв път чувам за такава застраховка.

— Да разбирам ли, че лично ти я нямаш?

Тя поклати глава.

— Това означава, че можем изцяло да изключим финансов мотив — продължи той. — Освен ако не е било работа на аматьори. Първо да отмъкнат човек, после да мислят за подробностите. Но тия приятели ми изглеждат по-скоро професионалисти. Освен това не смятам, че са те сбъркали с друга. Знаели са къде живееш. Някой явно си е дал труда да си подготви домашното. — Бен млъкна за момент, колкото да изпие последната глътка уиски. Празната чаша звънко изтрака върху

стъкления плот на масата. — И сега какво мислиш да правиш? — попита той.

— Първо искам да избягам по-далече от Лондон. Тук вече не издържам, в този хотел се чувствам като животно в капан. В средата на януари трябва да бъда във Венеция за „Вълшебната флейта“. Но преди това отивам в дълбоката провинция, в Западен Оксфордшър. Дейв и екипът му ще ме придружават.

— А защо тъкмо там?

— Преди време си купих къща там. Мислех си да направя оперно училище.

— Кой знае за нея?

— Засега никой, ако не броим асистентката ми и моят бизнес мениджър — каза тя. — За момента това е само празна голяма стара къща, в която има единствено кашони с неща, изпратени от Монте Карло. Още не съм започнала да я мебелирам. Но става за живеене. Ще прекарам там няколко дни, докато реша какво да правя по-нататък.

— Ще ти кажа какво трябва да направиш за начало, Лай — каза Бен, като посочи през рамо към вратата. — Най-напред трябва да разкараш тия идиоти отвън. Само ти пречат. На мое място можеше да е някой, който ти желае злото. Та те не успяха дори да ме забавят с няколко секунди.

Тя кимна.

— Да, доказва ми го на практика. Окей, готова съм да ги разкарам още сега. И после?

— Искаш ли да се включа? — попита той.

— Надявах се да го направиш.

— Аз не съм бодигард, Лай. Не ми е това професията. Но познавам разни хора. Ще ти намерим истинска охрана.

Тя не остана доволна от предложението.

— И какво, да заменим едни горили с други?

Той се усмихна и поклати глава.

— Тези, които имам предвид, са професионалисти. Истинска охрана, както казах. Изобщо няма да ги забелязваш край себе си, но ще бъдеш в безопасност. Знам това, защото аз съм ги обучавал.

— Бих се чувствала в безопасност най-вече с теб — каза тя.

— Дори след това, което ти причиних?

— Нали няма отново да ме предадеш? — попита тя. — Поне този път?

Той въздъхна.

— Няма. Повече никога няма да те предам.

6

Берн, Швейцария

Хайни Мюлер се приближи до огъня да си сгрее ръцете. От нощното небе спираловидно падаха снежинки, които се изпаряваха със съскане при допира с металните стени на мангала.

Изминал бе един дълъг ден. Протестиращите започваха да губят търпение, докато чакаха да се случи нещо. Той огледа тълпата около себе си. Беше попритихнала и не толкова нахъсана както следобед. Хората се мотаеха наоколо, пушеха билкови цигари, пиеха чай от бъз или безкофеиново кафе от термоси, разговаряха помежду си на групички; изглеждаха уморени и премръзнали. Някои бяха загубили надежда и се бяха разотишли по домовете си, но около стотина бяха останали.

По-рано се бяха опитали да проникнат в градината на хотела, но ония гадове провеждаха конференциите си при засилена охрана. Портите бяха заключени и на тях им остана единствено да размахват транспарантите си пред високата ограда. Силите на реда се държаха на дистанция, няколко полицейски коли и мотоциклети бяха паркирани малко по-нататък от двете страни на пътя, но и в парка се виждаха още. Полицаяте бяха нервни при вида на огромната тълпа.

Самият хотел се извисяваше на стотина метра по-нататък, отвъд заснежената ливада. Пред конгресния център бяха паркирани тринайсет лимузини — всичките черни, еднакви. Само преди минути Франка, приятелката на Хайни, бе забелязала шофьорите, излезли от един страничен изход, за да почистят снега от колите. Изглежда, най-после нещо бе на път да се случи.

— Ето ги! — провикна се някой.

Протестиращите вдигнаха бойко транспарантите си, сякаш бяха оръжия. **СПРЕТЕ ХАОСА В КЛИМАТА! ЕВРОПА ИСКА АРАГОН!**

През бинокъла на Франка Хайни видя как вратата на конгресния център се отвори и участниците в конференцията се изнизваха навън под сипещия се сняг. Най-младият беше малко над средна възраст.

Всички бяха елегантно облечени; някои от по-възрастните носеха меки шапки. Дворът пред хотела беше почистен от снега и поръсен със сол заради *важните* мъже; шофьорите ги очакваха с разперени чадъри. Ескортиращите полицаи се метнаха на своите хонди, цивилните агенти говореха забързано по радиостанциите си.

Тринайсетима шофьори отвориха едновременно задните врати на тринайсет лимузини; тринайсетте важни пътници се качиха и вратите се затръшнаха. Персоналът на хотела изчака почтително под сипещия сняг, докато и последната лимузина потегли. С приглушено мъркане на двигатели кортежът се отправи по алеята към високите порти, отвъд които чакаха протестиращите. Отпред бяха мотоциклетите от ескорта; най-отзад се подредиха няколко полицейски коли.

В челната лимузина се взеше слаб, елегантно облечен мъж, малко над шейсет. Казваше се Вернер Крол и беше председател на комитета. Опрял гръб на кожената облегалка, той бе скръстил ръце в скута си и изчакваше търпеливо, докато лимузината му се приближаваше към тълпата.

На седалката срещу Крол седеше личният му асистент. Беше значително по-млад, около четирийсетгодишен мъж, мускулист и ниско подстриган. Той се извърна назад и изгледа презрително развяващите се знамена и транспаранти.

— Идиоти — каза, като посочи протестиращите с облечения си в ръкавица показалец. — Какво си въобразяват, че ще постигнат по този начин?

— Демокрацията им създава илюзия за свобода — отвърна тихо Крол, като огледа втренчено множеството.

Портите се отвориха автоматично, за да пропуснат лимузините. Тълпата мигновено се скупчи около тях, скандирайки лозунги с вдигнати знамена и транспаранти. Значително повече от обикновено, отбеляза си наум Крол. Само допреди две години пред мястото на конференцията се събираха само групички хипита, не повече от шейсет-седемдесет, и за полицията не беше проблем да ги разпръсне. Днес нещата не стояха така.

Тълпата бе обградила плътно лимузината. Сред протестиращите се виждаха полицаи, които ги хващаха под мишниците и ги теглеха към чакащите коли. Напрежението се засилваше. Трима полицаи сграбчиха някакъв младеж, вдигнал плакат с надпис *ЕВРОПА ИСКА*

АРАГОН!, който препречваше пътя на лимузината. Дървената дръжка изхлопа глухо върху предното стъкло; грубо изрисуваните букви отблизо изглеждаха огромни.

Крол много добре знаеше кой е Арагон. Човекът, от когото тези хора черпеха сила. За няколко години харизматичният млад европолитик бе постигнал огромно обществено влияние и подкрепа за своята зелена, антиядрена платформа. По организираните от негово име протести вече се събираха не само орфани хипита, политически радикали и заклетни левичари. Арагон печелеше поддръжката на средните класи. А това беше опасно.

Хайни Мюлер бръкна в чантата си и извади кутия с яйца. Беше пълен вегетарианец и обикновено не си купуваше животински продукти, но за случая бе направил изключение. Яйцата бяха на няколко месеца. Широко ухилен, той изчака челната лимузина да се приближи със запалени фарове, грабна едно яйце от кутията и замахна да го запрати по колата. Някой наблизко разтръскваше флакон с червена боя.

Миг преди да запокити яйцето, ръката на Хайни замръзна във въздуха. Тъмното стъкло на лимузината се смъкна с тихо бръмчене.

Хайни се вцепени, ушите му престанаха да чуват рева на тълпата. Старецът от задната седалка го гледаше втренчено със смразяващ поглед. Кръвта в жилите на Хайни стана на лед, ръката му с яйцето се отпусна. Той стоеше като хипнотизиран; от шепата му се чу пукане. Прозорецът на лимузината се вдигна със същото тихо бръмчене, както се бе смъкнал. Тежката черна кола продължи безшумно пътя си.

Хайни Мюлер погледна надолу към ръката си. От пръстите му капеше вмирисан жълтък. Колите го подминаваха една по една, а той стоеше като закован. Постепенно крясъците на тълпата отново закънтяха в ушите му. Някакъв полицаи го сграбчи за косата и той се озова в мокрия сняг, като риташе и се съпротивляваше.

* * *

Крол се отпусна върху кожената седалка, докато колата му се носеше напред с полицейския ескорт. Телефонът му иззвъня и той бавно го вдигна към ухото си.

— Луелин се е изнесла, преди да успеем да я спипаме. — Гласът в слушалката звучеше извинително и уплашено. — Закъснели сме с половин час.

Крол слушаше с безизразно лице, зареял поглед към заснежените хълмове. Гласът продължи, набрал кураж:

— Обаче успяхме да я открием отново. Мога да ви дам адреса ѝ.

Крол се пресегна за бележник и писалка и започна да записва. После, без да каже дума, прекъсна връзката, пресегна се и натисна един бутон на пулта до себе си. Малкият плосък телевизионен екран пред него просветна и той щракна копчето на плейъра. Очите му се вторачиха в екрана. Беше си пускал видеозаписа безброй пъти; обичаше да я гледа.

Тя седеше, облежната удобно в голямото кресло на лондонско телевизионно студио, и отговаряше с оживено лице на въпросите на интервюиращия. Беше облечена с кремава кашмирена рокля; имаше огърлица от перли, които по особен начин контрастираха на абаносовата ѝ коса.

— Има нещо в тази жена, какво ще кажете? — подхвърли личният му асистент.

Крол не отделяше поглед от екрана.

— Определено има — отвърна тихо той и спря видеото. Екранът угасна. Той фиксира с леден поглед мъжа срещу себе си, после очите му бавно се преместиха върху бележника. Откъсна най-горния лист и му го подаде. — Виж там какво трябва да се направи, Джак — каза той.

Село Астън, Западен Йоркшър

Вече падаше мрак, когато стигнаха до затънтеното селце. Бен каза на шофьора на таксито да ги остави на площада. Купиха си провизии от селския магазин и поръчаха местно такси, което да ги откара до имението Лангтън Хол, на около три километра от селото.

Голямата вила беше разположена сред обширен участък земя, обрасъл с дъбове и върби, като до нея се стигаше по дълга криволичеща алея. На тъмносиньото небе се открояваха силуетите на множество комини и капандури; върху покрива проблясваше скреж. Прозорците бяха тъмни. От едно близко дърво се обади бухал.

Лай отключи тежката дъбова врата и бързо набра кода на алармената система. Едва тогава запали лампите.

— Хубава къщичка! — Гласът на Бен отекна в празния вестибюл. Той огледа с възхищение богато орнаментираната дървена ламперия и широкото парадно стълбище, което водеше за горния етаж.

— Ще стане, когато я подреда — отвърна Лай, като потрепери. — Обаче е старичка. Котелът е почти на нейната възраст, та централното отопление не работи.

— Няма проблем — каза той. — Ей сега ще запаля камините. Скоро ще стане топло.

— Благодаря ти, Бен. Под навеса има дърва.

Той я последва в обширната кухня с под от каменни плочи и остави торбичките с провизии на ниската чамова маса. Убеди се, че старомодната ключалка на кухненската врата работи, после тихо отвори едно чекмедже и откри онова, което търсеше. Незабелязано мушна нож за обезкостяване в якето си.

— Лай, отивам да донеса дърва и да поогледам наоколо. Заклучи вратата след мен.

— Какво...

— Не се безпокой, обикновена предпазливост.

Лай изпълни заръката му. Големият железен ключ се превъртя гладко в ключалката и тя чу как стъпките му се отдалечават по коридора.

Отвори бутилка вино, което бяха купили от селския магазин. В килера имаше прости водни чаши, тенджери и тигани. Тя свали един тежък чугунен тиган от куката и го постави върху готварската печка.

Докато вадеше кутия яйца от торбите, неволно се усмихна на себе си. Чувстваше се някак особено в компанията на Бен Хоуп след всичките тези години. Навремето го бе обичала, беше лудо влюбена и готова заради него да жертва кариерата си още преди да бе започнала.

— Ще ти хареса — бе й казал Оливър в онзи далечен ден. И се бе оказал прав. Новият приятел на брат й от армията не приличаше на нито един от мъжете, които бе срещала дотогава. Тя току-що бе навършила деветнайсет, а Бенедикт — както й го бяха представили — беше с четири години по-голям от нея. Винаги усмихнат, с бърз и остър ум. Заговори я по начин, по който никой не я бе заговарял преди. И ако до момента си бе мислила, че любов от пръв поглед има само в приказките, изведнъж й се случи на самата нея. Това беше за пръв и последен път в живота й и тя до ден-днешен помнеше всеки миг от петте месеца, които прекараха заедно.

Дали Бен се бе променил много през всичките тези години? Физически не й изглеждаше чак толкова различен. Лицето му бе станало някак по-изпито, по-угрижено; имаше сякаш повече бръчки от мръщене, отколкото от смях. Беше все така пълен със сили и в отлична физическа форма. Но нещо в него все пак се бе променило. Онзи Бен, когото познаваше преди, беше някак по-мек, по-нежен. На моменти й изглеждаше дори уязвим.

Сегашният Бен Хоуп беше различен. От Оливър тя бе чувала много за живота му през изминалите петнайсет години; знаеше, че е видял и изтърпял, а вероятно и извършил ужасни неща. Подобни преживявания нямаше как да не оставят своя отпечатък върху човека. На моменти й се струваше, че долавя студен блясък в очите му, някаква ледена твърдост, каквато не бе забелязвала преди.

Двамата вечеряха, седнали върху килима пред камината в още необзаведения й работен кабинет. Това беше най-малката стая в обширната къща и пукащите дърва в камината бяха успели бързо да

прогонят студа. По дъбовата ламперия пробягваха отблясъци от огъня. В тъмните ъгли на стаята бяха струпани запечатани с тиксо кашони.

— Пържени яйца с бекон и евтино вино — подметна той. — Трябвало е да се родиш войник!

— Когато работиш толкова часове в денонощието, колкото аз, се научаваш да се радваш на простите неща в живота — отвърна с усмивка тя.

Бутилката помежду им беше вече преполовена и Лай Луелин за пръв път от много дни се чувстваше приятно отпусната и спокойна. Дватамата поседяха мълчаливо известно време, докато погледът ѝ блуждаеше в хипнотичния ритъм на пламъците.

Бен наблюдаваше лицето ѝ, осветено от огъня. В съзнанието му изплува ясен образ от последния път, когато бяха седели така преди много години. Дватамата с Оливър бяха в домашен отпуск от войската и заедно бяха отишли на гости на семейството Луелин в дома им в Уелс. Старата градска къща, някога принадлежала на богати търговци, беше позападнала подобно на бизнеса на Ричард Луелин — акордьор и реставратор на стари пиана, и се нуждаеше от ремонт. Преди това Бен само веднъж и за кратко бе виждал бащата на Оливър и Лай — добродушен едър мъж в средата на шейсетте, с посивяла брада и зачервено от повечко портвайн лице, с тъжни очи на вдовец, загубил съпругата си преди шест години.

Беше вечер, навън валеше пороен дъжд, в комина свиреше вятър. Оливър се бе възползвал от седмичния си отпуск, за да се впусне, както сам се бе изразил, в „търсене на физическа красота, която да хармонира с душевните му нагласи“. Ричард Луелин се бе оттеглил в личния си кабинет на горния етаж, където прекарваше голямата част от времето си, заровен в стари книги и вестници.

Останали сами долу, Бен и Лай бяха приседнали край буйния огън, който той бе разпалил в камината, и бяха разговаряли тихичко в течение на часове. Това бе вечерта на тяхната първа целувка. Бяха последвали и други, но не много.

Усмивайки се на себе си, той се върна към настоящето. Загледа се в нея, докато отблясъците от огъня пробягваха по страните ѝ. Нито времето, нито славата я бяха променили.

— За какво си мислиш? — попита той.

Лай се извърна и го погледна.

— Мислех си за теб — отвърна тя.

— Какво за мен?

— Дали си се женил, дали си срещнал някоя...

Той замълча за момент.

— За мен е трудно да създам семейство при живота, който водя.

А и си мисля, че не съм от онези, които ще се заседят на едно място.

— Значи не си се променил.

Думите ѝ го жегнаха, но той не отговори.

— Толкова дълго те мразих — продължи тихо тя, вперила поглед в пламъците, — след всичко, което ми причини.

Бен продължи да мълчи.

— Защо не дойде онази вечер? — настойчиво попита тя, като се извърна с лице към него.

Той въздъхна и помълча още известно време, преди да отговори:

— Не знам. — Самият той често си задаваше този въпрос.

— Аз те обичах — каза тя.

— И аз те обичах — отвърна той.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Но повече обичаше полка си...

— Бях млад, Лай. Струваше ми се, че знам какво искам.

Тя отново се загледа в огъня.

— Онази вечер, след като падна снегът, те чаках. Бях така развълнувана. Беше моят дебют. Мислех, че си сред публиката, пях за теб с цялото си сърце. Ти беше обещал, че ще дойдеш в гримьорната да ме вземеш за партито. Но така и не дойде. Просто изчезна.

Той не се сещаше какво да ѝ каже.

— Наистина разби сърцето ми — продължи тя. — Може би дори не го съзнаваш.

Той се пресегна и я докосна по рамото.

— През цялото време чувствах вина за това, което направих. Така и не успях да го изтрия от съзнанието си и оттогава много често си мисля за теб.

— Съжалявам — каза тя. — Не биваше да ровя в миналото. Беше толкова отдавна.

Известно време седяха мълчаливо. Той сложи още една цепеница в камината и пак седна до нея, загледан в оранжевите искри, които

излитаха през комина. Не знаеше какво повече да ѝ каже.

— Липсва ми Оливър — каза внезапно тя.

— И на мен ми липсва — отвърна той. — Иска ми се да се бяхме виждали по-често през последните години.

— Той те споменаваше много.

Бен поклати глава.

— Какво, по дяволите, е правил при онова езеро?

— Никой не знае със сигурност — каза тя. — Единственият свидетел на инцидента е дамата, с която е бил онази вечер.

— Коя е тя?

— Мадлен Лоран. Съпруга на някакъв дипломат. Получил се лек светски скандал. Имало намеса на странични хора, които настоявали следствието да протече при пълна дискретност. Някои от подробностите са доста завоалирани.

— Разкажи ми какво всъщност е станало.

— Знам само, че е бил на някакво събиране, всъщност официален прием с фракове и тъй нататък, на който били поканени много важни хора. Не знам нито къде се е провел, нито кой друг е бил поканен на него. Ако е имало свидетели, вероятно не са искали да се замесват в скандала.

— Фракове и важни хора, казваш — промърмори замислено Бен. — Не ми звучи като събитие, на което Оливър би отишъл.

— Бил е с нея. Тя твърди, че я бил преследвал. Съпругът ѝ бил някъде другаде. Пили шампанско. Той изпил доста порядъчно количество.

— Това си е в негов стил — призна Бен.

— Двамата пили и танцували през цялата вечер. Тя също си била пийнала, но не чак колкото него. Постепенно нещата стигнали дотам, че той настоявал да отидат някъде насаме. Тя твърди, че ѝ предлагал да я откара в хотел, да си наемат стая заедно.

— Не са ли могли просто да се вмъкнат в някоя от спалните?

— Явно не.

— Не ми звучи убедително. Не беше в стила му да шофира пиян.

— И аз си казах същото — отвърна Лай. — Само че видях колата, беше я ударил на път за хотела. Така че е истина. Видях щетите по нея.

— Онова старо ем джи ли?

— Да. Беше го смачкал здравата. Предницата беше цялата огъната и хлътнала. Сякаш се бе удрял в стена или нещо такова.

— Ако се е появил в хотела пиан и със смачкана кола, сигурно е имало и други свидетели — каза Бен.

Тя поклати глава.

— До хотел изобщо не са стигали. Явно не са могли да чакат. Просто са отбили от пътя на някакво закътано място.

— Край езерото?

Тя кимна. Лицето ѝ се изопна.

— И там е станало всичко. Според жената той си мислел, че ще е забавно да се попързая по леда.

— Това пък съвсем не е в негов стил!

— Знам — каза тя. — Но по всичко личи, че тъкмо така е станало. Дошла му е тази щура идея и е излязъл на леда. Отначало и на нея ѝ се сторило смешно. После се отегчила и се върнала в колата. Заспала на седалката.

— Толкова е била пиана, че неусетно да заспи? — отбеляза Бен.
— Странно, защото впоследствие си спомня доста подробности.

— Предавам ти само това, което твърди тя. Няма доказателства, че е било нещо по-различно.

— Той кога е излязъл на леда, преди или след секса?

— Според нея до секс не се е стигнало.

— Значи той е бил толкова нетърпелив, че не е дочакал да стигнат до хотела, пък като спрели край езерото, най-напред отишъл да се попързая?!
— Знам, знам — каза тя. — И аз си помислих същото. Не звучи никак логично. Но предполагам, че е бил пиан...

Бен въздъхна.

— Е, добре. Разкажи ми всичко докрай.

— Тя се събудила, премръзнала от студ. Предполага, че е станало след около половин час. — Лай се спря, въздъхна, притвори очи, отпи глътка вино. — И това е. Била сама. Оливър не се бил върнал от леда. Не се виждала и следа от него. Само дупката, през която бил пропаднал.

Бен разтърка огъня. Не каза нищо; мълчаливо претегляше чутото. *По дяволите, Оливър, та ти си специално обучен да не се*

замесваш в такива неща! Как може да го допуснеш, глупако! Такава нелепа смърт...

— А какво търсеше Оливър в Австрия? — попита накрая той.

— Събираше материал за книгата си.

Бен остави ръжена.

— Книга ли? Каква книга, роман ли?

— Не, пишеше нещо за Моцарт.

— Биография, така ли?

— Не за живота на Моцарт — каза тя. — Житейската му история е описвана милион пъти. По-скоро за неговата смърт.

— Странна тема. Не че съм осведомен кой знае колко по въпроса.

— Оли се беше посветил изцяло на тази тема. Постоянно ми пращаше бележки, за да ме държи в течение на проучванията си. Аз го финансирах, така че може би се е чувствал задължен да го прави. Така и не ми оставаше време да прочета нещата му, а когато се случи... този инцидент, вече не можех да ги докосна. Дори в деня на смъртта си ми беше изпратил нещо. Така и не го отворих. — Тя наведе глава, отпи от виното си и продължи: — Но през последните два месеца постепенно стигнах до идеята да продължа започнатото от него.

— Да довършиш книгата му, така ли?

— Ами да! Мисля, че бих го направила в негова памет. — Лай посочи с палец през рамо. — Всички те му бележки са тук, изпратих ги с багажа от Монте Карло. Опаковани са в един от онези кашони ей там. — Тя се усмихна. — Смяташ ли, че е толкова смахната тази идея?

— Коя, да довършиш книгата му? Не, смятам, че е чудесна. А ти мислиш ли, че ще успееш?

— Аз съм все пак певица, а не писателка — отвърна тя. — Но темата е интересна и, да, наистина смятам, че ще се справя. Може пък да ми е и от полза. Нали разбираш, да ми помогне да приема смъртта, загубата на близък човек...

Бен кимна замислено. Наля отново чашите. Бутилката беше празна и той си помисли да донесе още една.

— Смъртта на Моцарт — каза унесено той. — Аз пък си мислех, че и за нея всичко се знае.

— Че е бил отровен от завистлив съперник? — Тя се изсмя. — Тази теория е доста остаряла. Пореден мит, който се взриви с времето.

Бен вдигна чашата си и се загледа в танцуващите пламъци през червения филтър на виното.

— А каква беше гледната точка на Оливър?

— Той твърдеше, че проучванията му са довели до сензационни разкрития около теорията за убийството на Моцарт. Ето защо придаваше такова значение на книгата си.

— И кой все пак го е убил?

— Според Оливър това може да е било работа на масоните — каза Лай.

— Някакви типове с ленти през рамо и с един навит крачол на панталона?

Тя го изгледа ядосано.

— Оливър го приемаше доста сериозно.

— А защо им е било на масоните да правят такова нещо?

— Заради „Вълшебната флейта“.

— Онази опера, която спомена. Има ли още, или очакваш да отгатвам?

— „Вълшебната флейта“ е пълна с масонска символика — обясни търпеливо тя. — С тайни, които масоните са положили клетва да опазят.

— И откъде Моцарт е научил всичките тези тайни?

— Ами просто самият той е бил масон.

— Виж, това не го знаех. И какво? Раздрънкар се е и те са го цапардосали с нещо тежко по главата?

— Да речем. Самата аз не знам много повече по въпроса.

— Сигурно ще се получи интересно четиво. — Бен се усмихна.

— А откъде Оливър е получавал всичката тази информация?

— От откритието на татко — отвърна тя. — Не помниш ли?

Той помнеше.

— Онова писмо...

Лай кимна.

— То беше в основата на проучванията му. Книгата щеше да се нарича „Писмото на Моцарт“.

Бен се канеше да отговори нещо, когато телефонът й иззвъня. Тя го измъкна от джоба си.

— Лай Луелин.

От другата страна Бен дочу мъжки глас. Лай слушаше намръщено.

— Вече не съм в „Дорчестър“ — каза тя. Последва кратка пауза. — Намирам се на вилата си, Лангтън Хол... За какво става дума?

Бен не чуваше какво казва мъжът. Вместо това наблюдаваше Лай внимателно. Очите ѝ се разшириха.

— О, господи! Цялата къща?! — Отново пауза. Тя изглеждаше разстроена. — Не са били докоснати? Не... е, добре. — Нова пауза. Тя вдигна ръка и несъзнателно разроши косата си. — Добре — каза тихо тя. — Аз ще... благодаря ви, че ме информирахте.

Лай прекъсна връзката и въздъхна дълбоко.

— Господи! — промълви тя.

— Какво има?

— Беше полицията. Апартаментът ми в Лондон е бил... разбит.

Виена

Детектив сержант Маркус Кински никога не забравяше човешко лице. И сега, когато забеляза жената насред многолюдния площад, той инстинктивно я последва.

Беше студен виенски следобед; от надвисналото небе всеки момент щеше да завали сняг. Тя се провираше ловко през тълпите туристи и пазаруващи. Облечена беше с тъмносиня пелерина и барета в същия цвят — небрежно, но в никакъв случай не евтино. Кински пазеше трийсетметрова дистанция, без да отделя очи от обекта; леденият декемврийски вятър развяваше старата му шуба. Той я видя да влиза в чайната.

Сержантът се спря пред входа и я проследи с поглед през стъклото. Беше едно от онези тежкарски виенски заведения, които роденият в Източен Берлин Кински ненавиждаше с цялото си сърце.

Тя седна на една маса в най-отдалечения ъгъл. Метна синята си пелерина на съседния стол, извади книга с меки корици от чантата си и се зачете. Кински влезе в чайната и седна на място, откъдето можеше да я наблюдава иззад вестника си. Беше прекалено едър за малката мраморна масичка; ратановият стол скърцаше и се огъваше заплашително под масивното му тяло. Всичко в това заведение беше толкова *префинено*.

Кински беше водещият офицер по делото и бе присъствал в стаята за разпити, когато доведоха Мадлен Лоран. Това бе преди близо година, след случая с удавянето на Оливър Луелин. Тогава тя беше блондинка с дълга коса. Жената насреща му в чайната беше брюнетка, а косата ѝ бе подстригана късо и оформена така, че да скрива овала на лицето. Но чертите ѝ си бяха все същите. Тъмнокафявите очи, с които прегледа менюто и после хвърли бърз поглед на келнера, за да го повика — и те бяха същите. Поръча си торта „Сахер“ и горещ шоколад със сметана плюс чашка зелен шартрьоз.

Лакома кучка, помисли си Кински. Пък и немският ти изведнъж се е подобрил. Но че е тя, бе сигурно.

Кински си поръча еспreso. Чисто, без сметана и захар. Облегна се назад на стола си и се престори на вгълбен във вестника. Мислите му го отнесоха назад, към случая „Луелин“.

Мадлен Лоран. Двайсет и шест годишна. Националност — французойка. Омъжена за Пиер Лоран, дипломат във френското посолство във Виена. Скандалът бе умело потулен. Хората на Лоран бяха оказали натиск върху полицията да си мълчи за леката авантюра на съпругата му с чужденеца Оливър Луелин. Сълзливите й показания бяха записани на видео и архивирани... и изведнъж загадъчно изчезнаха от архива. Но междувременно бе пристигнал докладът на съдебния лекар, така че никой не обърна внимание на тази дребна чиновническа грешка.

Никой, освен Кински. Но когато започна да задава въпроси, най-официално му бе наредено да не рови повече. Случаят бил деликатен. И надлежно приключен. След няколко дни се чу, че въпросният дипломат бил изтеглен от Австрия и назначен на нов тригодишен мандат, някъде на безопасно разстояние. Във Венецуела, доколкото си спомняше Кински. В продължение на седмици след това тази история не му даваше покой.

Ако жената насреща му беше същата, какво правеше отново във Виена? На гости при приятели за Коледа? Може би все пак трябваше да я остави на мира. Може би наистина си губеше времето с нея.

Ала инстинктите му казваха друго. Освен това след два́сет и шест години стаж като полица́й — първите девет от които в комунистически Източен Берлин — Маркус Кински се бе научил да се доверява на своя нюх.

Той отиде в мъжката тоалетна и се заключи в една от кабините, извади телефона си и набра номера, който бе наизустил от менюто на чайната.

После се върна да си допие кафето тъкмо в момента, когато управителката се провикна от бара:

— Моля за извинение, дами и господа, има ли тук Мадлен Лоран? Имам да й предам важно съобщение. Няма такава? — Управителката огледа помещението, вдигна рамене и се върна към задълженията си.

При споменаване на името жената замръзна на мястото си. Чашката ѝ се спря на три сантиметра от устата, после тя се поопомни и я остави полека на масата, без да отпие. Огледа се нервно наоколо. Кински се усмихна иззад вестника си. *Спилах ли те!*

Жената вдигна чантата и пелерината си и стана от стола, оставяйки недоядената торта. Отиде забързано до бара, плати сметката и напусна.

Кински хвърли няколко монети на масата и я последва. Тя се промъкна ловко през тълпите пазаруващи и спря такси. Пътят на Кински бе препречен от тълпата. Беше на шест-седем метра от нея, когато тя се метна в колата. Дългият ѝ изящен крак се прибра вътре, вратата се затръшна и таксито се вля в трафика.

— По дяволите!

Кински се върна в чайната, отиде право на бара и поиска да говори с управителката. Когато дойде при него, той ѝ показа значката си.

— Полиция. Една жена си тръгна оттук преди две минути. Плати с карта. Трябва ми името ѝ.

Управителката невъзмутимо посегна, извади пачка касови бележки и му подаде най-горната. Кински ѝ хвърли бегъл поглед.

Името и подписът на бележката не бяха на Мадлен Лоран. Жената се казваше Ерика Ман.

Лангтън Хол, Оксфордшър

Бен прекара една неспокойна нощ на течение в коридора пред спалнята на Лай Луелин. Тя се бе опитала да го убеди да спи в една от осемте празни спални на Лангтън Хол, но той държеше да е близо до нея, а нямаше къде по-близо да се настани, освен в нейната спалня.

Докато седеше на пода, подпрян неудобно с гръб на стената, мислите му кръжаха все около Лай. Чувстваше се някак особено, съзнавайки, че ги дели само една стена. Навремето бяха толкова близки, че сега му беше неописуемо тежко да бъде хем до нея, хем така далеч.

Наближаваше шест сутринта и Бен бе успял да остане буден, палейки една след друга лютивни турски цигари. Когато през прашния прозорец в коридора проникнаха първите лъчи на зората, той си мислеше за телефонното позвъняване от полицията предишната вечер. Прехвърли в съзнанието си всички подробности. Апартаментът на Лай в Ковънт Гардън можеше да е разбит и претършуван във всеки един момент през последните пет дни. Съседите се върнали от почивка и като забелязали, че вратата е открената, надникнали вътре, видели пораженията и позвънили в полицията.

Оказало се обаче, че не става въпрос за обикновен грабеж. Нападателяте били изкъртили дъските от пода, разбили цялата мебелировка, разрязали дори възглавниците на леглата и канапетата, но... не взели нищо. Полицаяте открили перлената ѝ огърлица заедно със златния часовник и диамантените обици на нощното ѝ шкафче, точно както ги била оставила. Бен не виждаше в това никаква логика.

Той се изправи на крака и се протегна, сгъна спалния чувал и слезе долу. Вече правеше кафе в кухнята, когато Лай се появи, трепереца от студ, с разрошена коса. Изпиха по чаша горещо кафе, докато наблюдаваха изгрева от кухненския прозорец. Лай държеше чашата си с две ръце, за да ги стопли. По бледото ѝ лице Бен отгатна, че не е спала много повече от него.

— Какво смяташ да правиш сега? — попита го тя. — Ще останеш ли наоколо, или ще се обадиш по телефона, както спомена?

— Бих се чувствал по-добре, ако знаех, че имаш надеждна охрана — отвърна той. — Не мога да бъда денонощно до теб, да те следвам навсякъде, да пазя гърба ти всяка секунда. — Той помълча и добави: — Същевременно искам да знам какво се случва около теб.

— Значи оставаш?

Той кимна.

— Поне за малко.

Тя сложи чашата си на плота.

— А, добре тогава. Ако ще стоя известно време в тази къща, по-добре да започна с разопаковането. В кашоните има пуловери, а тук е страшен студ.

Бен донесе дърва от навеса. Лай го наблюдаваше, докато бързо разчисти изстиналата камина в кабинета и стъкна огъня. Скоро в камината забумтяха оранжеви пламъци. Докато работеше, Бен усети движение зад гърба си и рязко се извърна.

— Какво правиш, за бога? — запита я той.

Тя спря да подскача на място и се засмя.

— Едно време в Уелс, като ни свършиха парите за отопление, татко ни караше да скачаме и да тичаме из къщата, за да се сгреем. Или пък ни извеждаше на дълги разходки и когато се върнехме премръзнали и със зачервени бузи, вкъщи ни се струваше топло и уютно.

Бен постави няколко едри цепеници върху подпалките.

— Звучи ми като във войската — подхвърли той. — Само че там му викат „каляване на характера“.

Лай се загледа през прозореца. Слънцето вече се подаваше над върховете на дърветата.

— Да ти кажа честно, нямам нищо против една разходка. Вече дни наред съм като затворник. Какво ще кажеш да поизлезем на въздух?

— Разбира се, тъкмо да ми покажеш имението си.

Тя заключи тежката задна врата и пъкна ключа в джоба на бежовото си велурено яке. Вдигна лице към слънцето, затвори очи и тъжно се усмихна.

Известно време вървяха мълчаливо. Теренът около къщата се спускаше под лек наклон, през ливади и покрай декоративно езеро, към някаква гора. Поеха по една пътечка, осяяна с клечки и жълти листа, размекнати от дъждовете, и преминаха през тунел от преплетени лаврови клони. През дупките между листата над главите им проблясваха лъчите на студеното зимно слънце.

— Сега ще видиш любимото ми местенце — каза тя, сочейки напред. Тунелът от сочни вечнозелени листа правеше остър завой и пред очите им изведнъж се разкри дивна гледка към ливадите и проблясващата в далечината река. На отсрещния бряг пасеше стадо коне.

— Преди да дойде лятото, ще поръчам за тук няколко пейки — каза Лай. — Толкова е красиво!

Бен обаче усещаше, че съзнанието ѝ е заето с тревожни мисли.

— Знам, че не ти се иска да се връщаме за пореден път на тази тема — подхвърли той, — но е редно да знаем какво всъщност се случва.

Тя заби поглед в краката си.

— Не разбирам.

— Убедена ли си, че не търсят нещо в апартамента ти?

Лай въздъхна.

— Казах ти, този апартамент ми беше само база в близост до Операта. Не държах нищо в него и почти не се свъртах там.

— И си абсолютно сигурна, че е бил празен, когато си се нанесла? Че нищо не е забравено от предишните наематели?

Тя поклати глава.

— Както ти казах, наех го празен. Не, търсят нещо мое. Нещо, свързано с мен, но какво ли?

Бен не отговори. Протегна ръка и леко я стисна за рамото. Мускулите ѝ бяха напрегнати. Тя се дръпна крачка встрани и ръката му увисна във въздуха.

Той вдигна поглед към небето. Всеки момент щеше да завали. Разхождаха се от близо час.

— Да се връщаме — каза Бен.

Докато извървяха обратния път към къщата, оловни облаци бяха закрили слънцето. Вятърът се засилваше и вече запряска. Лай отключи задната врата и Бен тръгна по коридора към кухнята, където бе

оставил раницата си. Посегна към телефона, и изведнъж замръзна. Очите му се присвиха.

Лай забеляза това.

— Какво има?

Той я погледна повелително и притисна показалец към устните си. Тя направи жест, сякаш искаше да каже: „Нищо не разбирам“.

Той се пресегна мълчаливо, хвана я над лакътя и я дръпна след себе си към другия край на стаята. Отвори рязко вратата на килера и я побутна вътре.

— Бен... — Очите ѝ бяха широко разтворени от страх и объркване.

— Не мърдай, не издавай звук! — прошепна той и затвори вратата след нея.

Огледа се и грабна тежкия чугунен тиган от готварската печка. Излезе през откренатата врата на кухнята и с безшумни стъпки се запромъква по облицования с ламперия коридор.

Откри ги в кабинета ѝ. Бяха двама, с гръб към него. Маскирани и въоръжени. С еднакви военни куртки и автоматични пистолети в кобури, препасани през гърдите.

Не си губеха времето. Около тях се въргаляха преобърнати кашони, а съдържанието им беше изсипано върху голите дъски. Навред бяха разпръснати партитури, писма, книжа. Мъжът отляво ровеше в куфар, мятайки дрехи по пода. Този отдясно бе коленичил пред камината и с двустър боен нож разрязваше голям кашон, облепен с тиксо.

И двамата не забелязаха, когато Бен пристъпи в стаята.

Кашонът се отвори и от него изпаднаха книги и папки с документи. Мъжът бръкна вътре и извади тънък класьор. Разгледа го и махна с ръка на другия.

Мъжът отляво тъкмо извъръщаше лице към него, когато ръбът на тигана се вряза в черепа му като острие на брадва. Той се строполи безжизнен на пода.

Другият захвърли папката и посегна към пистолета си. Бен се оказа по-бърз и му нанесе премерен удар в гърлото, предназначен по-скоро да го зашемети, отколкото да го убие. После, преди да бе паднал на пода, го стисна като менгеме за врата.

— За кого работиш? — попита тихо той, докато със свободната си ръка измъкваше пистолета от треперещите му пръсти. Беше голям и тежък — колт 45-и калибър от неръждаема стомана, пълнител с голяма вместимост, патрон в цевта, с вдигнат ударник и поставен на предпазител. Беше лъскав и миришеше на прясна смазка.

Бен беше привърженик на простото и ефективно водене на разпит. Той свали предпазителя на пистолета и притисна дулото в слепоочието на мъжа.

— Казвай бързо или си мъртъв — натърти той.

Мъжът започна да подбелва очи през процепите на маската. Бен охлаби хватката върху гръкляна му. Погледна надолу, към захвърления на пода тънък класьор. Напряко върху предната му корица с маркер пишеше „Писмото на Моцарт“.

Бен натисна по-силно дулото към черепа му.

— Какво става тук? — запитва той.

Вратата се отвори с трясък. В стаята влетя трети мъж и още от прага започна да стреля. Въздухът се изпълни с миризма на барут. Бен нямаше къде да се скрие. Покрай главата му профуча куршум; той усети с кожата си ударната вълна.

Сграбчи пленника си за яката, вдигна го от пода и го завъртя пред себе си, за да го използва вместо щит. Мъжът изпищя от болка, когато няколко куршума се забиха с глух удар в гърба му. Зарита конвулсивно, единият му крак закачи класьора, капакът се отвори и отвътре се посипаха документи; някои от тях полетяха към камината.

Бен се прицели с пистолета над рамото на мъжа и натисна спуська. Колтът ритна два пъти, един след друг проехтяха два оглушителни изстрела. Тялото на нападателя се изви във въздуха, удари се с гръб в стената и полека се хлъзна надолу.

Бен пусна на пода трупа на своя доскоро жив щит. Съдържанието на класьора беше разпиляно върху решетката пред камината. Част от документите бяха обхванати от пламъци, които се разпространяваха бързо. Гореше ъгълът на килима. Той умело стъпка огнените езици и изрита почернелите останки хартия по-далеч от камината.

Пресече стаята и клекна до третия мъж, за да го огледа. Беше облечен по същия начин, носеше същата маска и оръжие като другите двама. Първият куршум го бе улучил в гърдите. Вторият бе попаднал по-високо поради ритането на пистолета и бе отнесъл горната

половина на черепа му. Бен въздъхна. И тримата неканени пришълци бяха отнесли тайните си в гроба.

Той се ослуша напрегнато. Някъде из къщата се затръшна врата. Лай? Скочи и се затича по широкия коридор. Отвън се чуха викове, рев на форсиран докрай дизелов двигател, бързи стъпки по чакъла пред къщата. Той пробяга на един дъх разстоянието до главния вход на къщата, като за миг се подхлъзна върху полирания паркет. Отвори със замах вратата тъкмо когато четвъртият мъж се хвърляше в чакащия форд транзит, който потегли по алеята, разпръсквайки чакъл изпод гумите си.

Бен вдигна колта и изстреля бърза поредица от шест куршума в задните врати на вана. Прозорците се пръснаха на сол.

Колата занесе на една страна, но продължи стремително да се отдалечава. Бен изстреля още два куршума към гумите, но целта вече се бе смалила в далечината. След миг стигна края на алеята и изчезна от погледа му.

Бен изруга и се върна тичешком в къщата. Пресече кухнята и отвори вратата на килера.

Лай се нахвърли с крясък върху него и замахна с дългото метално електрическо фенерче към главата му. Ако го бе улучила, със сигурност щеше да го изпрати в кома. Той избегна удара и я стисна за китката. Тя дишаше тежко и имаше обезумял поглед. На Бен му се стори, че сякаш не го позна.

Той я разтърси.

— Лай! Това съм аз... Бен!

Тя се опомни и го погледна. Лицето ѝ беше бяло като вар.

— Имахме неканени гости — обясни той. — Вече си в безопасност. Но трябва да се махаме оттук, и то бързо. Скоро може да дойдат и други. — Той се извърна и понечи да излезе.

Тя трепереше цялата.

— Къде отиваш?

— Събери си нещата — каза той. Взе си раницата и я отнесе в кабинета. Затвори вратата след себе си и събра от пода обгорелите хартии. Някои от тях се разпаднаха на пепел в ръцете му. Той въздъхна.

Сред документите имаше подплатен малък плик, лек и тънък. Единият от ъглите му беше леко опърлен от огъня, но иначе му нямаше нищо. Не беше отварян. Отгоре бе надписан до Лай на адреса ѝ в

Монте Карло. Пощенското клеймо беше от Виена, ден след смъртта на Оливър.

Бен нахвърля всичко обратно в класъора. Върху надписа „Писмото на Моцарт“ лъщеше капка все още незасъхнала кръв. Той разкопча раницата си и пъкна класъора вътре.

Взе двата колта от убитите, прибора и всички резервни пълнители от паласките им. Тези мъже явно бяха професионалисти. Претърси ги. Не носеха в себе си никакви документи, никакви лични вещи — нищо, по което да бъдат идентифицирани.

Вдигна поглед и видя, че дръжката на вратата се завъртя. Преди да успее да я спре, Лай влезе при него.

Когато очите ѝ обхванаха стаята, тя замръзна. Трима мъртъвци лежах на пода сред локви кръв с изцъклени през процепите на маските очи и разперени крайници. Кръв имаше и по една от стените, където се бе свлякъл трупът. От черепа на единия стърчеше дръжка на тиган. Тя се олюля и с мъка се задържа на краката си.

— Не исках да видиш всичко това — каза ѝ Бен, като я хвана за лакътя и полека я изведе от стаята.

— Ти ли го направи? — попита тя задавено.

— Виж, нямаме време за разбор. Готова ли си да тръгваме?

Лай кимна едва-едва.

Бен погледна часовника си. От бягството на оцелелите нападатели бяха изминали десет минути.

— Трябва да сечем напъряко през ливадите и да потърсим транспорт.

— Аз имам кола — каза Лай. — В гаража отзад.

Австрия

Ева заключи вратата на спалнята и се облегна за няколко секунди на нея със затворени очи. Откога ли я следеше онзи едър полицай... как му беше името? Бързо се сети: Кински. Детектив Маркус Кински.

Два големи фала за днес. Нямахше да са доволни от нея. Първо, трябваше да напусне кафенето още щом го позна. Трябваше просто да стане и небрежно да си тръгне. Да вземе такси и да се махне по-далеч оттам, преди да бе оставила следи.

Оставените следи бяха втората ѝ голяма грешка. Не носеше в себе си достатъчно пари в брой, както винаги ѝ бяха казвали. Изпаднала в паника, в желанието си да се махне час по-скоро оттам, бе използвала кредитната карта на Ерика Ман. Едно удобно прикритие, което току-що бе пропиляла. Кински щеше да тръгне по следите на името и когато стигнеше до задънена улица, щеше да стане още по-подозрителен. Този път ѝ бе провървяло, бе успяла да се отскубне от него, но ако той си поставеше за цел, щеше да я открие отново.

Вратът и раменете ѝ бяха схванати, гърлото ѝ беше пресъхнало. Защо я следеше? Дали отново не бе почнал да души около случая „Луелин“? За какво му бе нужно? Та той бе приключен още преди месеци и поне от гледна точка на комисията — завинаги! Само малка група хора бяха на различно мнение.

Тя бръкна в чантичката си и извади малкия револвер „Блек Уиду“, 22-ри калибър магнум. Повъртя в ръце лъскавото оръжие. Пистолетът беше дълъг петнайсет сантиметра и тежеше едва 220 грама, по всеки от петте тънки издължени патрона в барабана можеше да пробие череп на възрастен човек. Досега не бе убивала никого с него, но знаеше как се ползва.

Запита се какво ли е усещането да насочиш оръжие към жив човек и да натиснеш спусъка. Ако се наложеше, със сигурност щеше да го направи. Намираще се в твърде деликатно положение, за да рискува да бъде разкрита.

Може би все пак трябваше да се остави Кински да я последва, помисли си тя. Можеше да го подмами някъде. Да използва женския си чар. Това поне го бе правила много пъти. А после нямаше да ѝ е трудно и да го убие.

Сети се за Оливър Луелин и се запита кога ли щяха да спипат и сестрата. От тези хора нямаше отърваване. Ева добре знаеше това.

Тя пристъпи към леглото, без да изпуска малкия пистолет от ръката си. Върху възглавницата се червенееше нещо. Тъмночервен плюш върху снежнобялата коприна. Беше кутийка за бижу. Отвори я. Вътре беше онази брошка „Лалик“ в стил сецесион, която си бе харесала на витрината на антикварния магазин във Виена преди седмица. Беше прекрасна. Злато, инкрустирано с диаманти и сапфири. Вътре имаше и грижливо сгъната бележчица. Тя я разтвори.

Беше от него. Гласеше: „Искам да си сложиш това довечера“.

Ева затвори кутийката и я запрати през леглото. После легна и се остави мракът да я обземе.

Ръката ѝ бавно повдигна нагоре револвера „Блек Уидоу“, докато усети студения му допир върху слепоочието си. Затвори очи и се заслуша в тихото прещракване на добре смазания механизъм, когато палецът ѝ запъна ударника. Само едно свиване на показалеца върху спусъка, и щеше да бъде свободна.

Пръстите ѝ се разтвориха и пистолетът изпадна от тях. Тя въздъхна.

Не можеше да го направи.

Нямаше накъде да бяга.

Оксфордшър

Спортният таскън занесе леко в края на алеята, излезе на шосето и Бен натисна газта, докато Лангтън Хол оставаше все по-далеч назад. Караше без посока. По тези междуселски пътища почти нямаше движение и той бързо измина десетина километра на ниска предавка и с високи обороти, като непрестанно поглеждаше в огледалото за обратно виждане. Зад тях нямаше никой.

Спря в една крайпътна отбивка и загаси двигателя. През цялото време Лай бе седяла тихо до него с пепеляво лице.

— Добре ли си? — попита той. Извърна се и измъкна раницата иззад седалката. В плоската бутилка имаше още уиски. — Знам, че не си падаш много по това — каза той, като се насилваше да се усмихне, — но успокоява нервите.

Лай надигна бутилката и сгърчи лице, когато огнената течност опари устните ѝ. Закашля се.

— Благодаря ти. — Завинти капачката и му подаде шишето. Бен довърши остатъка.

— Какво правиш? — попита я той, като видя, че вади телефона си.

— Викам полицията.

Бен грабна телефона от ръката ѝ, преди да бе успяла да набере 999.

— Не мисля, че е много разумно.

— Защо?

— До снощи никой не знаеше, че сме тук. После ти съобщи на полицията къде може да ни открие и малко след това имахме гости.

— Какво искаш да кажеш?!

— Казвам само, че не обичам съвпаденията — отвърна той. — Съществува и дребният проблем с трите трупа в къщата ти, Лай. Аз ги убих, а ти си моя съучастница. Нямам намерение да чакам да ме арестуват. — Той извади класъора от раницата си и го вдигна пред

очите й. — Ето, това търсят те. — Капките кръв по корицата бяха станали ръждивокафяви.

— Писмото на Моцарт? Трудът на Оливър? Но... — Тя го погледна безпомощно. — За какво им е да се занимават с него?

— Мисля, че е крайно време да прегледаме какво пише вътре — каза той. Бутна раницата в краката си — пистолетите вътре глухо изтракаха — и облегна класъора върху волана. Щракна закопчалката и отвори капака на класъора.

— Какво е станало? — запита Лай. — Всички документи са обгорели!

Отвътре изпадна малкият квадратен подплатен плик и се хлъзна на пода между краката му. Бен не му обърна внимание; вместо това старателно прегледа останалото съдържание на папката, като внимаваше да не поврежда допълнително и бездруго силно пострадалите от огъня хартии.

Някои от документите бяха написани на ръка, други — принтирани от компютър. Някои едва се четяха, от страниците бяха останали отделни парченца с имена, дати и пасажи от текстове, които звучаха исторически. Тук-там се виждаше написано името „Моцарт“.

Лай се пресегна и взе един много обгорял лист хартия. Той се разпадна в дланта й.

— Това беше почеркът на Оливър — каза тя и прехапа устни. — Една от бележките, които ми бе изпратил от пътуванията си.

— Всичко е съсипано — рече Бен. Той положи останките обратно в класъора и затвори капачето. После се обърна към нея. — Е, какво става, Лай? Какво са искали да открият в нещата на Оливър?

— Откъде да знам?

— Едно нещо не разбирам — продължи той. — Снощи ти ми каза, че бележките са у теб от месеци насам, и изведнъж някой започва да се интересува от тях. Защо? Какво се крие тук? И откъде изобщо знаят, че са у теб?

Тя го погледна неразбиращо.

— Кой друг знае за тази книга?

Изведнъж в погледа й се изписа ужас.

— О, боже!

— Какво?

Тя се извърна към него и го погледна в очите.

— Около два милиона души знаят за книгата.

— Какво ти става, по дяволите?!

— Онова интервю по телевизията. Участвах в една музикална програма на Би Би Си и стана дума за европейското ми турне догодина. После споделих, че възнамерявам да продължа работата по книгата. Разправих как Оливър ми е пращал всичките събрани материали от проучванията си чак до самата си смърт и че от неприятности все не ми е оставало време да ги прегледам.

— Кога беше предаването?

Тя направи гримаса.

— В деня преди да се опитат да ме отвлекат в Лондон.

Бен усети лек допир до крака си и се сети за изпадналото пакетче. Наведе се и го вдигна.

— Господи! Това ми е познато — прошепна Лай, като го взе от ръката му. — Пакетът, за който ти казах. Последният, който ми изпрати. — Тя го превъртя в ръцете си. — Очакваше ме след погребението му. Помолих Пам да го сложи в класъора с всичко останало.

— Трябва да го отворим веднага — каза Бен.

— Знам.

Бен разкъса обгорелия плик. Под защитния слой от найлон на мехурчета имаше кутийка за дискове, напълно невредима от пожара.

— Но това е музика! — каза той. — „Вълшебната флейта“ на Моцарт. Защо ли ти я е пратил?

Тя въздъхна.

— Моя е. Бях му я дала да я слуша. Явно е искал да ми я върне.

— Значи такава била работата.

Лай сякаш се смали на седалката.

— Какво става, Бен?!

Той отвори кутийката. Дискът с познатото жълто лого на „Дойче Грамофон“ се бе отделил от подложката си и изпадна в скута му. Отдолу имаше друг — за компютърен запис.

Върху сребрилата му повърхност нечия забързана ръка бе написала с черен маркер следните думи:

Лай, в никакъв случай не пускай този диск.

Скрий го. Аз се прибирам. Оли

— Е, какво пък. — Лай се пресегна и натисна един бутон на арматурното табло. Екранчето на CD плейъра светна. — Да го чуем.

— Това не е звукозаписен диск — каза Бен. — Трябва ни компютър.

След около час се настаниха в малък крайпътен хотел като семейство Конърс. Междувременно Бен бе направил кратка обиколка по магазините. Сега той припряно разкъса опаковката на новия лаптоп и го постави върху хотелската масичка. След няколко минути бе настроен и готов да прочете диска. Бен извади диска от кутийката на „Вълшебната флейта“ и го мушна в лаптопа. Чу се тихо бръмчене и след секунди на екрана се появи прозорец.

Докато чакаше компютърът да се зареди, Бен бръкна в минибара и извади две шишенца скоч „Белс“. Отви капачките им и изля и двете в една чаша.

Лай приседна до бюрото, вперила очи в екрана.

— Това са файлове със снимки, направени в различни части на Европа — каза тя. — Прилича ми на фотографски дневник от пътуванията му.

Бен се намръщи.

— Защо му е притрябвало да крие диск със снимки в кутийка от опера?

— Нямам представа. — Тя кликна и на екрана се появи лице на старец. Беше почти на осемдесет. Кожата му беше сивкава и набраздена от дълбоки бръчки, но в очите му проблясваше любопитство. Зад него се виждаше библиотека с открити рафтове; по гръбчетата на книгите се четяха имена на знаменити композитори: Шопен, Бетовен, Елгар.

— Кой е този? — запита Бен.

— Не го познавам — отвърна Лай и кликна отново. Старецът изчезна и нова снимка изпълни екрана. На нея се виждаше масивна каменна сграда, която Бен оприличи на малък храм или някакъв

паметник със заоблен купол и класически портик. — Виж, това ми е познато — каза тя. — Гробът на Данте. В Равена. Била съм там.

— Защо е трябвало да ходи в Италия, ако е събирал материалите си във Виена?

— Не знам.

— Моцарт прекарвал ли е много време в Италия?

Тя се замисли за момент.

— Ако си спомням добре от музикалното училище, мисля, че като юноша е живял известно време в Болоня. Но иначе най-много да е пътувал дотам един-два пъти.

— Това не ни помага особено — отбеляза Бен. — Давай нататък.

На следващата снимка се виждаше Оливър на някакво парти; две красиви млади жени го бяха хванали под ръка и го целуваха по бузите, докато той беше вдигнал ухилено чаша срещу камерата.

Лай кликна отново. Друга снимка от същото парти. Оливър беше на пианото. На столчето до него седеше по-млад мъж, някъде около двайсет и пет-шест, и двамата свиреха дует. Явно се забавляваха добре — лицето на Оливър беше разтегнато в широка усмивка, докато пръстите му докосваха клавишите. Наоколо се виждаха млади дами в бални рокли; някои се бяха облегли на пианото, усмихваха се на музикантите и на себе си с чаши в ръце. Лицата на всички сияеха. Беше една много сполучлива снимка на естествено щастливи хора, събрани на едно място, за да си прекарат добре времето.

Лай не издържа да я гледа дълго, кликна и мина нататък.

Появи се снимка на покрито със сняг село. В далечината се виждаха побелели дървета и планини. Лай се намръщи.

— Швейцария?

Бен се вгледа в снимката.

— Възможно е. Или пък Австрия. — Той се пресегна, кликна с десния клавиш и провери информация за снимката. Беше направена три дни преди смъртта на Оливър.

Лай въздъхна.

— Все още нищо не ми говори.

Бен се отдръпна от бюрото и я остави да разгледа останалите снимки. Седна на леглото и пресуши чашата си на една глътка. Зад гърба му, върху листа от вестници, бяха подредени обгорелите

документи от класъора. Той вдигна наслуки някакъв лист и неволно потрепери, когато хартията се разпадна в дланта му.

Отдолу се показаха останки от друг документ, който на пръв поглед изглеждаше различен от останалите. Огънят бе унищожил голяма част от него, а онова, което бе оцеляло, напомняше мозайка от неправилни късчета. Написаното беше на немски, но почеркът едва се четеше — отделни разпокъсани фрази, които не означаваха нищо.

За момент му се стори, че държи в ръцете си оригинала на писмото, и затаи дъх. Не, не беше оригиналът. Просто фотокопие.

Писмото на Моцарт. Откритието на Ричард Луелин. Оливър толкова пъти ѝ бе разправял тази историята, че Лай я помнеше отчетливо.

Преди много години магазинът работилница за реставриране на пиана „Луелин“ се бе намирал на оживена улица в центъра на градчето Билт Уелс. След смъртта на неговата съпруга Маргарет през 1987 г., когато Лай била на тринайсет, а Оливър — на седемнайсет, Ричард Луелин изпаднал в тежка депресия и бизнесът му започнал да запада. От прекалено пиене вече не можел да си върши добре работата. Клиентите му намалели значително. И тогава един ден на тавана на една стара къща било направено откритие, което обещавало да преобърне отново късмета на Ричард Луелин.

Старият, напълно съсипан роял бил произведен в началото на деветнайсети век от знаменития виенски занаятчия Йозеф Бьом. Някъде през 30-те години на века роялът попаднал в Англия и оттогава практически не бил ползван. Не бил обаче съхраняван особено грижливо. Корпусът му бил нападнат от дървояди, нуждаел се от основен ремонт. Но дори в окаяното си състояние той бил един от най-красивите инструменти, попадали някога в ръцете на Луелин, който вече ентусиазирано пресмятал на каква цена ще го продаде след реставрирането му — хиляда паунда, може би дори повече? Оставил бутилката и се захванал за работа.

Работа, която така и не довършил докрай. Защото, докато реставрирал единия крак на рояла, Луелин направил своето откритие. Кракът бил кух и в кухнята имало навит на руло, пожълтял от времето документ, привързан с панделка. Бил написан на немски и носел дата ноември 1791 г.

Когато видял подписа най-отдолу, Ричард Луелин едва не получил удар. Защото в ръцете си държал последното оцеляло писмо на Волфганг Амадеус Моцарт, написано няколко седмици преди смъртта му. Как се било озовало в кухия крак на рояла, вероятно завинаги щяло да си остане загадка. Луелин разбирал само, че е направил историческо откритие, което щяло да промени живота му.

По онова време Оливър не говорел за нищо друго, освен за откритието на баща си. Междувременно старият Луелин отнесъл писмото в Лондон, за да бъде изследвано от музиковеди и антиквари. За негово съжаление всичките му надежди за огромното състояние, което този документ щял да му донесе, се изпарили, когато експертите обявили писмото за фалшификат.

— Може пък да е било истинско — обади се Бен.

Лай се обърна и го изгледа въпросително.

— Може какво?

— Онова писмо на баща ти. Дали в крайна сметка няма да се окаже, че не е било фалшификат и че то е причината онези да те преследват. Колко ли би могло да струва?

Тя поклати глава.

— Татко го продаде, не помниш ли? Може и да си забравил. Преди години, след като с теб бяхме престанали да се виждаме.

— Някой го е купил, макар всички да са мислели, че е фалшификат?

— Ами да! — Тя се усмихна. — Тъкмо когато татко се беше отчаял напълно около цялата тази история, с него се свърза някакъв побъркан колекционер. Беше италианец, музиковед. Направи оферта. Не ставаше въпрос за сума, каквато баща ми си бе мечтал да вземе отначало, но веднага прие. Тогава италианецът добави, че искал да купи и стария роял. Беше реставриран едва наполовина, но плати добри пари. Спомням си как го опаковаха в дървен сандък и го качиха на покрит камион. Изведнъж баща ми отново се замогна. Все още го болеше от оценката на експертите, но поне имаше пари в джоба. Така успях да замина за Ню Йорк, за да следвам в музикалната академия.

— Как се казваше италианецът? — попита Бен.

— Не помня — отвърна тя, след като помисли. — Беше отдавна, а и не го познавах лично. Оливър се беше срещал с него. Казваше, че бил стогодишен старец. Сигурно не е между живите.

Бен остави полуизгорялото копие от писмото и се зарови в другите документи. Нещо привлече погледа му и той се взря в него.

Цялото дясно поле от нотния лист беше изгоряло. Разкривеният припрян почерк беше на Оливър. Бен прочете една фраза, изписана с големи, удебелени печатни букви и подчертана с три дебели линии отдолу, сякаш в пристъп на безсилен гняв. Краят на изречението беше изгорял.

— Какво е *Орденът на Р...* — прочете на глас той. — Какво може да е това?

— Нямам представа — отвърна тя.

Той пусна листа при останалите хартии на леглото.

— По дяволите! Каква бъркотия...

Лай бе приключила със снимките. На диска оставаше само още един файл. Бен се наведе над нея и кликна с мишката върху съответната икона.

— Това не е снимка — каза той, — а видеоклип.

Край Виена

Беше мрачен и мъглив зимен следобед. Застудяваше. Езерото беше замръзнало и на повърхността му се трупаше бял пухкав сняг. Четиристотин метра по-нататък, отвъд тънкия лед, на фона на сивкавото небе се очертаваше черният назъбен силует на борова гора.

Маркус Кински разтърка премръзналите си длани и вдигна яката на шубата си. Облегнат на джипа, той си припомни предишното си идване тук. Беше в деня, когато измъкнаха онзи чужденец от водата.

Оттогава бе изминала близо година, отново беше зима. А какво търсеше той на това място? Може би Моника беше права — Маркус Кински винаги биваше обсебен от някаква фикс идея.

За момент си спомни за жена си. Вече близо три години я нямаше до него. Отиде си млада. На два пъти ѝ бяха поставяли грешна диагноза. Липсваше му.

Той въздъхна и отново се замисли за случая „Луелин“. Беше приключен преди месеци, но не му даваше покой. Имаше нещо, което не бе съвсем наред. Приключиха го някак твърде бързо, твърде чистичко дори по стандартите на австрийския перфекционизъм. Така просто не се случваше в живота. На него му бяха нужни месеци, за да го изтрие от съзнанието си, и тъкмо бе започнал да забравя тази история, когато изведнъж се натъкна на Мадлен Лоран. *Или както там се казваше.*

За момента Кински не бе стигнал доникъде в издирването на Лоран. Кредитната карта на името на Ерика Ман беше истинска, но коя ли беше пък тя? Адресът, който бе получил от кредитната компания, го отведе до изоставен склад в индустриалната зона на града. Не че се изненада особено.

Така че към досадните въпроси без отговор, изникнали при случая „Луелин“, сега се добавяха и нови.

Мадлен Лоран не беше единствената мистерия около удавения чужденец. Друга такава беше Фред Майер. Той имаше много общо с

Оливър Луелин. Твърде много. И двамата бяха музиканти, и двамата пианисти, и двамата мъртви. Бяха загинали в една и съща нощ на няколко километра един от друг. Часовникът на Луелин — механична антика — бе спрял още с потапянето си във водата и от полицията знаеха с точност до минута часа на смъртта му. Когато на другия ден откриха Фред Майер обесен в студентската си квартира, от момента на смъртта бяха изминали около дванайсет часа. Което означаваше, че двама пианисти се бяха простили с живота си практически по едно и също време. Първо Майер, а Луелин вероятно малко след него.

При Майер не бяха открили предсмъртно писмо, липсваше видим мотив. При разпитите на роднини не бяха констатирани данни за минали случаи на депресия. Както повечето студенти, и той бе живял с малко пари, но ги бе харчил внимателно и нямаше дългове. Не бяха открити и емоционални проблеми — по всичко личеше, че Майер се бе разбирал добре със сериозната си приятелка. Съвсем наскоро си бе намерил място като преподавател по музика в едно училище в Залцбург и чакаше да завърши следването си във Виенската консерватория през есента, за да започне работа. Всичко си беше наред в живота на Фред Майер. *Докато го откриха, увиснал на едно въже.*

Е, да — ставаха и съвпадения и може би между нелепата смърт на един музикант и безпричинното самоубийство на друг действително нямаше нищо общо. Поне в това се бе опитвал да убеди себе си Кински през последните месеци. Имаше обаче една малка подробност, която упорито дразнеше съзнанието му като загнездила се в окото пращинка, която не иска да излезе — билетите за опера, открити в квартирата на Майер.

Кински въздъхна и хвърли още един поглед към обвитото в мъгла езеро. Ледът още беше тънък, но след няколко седмици щеше да е достатъчно здрав, за да издържи човешко тегло. От време на време той бе виждал хора да се пързаят с кънки по него.

Опита се да си представи какво изпитва човек, пропаднал през леда. Шокът от мразовитата вода сам по себе си бе достатъчен, за да предизвика спиране на сърцето. Течението, което отнася тялото под слоя плътен лед — толкова здрав, че трябва тежък чук, за да се пробие дупка до въздуха, който е на половин педя.

Припомни си всичките видове смърт, които бе виждал, всичките лица на мъртъвци, с които го бе срещала професията. Изражението на

посинялото, полузамръзнало лице на Оливър Луелин бе една от най-ужасните гледки, останали в паметта му. Нямахше изтриване. Нямахше забрава. И сега, застанал на езерния бряг, Кински извика в съзнанието си образа на удавника — ярък и отчетлив както винаги.

Погледна часовника си. Бе прекарал доста време на брега. Останалите съмнения по случая го теглеха все към езерото, когато дългът го зовеше другаде. Беше казал на Хелга, бавачката на Клара, че днес за разнообразие той ще вземе детето от училище. Клара растеше бързо — беше вече на девет и половина, а него все го нямаше край нея. Сега бе твърдо решен да прекарат заедно вечерта, да се позабавляват — да я заведе например на кънки или на кино. Той не жалеше сили и пари за детето си — частно езиково училище, уроци по цигулка, най-скъпи играчки. Клара си имаше всичко, освен бащина близост.

Зад гърба си чу стъпки по заскрежената трева. Обърна се.

— Ей, Макс, къде се губиш?

Кучето приседна на хълбоци и го загледа очаквателно; голямата му черна глава беше наклонена на една страна, челюстите му стискаха здраво гумената топка. Ротвайлерът му беше на пределна възраст за породата си, но Кински се грижеше за добрата му физическа форма.

— Дай топката де — подкани го той. — Още веднъж ще я хвърля, и после се махаме. И без това нямаме работа тук.

Кучето внимателно пусна топката в дланта му. Беше олигавена и покрита с кал.

— Нямах представа какъв си късметлия — каза му Кински. — Къде да можех и аз да гоня топки по цял ден... Повярвай, приятелю, това е далеч за предпочитане пред мръсотията, в която съм принуден да се ровя. — Той запрати още веднъж топката във високата изсъхнала трева и кучето се втурна след нея, хвърляйки подире си замръзнала кал.

Макс търсеше топката, душейки сред тръстиките. Изглеждаше неуверен, удряше с лапа земята пред себе си и въртеше насам-натам голямата си глава.

— Само не ми казвай, че отново си я загубил — извика ядосан Кински. Пристъпи напред и се взря да открие синкавото гумено кълбо сред заскрежената трева и калта. Търсейки играчката си, Макс бе повалил изсъхналата трева и тръстиките върху голям участък от брега.

— Хубава работа! — смъмри го той. — Хич не ти пука, че тия топки страват по осем евро парчето. Ах ти, негоднико!

В калта се валяха фасове. Кински инстинктивно си дръпна ръката — страх го бе да не се набоде на игла, защото наоколо сигурно се навъртаха и наркомани. Тези нещастници осираха всичко около себе си.

Изведнъж се взря по-внимателно. Вдигна един фас и го приближи до очите си. Не, не беше фас, а гилза. Месингът беше потъмнял и изгубил блясъка си, на места зеленееше. Ръждивият капсул в основата на гилзата бе хлътнал навътре в средата при произвеждане на изстрела. Около него с миниатюрни букви бяха щамповани думите: *9 мм парабелум*.

Кой ли бе стрелял с деветмилиметрови патрони на брега? — запита се Кински, докато ровеше във високата изсъхнала трева. Макс седеше на крачка встрани и го фиксираше с поглед. Той разгърна една замръзнала туфа и намери втора гилза. После още една, после още две, полускрити сред пожълтелите стебла. Заскуба тревата и откри още, и още, и още. За три минути успя да събере двацет и една гилзи; вдигаше ги една по една с върха на химикалката си.

Двацет и една гилзи — доста изстреляни патрони на едно място. По всяка вероятност от един-единствен стрелец, заел позиция на брега. При това едва ли бе ползвал обикновен пистолет, освен ако не е бил с удължен пълнител. По-вероятно бе стрелял с автоматично оръжие — картечен откос, продължил около секунда и половина. Това си беше сериозна работа. Плашеца.

Нахлузвайки отново една по една гилзите на края на химикалката си, за да не оставя отпечатъци, той внимателно ги разгледа. Всичките имаха отстрани едни и същи драскотини от триенето със стените на тесния пълнител; горният им ръб беше леко хлътнал по един и същи начин при силния удар в изхвърлящия механизъм на затвора. Миризмата на барут отдавна се беше изпарила. Кински пусна гилзите една по една в найлоново пликче и ги прибра в джоба на якето си. Изправи се, забравил за гумената топка. Пресмятайки наум траекторията на изхвърлените от затвора гилзи, се опитваше да определи точното местоположение на стрелеца.

Дойде му една идея. Наоколо нямаше никого. Той се пресегна и замислено почеса Макс по главата. Заведе го до колата. Отвори задната

врата и кучето тромаво скочи вътре с изплезен език. Резервната гума беше прикрепена с ремъци към вътрешната стена на калника; той я разкопча, свали я от колата и я дотъркаля до езерния бряг.

През цялото време мъглата над езерото се сгъстяваше и когато Кински запрати гумата далеч навътре върху замръзналата му повърхност, от брега тя изглеждаше като размазано черно петно. Гумата се търкаля известно време, докато загуби инерция, спря и се захлупи на една страна.

Той бръкна в якето си и откопча каишката на кобура. Свали предпазителя на служебния зиг зауер, огледа се и изстреля един патрон в леда малко встрани от гумата. Резкият изстрел от 9-милиметровия пистолет оглуши тъпанчетата му и отекина над смълчаното езеро. Той изстреля още един патрон, после още един, след което свали оръжието и зачака.

Ледът се пропука. Резервната гума от колата му се хлъзна във водата и потъна с глухо гъргорене на петнайсетина метра от брега.

В този момент по-важни неща занимаваха Кински от цената на едно скъпа гума с джанта за мерцедес. Той си мислеше за теглото на възрастен мъж. По-дебел лед изискваше по-голямо усилие, за да се пропука. Колко по-голямо обаче? Дали двацет и един патрона от 9-милиметров картечен пистолет биха свършили работа? Той бръкна в джоба си и усети глухото подрънкване на гилзите. Някакво вътрешно чувство му подсказваше, че се бяха въргаляли на езерния бряг от миналия януари.

Оксфордшър

Видеозаписът беше заснет с трепереща ръка, картината танцуваше и беше размазана. Камерата бавно обхвана голямото помещение с каменни стени, осветено в оранжево от пламъците на стотици свещи, които хвърляха дълги сенки върху пода от черни и бели мраморни плочки. Три масивни каменни колони в краищата на залата образуваха широк триъгълник, издигайки се до сводестия таван. Пред отсрещната стена имаше платформа, прилична на подиум или малка сцена. Над нея на пламъчетата на свещите проблясваше позлатена скулптура — глава на овен с дълги извити рога. Лай се намръщи.

— Що за място е това?!

— Дочувам нещо — промърмори Бен, пресегна се и усили звука на лаптопа. Оказа се тежкото дишане на човека, който снимаше с камерата. Изведнъж ръката му отскочи встрани и картината се размаза напълно. „Мили боже!“, извика уплашен глас в близост до микрофона.

— Но това е гласът на Оливър! — прошепна Лай. Пръстите й уплашено стискаха ръба на масата.

Двамата не откъсваха очи от екрана. Картината се стабилизира. Тъмен безформен предмет заемаше около една трета от кадъра.

— Крие се зад някаква колона — каза Бен.

В залата влязоха някакви хора. Отначало фигурите им изглеждаха размазани и подскачащи, после автофокусът се задейства и картината се избистри. Бяха мъже, които минаха в индийска нишка през нещо като арка. Около дузина, може би петнайсет, всичките облечени в строги черни костюми. Камерата се дръпна назад; колоната почти ги закриваше.

— Оли, какво правиш там?! — изхлипа Лай.

Мъжете се подредиха в полукръг около подиума. Всичките заеха една и съща стойка със събрани по войнишки крака и с ръце на гърба. Лицата им не се виждаха. Най-близкият беше на няколко крачки от

мястото, където се криеше Оливър. Камерата се задържа за миг на гърба му, после се изкачи нагоре по шията и се спря върху късо подстриганата пясъчноруса коса. Обективът се фокусира върху ухото на мъжа. Беше обезобразено и прорязано от белег, сякаш някога бе откъснато и пришито наново.

Бен насочи вниманието си към подиума, като се опитваше да различи детайли от онова, което ставаше там. Изведнъж си даде сметка, че вижда нещо като олтар, който се намираше в центъра на залата, осветен отвсякъде от десетки свещи, поставени в ниши на стените. Каквото имаше да се случва, щеше да стане именно тук. Оливър беше попаднал на нещо като религиозен ритуал. При това много различен от всичко, което Бен и Лай бяха виждали преди.

В средата на олтара се издигаше вертикален дървен стълб, около петдесетина сантиметра дебел и около два и половина метра висок, груб и неодялан. От метален пръстен, закован на върха на стълба, се спускаха две дебели тежки вериги.

Изведнъж настъпи раздвижване. Зад олтара се отвори желязна врата. В залата влязоха още трима мъже. Двамата бяха с черни качулки. Третият приличаше на техен пленник — бяха го сграбчили за ръцете, а той отчаяно се съпротивляваше. Качиха го на подиума и го довякоха до олтара.

Камерата се тресеше, тежкото дишане в микрофона зачести. Малко по-далеч виковете на пленника отекваха между каменните стени.

— Не ти препоръчвам да гледаш нататък — каза Бен, който усети как собственият му пулс се учестява, и посегна да натисне стоп бутона.

— Не го спирай! — рязко каза тя.

Двамата мъже с качулките блъснаха пленника към дървения стълб и го приковаха с веригите. Виковете му се усилиха. Единият пристъпи към него и вдигна ръце към лицето му. Беше с гръб към камерата и не се виждаше какво прави. Письците на прикования се чуваха пронизително, той се мятеше като обезумял на веригите си.

После качулатият се дръпна встрани. От устата на пленника висеше нещо, което приличаше на тънко въже или метална жица. Въжетото се изопна и Бен с ужас разбра какво предстои да видят. Камерата подскочаше в ръцете на Оливър.

— Боже милостиви! — възкликна в ужас Лай. — Пробили са му езика с кука.

Качулатият се извърна с лице към публиката. Въжето беше опънато докрай. Пленникът не можеше повече да крещи. Езикът му стърчеше на петнайсетина сантиметра извън устата. Очите му бяха изцъклени, тялото му се тресеше.

Другият качулат мъж пристъпи напред. Вдигна над главата си ритуален кинжал.

Острието описа блестяща дъга във въздуха. Главата на пленника се люшна назад, от устата му рукна кръв. Въжето се изви като камшик във въздуха с езика на прикования, закачен на куката. Главата на нещастника се мятеше, очите му се въртяха в орбитите си.

Но краят на мъките му настъпи скоро. Качулатият палач пристъпи още веднъж към него и замахна. Кинжалът се заби под корема на жертвата. Острието направи дълъг разрез от слабините чак до гръдната кост.

Когато червата на пленника се изсипаха на пода в краката му, дори коравият Бен трябваше да извърне глава встрани.

Лай дълго не можа да се съвземе. В крайна сметка успокоителните подействия и тя заспа на хотелското легло. Черната ѝ коса беше разпиляна върху възглавницата, гърдите ѝ се повдигаха и спускаха ритмично.

Бен я зави с одеяло и приседна до нея на ръба на леглото, дълбоко замислен. Изведнъж се изправи, отиде до компютъра и отново пусна видеоклипа.

Изгледа го три пъти, от начало до край, като от време на време поставяше записа на пауза, взирайки в детайлите. След изкормването на жертвата Оливър бе решил, че е видял достатъчно. Кадрите ставаха накъсани, подскачащи, тъмни, после отново подскачащи. Чуваше се неравното му хрипливо дишане. Той тичаше.

Бен отново натисна пауза и се взря в екрана. Каменни стени. Някакво стълбище. Картината се люлееше като пияна, но поставяйки я на пауза, той успяваше да различи отделни детайли от обстановката. Докато Оливър тичаше, каменните стени около него изчезнаха и изведнъж той се озова в някакъв богаташки интериор. Врата, след нея коридор. Лъсната до блясък дървена ламперия. Маслено платно, ярко осветено от аплик над рамката. Бен мина на пауза, за да я разгледа.

Картината изобразяваше някакво събиране в голяма зала с колони, които много напомняха онези около олтара, на който бе екзекутирана жертвата. Същият под от черни и бели плочки. Изобразените мъже носеха перуки и бяха облечени в дрехи от осемнайсети век — брокатени сюртуци и копринени чорапи. На стената висяха някакви символи, но Бен не можеше ясно да ги различи.

Той остави клипа да се върти. Миниатюрните високоговорители на лаптопа хриптяха, докато Оливър тичаше по коридора и дишаше на пресекулки. В един момент се спря и се извърна назад сякаш за да провери дали някой не го следва. Зад гърба му нямаше никого.

Бен отново постави записа на пауза. Бе видял нещо. Някаква ниша в стената. В нишата имаше статуя, която приличаше на

египетска, нещо като смъртна маска на фараон.

И тогава клипът свърши. Сигурно Оливър бе изключил камерата.

Бен седеше пред компютъра и се взираше в празния екран. Трескаво се опитваше да проумее току-що видяното. Кликна с десния бутон да провери кога е заснет клипът. В 9:26 часа в същата вечер, когато Оливър бе умрял.

В това нямаше никаква логика. Официалната версия около смъртта му беше, че по същото време е бил на брега на езерото с някаква жена, с която са се запознали на приема. Това никак не се връзваше с факта, че малко по-рано е попаднал на грозно ритуално убийство. А може би Оливър бе човек, способен да изтрие такава гледка от съзнанието си и да продължи да се забавлява, сякаш нищо не се е случило? Едва ли — нито той, нито който и да било друг.

Бен си припомни фактите — такива, каквито ги знаеше. Оливър Луелин бе станал неволен свидетел на престъпление, извършено от някакви добре организирани и много опасни хора. Притежаваше доказателства, които отчаяно се бе опитвал да скрие. Малко след като бе изпратил диска на Лай, Оливър се бе удавил в замръзналото езеро. Случаят със смъртта му бе разследван доста формално; обстоятелствата не бяха изяснени докрай. А откакто сестра му бе обявила по телевизията, че притежава бележките на Оливър за книгата му, някой се опитваше да ѝ навреди.

Той погледна към Лай, която тихо спеше, и едва се сдържа да не отметне кичур коса от лицето ѝ. Горката — тъкмо се бе примирила със загубата на брат си уж при нещастен случай, и сега щеше да ѝ се наложи още веднъж да изживее шока и да свиква с мисълта, че Оливър е жертва на предумишлено убийство. Той не се бе простил с живота си, развеселен от алкохола, в женска компания, а бе загинал, обзет от нечовешки ужас. Смъртта му бе причинена хладнокръвно и безмилостно.

Кой го направи, Оливър?

Бен стана от леглото и се премести на едно кресло в другия край на хотелската стая. Посегна за турските си цигари, щракна войнишката бензинова запалка, облегна се назад и вдъхна гъстия лютив дим. Притвори очи, усещайки как умората обзема цялото му тяло. Вече четири седмици не успяваше да се наспи.

Докато допушваше цигарата си, мислите му блуждаеха. Припомни си лицето на Оливър като млад, чу отново гласа на своя отдавнашен приятел. Спомни си и деня — преди толкова много години — когато Оливър бе спасил живота му.

Беше най-студената зима, която помнеше. След три години военна служба ефрейтор Бенедикт Хоуп бе отишъл до Хърфорд на границата с Уелс заедно с още 138 кандидати от други полкове, за да се яви на най-трудния изпит по физическа издръжливост в живота си. Това беше периодичната селекция за попълване състава на 22-ра специална десантна част — най-елитното подразделение в Британската армия.

Защо Оливър бе пожелал да дойде с него, Бен така и не разбра. Заради храната, пошегува се самият Оливър. Двайсет и втора елитна част се бе прочула с камарите ростбиф и агнешки котлети, които се изяждаха от кандидатите, преди да бъдат подложени на първата ужасна фаза от селекцията, през която можеше да си изповръщаш червата.

Докато един ден призори колоната камиони се източваше в снежната виелица от базата в Хърфорд, за да поеме дълбоко към вътрешността на Камбрийските планини в Централен Уелс, Оливър единствен бе запазил чувството си за хумор по отношение на онова, което ги очакваше. Бен седеше, положил карабината в скута си, в единия ъгъл на каросерията на раздрънкания, подскачащ из дупките камион, и подготвяше волята си за кошмара от физически и психически мъчения, който щеше да отбележи началото на най-дългите четири седмици от неговия живот. Знаеше, че малцината мъже, издържали процеса на първоначална селекция, щяха да бъдат подложени на още четиринайсет пълни седмици обучение по боравене с оръжие и техники за оцеляване при екстремни условия, курсове по парашутизъм, водене на война в джунглата, чужди езици, инициативност, плуване на хиляда метра по часовник с униформа, както и упражнения по устойчивост на разпити, предназначени да изпитат и калят духа на курсиста далеч отвъд границите на нормалната човешка издръжливост. Само най-добрите щяха да се доберат до заветната значка с крилатия кинжал и да бъдат приети в състава на

легендарната елитна част. Имаше години, в които нито един от кандидатите не издържаше до края.

Първата фаза се оказа по-нечовешка, отколкото Оливър бе предполагал. С всяка изминала ледена сутрин броят на храбреците, които поемаха към следващото изпитание, намаляваше. Всяка вечер базовият лагер беше унило свърталище на притихнали човешки сенки под вечно капещия брезентов навес. Очакванията на Оливър за вечерни пиршества бяха бързо и грубо попарени, от което духът му още повече се сломи. Това беше част от смисъла на занятието.

Седмицата, която последва, надмина очакванията и на Бен. Случи се ужасно време, каквото тук не помнеха от години. Жестоките страдания, нараняванията и пълната деморализация бяха свели първоначалните 138 кандидати до десетина. По време на 20-часовия преход през снежната виелица един майор от Специалните части, който се бе записал доброволно в курса, за да докаже на себе си, че на трийсет и пет все още го бива за тази работа, бе колабирал в една пряспа и на сутринта го намериха мъртъв.

Ала Бен с усилие на волята си бе наложил да продължи, побеждавайки болката и достигайки нови граници на издръжливост. Спираше само колкото да пийне глътка разтопен сняг и да изяде по някоя от вкаменените шоколадови вафли в раницата си. Енергийната инжекция от погълнатата захар даваше на тялото му нужното гориво да крачи напред. В съзнанието си водеше чутовни битки със себе си, за да не се откаже и да не сложи край на тази лудост. Достатъчна беше една негова дума, и веднага щяха да го изтеглят оттам. Понякога изкушението ставаше непоносимо. Това също беше част от смисъла на занятието и той го съзнаваше добре.

С времето изпитанията не ставаха по-леки. Всяка вечер се прибираха в лагера все по-изтощени. Бен старателно киснеше чорапите си в зехтин, за да облекчи болката от покритите си с мехури стъпала; всеки негов ден преминаваше в транс на мрачна решимост, докато преходите ставаха все по-дълги, а раниците — все по-тежки. Единственото, което имаше значение за него, бе поредната крачка. После следващата. И така нататък. Опитваше се да не мисли за оставащото разстояние. А болката ставаше все по-силна и нетърпима.

На четвъртия ден от третата седмица бяха останали само осмина. Спирайки да си поеме дъх на билото на печално известната планина

Пенифан, Бен извърна поглед назад. Някои от издържалите се виждаха от високото като зелени точки, крачещи с мъка през снежните преспи между дърветата.

Оливър беше само на трийсетина метра зад него и той го изчака, за да вървят заедно. След малко приятелят му го настигна. Бен не можеше да се начуди, че Оливър е стигнал толкова далеч, но силите видимо го напускаха. Уверената му някога крачка бе преминала в напъване по-скоро от инат, а оттам — в несигурно клатушкане. Краката вече не го държаха. Отпусна се на колене в снега, стиснал карабината си.

— Ти върви — изхриптя той. — Аз бях дотук. Ще се видим в лагера.

Бен го погледна загрижено.

— Хайде, хайде, още само няколко километра.

— Няма да я бъде. Не мога да мръдна и сантиметър.

— Ще остана при теб — каза сериозно Бен и щеше да го направи.

Оливър избърса снежинките от очите си и вдигна поглед към него. Закашля се.

— Нищо подобно! Ти трябва да вървиш напред. Хайде, тръгвай! Махай се оттук!

Стъпалата на Бен бяха изранени до кръв; дрехите му залепваха за отворените рани на гърба, където раницата непрекъснато протъркваше кожата му. Вече едва носеше собственото си тегло. Беше изключено да тегли и Оливър подире си, камо ли да го качи на гръб. А при най-малкото колебание го очакваше само едно — незабавното унижение на заповедта за отзоваване. Правилата бяха безмилостни. Това също бе част от смисъла на занятието.

— Ще се справиш — каза той. — Идва инструктор, той ще те придружи до лагера.

Оливър му махна нетърпеливо да върви.

— Да, ще се оправя. А сега изчезвай, преди да са ти шибнали някое ЗЗО. Искаш тази значка, нали? Тогава тръгвай, не ме чакай.

Разкъсван от болка и чувство за вина, Бен пое по пътя си. Вятърът развяваше куртката му. Заспуска се по един почти отвесен скален склон; ботушите му се хлъзгаха в снега. Стигна до заледения ръб на паднала скала и със замъглените си от изтощение очи забеляза

някакво движение от другата страна. Иззад китка борове излезе човешка фигура с качулка на главата.

Бен го познаваше по физиономия — беше лейтенант от Кралския стрелкови полк. За последен път го бе видял призори същия ден, когато потегляха от лагера. Жилав, опак лондончанин, който през цялото време откакто бяха пристигнали в Хърфорд, се бе държал настрана от останалите; в сивите му очи се четеше студена надменност, която будеше недоверие.

— Не очаквах, че ще стигнеш толкова далече, Хоуп — каза той.

— Така ли? Значи сте сгрешили в преценката си, сър.

По лицето на лейтенанта пробяга крива усмивчица.

— Имаш ли огънче?

— Няма време за пуш...

В този миг Бен усети силен удар в гърдите, който го запрати по склона. Двайсет и пет килограмовата му раница го теглеше устремно надолу, докато ръцете му отчаяно се опитваха да се хванат за нещо. Карабината му отхвърча встрани. Краката му пробиха някакъв тънък лед и в следващия миг той се озова до кръста във вмирисана блатна вода.

Останал горе на високото, лейтенантът го изглежда втренчено за момент, после се обърна и продължи пътя си.

Бен затъваше в блатото. Опита се да се освободи от раницата, но каишките бяха плътно пристегнати; тежестта ѝ го завличаше все по-дълбоко. Пръстите му се свиха инстинктивно около туфа заскрежени тръстики; задърпа, като риташе с все сили. Тръстиките се изтръгнаха с гъргорещ звук от калта и той се хлъзна обратно в блатото, затъвайки още една педя. Студената тиня го засмукваше като жива, всеки няколко секунди потъваше с два пръста. Вонящата вода стигна до колана на панталоните му, после до долните му ребра. Със сетни сили той пляскаше с ръце в калта; виковете му за помощ ставаха все по-слаби.

Блатото го теглеше все по-надолу като някакво гигантско студено влечуго, което се опитваше да го погълне жив. Краката му изтръпваха, мускулите не го слушаха. Ако до няколко минути не успееше да се измъкне, щеше да получи хипотермия. Отказа се да риташе и застърга с нокти по замръзналата повърхност около себе си, тук-там загребвайки буци кал, примесена с остри камъчета. Не можеше да се захване за

нищо, силите бързо го напускаха. Калта стигаше вече до средата на гръдния му кош; усещаше как се задушава.

Не, нямаше измъкване от това блато. Тук щеше да си умре, калта щеше да го погълне целия и да го удави. Той се опита отново да зарита, но мускулите му бяха прекадено отслабнали.

— Бен!

Някой го викаше по име. Той вдигна глава. През носещите се във въздуха снежинки различи войнишка фигура, която се спускаше по склона към него. Примигна, с кални пръсти избърса снега от очите си. Фигурата се приближаваше.

Беше Оливър.

— Дръж това! — Оливър му подаде приклада на карабината си, Бен се пресегна и го хвана, като уви ремъка около китката си. Оливър се запъна с крака за скалите, стисна с две ръце цевта на пушката и с пъшкане я задърпа навън. Бен усети как постепенно, сантиметър по сантиметър, се измъква от блатото. Калта жвакаше шумно около него. Той зарита отново, докато намери опора.

След миг вече беше вън, останал без дъх, проснат по корем на леда. Оливър му помогна да изпълзи на твърда земя.

— Хайде, братле! — подкани го ухилен той. — Скачай! Значката те чака!

Само половин дузина корави мъже издържаха до края на този ден; останалите — накуцващи, изтощени и отчаяни — се отправиха към гарата и оттам към частите си.

Един от оцелелите, които се подрусваха уморено в почти празния камион, беше лейтенантът, който бе блъснал Бен надолу по заледения склон. Бен избягваше погледа му и през цялото време не каза нищо. Нямаше свидетели, при това мръсникът беше с по-висок чин. Ако подадеше рапорт, щеше да си изкара 330 или нещо по-лошо. Така или иначе, ако го приемеха в 22-ра част, тепърва щеше да попада на хора, които да се опитват да го убият.

Вечерта преди последния поход, който щеше да бъде и финалният им тест за физическа издръжливост, Оливър извади тайно внесена преполовена бутилка уиски и двамата си я поделиха, седнали един до друг на брезентовия нар.

— Още един ден остана — каза Бен, усетил приятното щипене по езика си.

— Не и за мен — отвърна Оливър, вперил поглед в тенекиеното си канче. Лицето му беше бледо, около очите му имаше тъмни кръгове. — Никаква значка не струва толкова. Писна ми, аз бях дотук.

— Можеш да се справиш. Почти на финала си.

Оливър се изсмя горчиво.

— Не ме интересува дали мога да се справя, или не. Приключих с тази лудост. Размислих. Аз не съм като теб, Бен. Не съм роден за войник. В душата си съм едно буржоазно хлапе, разбунтувало се срещу баща си и уроците по музика. При първа възможност напускам войската, и толкова.

Бен се обърна и изгледа приятеля си.

— А с какво ще се занимаваш?

Оливър вдигна рамене.

— Мисля да се върна към музиката. Тя поне ми е в кръвта. Ще изнасям от време на време по някой рецитал. Мога да давам уроци. Ще се оправя някак. Може пък да си намеря някое симпатично уелско момиче и да се кротна.

— Да го видя, няма да го повярвам! — Бен отпи глътка уиски и полегна на нара, като смръщи лице от болката в гърба.

— Това ме подсети за сестра ми — продължи Оливър, като размаха заплашително пръст пред лицето на Бен. — Нали разбираш, че е мой дълг да ти спукам задника от бой? — Той доля чашите и на двамата. — За съжаление не мога да го направя, понеже ти си по-якият от двама ни и ще ми строшиш ръцете. Но се считай за най-строгото порицан!

Бен затвори очи и въздъхна.

— Тя не е дете — продължи Оливър. — Влага много във всичко, което върши. И в теб беше вложила много, Бен. Ти разби сърцето ѝ. Все ме пита дали не съм те виждал някъде. Иска да знае защо я изостави. Е, добре, какво да ѝ кажа?!

Бен помълча известно време.

— Съжалявам — прошепна накрая той. Беше искрен. — Не исках да я нараня. Истината е, Оли, че според мен тя заслужава по-достоеен мъж.

Оливър отпи яка глътка уиски, премлясна с устни и се обърна към Бен.

— Виж какво, аз много мислих — каза накрая той. — Защо не дойдеш с мен? Я остави войската, остави тия глупости за Бог и кралицата и не знам си още какво. Смелият побеждавал, ха! На кого му пука? Дори да те вземат, никога няма да израснеш в звание с твоя характер. Ще те разжалват в прост редник!

Бен кимна.

— Знам.

— И после какво? Да се оставиш да те гръмнат в някоя тъпа война, без дори да знаеш защо е обявена? Да загинеш в някоя вмирисана джунгла? За да ти напишат името с бронзови букви на часовниковата кула в Хърфорд заради някакви наконтени гадове в Уайтхол?

Бен не отговори.

— Виж какво, помисли малко. Върни се с мен в Билт Уелс. Двамата с теб сме добър екип. Ще започнем бизнес.

Бен се изсмия замислено, вперил поглед в тавана.

— Да, представям си! И с какво точно ще се занимаваме?

— Това са подробности! Все ще измислим нещо. Нещо леко и приятно, с което да изкарваме пари, да забогатеем и надебелеем. Можеш да паднеш на колене пред Лай и да я помолиш за прошка, тя ще ти прости и ще се омъжи за теб и всички ще бъдем доволни и щастливи. — При тази мисъл Оливър се усмихна.

Бен погледна приятеля си, зачуден колко прост и лек си представяше живота.

— Ти наистина ли смяташ, че тя ще ме иска? — попита той. — След онова, което ѝ причиних?

— Ами защо сам не я попиташ?

Бен вдигна глава от нара. В продължение на няколко секунди всичко му се виждаше толкова логично. Беше на ръба.

— Не — прошепна накрая той. — Ако утре оживея, ще карам нататък. Искам я тази значка.

Петнайсет години след този разговор Бен Хоуп смачка турската си цигара в пепелника и огледа хотелската стая. Лай спеше дълбоко и по лицето ѝ пробягваха леки гримаси, явно сънуваше неспокоен сън.

Той я наблюдаваше замислено. За пръв път се улови, че се пита как ли щеше да се развие животът му, ако онази вечер бе послушал Оливър и на следващата сутрин си бе тръгнал с него.

15

Бен влезе в бара на хотела. Беше единственият посетител. Седна на високия стол и огледа редиците бутилки, през които се пречупваше светлината на лампите. Барманът застана пред него. Бен извади плоското шише от джоба си.

— Ще можеш ли да ми я напълниш? — попита той и посочи една бутилка. — „Лафройг“.

Когато се качи в стаята, Лай беше будна и говореше по телефона. Имаше уморен вид, може би беше замаяна от успокоителните. Затваряйки вратата след себе си, Бен я чу да благодари на някого, после се сбогува, прекъсна връзката и хвърли мобилния телефон на леглото пред себе си.

— Кой беше? — попита той.

— Полицията.

— Ти ли им се обади?

— Не, те на мен.

— Същият, който ти звъня в Лангтън Хол?

Тя кимна.

— И какво искаше?

— Само ме попита как съм. Не се бой, не му казах нищо за станалото. Нито пък му споменах какво има тук. — Тя посочи лаптопа.

Бен изглеждаше угрижен.

— Колко време разговаряхте?

— Не сме говорили дълго. Две-три минути. Защо?

— Събери си нещата. Трябва да се махаме оттук. — Той извади диска от лаптопа, върна го в кутийката му и я пхна в джоба си. Прибра компютъра в чантата му, наблъска класъора с документите за Моцарт в брезентовия си сак и с една кърпа от банята изтри внимателно всички повърхности, до които са бяха докосвали.

— Какво се е случило? Защо трябва да тръгваме толкова спешно?

— Дай ми телефона си.

Тя му го подаде. Бен го изключи и го мушна в джоба си.

— Ще трябва да го изхвърлим — каза той.

— Но той ми трябва! — възпротиви се тя. — Всичките ми телефонни номера са в него!

— Не можеш да го ползваш повече — каза той. — Ще ти обясня по-късно. — Повече я припряно към рецепцията, където плати в брой под фалшиво име.

— Няма ли да ми кажеш какво става?! — попита Лай, докато той я теглеше за ръка към колата.

Бен седна зад волана и запали двигателя на зеления таскън. Широките ауспуси издадоха гърлен звук, задните колела вдигнаха дребни камъчета във въздуха. Големият хотелски паркинг имаше два входа със засадени в саксии кипариси от двете страни. Докато изкарваше колата през единия, той погледна в огледалото.

Зад тях през другия вход тъкмо влизаха два черни рейндж ровъра. Напълно еднакви, с частни номера, тъмни стъкла и запалени фарове. Заковаха пред главния вход на хотела, плътно един зад друг. Всички врати се отвориха едновременно. Бен преброи шестима мъже, които слязоха от колите. Изглеждаха делови и професионално целеустремени.

Нямаше време за губене. Той понечи да се измъкне тихо, но беше невъзможно с набиваща се на очи спортна кола като таскъна. Басовият рев на двигателя стигна до ушите им. Те обърнаха глави по посока на шума. Един от тях посочи с пръст. Спогледаха се и тръгнаха обратно към двата рейндж ровъра.

— Тази кола на твоето име ли е регистрирана? — попита Бен.

— Да, разбира се. Още не си ми казал какво...

Бен пушна рядко съединителя; гумите се завъртяха, гърбовете им се залепиха за облегалките. Той даде газ и колата полетя напред.

Втори път. Не беше съвпадение. Той заобяснява на висок глас, надвиквайки се с грохота на двигателя:

— Използват сигнала на телефона ти, за да ни проследят, Лай. В състояние са да определят местонахождението ни с точност до няколко метра.

Тя го погледна ужасена.

— Но кои са те? Полицията?!

— Може и полицията да е. Или външен човек, но с яки връзки. Някой, който има достъп до подобна информация.

— Кой би могъл да е? — попита тя преbledняла.

Бен не отговори. Натисна още по-силно газта.

Двата рейндж ровъра бяха само на стотина метра зад тях, когато Бен излезе от тихия междуселски път и се вля в гъстия трафик по посока към Оксфорд. Успя да им избяга през няколко коли, но оживеното насрещно движение правеше изпреварването почти невъзможно. Видя пролука и се шумгна напред покрай един двуетажен градски автобус, но когато погледна в огледалото, предният рейндж ровър също бе успял да задмине автобуса. Далеч отзад се чува възмутени клаксони.

Затаила дъх, Лай стискаше ръба на седалката.

— Накъде отиваме? — попита тя.

— Ако влезем в Оксфорд, може би ще им избягаме. Познавам добре града.

Когато стигнаха хълма Хедингтън в източните покрайнини на Оксфорд, двата рейндж ровъра бяха отново заедно, десетина коли зад тях. В подножието на хълма, на пресечката със Сейнт Клемънс стрийт, спряха на светофар.

— Там има полицейски коли — посочи тя.

Бен вече ги бе видял.

— Не са за нас.

Едното платно на пътя беше преградено с временни бариери; имаше линейка. Потокът пълзеше едва-едва. Рейндж ровърите се запровираха между колите, предизвиквайки пореден хор от възмутени клаксони.

През четири коли напред на платното излезе полицаи и спря колоната, за да пропусне насрещното движение. Бен се извърна на седалката. Двата рейндж ровъра почти ги бяха настигнали.

— Идват! — извика Лай. Очите ѝ бяха разширени от ужас.

Мозъкът на Бен работеше трескаво, докато вратите на двете черни коли се отвориха и от тях слязоха трима мъже. Бяха на по-малко от двайсетина метра зад тях.

Той отби колата встрани от пътя, извади ключа от запалването и отвори рязко вратата.

— Хайде! — Бен грабна сака си и хвана Лай за ръката. Двамата побягнаха по неравния тротоар покрай витрините на магазините. В това време санитарите вдигнаха на носилка падналия на земята велосипедист и се готвеха да го качат на линейката. В канавката наблизо се въргалаше смачкан велосипед. Без да се обръщат назад, Бен и Лай тичаха колкото ги държаха краката.

Зад тях тримата мъже също ускориха крачка.

Оставяйки зад себе си задръстванията, Бен видя далеч напред голямото кръгово кръстовище „Плейн“. Знаеше, че единият път води към Магдалин Бридж и Хай стрийт, а оттам — право към центъра на града.

Пресякоха тичешком платното; тримата мъже ги последваха, притичвайки между пълзящите коли. Малко встрани от кръстовището имаше голям магазин за вино и алкохолни напитки. Някакъв младеж, приличащ на студент, паркираше в този момент мотопеда си пред магазина. Преди да влезе вътре, той свали каската си и я остави заедно с ключовете на мотора.

Бен избута леката машина малко настрани и праметна крак върху седалката. Лай се метна зад него и той запали двигателя. Студентът се извърна, видя ги и изтича навън, като им крещеше да спрат. Единият от тримата преследвачи държеше пред устата си мобилен телефон и викаше в него.

На стотина метра по-назад двата рейндж ровъра разблъскваха заседналите коли по Сейнт Клемънтс стрийт, пробивайки си насилствено път през море от метал и хор от клаксони; при вида на огромните разярени чудовища дори пътните полицаи побягнаха.

Бен даде газ на мотопеда. След мощната спортна кола имаше чувството, че е яхнал шевна машина. Малкото моторче се вряза в потока от червени и зелени автобуси, такситата и коли, които се изтеглиха от кръстовището по Магдалин Бридж над Темза. Обгърнала го с ръце, Лай едва се крепеше на неудобната седалчица. В далечината назад се чу вой на полицейски сирени. Бен погледна през рамо. Рейндж ровърите ги настигаха, зад тях се носеха няколко полицейски коли със сини лампи.

Светофарът отпред светна червено. Бен насочи бръмчащия като разгневена оса мотопед към тротоара и двамата с Лай едва не изпаднаха от седалката, когато предното колело се удари в бордюра.

Пешеходците пред тях се разбягаха, той даде газ докрай и подкара машината към моста под възмутените погледи и гневните викове на тълпата. Бяха изминали половината от Хай стрийт и немощната машина се носеше със залитане по тротоара, когато изведнъж пред тях се отвори врата на магазин и пътя им препречи детска количка с увито в одеяло бебе. Младата майка гледаше в обратната посока и не забеляза мотопеда, който се носеше с бясна скорост към нея. В последния момент тя извърна глава и се закова на място, зяпнала от ужас.

Бен стисна с всички сили спирачките и усети как и двете колела на мотопеда блокираха. Той спусна крака надолу и се опита да овладее машината, но тя се изплъзна изпод тях и се наклони на една страна. Двамата с Лай се изтърколиха на земята, мотопедът продължи да се плъзга още известно време, докато се удари в един стълб и отскочи право под колелата на преминаващия двуетажен автобус. Шофьорът натисна спирачките, но беше късно. Посипаха се искри, във всички посоки се пръснаха парчета от пластмасовата обшивка на мотопеда, докато гумите на автобуса размазаха крехката метална рамка върху асфалта.

Бен скочи и грабна сака, преди Лай да се бе вдигнала от земята. Джинсите ѝ бяха скъсани на коляното. Рейндж ровърите ускоряха сред гневен вой на клаксони едва на петдесетина метра зад тях.

Бен и Лай побягнаха отново. Отбиха встрани от Хай стрийт и се провряха през металните бариери, ограждащи пешеходната зона на стария град. Двата рейндж ровъра заковаха със свирещи гуми пред бариерите и шестимата мъже ги подгониха по тесните павирани улички.

Стиснал Лай за ръката, Бен притича покрай величествената сграда на Бодлианската библиотека и пое по Брод стрийт. Пред тях се издигаше знаменитият Шелдънски театър, където изнасяха концерти с класическа музика. Двамата преминаха покрай опашката за билети. Някаква жена разпозна Лай и лицето ѝ засия. Тя сръга приятелката си и посочи с пръст:

— Виж, виж! Лай Луелин!

Тълпата мигом я обгради. Хората се усмихваха и искаха автографи, сякаш не виждаха зачервеното ѝ от напрежение лице,

уплашения поглед и разкъсаните джинси. Наизвадиха фотоапарати и мобилни телефони, проблеснаха светкавици.

Шестимата преследвачи се държаха на благоразумно разстояние, дишайки тежко и взирайки се напрегнато през тълпата. Когато иззад ъгъла се зададе полицейска кола с включени сини лампи, те се разпръснаха. Двама пресякоха улицата и се престориха, че гледат нещо във витрината на близката книжарница; други двама се заизкачваха бавно по стъпалата пред библиотеката. Последните двама останаха да си говорят край бордюра, докато полицейската кола премина бавно покрай тях, а седящите в нея полицаи оглеждаха мрачно улицата.

Бен хвана Лай за ръката; двамата се измъкнаха от тълпата и закрачиха след полицейската кола, която пълзеше с човешки ход по улицата. Хвърляйки поглед назад, те забелязаха, че шестимата се бяха прегрупирали и отново подтичваха след тях.

На ъгъла на Брод стрийт и Корнмаркет се блъскаха тълпи от пазаруващи, които приключваха с коледните си покупки. Бен забеляза свободно такси и ускори крачка. Той отвори вратата, бутна Лай на задната седалка и се качи след нея. Преди колата да се влее в автомобилния поток, той погледна през рамо към гневните лица на преследвачите им.

Виена

Маркус Кински се спря пред кабинета на шефа си, отвори вратата и нахлу вътре, без да почука. Извади найлоново пликче от джоба си и го плесна върху бюрото. Потъмнелите гилзи, които бе намерил на брега на езерото, изтракаха.

Ханс Шилер погледна пликчето, побутна го с пръст, вдигна глава към Кински и се намръщи.

— Какво значи това, Маркус?

Шефът изглеждаше притеснен. От вчера насам плешивината над челото му се бе уголемила сякаш с два пръста. Лицето му беше посивяло, кожата отпусната, очите му бяха хлътнали между сбръчканите клепачи. Кински знаеше, че човекът брои всяка минута до пенсионирането си.

— Искам случаят „Оливър Луелин“ да бъде върнат за доразследване — каза Кински. Той беше единственият детектив в екипа на Шилер, който не се обръщаше към него с „господин комисар“.

Шилер се подпря с лакти на бюрото и потри с пръсти основата на носа си.

— Аз пък си мислех, че този случай отдавна е приключен — каза уморено той. — Нямах ли си друга работа?

— Има още какво да се разследва по него — отвърна Кински, без да откъсва очи от началника си.

— Какво имаш предвид?

Кински посочи пликчето.

— Деветмилиметрови гилзи.

— Виждам и без да ми обясняваш — каза Шилер. — Откъде ги взе, да не си премел пода на стрелбището?

— Намерих ги току-що при езерото. Там, където се е удавил Луелин.

Шилер свали очилата си и ги забърса със салфетка. После се наведе над бюрото и погледна в упор Кински.

— Какво се опитваш да ми кажеш? Нямах нищо на ръка. Луелин се е удавил. Било е нещастен случай.

— Не мисля така.

— И какво, като си намерил гилзи?

— Не знам още. Знам само, че трябва да науча повече.

— Но ние вече знаем какво е станало. Ти лично четеш показанията на свидетелката.

— Свидетелката лъже.

Шилер се облегна назад и издиша шумно през носа. Скръсти ръце на гърдите си.

— Откъде знаеш?

— Просто знам.

— Правиш доста дръзко изказване, Маркус.

— И това знам.

— А можеш ли да го докажеш?

— Ще го докажа — отвърна Кински.

Шилер въздъхна; тялото му се смъкна няколко сантиметра, сякаш някой внезапно бе поставил тежък товар на гърба му.

— Бих желал да ти помогна, Маркус. Знаеш, че винаги съм те подкрепял. Няма да намериш друг като мен, толкова търпелив.

— Знам, шефе, и го оценявам.

— Ето защо те съветвам да си затваряш устата, освен ако нямаш нещо конкретно предвид — каза Шилер. — Не забравяй коя е Мадлен Лоран. Стига ми един лайнян тайфун с френското посолство, нямам никакво намерение да ровя повече в тая история. — Той изпръхтя гневно и зарови пръсти в косата си. — Защо изобщо не се откажеш? Луелин е бил богат плейбой, който се е напил и е извършил глупост. Остави тая работа. Гледай си интереса. Имаш си толкова други грижи.

Кински се подпря на юмруци върху бюрото.

— Ако ти намеря доказателства, ама железни доказателства, ще върнеш ли случая за доразследване?

— Стига наистина да са железни.

— И все пак, ако...

Шилер пое дълбоко въздух и разпери безпомощно ръце.

— Добре, Маркус, хубаво. Ако, и това е едно голямо „ако“... та ако успееш да ми представиш убедителни доказателства, *може би* ще си помисля дали да не върна случая. — Той изгледа намръщено Кински. — Повече не мога да направя за теб.

— Това ми е достатъчно, шефе — каза Кински. Миг по-късно вратата на кабинета се затръшна зад гърба му.

Понеже се бе отклонил от пътя, за да мине през службата, Кински закъсна още повече за училището на дъщеря си Клара. Движението в града беше кошмарно, улиците приличаха на паркинги. Той седя петнайсет минути неподвижно в едно задръстване, като барабанеше с пръсти по волана и се бореше с нетърпението си.

Във витрината на близкия универсален магазин се виждаха много телевизори, включени на един и същ канал. Кински се загледа разсеяно. Беше поредното токшоу с политик. Той обаче бе чувал за него. Напоследък лицето му се виждаше навсякъде. Богаташко синче, което си бе наумило, че е много шик да си социалист. Как му беше името? Филип някой си. Филип Арагон. Новият кумир на Европа.

Кински погледна часовника на таблото и въздъхна. Ако не стигнеше навреме до училището, Клара щеше да се качи на автобуса и тогава трябваше да обърне колата и да я пресрещне на автобусната спирка. Щеше да се върти в тъмното и да се чуди къде ли е Хелга. По дяволите!

Е, какво пък, помисли си той. Протегна ръка, залепи синия буркан на покрива на колата и пушна сирената. Колите пред него послушно се дръпнаха встрани и той подкара през внезапно отворилия се проход.

Големият мерцедес леко занесе на завоя, но Кински го овладя и даде газ по улицата на училището. Училищният автобус беше паркиран пред високата ограда на колежа „Санта Мария“. Момиченца със строги сиви униформи и тъмносини палта се тълпяха около него, разговаряха оживено и се смееха. Издокарани майки пристигаха с беembeта и ягуари, за да приберат децата си от училище.

Кински закова със свистене на гуми и изключи сирената. Група майки извърнаха глави и го загледаха, когато изскочи от колата и се

затича към автобуса. Клара не се виждаше никъде сред групичките момичета. Той разпозна някои от приятелките ѝ.

— Къде е Клара? — попита ги той. — Някой виждал ли я е? Клара Кински?

Всички го поглеждаха въпросително или поклащаха глави. Кински се качи в автобуса, но и вътре я нямаше.

От училищната порта излязоха групичка момиченца и поеха пеша по улицата. Всичките бяха с гръб към него, размахваха оживено чантите си, подскачаха на куц крак и се смееха. Той се вгледа. Видя едно дете с калъф за цигулка. Изпод униформената синя барета висяха чифт руси плитки. Затича се. Извика я по име. Някои от момиченцата се извърнаха и загледаха с любопитство едрият задъхан и зачервен мъж, който ги настигаше. Детето с цигулката продължи да ходи напред, разговаряйки с приятелката си. Изобщо не го бе забелязала. Той ги застигна и положи ръка на рамото ѝ.

— Клара, къде, по дяволите...

Тя се обърна и примигна уплашено насреща му. Кински се дръпна назад.

— Извинявай — избъбри смутено той. — Помислих те за Клара Кински. Случайно да си я виждала?

Децата поклатиха едновременно глави. Големите им очи го гледаха с боязън. После се обърнаха и продължиха пътя си, хвърляйки крадешком по някой поглед през рамо. Едното момиче почука с пръст по слепоочието си: „Дъската му хлопа на тоя“, и всички се изкискаха.

Той мина тичешком през училищната порта и тръгна по алеята между двата реда дървета. Междувременно бе завалял сняг, едри снежинки полепваха по миглите му и му пречеха да вижда. Той ги обърса с ръка и в този момент видя една позната учителка, която се задаваше насреща му.

— Фрау Шмит, виждали ли сте Клара? — попита той.

Учителката го изгледа учудено.

— Не е ли в автобуса, хер Кински? Видях я да излиза с няколко приятелки.

Той поклати глава.

— Проверих, няма я.

— Не се безпокойте, хер Кински. Може пък да си е тръгнала с някоя съученичка.

— Тя не би направила такова нещо — каза той, като прехапа устни.

През обраслата с бръшлян арка на главния вход мина малко момиченце. Носеше калъф за кларинет. Имаше тъмни плитки и кафяви очи, които се ококориха, като позна Кински.

— Мартина, да си виждала Клара? — попита фрау Шмит.

— Ами тя си тръгна — отвърна Мартина с тънкото си гласче.

— Тръгна си?! — обади се Кински.

Момиченцето млъкна, засрамено.

— Говори, Мартина! — подкани я добродушно учителката, като коленичи до нея и я поглади по косата. — Не се стеснявай. Накъде тръгна Клара?

— Качи се в една кола. С някакъв мъж.

Чертите на учителката се изопнаха.

— С какъв мъж?

— Не го познавам. Мъж.

— Кога стана това?

Мартина посочи с пръст към портала, където автобусът се канеше да потегли.

— Бях с нея. После се сетих, че съм си забравила кларинета, и се върнах да го взема. И тогава дойде една кола. От нея слезе мъж. Усмихна се на Клара. Каза, че е приятел на хер Кински. — Мартина плахо вдигна очи към него.

Сърцето на Кински заблъска бясно в гърдите, дланите му се изпотиха.

— Как изглеждаше? — попита той.

— Не знам — прошепна детето. — Беше едър. С костюм.

— Каква му беше колата? Какъв цвят?

— Черна — отвърна момичето. — Не знам каква марка.

— Накъде заминаха?

Тя посочи с ръка надолу по улицата. Училищният автобус тръгваше. Кински погледна към празното улично платно, към къщите от другата страна.

Клара беше изчезнала.

Оксфордшър

Смениха две таксита и после няколко автобуса, докато Бен се убеди, че никой не ги следи. Бяха далеч от града, в някакво село на име Ейншъм, и слънцето клонеше към залез, когато се качиха на червения двуетажен автобус обратно за Оксфорд. На горния етаж нямаше никой и двамата седнаха най-отзад, за да наблюдават пътя зад тях.

— Какво ще правим сега? — попита тя.

— Мисля, че и на двама ни е ясно, Лай, че смъртта на Оливър не е била нещастен случай — каза Бен, като сложи ръката си върху нейната и я стисна леко, гледайки я в очите. — Съжалявам. Иска ми се да греша.

Тя се усмихна тъжно.

— Но какво е правил той там? Какво се е случило? Нали просто е събирал материали за книгата си!

Бен умислено заразтрива с длани слепоочията си.

— Съдебният лекар беше ли установил поне приблизително часа на смъртта?

— Умрял е в десет и четирийсет и пет вечерта — отвърна Лай. — Защо?

— Това ми се струва прекалено точно — отвърна Бен. — Никой не може с такава прецизност да установи момента на смъртта.

— Старият механичен часовник на татко — отвърна тя. — Оливър го носеше винаги на ръката си, за да му напомня за баща ни. Беше спрял... — Тя се запъна. Трудно ѝ беше да го каже. — Беше спрял при... потапянето във водата. — Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя ги обърса с ръка.

— Трудно ли ти е да говориш за това?

— Нямам избор, нали?

— Ето как виждам аз нещата — каза Бен. — Оливър е станал неволен свидетел на нещо. Защо, къде и как, това не знаем. Знаем само, че е видял нещо, което прилича на ритуална екзекуция. Но и него

също са го видели. Тръгнали са да го гонят, но не са го хванали веднага. Между престъплението, което е видял, и смъртта му има промеждутък от около час.

Лай кимна, но не каза нищо. Попи очите си с кърпичка.

— Мисля, че клипът е заснет с мобилен телефон — продължи Бен. — Да кажем, че още е бил у него, когато са го хванали. Да кажем, че е бил в паметта на апарата. Това им е било достатъчно, за да си помислят, че са заличили всички доказателства.

— А после са видели интервюто ми по телевизията — каза мрачно Лай.

Той кимна.

— Минали са месеци. Те са заличили всички следи. Случаят е бил приключен. И изведнъж изниква нова заплаха. Ти лично си обявила, че притежаваш всички бележки на Оливър за книгата му, включително нещо, което ти е изпратил по пощата в деня на смъртта си и което още не си имала възможност да видиш. Ами ако ти е пратил копие от записа? Така те са решили, че трябва да се доберат и до теб.

Лай заплака.

— Съжалявам — каза Бен. — Знам, че не ти е лесно. Искаш ли да се откажем?

— Това, което искам, е да разбера какво точно се е случило с него — отвърна тя. — Но как да го направим? Откъде да започнем? Та аз дори не мога да се обърна към полицията!

Бен поклати глава.

— Не говори в първо лице. *Ние* нищо няма да правим. Твърде опасно е за теб. Ще те скрия на сигурно място и после ще се върна в Европа по стъпките на Оливър. Това е единственият начин да разбера какво е станало.

— А аз къде ще бъда?

— При мен.

— При теб?

— Имам къща в Ирландия. Много закътана, на западното крайбрежие. Там ще бъдеш в безопасност. Ще наема кола до Шотландия. Ще вземем ферибота от Странрар за Северна Ирландия, оттам ще пресечем границата при Голуей. Така избягваме паспортната проверка. Никой няма да знае къде си.

Сълзите ѝ пресъхнаха и на лицето ѝ се изписа решителност.

— А междуременно ти хващаш самолета и се оправяш сам?

— Нещо такава.

— Няма да стане, Бен. По никакъв начин не можеш да ме накараш да се крия на някакъв пуст бряг в Ирландия, докато ти си на континента и вървиш сам по стъпките на Оливър. Та той е мой брат!

— А какво ще стане, ако те взема със себе си? Нали видя какво се случи днес! Хората те познават. Не мога да се движа навсякъде с теб. Много по-лесно ще ми е да работя сам и да знам, че си в безопасност.

— Няма да повярваш колко се променя човек с един шал и едни тъмни очила! Ще си държа главата наведена и няма да си казвам името.

— Във всеки случай не можеш да пътуваш с паспорта си. Ако по някакъв начин хора от полицията са замесени, ще те засекат в мига, щом стъпиш в Европа.

— Какво общо има полицията, Бен?

— Не знам още — отвърна той.

Лай помисли малко, загледана през прозореца към голите дървета. Автобусът се люлееше и друсаше по неравния път. Изведнъж тя закима, сякаш ѝ бе дошла идея.

— *Има* един начин да напуснем страната и да влезем във Франция, без да ни забележат — каза накрая тя.

Саутхамптън

Два часа по-късно

Поясът на Орион блестеше ярко на изток, луната сияеше, отразена в малките вълнички на марината край Саутхамптън. От двете страни на дългия кей се полюляваха редици бели яхти.

Крис Андерсън стоеше на палубата на осемнайсетметровата си яхта „Изолда“, пиеше горещо кафе от порцеланова чаша и слушаше тихия плисък на вълните по корпуса. В далечината се затръшна врата на кола и след минута той разпозна безпогрешно фигурата на Лай, която се задаваше по кея.

Крис се ухили. Беше се изненадал от обаждането ѝ през деня, но сега очакваше с нетърпение срещата им. Толкова време не се бяха виждали!

Когато Лай приближи, той стисна гневно зъби. Не беше сама. С нея имаше някакъв мъж. Дали Крис го познаваше? Едва ли. При това беше хубавец, мръсникът — с гъста руса коса и атлетична фигура, облечен в джинси и кожено яке. Беше към метър и осемдесет, с два пръста по-висок от него. И може би с пет години по-млад. Крис си пое дълбоко въздух и си глътна корема. Изведнъж го доядя, че от няколко седмици не бе играл скуош и бе понадал някое и друго кило. Но кой беше онзи? Лай не беше споменала нищо за него.

— И все пак не съм особено убеден, че това е редно — тъкмо казваше Бен, докато двамата приближаваха с бързи крачки закотвената яхта. Фигурата на Крис се виждаше, осветена от лампите на марината — закръглен мъж с дебела бяла кашмирена жилетка и бейзболна шапка, който сега се взираше намръщено в него. — Мисля, че и бившият ти съпруг не е особено ентусиазиран.

— Успокой се — каза Лай. — Не го мисли. — Тя ловко се качи на борда и поздрави с широка усмивка Крис, който я прегърна през раменете, за да я закрепил. — Благодаря ти, че се отзова толкова бързо, Крис. Оценявам това.

После ги запозна. Крис кимна студено на Бен.

— Не ми каза, че водиш гостенин — отбеляза кисело той.

Лай постави ръка на рамото му и леко го целуна по бузата.

— Дръж се *любезно* — предупреди го тихо тя. Погледна нагоре и видя познато лице. Старият капитан на яхтата оглеждаше такелажа преди отпътуване. Тя му се усмихна. — Здравсти, Мик!

— Отдавна не сме се виждали — провикна се той. — Добре дошли на борда! Като едно време...

— Дано да не ви създам прекалено много главоболия.

Мик скочи на палубата и изтри ръцете си с парцал. Беше дребен жилив човечец с тъмни очи и побеляла брада.

— Ами ни най-малко. Едно прескачане до Франция е нищо работа за „Изолда“ дори през декември.

— Страхотен си, Мик. Това е моят приятел Бен. Той идва с нас.

— Приятно ми е, Бен.

— И на мен — каза Бен, като огледа с възхищение яхтата. — Колко време трае пътуването?

Мик вдигна рамене.

— От Хамбъл до Сен Васт Лауг? Да кажем, девет часа.

— Ама вие съвсем като на разходка сте тръгнали — отбеляза Крис. — Без багаж...

— Кредитната ми карта стига напълно — усмихна се Лай. — Като пристигнем в Сен Васт, ще изляза на пазар.

— Както кажеш — отвърна Крис. — Какво ти е на коляното?

Лай посегна и напипа скъсаното на джинсите си.

— А, това ли? Спънах се.

— Имаш рана.

— Просто охлузване. Нищо сериозно.

Крис се обърна към Бен.

— Е, добре дошли на борда на „Изолда“ — каза той с насилена любезност. — Ще ви покажа каютите ви. — Той натърти на множественото число, преди да ги поведе надолу по покритото стълбище към спалните помещения.

Отвътре яхтата беше изненадващо просторна и луксозно обзаведена.

— Дървените части са от черешово дърво — обясни гордо Крис, като нежно погали полираната ламперия, поглеждайки очаквателно

към Бен. — Ръчна изработка! Яхтата е „Ойстер-61“, класик. С пълно обзавеждане. Всичко е автоматизирано. Доста километри съм навъртял с нея по океаните, както и Лай може да потвърди. Къде ли не сме ходили! Мадейра, Сейнт Лусия, Гренада... Помниш ли, Лай, онази виличка, която си наемахме на Мюстик? — попита през рамо той.

— Тъй ли се казваше онова място, където някаква маймуна те ухапа по задника, та трябваше да те откарат в болница? — отбеляза с равен тон Лай, докато ги следваше.

Крис се покашля нервно, а Бен едва сдържа усмивката си.

— Сигурно ще се чувстваш странно да спиш в помещенията за гости вместо в голямата каюта — подхвърли Крис на бившата си съпруга.

— Ще се оправя, не се бой — отвърна тя.

Крис въведе Бен в най-малката от трите каюти на „Изолда“.

— Можеш да си сложиш нещата ей там. — На светлината от лампите в каютата той огледа от глава до пети Бен с поохлузеното му кафяво кожено яке и стария брезентов сак, доста тежък на вид. Бен го повдигна и грижливо го намести върху багажния шкаф над койката си, при което ръкавът на якето му се дръпна нагоре и Крис забеляза скъпия водолазен часовник на китката му.

След двацетина минути Мик беше готов да вдигне котва. Платната на „Изолда“ се издуха от вятъра, яхтата се откъсна от брега и се отправи в открито море.

Лай се чувстваше задължена да обърне малко внимание на Крис, затова остана при него да приготвят вечерята. Бен, на когото започваше да му писва от ревнивите погледи на бившия ѝ съпруг, се възползва от случая да се оттегли в каютата. Свали сака от шкафа, седна на койката и отвори класъора с документите за Моцарт.

Бележките на Оливър едва се разчитаха. Известно време Бен се взира втренчено в остатъка от някаква странна фраза за някакъв си *Орден на Р...* Написаното не му говореше нищо и той захвърли ядосано хартийката на пода.

На друг лист Оливър беше нахвърлял цял поменик от исторически факти. Сред тях изпъкваше думата „АРНО“, написана с червено мастило и оградена в три кръгчета. До нея имаше дата — към края на декември, само две седмици преди смъртта му. Написаното отдолу беше толкова обгоряло, че Бен не можеше да го разчете.

А и тези орли... Оливър бе имал навик да си драска в полетата на страниците и там, където се бяха запазили цели, те бяха изпълнени с рисунки на птици, наподобяващи орли. Под една от тях с неговия почерк бе написано:

Орелът????

Всяка буква беше повторена и удебелена толкова пъти, че на места моливът бе пробил хартията. Сякаш самият Оливър се беше надявал, че по този начин ще вникне в смисъла на думата, ще я накара да отговори на въпросите му.

Когато малко по-късно Лай отиде при него в каютата, Бен вече се бе отказал да разшифрова написаното в бележките. Подаде му чашка кафе и приседна до него на тясната койка.

— Как върви? — попита тихо тя. Преградните стени на яхтата бяха тънки и Крис може би ги подслушваше.

— Не добре — отвърна също така тихо той, като поклати глава. Вдигна падналия лист от пода и ѝ го показа. — Не разбирам какъв ли може да бъде тоя Орден на Р... който се споменава тук. И всичките тия орли и реки...

— Реки ли? — Лай взе листа от ръката му и той ѝ посочи заградената в кръг дума „АРНО“. Тя я огледа внимателно.

— Река Арно минава през Флоренция — каза той. — Да не би Оливър да е бил там? Отстрани има дата.

— Пред мен нищо не е споменавал.

— Помисли си — настоя Бен. — Сигурно е важно. Ти си единственият човек, който е знаел нещо за пътуванията и намеренията му.

Тя подпря с длан брадичката си.

— Нямам никаква представа.

— Помисли! — настоя той.

— Не знам — повтори тя.

— Дали в писмото на Моцарт не се споменава река Арно? Дали в него няма нещо, което да е накарало Оливър да посети Флоренция?

— Не си спомням! — отвърна тя, загубила търпение. — За бога, та това беше преди години!

— Опитай — каза кротко той. — Ако не можем да си обясним това, просто няма на какво да стъпим в разследването на случая.

— Освен ако... — каза тя. Лицето ѝ внезапно се озари от някаква идея.

— Освен какво?

— Освен ако не грешим. Арно не е реката. Това е име на човек.

— Кой?

— Онзи италиански колекционер — каза тя, вече уверено. — Същият, който купи писмото от баща ми. Професор Арно.

Бен си припомни поредицата от дигитални снимки на диска. Старецът, сниман на фона на библиотеката си, пълна с книги за музика.

— Значи Оливър е ходил да се среща с него?

— Положително! — отвърна тя. — Което означава, че Арно все пак е жив.

— Но къде се намира?

— В Равена — отвърна тя. — Спомняш ли си гроба на Данте? Оливър е бил там. А пък самият Арно е преподавал в Музикалния институт в Равена, ако не ме лъже паметта.

Бен се замисли за момент.

— Оливър е искал да се срещне с него във връзка с писмото. Мисля, че трябва и ние да го навестим.

— Смяташ, че още е у него?

— Той плати много пари за това писмо по време, когато никой друг не искаше да го погледне. Логично е да го задържи у себе си.

— Какво според теб пише в писмото?

— Именно това трябва да разберем.

19

Вечеряха в продълговатия салон на яхтата. Крис разля бутилка изстудено вино и поднесе рибена яхния със зелена салата.

— Лай казва, че пишеш филмова музика — подхвана Бен.

Крис кимна.

— Основно. Ти обичаш ли да гледаш филми, Бен?

Бен вдигна рамене.

— От време на време гледам по нещо. — Опитва се да си припомни как се казваше последният филм, който бе гледал. Това се бе случило в Лисабон преди около шест месеца при изпълнение на поръчка. Потенциалният информатор, когото следеше, се бе отбил в някакво кино. Бен бе седнал през два-три реда зад него. След около час човекът погледна часовника си и си излезе. Бен го последва само за да го открие две минути по-късно, проснат по лице в задната уличка. Изобщо не помнеше заглавието на филма. — А за кои филми си писал музика?

— Последният е „Низвергнатите“ с Хамптън Бърли. Знаеш ли го?

Бен поклати глава.

— А може би повече си падаш по операта? — попита Крис, хвърляйки поглед към Лай.

— На Бен не му остава много време за такива неща — отвърна тя вместо него.

— Та с какво се занимаваш, Бен?

— Пенсионер съм.

Крис го изглежда учудено.

— Пенсионер ли? Откъде си се пенсионирал?

Бен допи чашата си.

— От войската.

Бутилката пред тях беше празна. Крис я погледна, повдигна вежда и извади нова от хладилника.

— ВВС?

— Сухопътните сили.

— Военен значи. Какъв чин имаше?

— Майор — отвърна тихо Бен.

Крис се опита да не изглежда прекалено впечатлен.

— И в кой полк беше, майоре?

Бен му хвърли кос поглед през масата.

— Вече никой не се обръща така към мен. Викай ми Бен.

— Бен и Оливър бяха приятели от армията — каза Лай. — Така се запознахме.

— Аха, значи отдавна се познавате — каза с леден тон Крис, без да отделя поглед от Бен.

— Но не се бяхме виждали от години — добави Лай.

Крис изгледа втренчено Бен, после измърмори нещо под нос и се върна към чинията си. Тримата привършиха мълчаливо вечерята си под воя на вятъра и плисъка на вълните по корпуса на яхтата.

Бен се прибра в каютата си и известно време седя замислен. Провери още веднъж пистолетите, като ги разглоби и почисти с добре отработени движения. После ги прибра в сака и го качи обратно върху шкафа за багаж. Около час полежа на койката, заслушан в равномерния грохот на вълните. Вятърът се усилваше и полюляването на „Изолда“, отначало леко, ставаше все по-силно.

Наближаваше полунощ и Лай също се готвеше да си ляга. От другата страна на масата Крис се беше свлякъл надолу в креслото и навъсено гледаше телевизия. След вечерята почти не си бяха продумали.

— Какво има, Крис?

Той мълчеше. Лицето му беше мрачно.

— Кажи де! Познавам този поглед. Какво има?

Той натисна едно копчето на дистанционното и загаси телевизора.

— Тоя беше, нали?

— Какво?!

— Същият. Сега си спомням. Бен. Твоята стара любов. Мъжът, в когото си била лудо влюбена. За когото си искала да се омъжиш.

— Това беше преди петнайсет години, Крис.

Крис се изсмя горчиво.

— Досетих се, че нещо се мъти.

— Нищо не се мъти.

— А, така ли? Чух ви как си шепнете насаме в каютата като някакви хлапаци. — Той изсумтя презрително. — Ако знаех истинската цел на това пътуване, никога нямаше да се съглася. Сигурно ме смяташ за някакъв мекушав глупак. Старият Крис да ти осигурява безплатен транспорт до Франция с гаджето ти, та да си изкарате един хубав полов ден. Боиш се да не те надушат фотографите ли? Абе защо просто не взема да обърна яхтата назад!

— Нищо не си разбрал, Крис!

— Не мога да повярвам, че постъпваш така с мен. Не съм забравил, да знаеш! Още помня съзливите ти историйки за мъжа, който разбил сърцето ти, та после ти били нужни години, за да се съвземеш. А сега отивате да се усамотите някъде заедно и очакваш от мен да ти *помагам*?! С какво съм заслужил това? Не аз на теб ти разбих сърцето. Ти разби *мое*то! — Той забодде пръст в гърдите си. Лицето му бе станало мораво.

— Да, може би когато те хванах да чукаш оная празноглавка точно на рождения ми ден...

Крис завъртя очи нагоре.

— Едно незначително прегрешение... а колко пъти трябваше да ти се извинявам!

— Не бих го нарекла незначително прегрешение.

— А теб все те нямаше! Все беше по представления!

— Да, но тъкмо онази вечер си бях вкъщи — отвърна тя. Двамата се изгледаха враждебно. После тя въздъхна. — Моля те, Крис. Не искам да се караме. Това вече сме го говорили много пъти. И ти, и аз знаем, че нещата между нас не вървяха. Надявам се, че поне сме приятели, нали?

— Пенсионер... — промърмори ядовито Крис. — На колко години е тоя тип? Що за непрокопсаник трябва да си, за да се наричаш „пенсионер“ на тая възраст?! А откъде можеш да си сигурна, че не се лакоми за парите ти? — Той млъкна за момент, после пак се сети за нещо. — Ти ли му купи часовника?

— За бога, Крис, остави ме на мира! Изобщо не е това, което си мислиш.

— Така ли? А какво търсиш при мен?

— Има някои неща, които тъкмо сега не е време да ти обяснявам. Трябва да ми имаш доверие, разбираш ли? — Тя го погледна искрено. — Заклевам ти се, между двама ни с Бен няма нищо. Високо оценявам загрижеността ти и съм ти много благодарна за съдействието. Наистина. — Тя го прегърна и Крис я притисна силно към себе си.

— Липсваш ми, Лай — каза той, като я целуна по косата. — Много си мисля за теб, да знаеш! — После се отдръпна назад и се опита да я целуне по устата.

Тя го отблъсна.

Бен беше излязъл от каютата си и стоеше неподвижно в рамката на вратата.

Лай се откъсна рязко от Крис; няколко мига и тримата стояха замръзнали по местата си, като се гледаха втренчено.

— Извинете! — каза тихо Бен. — Не исках да ви преча. — После се обърна и тръгна по стълбата нагоре към палубата.

Вятърът беше много по-силен отпреди и той вдигна ципа на якето до шията си. Ледени струи дъжд шибаха по корпуса на „Изолда“ откъм изток, платната плющяха, заглушавайки на моменти дори воя на вятъра и грохота на вълните. Облечен в оранжево непромокаемо наметало, Мик държеше руля в яките си ръце. Двамата си кимнаха. Бен бръкна за цигарите си и му предложи една. Закри с ръка пламъка на бензиновата си войнишка запалка, вдиша дълбоко дима и известно време, присвил очи и стиснал с ръце парапета, се визира напрегнато в бушуващата водна стихия.

Носът на „Изолда“ се вдигна стръмно нагоре, вълнорезът ѝ се вряза в поредния запенен гребен, после яхтата преодоля вълната и се наклони надолу сред ураган от водни пръски. Вкопчен в парапета, Бен с мъка се задържа на крака, докато палубата под него се люлееше и танцуваше на всички страни, а платната трещяха като топовни изстрели.

— Напред ни чака лека буря — обади се Мик, прекъсвайки мислите му.

Бен погледна към нощното небе, по което се носеха гъсти черни облаци, закриващи луната. На оскъдната светлина във всички посоки се виждаха бели гребени на вълни.

Той остана дълго време на палубата. Нямаше смисъл да се връща долу. Тъй или иначе, нямаше да заспи. Мислите му се носеха трескаво във всички посоки, скачайки от едно на друго. Оливър. Писмото на Моцарт. Видеозаписът. Убийството. Лангтън Хол. Телефонното обаждане от полицията.

Но съзнанието му не търсеше единствено решение на загадката. Мислите му го отнасяха и към Лай; гледката на ръцете на Крис, обвити около кръста ѝ, изплуваше отново и отново пред очите му. Защо ли му беше толкова неприятно да предположи, че тя все още изпитва чувства към своя бивш съпруг?

А какво изпитваше самият той — Бен — към нея? Може би ревност? Разумът му се съпротивляваше на тази мисъл. И въпреки това не можеше и за миг да престане да си мисли какво усещаше, озовал се отново в нейната близост.

Тя сигурно вече спеше. Той си я представи легнала на койката, на някакви си два метра под него, с разпилени върху възглавницата коси.

Бен изпуши още няколко цигари, като отпиваше от уискито в плоската бутилка, и за известно време сякаш забрави ритмичното повдигане и спускане на палубата под краката си.

Бе почти забравил и за надигащата се буря, когато изведнъж „Изолда“ се залюля и се наклони на една страна с такава сила, че за малко не го изхвърли зад борда. Вълните бушуваха. Яхтата се вряза в поредния гребен, носът ѝ се вдигна рязко нагоре, после устремно се стовари надолу. Истински въртоп от ледена вода и морска пяна ослепи Бен в продължение на няколко безкрайни секунди, докато той с мрачна упоритост стискаше с две ръце парапета. Цигарата му угасна с ядовитото съскане и той запрати подгизналия фас в морето.

Долу Лай се мяташе неспокойно на койката, като се опитваше да успокои изранената си душа. Напразно. Не можеше да прогони Бен Хоуп от съзнанието си. Какво ѝ ставаше?

Погледна часовника си — приближаваше четири сутринта. Увита в одеялото, тя стана и тръгна към кухнята да си направи кафе. Яхтата се мяташе по вълните и всяка стъпка ѝ костваше усилие.

Крис я чу да ходи по коридора и излезе от своята каюта, блед и със зачервени от безсъние очи. Докато Лай пиеше кафето си, той

включи компютъра и прегледа последния бюлетин на метеорологичната служба.

— Бурята скоро ще премине. — Погледна я злобно. — Къде е гаджето ти, майорът?

— Престани, Крис. В каютата си е, къде другаде?

— Вратата му е отворена, а него го няма вътре.

— А, така ли? И ти реши, че е при мен. Май наистина ми нямаш доверие, а?

Крис изръмжа и се запъти към палубата. Когато отвори люка, порив на вятъра обля лицето му с пръски морска вода и го задави. Обърса очи с ръкав, поклати глава и огледа палубата. Бен и Мик работеха заедно на руля с мълчалива упоритост. Защитните им наметала лъщяха от дъжда. *Тоя майор разбира от мореплаване*, помисли си Крис, изпсува наум, приглади назад мократа си от дъжда коса и се върна долу.

По средата на стълбата внезапно му хрумна нещо. Майора го нямаше в каютата му. Отдаваше му се възможност. Той премина на пръсти покрай портала на главния салон и тихомълком се шмугна през вратата на каютата. Внимателно я затвори зад гърба си и я залости с резето, после се огледа. Свали зеления брезентов сак от шкафа над койката и откопча ремъците.

Виена

Същата вечер

Кински сновеше из дневната си. Нервите му бяха изопнати докрай, усещаше приближаващ пристъп на мигрена. Ръцете му трепереха, стомахът му се бе свил на топка.

Къде беше тя? Кой я бе отвлякъл? Дали това беше отмъщение за някого, когото бе арестувал? Той си припомни някои от най-закоравелите престъпни типове, с които си бе имал работа през последните месеци. Повтори си наум имената им, прехвърли лицата им като на кинолента през съзнанието си. Знаеше добре какво бе в състояние да й стори всеки един от тях. Беше ги виждал в действие.

Ако ѝ навредяха по какъвто и да било начин, щеше да ги убие. Да ги изстреби един по един. До последния човек.

Той се строполи в креслото и зарови лице в шепа. После стана и закрачи отново, спря се до стената и заблъска с юмруци по нея, докато ги разкървави. Кучето Макс го наблюдаваше с неспокоен поглед от леглото си в ъгъла.

Телефонът иззвъня и той се хвърли към него. Ето отговора на загадката! Сега щяха да му искат откуп. Ръката, с която вдигна слушалката, трепереше.

Някой се опитваше да му продаде покривна изолация.

— Да го духаш, тъпако! — изрева Кински и му тресна телефона.

Стресна го шум на двигател; пред къщата му потегли кола, а след минута чу звънеца на входната врата. Затича се по коридора и отвори, когато черното ауди вече се отдалечаваше с бясна скорост по улицата. Не успя да види номера.

Клара му се усмихваше мило от стълбището.

— Здравсти, тате! Здравсти, Макс!

Едрото куче скочи от мястото си в ъгъла и се хвърли върху нея, облиза лицето ѝ, като махаше радостно отрязаната си опашка. Тя извърна със смях лице настрани и изтича навътре в къщата.

Кински блъсна кучето, обви ръце около Клара и я притисна с все сили към гърдите си.

— Ще ме смачкаш! — извика тя, отскубна се от мечешката му прегръдка и го погледна изненадано. — Какво ти става?

— Къде беше досега? — успя само да я попита той.

Накара я да седне на един стол и да му разкаже всичко. Тя не разбираше защо баща ѝ е толкова разстроен, какво толкова се бе случило. Франц се беше държал мило с нея. Представил ѝ се бе като приятел на баща ѝ, полицай като него. Казал, че татко ѝ го е помолил да се грижи известно време за нея, понеже бил зает. Били на сладкарница, хапнали. Франц бил голям шегаджия, разправял ѝ разни смешни историйки, от които се заливала от смях. Не, изобщо не я бил докосвал. Нито веднъж, освен когато я хванал за ръката, за да я заведе в сладкарницата. Не, изобщо не помнела името на сладкарницата, нито на коя улица се намирала. Просто сладкарница, някъде в града. Защо, какво пък чак толкова била направила?

Кински слушаше разказа ѝ, забил поглед в пода.

— Как изглеждаше тоя Франц? — попита той, сдържайки с мъка гнева си.

Клара поклати глава, сякаш въпросът му беше глупав сам по себе си.

— Едър като теб, но не толкова дебел. — Тя се изкиска.

— Сериозно ти говоря, Клара!

Момиченцето отметна назад сламенорусата си коса и го погледна сериозно.

— Беше стар. Може би на четирийсет, ако не и повече.

— Добре. Друго?

— Имаше странно ухо.

— Какво искаш да кажеш? Защо пък странно?

Тя направи гримаса.

— Ами... направо ужасно. Сякаш дъвкано.

— С белег?

— Питам го какво му е на ухото. Той ми каза, че на рамото му бил кацнал голям папагал и се опитал да му го откъсне. Показа ми как е станало. Умрях си от смях. Много е симпатичен!

Кински за малко не я шамароса.

— Никога повече да не правиш така! Сериозно ти говоря, Клара. Единствените коли, в които можеш да се качваш, са нашата и на Хелга. Разбираш ли какво ти говоря?

Тя наведе глава, подсмръкна и обърса една сълза от лицето си.

— Да, татко.

Телефонът отново иззвъня. Кински вдигна слушалката на второто позвъняване.

— *Хер Кински?*

— Кой се обажда?

— *Просто ме изслушай.*

— Хубаво, слушам.

— *Това беше предупреждение. Стой далеч от случая „Луелин“.*

— Кой си ти?

— *Следващия път хубавото ти момиченце може и да не се прибере усмихнато вкъщи.*

Кински прехапа език и продължи да стиска зъби, докато усети в устата си вкус на кръв. Връзката прекъсна.

Ева погледна грима си в огледалото и пръсна по малко парфюм върху китките и зад ушите си. За днес той ѝ бе поръчал да си сложи дългата руса перука. Тя я пооправи и отново се погледна. Изглеждаше перфектно. Излезе от банята към спалнята си само по копринено бельо и влезе в големия колкото стая дрешник. Всичките скъпи рокли по стойките бяха шити специално за нея.

Сякаш от нищото се разнесе мъжки глас. Ева знаеше, че из цялата къща има инсталирани невидими високоговорители. „Вземи черната“ — каза гласът. Беше овладян и напълно безстрастен.

Ева се пресегна и свали от стойката една рокля на „Шанел“ — много красива, от черно кадифе. Ненавиждаше я, както ненавиждаше и всички останали. Обърна се и я вдигна пред стройната си фигура.

„Не тази! — каза гласът. — Сатенената.“

Без да показва чувствата си, Ева върна роклята на мястото ѝ, премести няколко закачалки по релсата и свали дълбоко изрязаната сатенена рокля, един от най-новите му подаръци.

„Сложи си я — нареди гласът със същия равен, безстрастен тон. Тя се подчини. — А сега перлите.“

Ева се извърна с гръб към стойката. На отсрещната страна на огромния дрешник имаше старинен шкаф със стъклени витрини, облицован със син плюш; вътре бяха подредени в редици отворени кутии за бижута, в които блестяха златни колиета и диамантени огърлици. Извади дългата перлена огърлица и я постави на шията си. Тя увисна ниско между гърдите ѝ; перлите студенееха върху нежната ѝ кожа.

„Не така — обади се гласът. — Сложи я двойно. Сложи си и обещите към нея.“

Тя се подчини машинално.

В друга част от голямата къща Вернер Крол се облегна на коженото кресло. Седеше в обичайната си поза, с ръце в скута; вратовръзката му беше вързана на стегнат възел и безупречно права

както винаги. Очите му бяха приковани в плоския екран пред него. Ева се завъртя, за да я огледа, както знаеше, че обича. Той кимна одобрително и каза в микрофона:

— Добре. А сега иди в стаята. — Пресегна се към пулта и натисна едно копче, за да превключи на другата камера. Видя я как излиза от спалнята си, проследи я, докато премина по дългия коридор и се заизкачва по стълбището.

Ева се бе изкачвала по него повече пъти, отколкото желаше да си спомня. Какво ли щеше да иска от нея сега? Желанията му винаги бяха различни и всеки път по-гнусни от предишния. Тя пристъпи към тежката дървена врата, натисна позлатената брава и влезе. Стаята с висок таван беше елегантно обзаведена. Приглушеното осветление хвърляше дълги сенки върху зелените копринени тапети. Мебелировката беше оскъдна, но много скъпа; краката ѝ потъваха в дебелия килим.

Тя отиде до средата на стаята, като се оглеждаше неловко. Зърна за миг отражението си във високото огледало, което заемаше цялата стена от пода до тавана, и бързо извърна глава.

В отсрещния край на стаята някой изстена. Ева се извърна и тръгна по посока на звука. На широкото легло беше просната непозната жена. Беше млада и хубавичка, полугола и сякаш в безсъзнание. Ръцете и краката ѝ бяха широко разтворени и вързани за четирите стълба на леглото.

Гласът се разнесе отново от скритите високоговорители в ъглите на стаята. Звучеше така, сякаш идваше отвсякъде и отникъде, изпълвайки равномерно всеки кубически сантиметър от пространството.

„Свали си роклята — нареди гласът. — Бавно.“

Ева се поколеба за момент, после се пресегна зад гърба си и заразкопчава ципа.

„По-бавно!“ — натърти гласът. Тя се подчини. Тънките презрамки на роклята се смъкнаха от раменете ѝ и роклята се плъзна безшумно на пода. Тя я прекрачи и я остави да лежи като черна локва на килима.

„Добре! — каза гласът. — А сега иди до масата и отвори куфарчето.“

Ева отново се подчини. Краката ѝ тежаха, докато пристъпваше към лъснатата до блясък маса. Щракна ключалките на коженото куфарче и вдигна капака. Когато видя какво има вътре, спря да диша и се дръпна крачка назад.

Погледна към огледалото и поклати глава.

— Моля те, не мога да направя това! Не ме карай!

Гласът мълчеше, но тя си представяше изражението му, докато седеше на креслото си зад огледалото, през което можеше да я вижда.

— Това вече е прекалено — каза по-твърдо тя и затвори куфарчето.

Той заговори тихо. Каза ѝ, че няма избор; обясни ѝ защо. Описа ѝ точно какво ще направи с нея, ако откаже да му се подчини. Тя го изслуша с клюмнала глава и затворени очи.

Когато гласът спря, тя отново отвори куфарчето и бавно посегна към онова, което се намиреше вътре.

Ламанишът

Призори

Френският бряг се виждаше едва-едва в леката утринна мъгла на източния хоризонт. Бурята най-после бе утихнала; морето беше гладко и сиво. Над високата мачта на „Изолда“ пищяха ранобудни чайки, когато Бен свали непромокаемото си наметало и се запъти надолу. Мик го тупна приятелски по рамото, докато минаваше покрай него. Капитанът изглеждаше много изтощен. Бяха прекарали една дълга нощ.

Лай го пресрещна в коридора под стълбата — изглеждаше притеснена. От миризмата на пържен бекон, която се носеше, устата му се напълни със слюнка.

— Приготвям закуска — каза тя.

— Къде е Крис? — попита той, слизайки вдървено.

— Сигурно още спи.

— Голям мореплавател, няма що — промърмори той.

Лай се направи, че не го е чула, и му подаде чиния бекон с яйца, от която се вдигаше пара. Той седна да се храни, а тя облече якето си, за да качи на палубата закуската на Мик.

Бен едва бе поднесъл първата хапка към устата си, когато вратата на главната каюта се отвори с трясък и оттам излезе Крис с изкривено от злоба лице.

Лай слизаше по стълбата, но като видя Крис, се спря по средата.

— Не мърдай! — каза Крис. В ръката си държеше тежък 45-калибров колт; дулото му беше насочено към Бен.

Бен застина неподвижно, вторачен в пистолета.

— Малка изненада, а, майоре? — Крис се изсмя нервно. — Я виж, Лай, с какво всъщност се занимава гаджето ти. Виж какво намерих в сака му. Три броя, плюс патрони. — Без да отмества пистолета, той се пресегна назад, измъкна сака на Бен от каютата си и го пусна на пода. — Да не говорим, че вътре има и към петнайсет

хиляди евро в брой — добави той. — Надиплени на тънки спретнати пачки. Е, майоре, каква е играта? Трафик на оръжие? Или може би на дрога? Или по малко и от двете? — Крис се ухили тържествуващо на Лай. — С каквото и да се занимава, здравата го е загазил. Аз го арестувам. Това се нарича граждански арест. Обаждам се на полицията и на бреговата охрана.

— Крис! — изохка Лай.

— Не се бой, няма да споменавам името ти. Това няма нищо общо с теб, нали така? Или... може би има?

— Държиш се като пълен глупак — каза тя. — Моля те, не го прави. Друг път ще ти обясня всичко. Имай ми доверие, моля те!

Без да ѝ обръща внимание, Крис размаха пистолета под носа на Бен.

— Е, майоре, май ти се изпари куражът?

Бен продължи да се храни.

— Ти май не си чувал за трите условия, а, Крис? — попита той, дъвчейки.

Крис се изчерви и тържествуващата му усмивка леко посърна.

— Какви ги дрънкаш?

— Така си и знаех. Имам предвид трите положения на готовност за произвеждане на изстрел с полуавтоматичен пистолет.

Усмивката на Крис се бе стопила напълно; явно не знаеше как да постъпи.

Бен продължи със спокоен тон:

— Първо положение: пистолетът е с вдигнат ударник и поставен на предпазител. Достатъчно е да спуснеш предпазителя и да дръпнеш спусъка, и съм мъртъв. — Той блъсна чинията си настрана, стана от стола и направи крачка към Крис.

— Внимавай, ще стрелям! — заекна Крис.

— Второ положение: в цевта може вече да има патрон, но въпреки това трябва да вдигнеш ударника с палец. — Бен пристъпи още една крачка напред.

— Предупреждавам те... — изпищя Крис.

— Трето положение: ако в цевта няма патрон, с тоя пистолет можеш най-много да ковеш пирони.

Бен бе стигнал до Крис и пистолетът беше на сантиметри от лицето му. Той забеляза, че дулото започваше да трепери.

— Ти в момента си на трето положение, тъпако. А сега ми дай това, преди да си извадиш окото с него. — Бен протегна ръка и измъкна пистолета на Крис. Провери пълнителя. Вътре имаше единайсет патрона. Вдигна сака си от пода. Беше олекнал. Парите бяха вътре, но пистолетите и резервните пълнители липсваха. — Какво си направил с другите два пистолета? — попита той.

Крис потри ръката си с длан, внезапно пребледнял.

— Метнах ги — каза с тих глас той.

— Хвърлил си ги през борда?

Крис кимна.

— Идиот. — Бен затъкна колта в колана си. — Лай, подай ми каквито карти има тук на френския бряг. А пък ти — обърна се той към Крис, — ти си върви в каютата и не ми се мяркай повече пред очите, защото ще те вържа за котвата и ще те пусна на дъното.

Крис побърза да се оттегли в главната каюта и понечи да затвори вратата след себе си.

— А, и още нещо, Крис! — извика Бен подире му.

— Какво?

— Всъщност гледах „Низвергнатите“. И мисля, че музиката ти е пълен бълвоч.

Това бе лъжа, разбира се, но думите му жегнаха композитора точно както се очакваше.

Крис затвори отвътре вратата на каютата и не се появи повече.

— Не трябваше да бъдеш толкова жесток към него — каза Лай и сложи купчина карти на масата. — Той просто се опитваше да ме пази.

Бен не отговори. Дъвчейки парче бекон, той разгърна една карта и внимателно започна да изучава бреговата ивица на Франция.

Когато Бен и Лай изнесоха багажа си на палубата, „Изолда“ се носеше към френския бряг под лазурно небе. Капитанът насочи яхтата към едно усамотено заливче на около километър и половина от Сен Васт Лауг и когато стигнаха на двеста метра от брега, Бен спусна на вода малката гумена лодка с багажа на двамата. После, докато тя се сбогуваше с Мик на палубата, той слезе по стълбата надолу към каютите, където се забави минута-две.

— Не знам как стоят нещата около двама ви с мистър Андерсън — каза старият моряк, — но във всеки случай на добър час, моето момиче.

— Всичко хубаво, Мик, все някога може да се видим отново — отвърна Лай, като го целуна по брадясалата буза.

Двамата слязоха надолу по страничната стълбица на яхтата до гумената лодка и Бен запали малкия извънбордов двигател. Хвана кормилото и отдели пърпорещото возило от борда на по-големия съд. Увита във велуреното си яке срещу бръснещия морски вятър, Лай легна по корем и се вкопчи в дръжките на носа. Над главите им с пронизителни писъци кръжаха чайки.

— Смяташ ли, че сега, като вече ни няма, Крис може да повика полиция? — попита тревожно тя.

— Не смятам, че има такава опасност — отвърна Бен.

— Откъде си толкова сигурен?

— Ами понеже току-що му казах, че ако направи такава нещца, ще се върна и ще му пръсна черепа.

Тя се намръщи, но не отговори.

След няколко минути Бен извлече лодката на покрития с дребни камъчета бряг. Отвъд плажа, зад няколко ниски дюни, се виждаха покривите на къщите и черковната камбанария на крайбрежното селце.

— Натам — каза той, като вдигна сака си.

Прекошиха дюните и някаква трънясала ливада, която в другия си край граничеше с игрище за голф. Виеща се сред тревите пътечка ги

отведе до центъра на селото. Скоро откриха малък гараж за коли втора ръка, където Бен купи евтино стар ситроен. Плати в брой.

Потеглиха на път. Бен не се нуждаеше от карта. Беше идвал във Франция много пъти в изпълнение на задачи по издирване и освобождаване на отвлечени лица, така че познаваше добре страната. Придържайки се към тесните междуселски пътища, той се оглеждаше внимателно за полиция, но не видя нито една полицейска кола.

Като се редуваха зад волана, спираха само за гориво и се хранеха в движение, за тринайсет часа прекосиха Франция и стигнаха до италианската граница. Беше студено и отоплението на колата бе усилено докрай. Двамата бяха уморени до смърт и почти не разговаряха.

Преминаха границата по мръкнало; беше паднала гъста мъгла. Бен шофираше мълчаливо, вперил поглед в снопа светлина на фаровете. Лай седеше до него, унесена в мислите си и придрямваща от топлината в купето. Изведнъж се сети за нещо и каза:

— Би ли ми върнал телефона?

— Телефонът ти е на дъното на морето — отвърна Бен. — Нали ти казах, че трябва да го изхвърля?

— Е, в такъв случай ще ползвам твоя.

— На кого ще звъниш?

— На Пам.

— Личната ти асистентка? За какво ти е?

— Вече от няколко дни ме няма. Тя ще се притесни. Много скоро ще почнат да си мислят, че ми се е случило нещо. Трябва да й кажа, че съм добре.

— Хубаво, само не й съобщавай къде си и говори кратко. — Той бръкна в джоба на якето си, извади телефона и й го подаде.

Лай кимна и набра номера.

Като чу гласа ѝ, Пам изпита облекчение, но заговори превъзбудено. Всички се притеснили, питали се: къде, по дяволите, се изгуби Лай? Импресариото ѝ бил в паника, пропуснала била вече две интервюта. Премиерата на „Вълшебната флейта“ в Италия била само след пет седмици, за близките дни имало насрочени репетиции, а нея никаква я нямало.

— Знам всичко това — увери я Лай. — Няма за какво да се безпокоиш.

— Във всички вечерни вестници пише за теб — продължи Пам.
— Има твои снимки с някакъв мъж в Оксфорд. В момента гледам една такава. Заглавието е: „Кой е новият партньор на примадоната?“.

— Остави тия глупости! — каза раздразнено Лай.

— Готин е — рече Пам. — И аз не бих му отказала. Гадже ли ти е?

— Не си навирай носа, Пам!

— Питай я дали в Лангтън Хол всичко е наред — обади се Бен.

Лай свали телефона от устата си.

— Защо?

— Просто я попитай. Веднага.

Лай зададе въпроса и Пам отговори, че там всичко си е под контрол. Тази сутрин били пристигнали строителите, за да започнат работа по студиото за репетиции.

— И не са намерили нищо... необичайно? — попита Лай.

— Не — отвърна Пам; гласът ѝ звучеше объркано. — Какво например да намерят? А, между другото, за малко да забравя: обади се още един човек.

— Кой? Казвай бързо, не мога да говоря дълго.

Пауза.

— Ставаше дума за Оливър.

Лай изстина.

— За Оливър ли? Какво по-точно?

Бен извърна поглед от потъналото в мъгла шосе пред тях.

— Беше някакъв детектив от Виена — продължи Пам. — Записах му името... чакай малко... а, ето го: Кински. Детектив Маркус Кински. Искаше да говори с теб. Каква е тази история?

— Каза ли още нещо?

— Не пожела да разговаря с мен. Но ми се стори, че е важно. Остави номер, на който да се обадиш. Каза, че било безопасно. Да не си нещо загазила, Лай?

— Просто ми дай номера, Пам!

Пам ѝ го прочете по телефона. Лай измъкна писалка от чантата си и го надраска на листче. После за пореден път увери Пам, че всичко е наред, и прекъсна връзката. Остана замислена около минута.

— По дяволите!

Бен я погледна.

— Е, какво ти каза?

— За нас пишат по вестниците. Някой от зяпачите в библиотеката сигурно им е пратил снимката ни с надеждата да изкара малко пари.

— Радостите на славата...

— Е, и славата си има лошите страни.

— Ето защо бях против да пътуваме заедно — каза той. — Ти трябваше да останеш в моята къща. — Пръстите му нервно барабаняха по волана. — Както и да е. Няма смисъл да се ядосваме сега за това. Каква беше тая история за Оливър?

Тя разправи на Бен за обаждането на детектива.

— Какво иска според теб?

— Нямам представа.

— Може би вместо да пътуваме до Равена, трябва първо да отидем в Австрия, за да се срещнем с него. Може да се окаже важно.

— Или пък поредният капан.

— Е, хайде, Бен, не можем вечно да се крием от полицията! Все в един момент ще прибягнем до тях. Ако Оливър наистина е бил убит...

— Разбирам. Искаш правосъдие.

— Да. Искам убиецът на моя брат да бъде изправен пред съд. А ти?

— Аз искам убиецът на моя приятел да си плати за деянието.

— Какво означава това?

— Че нямам доверие на системата. Имам си мои начини да постигна каквото искам.

— Забелязах — каза тя.

— И тези начини вършат работа.

— Моята представа за правосъдие не е куршум в главата.

— Не си мисли, че на мен ми харесва повече, отколкото на теб.

— Но това ти е професията, нали?

Бен не отговори.

Известно време пътуваха мълчаливо. Лай гледаше напред към обвитото в мъгла шосе, заслушана в ритмичния шум на чистачките.

Случващото се напоследък бе толкова чуждо на природата ѝ, толкова объркващо и непосилно. Чувстваше се така, сякаш постепенно и безвъзвратно се откъсваше от действителността, отплуваше в

някаква паралелна вселена, без карта и компас. На моменти ѝ се струваше, че сънува, че всичко е плод на въображението ѝ. Помисли си за света, който бе оставила зад себе си, за хората и навиците, които съставляваха този неин свят, и които я очакваха да се завърне при тях. В момента те ѝ изглеждаха отдалечени на милион километра. Предишният ѝ живот беше динамичен и напрегнат, една безкрайна въртележка от пътувания, репетиции и представления, сцена след сцена, хотел след хотел. Но поне беше организиран и безопасен.

А сега всичко това внезапно бе рухнало. Дали нещата от живота ѝ щяха някога да се върнат в старото си русло? Кога ли щеше да свърши този кошмар? Тя подпря глава на дланите си.

Бен ѝ подаде плоската бутилка.

— Ето, пийни си.

— Ами... защо не! — Лай отпи няколко дълги глътки. — С това нещо се привиква — каза тя, докато му връщаше бутилката.

— На мен ли го разправяш! — подметна той и също отпи.

Лай се посъвзе.

— И така, какво ще правим с този детектив Кински? — попита тя.

— Ако искаш да се видим с него, ще се видим. Но най-напред трябва да намерим Арно. Може пък той да ни помогне да открием някакъв смисъл в цялата бъркотия.

Пристигнаха в Равена някъде около десет вечерта и откриха малък пансион в покрайнините. Бен се регистрира като мистър Конърс, оставяйки ги да си мислят, че Лай е негова съпруга. Никой не им поиска документи; предплатата в брой се оказа напълно достатъчна. Собственичката ги поведе нагоре по стълбите. Отвори една врата, подаде им ключа и ги остави.

Стаята беше малка и семпло обзаведена.

— Само едно легло — отбеляза Лай.

Леглото обаче беше двойно и заемаше повече от половината стая.

— Помолих ги за стая — каза Бен. — Откъде можех да знам...

Той пусна сака си на едно кресло и отвори скърцащия гардероб. В него имаше допълнителни одеяла. Той ги струпа на купчина на пода.

— Трябва да бъда в стаята при теб, Лай. Не мога да седя цяла нощ пред вратата.

— Не е нужно да спиш на пода — каза тя. — Можем да се сместим някак на леглото. Ако искаш де.

— На Крис може да не му стане приятно, ако разбере — отвърна той и веднага се разкая за думите си.

Лай се намръщи.

— Той пък какво общо има?

— Нищо. Забрави. Ще спя на пода. Какво пък! Спал съм милиони пъти на пода.

— Не, първо ми кажи какво имаш предвид за Крис!

— Дай да не говорим сега за това.

— Имаш предвид онова, което видя на „Изолда“, нали? Какво изобщо си мислиш, че видя?

— Не е моя работа какво има между теб и Крис.

— Няма нищо между мен и Крис!

— Добре де, да не се караме.

— Между мен и Крис всичко е приключило — каза тя. — И то не сега, а отпреди години.

— А на мен ми се стори, че доста добре се разбирате. — Бен съзнаваше, че отива твърде далеч; затъваше все по-надълбоко, думите му звучаха като вайкане на отхвърлен любовник.

Тя се изчерви.

— Нещата не бяха точно така, както са ти се сторили.

— Не е нужно да се оправдаваш пред мен. — Той измъкна бутилка вино от сака си и започна да я отваря. — Искаш ли малко?

Тя поклати глава.

— Не, ти пий, ако ти се пие. И не се оправдавам. — Въздъхна. — Е, добре. Вярно е, че Крис иска да се съберем отново. И това беше, което ти видя. Но аз *определено* не споделям чувствата му, и *нищо* подобно няма да се случи. — Тя събу с крак обувките си и полегна на леглото. — Когато едно нещо свърши, значи е свършило. Не е разумно да се връщаме назад. — Погледна Бен.

Той издуха праха от чашата на нощното шкафче и я напълни с вино. Изпи я на един дъх и отново я напълни.

— Тук си права — каза. — Не е никак разумно да се връщаме назад.

Бордо, Франция

По-рано същата вечер

Голямата аудитория беше претъпкана. Лекцията се провеждаше във Факултета по икономически и политически науки на Университета в Бордо. Беше отворена за широката публика и дори пътеките между редовете бяха заети от правостоящи. Интересът към нея беше безпрецедентен; организаторите не помнеха друг случай, при който лекция на изгряващ политик да е предизвикала такъв широк обществен отзвук.

Навсякъде около сградата под падащия сняг патрулираха полицаи и служители от частната охрана. Кортежът с Филип Арагон премина между два реда заграждения, зад които се бяха събрали огромни тълпи възторжени посрещачи. Полицията бе успяла да изолира зад плътен кордон двестатината скинхеди, дошли да размахват свастики и да крещят неонацистките си лозунги. Един от тях се бе опитал да запали чучело на Арагон, но полицаите го бяха усетили навреме и тихомълком го бяха напъхали в чакащата наблизо камионетка. Това на свой ред бе предизвикало сбиване за радост на телевизионните екипи, които се бяха впуснали стръвно да снимат паметни кадри на тримата окървавени в сблъсъка полицаи и около дузината понатупани демонстранти с белезници.

След този дребен инцидент се възцари напрегната тишина, като зад барикадите застанаха подсилени формирвания служители на реда с плексигласови щитове, палки и бутилки сълзотворен газ. Телевизионните екипи и фоторепортерите от вестниците се оттеглиха на безопасно разстояние с готови камери и микрофони, надявайки се на още кръвопролития.

Анри Жюст, ректорът на университета, излезе иззад плътната завеса, прекоси сцената и се усмихна по посока към камерите. Зад подиума на огромен петметров екран се прожектираше партийният лозунг на Арагон: *L'Europe RedECOuVERTE*. Този лозунг отразяваше

точно и лаконично политическите възгледи на Арагон. Една нова Европа, една преоткрита земя. Зелена, екологично чиста. Изпълнена с надежда и обещание за по-добро. Встрани бяха подредени националните флагове на обединените държави от Европейския съюз. Зад кулисите на сцената и в апаратната зала високо над аудиторията бяха разположени още охранители, вперили поглед в мониторите пред себе си, съсредоточено оглеждащи публиката.

Жюст стигна до катедрата. Вдигна ръце и оживеното бръмчене на стотици гласове поутихна.

— Дами и господа — започна той, — нашият оратор тази вечер едва ли се нуждае от представяне. Нито една съвременна политическа фигура не е достигала толкова бързо до върха на славата, не е набирала толкова широка и безспорна обществена подкрепа. Наричат го Брюкселския Кенеди. Архитект на една екологично чиста природна среда. Филантроп, лично дарил милиони в полза на бедните и обезправените. Неуморен борец за усъвършенстване на образователните стандарти. Едва четирийсет и една годишен, най-младият кандидат за поста заместник-председател на Европейската комисия. Със своите смели политически възгледи, с дръзката си визия за една действително интегрирана Европа, с амбициозната си цел да я освободи веднъж завинаги от нейната зависимост от ядрена енергия, той зае заслужено своето място в авангарда на европейската политика. Дами и господа, Филип Арагон!

Ректорът се отдръпна от катедрата и протегна ръка, докато Филип Арагон с уверена крачка се приближаваше към него. Стотици обективи се фокусираха върху тях. Петстотин души скочиха на крака. Висок и елегантен, младият политик беше облечен в изискан костюм, без вратовръзка. Той изчака да стихнат аплодисментите и започна речта си.

— Дами и господа, благодаря ви, че се събрахте тук тази вечер.

Големият лозунг на екрана зад него изчезна; публиката зашумя, когато на негово място се появиха живи кадри на протестиращите неонацисти. Бръснати глави. Свастики. Грозни физиономии, замръзнали в гримаса на омраза.

Арагон се усмихна.

— Искам да благодаря също така на нашите приятели неонацистите, дошли да ме посрещнат. — Той изчака думите му да се

възприемат от всички, преди да продължи: — Със самото си присъствие отвън тези хора са най-добрият аргумент в подкрепа на моите тези. Дами и господа, някои твърдят, че интегрирана Европа вече била факт. — Арагон направи поредната пауза, докато публиката се смееше на абсурдността на това твърдение. Собствената му усмивка бе изчезнала. Той обгърна залата с блеснал поглед. — Истината се вижда навсякъде около нас. Европа затъва в потоп от националистически страхове и човешка алчност. Но ние можем да я спасим. Заедно ние можем да изградим обединена Европа. Чиста Европа. Свободна Европа. Европа за хората!

Тълпата зарева одобрително. Зад гърба на Арагон картината с протестиращите неонацисти изчезна от екрана и отново се появи неговият лозунг, сякаш в подкрепа на думите му: *L'Europe RedECOuVERTE*. Аплодисментите преминаха във френетични овации.

Докато наблюдаваше на монитор сцената в удобната приемна зад кулисите на залата, Колет Арагон отпи от кафето си в пластмасова чашка и се усмихна. Съпругът ѝ действително владееше публиката си до съвършенство. Наоколо, привидно безцелно, се мотаеха партийни функционери и цивилни охранители. В другия край на изпълнената с хора стая бе застанал Луи Моро, бивш командир на специализираното звено за борба с тероризма към Жандармерията, когото лично тя бе назначила за началник на охраната на съпруга ѝ. Колет нямаше особено доверие на държавните правоохранителни органи, а Моро приемаше новата си длъжност изключително сериозно. Лампите на тавана се отразяваха в бръснатия му череп, докато той стоеше изправен със скръстени ръце и наблюдаваше съсредоточено стената от видеомонитори, показващи аудиторията от най-различни ъгли.

Публично Колет подкрепяше изцяло съпруга си във всичките му идеи и начинания. Филип Арагон беше добър човек. Но дълбоко в себе си тя се надяваше един ден той да се откаже от всичко това и да се върне към архитектурата. И то не само заради въртележката от непрестанни пътувания и редуващи се едно след друго интервюта. Шеметната бързина, с която се бе развила политическата му кариера, беше изненада и за самия него. Но Колет знаеше, че колкото повече растеше популярността му, толкова по-вероятно бе да се превърне в мишена за атентат. На публични сбирки като тази дори най-засиленото полицейско присъствие не можеше изцяло да гарантира сигурността

му. Нямахме как да претърсват всеки на влизане в залата. Достатъчно беше отнякъде да се промъкне някой готов на всичко фашист фанатик с пистолет в джоба.

При мисълта за това тя потръпна. Нито за момент не вярваше, че инцидентът в Кортина през януари бе плод на случайността.

Близо до Равена, Италия

Когато Лай се събуди на следващата сутрин, Бен вече провеждаше деветия си за деня телефонен разговор. В местния указател не фигурираше абонат на име „професор Арно“, затова му се наложи да звъни поред на всички с тази фамилия. Стигна до половината на списъка и се отказа, като вместо това реши да отиде лично в Музикалния институт, където бе преподавал старият учен.

Двамата закусиха набързо в пансиона, качиха се в колата и поеха към Равена. Паркираха близо до центъра и закрачиха по павираните улички на пешеходната зона. Туристическият сезон бе отдавна приключил и градът беше притихнал.

Минаха покрай църквата „Сан Витале“ и стигнаха до Иститутото Монтеверди — висока тясна постройка с бели каменни колони, ограждащи парадното стълбище. През стъклена врата влязоха във фойето. Стъпките им отекваха по мраморния под, отразявайки се в сводестия таван. Някъде високо над главите им се обади виолончело; малко по-нататък женски глас се разпяваше под акомпанимент на пиано. Всичко това се смесваше в какофония от звуци, от които въздухът в старата сграда вибрираше.

Приблжиха се към рецепцията. Секретарката зад бюрото имаше стоманеносива коса и беше облечена в черно. Когато ги видя, тя се намръщи.

— Какво обичате, моля?

— Търсим професор Арно — каза Бен на италиански.

Жената поклати глава.

— Професор Арно не преподава вече тук. Пенсионира се.

— Бихте ли ни дали телефонния му номер? — Още докато задаваше въпроса, Бен знаеше, че ще получи отказ.

— Не даваме телефонни номера.

— Разбирам, но става въпрос за нещо много важно.

Жената скръсти ръце на гърдите си и го изгледа строго.

— Съжалявам. Не може.

Бен бръкна в джоба си за портфейла. Винаги беше готов да предложи рушвет, макар че в случая обектът не изглеждаше особено обещаващ. Лай го спря.

— Остави аз да се оправя с нея — каза тя.

Жената седеше изправена на стола си и ги гледаше враждебно. Лай се усмихна и я заговори на перфектен италиански:

— Синьора, бихте ли извикали вашия директор?

Жената изпадна в шок.

— Но защо?

Лай продължи, все така усмихната.

— Кажете му, че Лай Луелин иска да говори с него. По неотложен въпрос.

Името подейства незабавно, с магическа сила. Жената забрави враждебността и се разтопи в усмивки и извинения, че не е познала знаменитото сопрано. Скочи от мястото си и ги поведе по каменното стълбище към горния етаж.

Лай улови погледа на Бен.

— Какво има? — попита шепнешком тя.

— Мисля, че се бяхме разбрали да не парадираш коя си.

— Сещаш ли се за по-добър начин?

— Все щях да измисля нещо.

— Какво? Да й опреш пистолет в главата?

— Не би било никак зле — промърмори той.

Секретарката похлопа енергично на една врата, после я откряна и провря глава през процепа. От устата ѝ излезе картечен откос на италиански, от който Бен не разбра нищо. Отвътре се чу мъжки глас:

— *La Llewellyn?! Qui?*

Вратата се разтвори докрай и пред тях се появи лично директорът. Беше нисък и заоблен отвсякъде, облечен в черен костюм. Поздрави ги с бурен възторг и енергични ръкостискания, като отпрати секретарката за кафе и сладкиши.

— Казвам се Алберто Фабиани — представи се той, широко усмихнат, без да откъсва очи от Лай. — Голяма чест е за мен, *маестра*. С какво мога да ви бъда полезен?

Седнаха около бюрото и Лай повтори молбата си да се видят с професор Арно. Дали бе възможно синьор Фабиани да ги свърже с

него?

За момент Фабиани изглеждаше объркан. Пое шумно въздух между зъбите си.

— Да не е починал? — попита Лай.

— О, не, жив си е — отвърна бързо Фабиани. — Поне засега. Живее в провинцията на десетина километра оттук. С удоволствие бих ви свързал с него. Но съм длъжен да ви предупредя... — Директорът замълча за момент, обмисляйки думите си. — Франческо Арно е добър човек. Когато беше в зенита си, си бе извоювал име на един от най-големите изследователи на Моцарт за своето време. Но... вече е стар. С годините е станал... как да го кажа... малко особен.

— Особен ли? В какъв смисъл? — попита Бен.

Фабиани вдигна рамене.

— Тези негови налудничави схващания. Тези мании. С времето моят стар приятел Арно ставаше все по-ексцентричен, беше се изпокарал с колегите си, докато накрая, честно казано, се превърна в посмешище за Института. Дори студентите взеха да му се подиграват. Правеше им удоволствие да го дразнят, докато изпаднеше в пристъп и започнеше да бръщолеви с часове безсмислици. Лекциите му се бяха превърнали във фарс. — Фабиани се усмихна тъжно. — Трябва да ви призная, че не съжалявах особено, когато обяви, че се пенсионира.

— А какви бяха тези негови схващания? — попита Бен.

Фабиани въздъхна тежко и извърна очи към тавана.

— Ако поговорите с него, ще разберете веднага.

Австрия

Същия ден сутринта

Мъжът беше с масивно телосложение. Малко под метър и осемдесет, той вероятно тежеше около сто и двацет килограма, но без грам тлъстина. Пристъпи гол до края на трамплина, който се огъна под тежестта му, и подскочи два-три пъти на място. Яките мускули на бедрата и прасците му се стегнаха като въжета. Пое си дъх и се хвърли напред.

Тялото му се вряза перфектно във водата, почти без да вдигне пръски; той потъна до дъното на басейна, след което стремително изплува на повърхността и загреба напред с мощни движения на ръцете. Преплува без усилие трийсет дължини, после излезе от басейна, без да ползва стълбата, и пристъпи към шезлонга, на който, грижливо сгънати, лежаха дрехите му. Дори не се бе задъхал. През прозорците на покрития басейн се виждаше затъналото в дълбок сняг огромно имение, простиращо се чак до боровите гори в далечината.

Мъжът приглади с пръсти пясъчнорусата си коса. Пресегна се за хавлията и грижливо започна да се подсушава, наслаждавайки се на добрата си физическа форма. По мускулестите му ръце и широкия гръден кош се виждаха стари белези от девет огнестрелни рани и три прободения с нож. Той прекрасно си спомняше кога и как бе получил всеки един от тях. Всеки белег по тялото му си имаше своя история. Общото помежду им беше, че нито един от хората, които му ги бяха причинили, не бе останал жив повече от три минути след това.

Мъжът беше четирийсет и три годишен. Беше лондончанин, бивш войник от Британската армия. Казваше се Джак Глас.

Понякога, когато се напиеше, Глас се хвалеше с подвизите си в легендарните Специални десантни части. Дори на дясната си ръка, малко над лакътя, бе татуирал знака им — малък кинжал с крила — и обичаше да го показва.

Истината обаче беше доста различна — навремето, преди много години, Джак Глас бе изгонен от Специалните десантни части. Психотестове бяха разкрили някои особености на характера му, които според неговите командири носеха повече вреда, отколкото полза на службата. Непригодността му за нея се бе потвърдила твърде скоро при опита да удуши офицера, който му бе съобщил отказа за повишение. Опозорен, Глас бе експедиран обратно в първоначалната си част, колкото да бъде изправен пред военен съд и изритан завинаги от армията.

След това, останал без доходи, той се бе скитал безцелно, подобно на мнозина други уволнени от армията поради непригодност, наемайки се на всякаква най-черна работа. А понеже като военнослужещ бе съден от военен съд, не го искаха дори в охранителна фирма като нощен пазач.

Една дъждовна вечер в Лондон се бе засякъл в бара със свой стар познат, който му бе предложил работа в паравоенните формирования в някаква африканска държава. Заплащането беше много добро, а естеството на работата му прилягаше перфектно. Глас прие незабавно и след три дни вече летеше към сборния пункт. От този момент нито веднъж не се бе завърнал в Англия.

Навсякъде — в Конго, Руанда, Либерия — бе работил за онзи, който плащаше най-добре. Безмилостно бе смазвал антиправителствени метежи. Опожарявал бе училища. Разрушавал бе села. Екзекутирал бе цели семейства, въвлечени против волята си в кървави племенни конфликти. Бе изпълнявал всичко, което му бяха заповядвали, после си бе прибирал парите, без да задава излишни въпроси.

В Либерия бе получил белега на ухото си. Долната му мека част бе откъсната от куршум на калашников. Куршумът бе изстрелян от дете — черно африканче на осем-девет години, момиче. Беше последният в пълнителя на автомата. Като го видя как се държи за ухото и реве от болки, тя се обърна и побягна накъдето ѝ видят очите.

Глас хукна след нея. Застигна пищящото от ужас момиче в близките храсти. Повали я на земята, коленичи върху гръдния ѝ кош, с едната си ръка прикова двете ѝ слаби ръчички над главата, а с другата извади бойния си нож, опря острието му между ребрата ѝ и бавно го

натисна навътре. Мятащото се телце постепенно утихна, докато животът изтичаше от разширените ѝ от ужас очи.

Глас и до ден-днешен си спомняше с носталгия тази сцена. Искаше му се в някой близък ден да я преживее отново.

След Африка дойде босненският конфликт, през който Джак Глас се препитаваше с контрабанда на оръжие. Напуснал завинаги бойното поле, сега той носеше костюм и стискаше в ръката си дипломатическо куфарче вместо автоматична карабина. Обикновено куфарчето беше натъпкано с банкноти. Глас бе констатирал, че може да изкарва повече пари, ако някой друг натиска спусъка вместо него. Две години по-късно, вече като преуспяващ бизнесмен с много връзки и огромни приходи, на панаира на оръжията в Берлин той се бе запознал и сприятелил с един австриец на име Вернер Крол.

На трийсет и шест Глас бе постъпил на работа при Крол като личен секретар и сътрудник. Той вече бе развил вкус към парите, но доставките на калашници за разни воюващи племена се оказаха игра за жълти стотинки в сравнение с бизнеса на Крол. Защото Крол очевидно не беше обикновен бизнесмен. Същевременно той с фанатична предпазливост прикриваше следите си, така че само малцина посветени познаваха естеството и истинските мащаби на търговската му дейност.

Самият Глас знаеше нещичко за историята на семейния бизнес на Вернер Крол. Империята Крол съществуваше от доста време и се бе развила неимоверно много. Той знаеше също, че Крол не би се поколебал да разпореди неговото или чието и да било убийство, ако заподозреше, макар и за миг, че хората му го лъжат и предават. Възрастният австриец беше дребен на ръст и изглеждаше безобиден. Държеше се някак особено, имаше осанка на прогимназиален директор от една отминала епоха. Но при всичките си чудатости Вернер Крол беше най-опасният човек, когото Глас бе срещал през живота си, а той познаваше доста опасни хора.

И сега в съзнанието му изплува сбръчканото, вечно намръщено лице на Вернер Крол. Един ден той, Джак Глас, щеше да убие стария мръсник и да изчука онази курва, официалната му любовница.

Глас облече чиста бяла риза и сив панталон, върза връзката си на хлабав възел и си сложи тъмносин блейзър. На факса в офиса му го

очакваше лист хартия. Беше от Лондон. Глас го вдигна и се зачете. Я виж, каза си той, това е интересно...

Вернер Крол седеше с Ева в зимната градина на къщата си, където обикновено закусваха. Хранеше се тихо, с гръб към прозореца, през който се виждаше декоративното езерце и заснежените планини зад него. Закуската му беше абсолютно същата както всяка сутрин през последните шест години — яйца на очи и препечени филийки, нарязани на тънки ивички с една и съща форма и големина, подредени по един и същи начин върху порцеланова чинийка. Крол ги вземаше и с деликатно, почти женствено движение ги слагаше в устата си.

Глас влезе с папка под мишница. Вилицата на Крол замръзна по средата между чинията и устата му. Той попи внимателно устни със салфетката и изгледа втренчено секретаря си.

— Казал съм ти да не ме безпокоиш, докато закузвам — изрече с леден глас Крол. Ноздрите му гневно потрепваха. — За бога, човече, пак ли дъвчеш дъвка?!

Глас се усмихна и извади дъвката от устата си. Много обичаше да дразни стареца.

— Простете, сър — каза той. — Реших, че би било редно да ви покажа това тук. Току-що пристигна. — Глас отвори папката и подаде на Крол лист хартия.

Крол си сложи на носа очилата и се вторачи в листа. Беше фотокопие от заглавната страница на „Ивнинг Стандарт“ от предишната вечер. На него се виждаше зърнеста снимка на Лай Луелин, заобиколена от възторжени почитатели. Крол разпозна градския пейзаж на Оксфорд, Шелдънския театър зад гърба ѝ. Вляво от нея беше застанал непознат мъж. Двамата се държаха за ръцете. Заглавието над снимката гласеше: „Кой е новият партньор на примадоната?“.

Крол остави настрана листа и погледна Глас над очилата си.

— Това ли е този, който уби един от най-добрите ми хора с... какво беше?

— С тиган — подсказа Глас.

Ева вдигна листа и се загледа в мъжа на снимката. Видът му явно ѝ хареса — висок и снажен, в добра физическа форма. Глас я

наблюдаваше внимателно.

— Аз също бих желал да знам кой е новият партньор на Лай Луелин — каза Крол, като изгледа косо Ева. Погледът ѝ се бе задържал твърде дълго върху снимката.

Той се пресегна, сграбчи листа и го изтръгна от ръката ѝ.

— Мисля, че знам кой е, сър — обади се Глас.

— Професионален бодигард? — попита Крол.

— Допускам, че може да се окаже и нещо повече — каза Глас. — Ще трябва да се посъветвам с моите хора, може да отнеме няколко дни. Но съм почти сигурен, че е той.

Крол го освободи с жест и се надвесил над пържените яйца. Бяха изстинали. Той гнусливо отмести чинията.

Ева се връщаше към стаята си след закуска, когато срещна Глас в коридора. Беше застанал пред стаята ѝ, облегал небрежно на стената, положил едрата си длан върху касата на вратата.

Тя се спря и го изгледа.

— Няма ли да ме пуснеш да вляза?

Той се усмихна, като я измери лъстиво от глава до пети. Тя се опита да се провери покрай него. Силната му ръка я сграбчи над лакътя и я извърна назад.

— Махни си лапите от мен! — каза заканащо тя.

Глас я придърпа към себе си и грубо опипа гърдите ѝ през блузата.

— Не са лоши.

Тя изтръгна ръката си и го зашлеви през лицето. Дланта я заболя от удара в твърдата му челюст.

Глас само се усмихна.

— Държа те под око — каза той. — Знам много добре какво искаш.

— А, така ли?

— Курвата си остава курва, каквото и да стане. Искаш ли да се изучаеш с един истински мъж за разнообразие?

— Защо, познаваш ли такъв?

— Ами ето ме...

— Да бе, мечтай си! — срязва го тя.

Усмивката на Глас премина в заканителна гримаса.
— Някой ден и това ще стане, кучко! Някой близък ден!...

Италия

По-късно същия ден

Професор Арно ги покани в обширния, облян в слънчева светлина работен кабинет и ги почерпи по чашка грапа. Говореше английски свободно, макар и с тежък акцент. Подпираше се на бастун, а овехтялото му сако от туид беше с два номера по-голямо. Движенията му бяха бавни, немощните му старчески ръце трепереха силно, докато наливаше питието от кристална гарафа. Свали сакоето си и го постави на виенска закачалка. Посочи им отрупаното с всевъзможни джунджурии бюро между двата сводести прозореца, през които се виждаше красивата градина на вилата.

Въздухът в кабинета беше изпълнен със сладникава миризма на ванилия от три ароматизирани свещи, поставени в старинен сребърен свещник. Възрастният професор заобиколи с несигурна стъпка бюрото и бавно отпусна мършавото си тяло в кожения стол с гръб към прозорците.

Бен и Лай седнаха един до друг срещу него. Бен гаврътна на един дъх огнената течност и сложи празната чашка на бюрото пред себе си. Лай отпи една плаха глътка и замислено свали чашката от устата си, сякаш се подготвяше за онова, което искаше да каже.

Професорът се облегна назад; на слънчевата светлина непокорните кичури на рядката бяла коса сияеха като ореол около главата му. Той се загледа втренчено в Лай; в окото му потрепваше закачливо пламъче.

— Гледах ви в „Лучия ди Ламермур“ в театър „Рока Бранкалеоне“ — каза накрая той. — Бяхте великолепна, най-добрата Лучия след Мария Калас.

Лай се усмихна поласкана.

— Благодаря ви, професоре. Това е голям комплимент, но съм сигурна, че не го заслужавам. — Тя се поспря нерешително, после

продължи: — За съжаление обаче не сме дошли, за да разговаряме за опера.

— Не съм си и помислил такова нещо — отвърна старецът.

— Доколкото знам, моят брат Оливър е бил при вас миналата зима. Бихте ли ми разказали за срещата си с него?

— Стори ми се очарователен младеж — каза тъжно професор Арно. — Двамата много си допаднахме. Дойде уж за малко, а като се заприказвахме, не усетихме как мина времето. В крайна сметка остана при мен цели два дни. Бях силно впечатлен от страстта му към музиката. Той ми посвири откъси от „Голдберг вариации“ на Бах и няколко сонати на Клементи. Беше надарен пианист. Като интерпретатор на Клементи бих го сравнил с Мария Типо.

— Дошъл е, за да обсъди с вас материала за книгата си — каза Лай.

— Точно така. Оливър ме помоли да му разясня някои неща, които не разбираше.

— Свързани с писмото, така ли? — попита тя.

Професорът кимна.

— Да. С писмото на Моцарт, което бях получил от баща ви преди много години. Брат ви имаше фотокопие, което баща ви е направил, но не беше в състояние да разбере пълното му значение.

— Знаете ли какво е станало с Оливър наскоро след вашата среща?

Арно въздъхна.

— Знам, че е заминал за Виена.

— Където е бил убит. Смятам, че става дума за предумишлено убийство.

Арно не изглеждаше никак изненадан.

— Боях се, че нещо такова ще се случи.

— Така ли? Защо?

— Получих имейл от него. Пишеше ми, че искал много спешно да се видим и да разговаряме, че бил направил откритие и че се намирал в опасност.

Бен хвърли поглед към компютъра върху бюрото.

— Дали все още пазите имейла?

— Не, изтрих го още щом го прочетох.

— Нали разбирате, че информацията в него е можела да се окаже много важна за разследването на убийството на Оливър?

— Да — каза тихо Арно.

— Но сте решили да запазите за себе си съмнението, че обстоятелствата около смъртта му са били подозрителни, че едва ли е било нещастен случай? — Бен усети как лицето му се зачервява. Седнала до него, Лай разглеждаше напрегнато ръцете си в скута, докато той се питаше дали не притиска стареца прекалено силно.

Арно въздъхна дълбоко и прекара пръсти през рядката си бяла коса.

— Не се гордея със стореното. Имах си своите подозрения, но без доказателства. Имало е свидетел на злополуката. Пък и кой ли щеше да обърне внимание на един побъркан стар италианец с репутация на особняк, който вярва в конспирации? — Той млъкна за момент, после добави: — Освен това ме беше и страх...

— Страх ли? — попита Лай. — От какво?

— Че и моят живот е в опасност — отвърна Арно. — Малко след това една нощ съм имал неканени гости.

— Някой е идвал тук?

— Да. Аз бях в болницата. Кръвта ми... не е добре. Когато се прибрах, открих къщата си разбита и претърсена. Опитвали са се да открият нещо.

— А какво са търсили? — попита Бен.

— Допускам, че писмото.

— Откраднали са писмото?

— Не — отвърна Арно. — Откакто брат ви ме предупреди, съм прибрал писмото на много тайно място. Където никой никога няма да го намери.

— Може ли да попитам къде? — настоя Бен.

Арно се усмихна.

— Писмото е в безопасност — каза тихо той. — Там, където му е мястото.

Бен се зачуди какво ли има предвид старецът с тези думи.

Арно продължи:

— Но дълго време аз самият не се чувствах в безопасност. Имах усещането, че ме наблюдават. Това продължи с месеци.

— Мисля, че писмото има нещо общо със смъртта на Оливър — обади се Лай.

Професорът я погледна мрачно.

— Може и да се окажете права.

— Бихте ли се пояснили?

Арно се поколеба за миг, докато събираше мислите си.

— Най-добре тогава да започна отначало. Както знаете, сюжетът на книгата беше такъв, че Оливър с години бе събирал материали за него.

— Смъртта на Моцарт... — каза Лай.

— Не просто смъртта му, а предшестващите и съпътстващите я събития, някои от които може би са довели... всъщност са я причинили пряко. За целта трябва да се върнем назад, в осемнайсети век.

— С цялото ми уважение, професоре — каза Бен, — не сме дошли при вас за урок по история отпреди двеста години. Дошли сме да разберем какво се е случило с Оливър.

— Това, което ще ви разкажа — отвърна Арно, — може да ви помогне да разберете.

— Оливър ми беше казал, че изследва връзката на Моцарт с масоните — каза Лай.

Арно кимна.

— Не е тайна, че самият Моцарт е бил масон. Бил е приет в своята Ложа през 1784-а и е останал масон до смъртта си седем години по-късно, като за това време се е издигнал до Трета степен, Майстор. Толкова е бил отдаден на масонството, че е убедил и баща си Леополд да стане член на Ложата. Писал е музика за масонски сбирки, а много от приятелите му са били посветени.

Бен се размърда нетърпеливо на стола си.

— Не разбирам смисъла на всичко това.

Лай постави длан върху ръката му.

— Моля ви, професоре, продължавайте.

— Днес никой не възприема сериозно масонството; за повечето хора те са нещо като светски клуб, подобен на Ротарианския — каза Арно. — Но през осемнайсети век масоните са представлявали огромна културна и политическа сила в Европа. В Австрия то е било средище на интелектуалния елит, място за обмен на прогресивни идеи

за мир, свобода и равенство. Във виенските масонски ложи са членували мнозина от най-влиятелните личности на епохата. Много аристократи, видни политици и дипломати, висши офицери от армията, банкери и търговци са били масони. Между тях е имало и интелектуалци: писатели, художници, музиканти.

— Не знаех, че са били толкова могъщи — каза Лай.

Арно кимна.

— Били са, но тъкмо това могъщество е довело до тяхната гибел. Други сили, още по-могъщи от тях, са ги държали неотлъчно под око. В действителност сегашните ни познания за виенските масони до голяма степен са почерпени от архивите на тайната полиция. Франкмасонството в рамките на Австрийската империя е било официално заклеймено от папата, а масоните са били оставени на мира единствено благодарение на толерантността на император Йозеф Втори. Но към 1785 година дори неговото търпение се изчерпало. След като му се сторило, че масоните започват да придобиват твърде голяма сила и влияние, императорът разпоредил драстично ограничаване на числеността на виенските ложи, като изискал от тайната полиция да му представи списъци на всички действащи масони. Списъците се пазели в папки в дворцовия архив.

— А защо тази внезапна промяна? — попита Лай.

— Такива са били времената — обясни търпеливо Арно. — Моцарт е живял в бурна, революционна епоха. Американците съвсем неотдавна били отхвърлили британското колониално владичество и създали една нова, свободна нация. Революцията витаела във въздуха. През 1789 година, само две години преди смъртта на Моцарт, започва Френската революция.

— И масоните стояли зад всичко това?

— Масонството все по-тясно се обвързвало с набиращите скорост антимонархически течения в обществото — каза Арно. — Със своите идеали за свобода, равенство и братство то представлявало ярка метафора за настъпващата нова ера на свободни идеи. Докато Френската революция набирала скорост, някои революционни „клубове“, като якобинците на Робеспьер, се структурирали по подобие на масонските ложи и дори включвали масонска символика в политическата си идеология. В Америка при полагане на основния камък на Капитолия Джордж Вашингтон с гордост носел масонска

престилка, ушита специално за него от Адриен, съпругата на френския военачалник и революционер Лафайет. Масон бил и Томас Джеферсън, който при написването на Декларацията за независимостта черпел с пълни шепи от масонските идеи за свобода и равенство. Масонството било огромна сила, потенциално способна да предизвика политически промени по целия свят.

— И тъкмо поради това, разбира се, е трябвало да бъде спряна — намеси се Бен.

— Без съмнение — отвърна Арно с горчива усмивка. — Към края на 70-те години на осемнайсети век в Моцартова Австрия нараствала тревогата, че масоните се опитват да заразят страната със същия революционен прорепубликански дух, който вече бил обхванал Франция и Америка. Да, били са опасни времена. Много аристократи, които отначало симпатизирали на масонските идеали, започнали да се плашат. А когато във Франция вилнеещите революционни тълпи подкарали аристокрацията към гилотината, в Австрия започнали целенасочени усилия за смазване на масонството. До 1791 година австрийските масони били практически разбити. Това били години на тежка криза за Моцарт и неговите братя от ложата. — Арно помълча за момент, после продължи: — Междувременно на трона се възкачил нов император, Леополд Втори. Масоните не можели да предвидят какво ще бъде отношението му към тях, но като цяло били песимисти. И тогава Моцарт и неговият близък колега, театралният продуцент Емануел Шиканедер, също масон, били осенени от внезапна идея.

— Каква? — попита Бен.

— Хрумнало им, че ако успеят да спасят публичната репутация на масонството, ще му помогнат да избегне всеобщо осъждане. Това, което били замислили, в днешно време би могло да се нарече пиар кампания. Двамата решили да създадат мащабна оперна творба, която да достигне до най-широката публика. Един спектакъл, написан в популярен и достъпен стил, за да донесе наслада на всички. Истинска опера за народа, проповядваща масонските идеали за изграждане у хората на един по-висок морал чрез мъдрост, любов и доброта и наред с това възвестяваща прехода към новия обществен строй. Изпълнена с мистична символика в прослава на масоните и тяхната философия.

— „Вълшебната флейта“ — каза Лай.

Арно кимна.

— Премиерното представление на новата опера било във Виена в края на месец септември 1791 година. Посрещната била с небивал възторг от публиката и от музикалната критика, като вечер след вечер се изпълнявала в препълнени салони.

— Най-успешното произведение на Моцарт — добави Лай.

— Да, и е трябвало да отбележи началото на нова ера за него — продължи Арно. — При това е било приветствано от неговите братя масони като надежда за възраждане на гилдията. Но в действителност „Вълшебната флейта“ се оказала последната му опера. След по-малко от три месеца Моцарт бил мъртъв.

— Един момент — прекъсна го Бен. — Лай, ти не ми ли беше разправяла, че Моцарт бил убит от масоните, задето в операта си издал тайните им?

— Ами аз така мислех...

— Но в това няма логика, не смяташ ли? — продължи Бен. — Ако в Моцарт е била последната надежда на масоните, ако той е бил техният рекламен агент, така да се каже, и то тъкмо когато най-много са имали нужда от такъв, защо им е било да го убиват?!

Арно се усмихна.

— Вие сте напълно прав. Тази теория звучи нелогично. Също и фактът, че след смъртта на Моцарт братята масони са оказвали на вдовицата му Констанца голяма морална и финансова подкрепа, е в пълно противоречие със слуховете, че е бил убит от своите. — Арно се обърна към Лай. — Брат ви бе забелязал тези несъответствия. Оливър знаеше, че няма логично обяснение за странната и неочаквана смърт на Моцарт.

— Освен ако се окаже, че изобщо не е бил убит — каза Бен. — Откъде знаем, че тази конспиративна теория е вярна?

— Официално обявената причина за смъртта му е била остра ревматична треска — отвърна Арно. — За мнозина от най-близкото му обкръжение обаче обстоятелствата около смъртта си оставали твърде подозрителни. Към края на живота си Моцарт често споделял, че един ден ще бъде отровен. Това е факт, който учените така и не смятат за нужно да изследват задълбочено. Най-големият му син, Карл Томас Моцарт, също имал силни подозрения, че баща му не е умрял от естествена смърт. Трупът показвал признаци на отравяне. — Арно вдигна рамене. — Въз основа на медицинските свидетелства от онова

време никой не може да отрече със сигурност, че Моцарт е бил отровен. Но най-важното доказателство си остава самото писмо.

— Какво пише в него? — попита Лай.

Арно я погледна учудено.

— Нима не сте го чели?

— Имах копието на Оливър, но то изгоря — каза Лай. — Виждала съм само отделни фрагменти.

— Но вашият баща със сигурност ви го е показвал.

— Професоре, та аз съм била едва на деветнайсет! Други неща са занимавали ума ми. — Тя хвърли кос поглед към Бен. — Не помня почти нищо за това писмо.

— Разбирам... — Арно се почеса замислено по брадичката. — Значи не сте запозната с Ордена на Ра, който се споменава в писмото?

Името звучеше познато на Бен от бележките на Оливър. Той се замисли за миг.

— „Ра“, като името на египетския бог на Слънцето? — попита той.

Лай се извърна и го изгледа. Бен долови погледа ѝ.

— Теология — каза той. — Спомен от студентските години.

— Учил си теология?

— Беше отдавна.

Арно се усмихна.

— Прав сте. Много от церемониите и ритуалите на масонството могат да се проследят до древен Египет. Но „ра“ означава също и „цар“. Понякога се изписва като „ре“, откъдето идва и латинското „Rex“.

— Та какво представлява този Орден на Ра?

— Първоначално това била малка и практически неизвестна масонска ложа — отвърна Арно. — Членовете ѝ са били главно аристократи и следователно роялисти, като са ѝ дали название, отразяващо политическите им пристрастия. За тях „Орденът на Ра“ е означавало Кралски орден. Те не са споделяли обхващаната другите масонски ложи републикански дух и са противодействали на тяхното все по-засилващо се влияние в обществото, като все по-твърдо са заставали на страната на установения политически и държавен ред. Докато масонството е прегръщало идеалите за свобода, равенство и народовластие, Орденът на Ра е олицетворявал точно обратното.

Членовете му са били войнолюбци, пламенни защитници на капитализма, помагачи на елитите да потискат народа.

— Нещо като войнстващи отцепници значи — каза Бен.

— Именно — отвърна Арно. — При това с огромна власт и влияние благодарение на връзките си по високи места в държавната йерархия. Ордена на Ра е бил замесен в безброй политически интриги и не на последно място е оказал натиск върху императора за забрана, под страх от смъртно наказание, на всички останали масонски ложи.

— Момент, да видя дали съм разбрала правилно — каза Лай. — Вие намекувате, че от Ордена на Ра са убили Моцарт, понеже е популяризировал масонството чрез „Вълшебната флейта“?

Очите на професора заблестяха.

— Тъкмо това *вярвам*, че е станало. Писмото го доказва. Моцарт е бил потенциална заплаха за тях. Ако успеел да възроди обществената подкрепа за масонството, щял да застраши техния орден. Той е бил изгряваща звезда, феноменален талант, който тепърва е щял да достигне пълния си блясък. Огромният успех на „Вълшебната флейта“ му е донесъл значителен престиж. Та той току-що е бил назначен на важна длъжност в двореца, ползвал се е с доверието на императора!

Арно въздъхна и продължи:

— Но и враговете му не са стояли със скръстени ръце. През 1791 година членовете на Ордена на Ра вече били прераснали в основно подразделение на австрийските тайни служби. Агентите им били брутални, жестоки и безогледни; техният Велик майстор бил назначен за шеф на тайната полиция. Безмилостен и хладнокръвен убиец, той бил положил клетва да изкорени без остатък масонството.

Бен отвори уста да попита как се е казал, но Арно продължаваше да говори:

— До 1794-та, само три години след смъртта на Моцарт, с масонството в Австрия било свършено. Извършени били много убийства, някои открито, други не дотам. Едно от най-разпространените средства за премахване на врага било отравянето; то било особено удобно за отстраняване на изгряваща знаменитост като Моцарт. Трябвало е да внимават. Други, не дотам известни масони били застигнати от много по-жестока смърт. Например Густав Лутце.

— А кой е бил той? — попита Лай.

— Човекът, на когото Моцарт е писал писмото — отвърна Арно.
— Член на същата виенска ложа, наречена „Благотворителност“. С това писмо Моцарт е искал да го предупреди за надвисналата опасност. Писмото е с дата 16 ноември 1791-ва, и вероятно е последното, написано от него. Разбира се, някои тъй наречени „експерти“ смятат, че последното му писмо е било онова до съпругата му, с дата 14 октомври, докато е бил на бани в Баден. Какви идиоти! Във всеки случай писмото така и не стига до получателя си, било е вече късно.

— А какво се е случило с Лутце?

— Открили са го мъртъв на двацети ноември 1791 година. Само две седмици преди смъртта на Моцарт. Бил е завързан за стълб и изтезаван. Изкормен, с изтръгнат език. От тайната полиция обвинили за престъплението друг масон.

Бен се изправи и бръкна в джоба си.

— Професоре, искам да ви покажа нещо. — Извади пластмасовата кутийка с диска, заобиколи бюрото и посегна към компютъра. — Може ли?

— Какво е това? — попита Арно, докато машината зареждаше с тихо бръмчене.

— Нещо, което Оливър е видял вечерта, преди да умре — отвърна Бен. — Гледайте.

Арно озадачено примигна срещу екрана. Лай остана на стола си. Не изгаряше от желание да изгледа повторно клипа.

На екрана се появи образ. Докато клипът течеше, Бен наблюдаваше лицето на професора. Изведоха жертвата и злоещото зрелище започна.

Очите на стареца се разшириха от ужас, лицето му стана пепеляво. Той посочи с трепереща ръка екрана.

Бен се пресегна и постави компютъра на пауза точно в мига преди отрязването на езика. Картината застина; чертите на мъжа бяха изкривени от ужас. Острието на ножа отразяваше светлината на свещите.

Арно сякаш се смали на стола си.

— Господи! — промълви той, като попи с кърпичка струйка пот от челото си. — Значи вярно било.

— Кое, професоре? — попита Лай.

Арно отвори уста да отговори, но в този момент стъклото на прозореца зад гърба му се пръсна с трясък; кръв обля екрана на компютъра.

Покачен на едно дърво на седемдесет метра от къщата, стрелецът видя през мощния оптически мерник на пушката си как тялото на Арно бавно се свлече надолу и изчезна от ползрението му. С облечената си в ръкавица ръка той бързо превключи от единична на автоматична стрелба и изстреля дълъг откос в прозорците на кабинета. Във въздуха се разлетяха стъкла и късчета от каменната облицовка. Мъжът се усмихна.

Още след първия изстрел Бен се хвърли през бюрото, сграбчи Лай за китката и я събори на пода. После се пресегна и извади диска от компютъра. През дупката в екрана излизаше дим.

Пореден автоматичен откос направи на трески остатъците от дограмата, надупчи бюрото, разби компютъра и разцепи шкафа в отсрещния ъгъл на кабинета. Сребърният свещник падна от сътресението точно в мига, когато един куршум пръсна гарафата с грапа. Силната напитка избухна в пламъци, течен огън заля килима, който веднага се запали.

Бен и Лай залегнаха зад дебелината стена под перваза на прозореца; над главите им летяха трески и стъкла. Бен измъкна 45-калибровия колт от колана си и стреля напосоки през зейналата дупка.

Усети миризма на изгоряло. Извърна се да види откъде идва. Стаята беше пълна с черен дим. Огнени езици лижеха касата на вратата.

Арно се бе строполил под бюрото; килимът отдолу беше подгизнал от кръв. Лай пропълзя до него. Очите му бяха започнали да се замъгляват като на мъртвец. Тя искаше да му помогне, да спре кръвенето, да го премести по-далеч от прозореца. Имаше толкова много неща да го пита.

— Професоре, писмото! — каза припряно тя. — Къде е писмото?

Очите на стареца се фокусираха за миг върху нея. Устните му помръднаха беззвучно; от крайчеца на устата му протече струйка кръвава пяна.

Стрелбата отвън бе престанала. Бен надникна през разбития прозорец. Не видя никого, но долу в двора се чуваха стъпки и гласове, припукваше радиостанция.

Половината стая беше в пламъци. Разкъсаните от куршумите книги в библиотеката горяха като барут. Димът се сгъстяваше.

Арно се закашля, по устните му изби яркочервена кръв. Опита се да каже нещо, но издаде само продължителен хриплив звук и главата му падна настрани.

Бен го погледна.

— Мъртъв е, Лай.

Лай отчаяно разтърсваше стареца.

— Но той се опитваше да ми каже нещо!

— Не можеш да му помогнеш. Да вървим!

Ушите му пищяха, огънят в стаята пращеше, но Бен ясно чу стъпките на долния етаж. Онези идваха. Провери пълнителя на пистолета си. Оставаха му три патрона.

Вратата беше преградена от огнена стена. За да избягат, трябваше да минат през пламъците. Бен грабна от закачалката сакото на мъртвия старец. Вдигна Лай на крака и загърна главата и раменете ѝ с плътния туид. Без да пуска ръката ѝ, пристъпи две крачки напред в задушливия дим и ритна с всички сили вратата. Огнени езици облизаха глезена му. Вратата се разтресе в касата си и поддаде. Той закри очи с ръка и се хвърли през пламъците, като дърпаше Лай след себе си.

Коридорът пред стаята беше празен. По стълбите откъм долния етаж отекваха тежки стъпки. Бен побягна вдясно, стискайки ръката на Лай. Една врата в края на коридора водеше към няколко стъпала, след които имаше друга врата. Бен смътно подозираше накъде извежда тя. Докато идваха насам, той бе забелязал квадратната часовникова кула, издигаща се от средата на къщата, с дървени кепенци на прозорците, които се издигаха над скатовете на покрива. Той хвана дръжката на вратата и я отвори със замах. Оказа се прав.

Вита стълба водеше нагоре към часовника. Вратата на кулата беше стара, от масивен дъб. Двамата влязоха вътре и Бен я залости с дървеното резе. Огледа се. Отвън се чуваха мъжки гласове. Някой задумка с юмруци по вратата. Отекнаха изстрели. Лай подскочи.

— Насам — каза Бен, като посочи с глава към прозорците с кепенци на горния етаж. Дървената стълба беше стара и паянтова. Той

пусна Лай пред себе си.

Отвън се разнесе трясък на гладкоцевна пушка; от вътрешната страна на вратата се разлетяха трески. Скоро щяха да проникнат при тях.

Бен изби с ритник кепенците. Под тях наистина се простираше обширен скат на покрив, застлан с яркочервени керемиди. Навън се здрачаваше.

С разтреперани колене Лай се провря през прозореца и излезе на покрива. От височината ѝ се зави свят. Бен я поведе по билото; тя пристъпваше, без да отделя очи от залязващото слънце и гористия хоризонт.

Покривът се спускаше към едната стена на къщата. Бен я насочи нататък, към ниското. Тя се подхлъзна по старите керемиди от печена глина и щеше да падне, но Бен я задържа. Той надникна предпазливо над ръба на покрива. Бяха още твърде високо над земята.

Кепенците на прозореца зад тях се разтвориха с трясък и от него се подаде някакъв мъж. Беше облечен в черно кожено яке и стискаше картечен пистолет с дебела къса цев. Дулото проблесна за миг и по керемидите под краката им изчаткаха куршуми. Бен отвърна на огъня; мъжът се строполи назад в кулата.

Бен затъкна пистолета в колана си и хвана Лай за ръката.

— Имай ми доверие! — каза той, прочел ужаса в погледа ѝ. После пристъпи към ръба на покрива и скочи в празното пространство, като я повлече със себе си.

От гърдите на Лай се изтръгна задавен писък. Тя видя как раираното платнище на сенника над верандата се приближава с шеметна скорост към нея, за миг изкара въздуха от дробовете ѝ, но забави падането им; паянтовата конструкция от алуминиеви пръти се огъна под тежестта им, двамата се плъзнаха надолу, платнището ги обхвана в плътна прегръдка и плавно ги спусна върху откритата трапезария. Бен удари гърба си в зиданото барбекю, докато Лай се приземи меко върху кръглата пластмасова маса, претърколи се и падна върху ръцете и краката си. Отърва се само с леки охлузвания, но Бен с мъка се повдигна на крака, като се държеше за кръста с изкривено от болка лице. После отново я сграбчи за ръката.

Двамата побягнаха през градината. Задъхана и останала без сили, Лай чу зад тях викове. Отекнаха изстрели и Бен усети как съвсем

наблизо профуча куршум. Провряха се през някакви шубраци и се озоваха в нещо като залесен парк. Докато тичаха между дърветата, клонки шибаха лицата им. Далеч пред себе си видяха пролука в древния каменен зид, през която можеха да се проврат.

От другата страна се намираше стара, запусната ферма с разкалян двор, обрасъл в бурени и ниски храсти. Сградите наоколо бяха порутени и покрити със зелен лишей. Бен погледна назад през пролуката в зида. По петите им тичаха шестима мъже, тежковъоръжени и с решителни лица.

В пистолета му бяха останали само два патрона. Вдигна го и се прицели, после се разколеба. Можеше да убие най-много двама и щеше да се изправи срещу останалите с празно оръжие. Груба тактическа грешка.

Скриха се в стара дървена барака. Паянтовата постройка беше пълна с всевъзможни селскостопански сечива и сандъчета с инструменти, нахвърляни върху грубо сковани рафтове. Бен грабна едно гребло и се опита да залости вратата с него, но точно в този момент някой я блъсна с рамо и тя се разтвори с трясък навътре. Бен я ритна обратно, при което ръката на мъжа остана заклещена между вратата и касата, стиснала картечен пистолет „Скорпион“. В тясното пространство отекна оглушителен откос; Лай изпищя.

Бен грабна някакъв ръждив дърводелски инструмент от близкия рафт. Беше пистолет за забиване на пирони със сгъстен въздух. Притисна цевта към мятащата се ръка на мъжа и натисна спусъка. Чу се глух пукот и ръката бе прикована към касата на вратата от ръждив десетсантиметров пирон. Бликна кръв. Докато мъжът отвън виеше от болки, той изстреля още три пирона в ръката му и скорпионът падна на пода. Той го вдигна. Беше празен. Безполезен. Бен го запокити гневно.

През тънките дъсчени стени на бараката свистяха куршуми. Купчина дървени каси се срина с трясък на пода и разкри пролука между летвите, през която успяха да се проврат. Двамата побягнаха по разкаляната пътека между сградите и се шумугнаха в близкия хамбар.

Стрелците видяха вратата на хамбара да се затваря и се насочиха предпазливо към него с вдигнати оръжия. В двора настъпи тягостна тишина, нарушавана единствено от крясъка на врани в далечината.

Изведнъж от вътрешността на хамбара се чу рев на форсиран докрай двигател.

Стрелците нямаха време да реагират. Пред смаяните им очи стената на хамбара се разпадна на трески. Старият селскостопански камион изхвърча с рев навън, като събори двама от тях и ги размаза в калта. Другите се хвърлиха настрани и откриха огън по камиона, който се носеше през двора, но куршумите им потънаха в трите огромни бали слама, натоварени в каросерията. Единият от мъжете изпсува и заговори припряно в радиостанцията си.

С буксуване и занасяне камионът излетя през портата и пое по междуселския път, който се виеше стръмно нагоре по хълма. Мракът наоколо се сгъстяваше, фаровете на камиона хвърляха блед сноп жълтеникава светлина между отвесната скална стена от едната страна на пътя и главозамайващата пропаст от другата.

— Това нещо не може ли да върви по-бързо? — попита Лай, като се надвикваше с мъчителния вой на дизеловия двигател.

Бен бе натиснал докрай педала на газта, но стрелката върху ръждивия циферблат упорито отказваше да премине 60. В огледалото за обратно виждане той съзря онова, от което най-много се бе страхувал — няколко чифта мощни фарове на коли, които бързо ги настигаха.

Лай забеляза как лицето му се изопва. Тя свали стъклото на прозореца и подаде глава навън; дългата ѝ черна коса се развя от въздушното течение.

— Те ли са? — попита тя.

Изстрелите зад тях отговориха на въпроса ѝ. Страничното огледало на камиона се пръсна.

— Ще се опитат да ни спукат гумите — каза Бен. — Би ли поела волана за малко?

— Но какво правиш?

— Дръж педала натиснат докрай — каза той, като отвори шофьорската врата. Щом Лай пое волана, той се хвана за покрива на кабината и излезе отвън. Вятърът свистеше и развяваше дрехите му. На половин метър от лицето му пробяга отвесната скална стена, ярко осветена от фаровете на преследващите ги коли. Бен се закрепил на външното стъпало на препускащия камион и запълзя назад.

Отекнаха още изстрели. Преследвачите им не го виждаха от балите в каросерията. Камионът се мятеше насам-натам по тясното платно, като на моменти се приближаваше опасно до скалите. Един

надвиснал над пътя храст за малко не откъсна Бен от стъпалото, но той успя някак да се задържи. Засили се и с един скок се хвана за канатите на каросерията.

Огромните кръгли бали бяха високи по два и половина метра, наредени една зад друга; найлоновите им обвивки плющяха на вятъра. Бяха привързани към камиона с яки въжета, изопнати като струни на пиано. Докато с едната си ръка се държеше за канатата, с другата Бен измъкна пистолета.

Четири въжета. И само два куршума.

Камионът се дръпна рязко от скалната стена и се люшна в обратната посока; външната от задните му двойни гуми за миг премина рѳба на пропастта. Изведнѳж Бен се озова увиснал в празно пространство, открит отвсякъде и заслепен от фаровете на колите зад тях. Чу се изстрел и остра болка прониза ръката му. Куршумът премина през левия рѳкав на якето му, като засегна мускула. Той опря дулото на колта до най-близкото въже, каза наум една бърза молитва и натисна спусъка.

Пистолетът ритна и двата обгорели края на въжето увиснаха безжизнено надолу. Но нищо повече не се случи.

Погрешното въже.

Картечен откос рикошира в стоманеното шаси на камиона; острият звън на метал прониза ушите му. Притисна дулото до друго въже. Последен куршум.

Дръпна спусъка.

Въжето изплющя като камшик и едва не изтрѳгна колта от ръката му. Внезапно освободени, балите се разтресоха и политнаха стремително назад. Осветени за миг в червено от стоповете на камиона, три тона слама заподскачаха и се затъркаляха неудържимо по склона към бясно препускащите коли, чиито шофьори натиснаха едновременно спирачките.

Колите занесоха встрани сред яростен вой на гуми, но пътят беше твърде тесен, за да се надяват на спасение. Първата кола се връза в най-близката бала сред взрив от слама, парченца стъкло и огънат метал. Балата се прѳсна по цялото шосе, колата се подхлъзна върху сламата, наклони се на една страна и се претърколи. Следващата я на метри кола се заби в нея, като я запрати в пропастта, а самата тя се спря в скалната стена от другата страна на пътя.

Камионът продължи пътя си с глухо боботене. Ръкавът на Бен беше окървавен. Той се изправи върху каросерията, загледан в мястото на катастрофата, от което се отдалечаваха бързо.

Австрия

Клара се намираше в безопасност. Това беше първата му и най-важна грижа. Без да губи време, Кински бе направил всичко необходимо, за да не може никой повече да се добере до нея. Едва ли някой щеше да се сети да я търси при Хилдегард.

А сега трябваше да се залови за работа. Ако онези си мислеха, че по този начин ще го спрат, горчиво се лъжеха. Макар и едър, Кински имаше бързи и резки движения. Докато крачеше по коридора с твърда и решителна стъпка, вперил очи напред, всички се отдръпваха встрани. Изражението на лицето му говореше недвусмислено: *Махайте се от пътя ми!* И преди го бяха виждали гневен, но не чак толкова. Затова се разбягваха като дребни рибки пред акула.

Когато стигна до кабинета на началника си, той дори не забави крачка. Бутна с рамо вратата и нахълта вътре.

Стотици пъти бе влизал по този начин при началника на полицията. И всеки път пред очите му се бе разкривала една и съща позната гледка: същият безпорядък от натрупани една върху друга папки и хартии, същата миризма на застояло кафе от безброй недопити чаши, същото посивяло, изнурено, отчаяно лице на шефа му, който седеше прегърбен на стола, сякаш се бе превърнал в част от мебелировката в кабинета си, едва ли не в елемент от самата сграда. Кински просто не можеше да си представи да го завари по друг начин.

Но днес, когато нахлу за пореден път в началническия кабинет, всичко вътре беше различно.

Мъжът зад бюрото изглеждаше на половината от годините на началника. Косата му, черна и гъста, беше зализана назад; имаше очила със златни рамки, костюмът му беше безупречно изгладен, вратовръзката падаше право надолу. Беше слаб и строен, тялото му излъчваше усещане за чистота. Пълна противоположност на началника.

Кабинетът беше разтребен и ухаеше на ароматизатор за въздух. По бюрото не се виждаше нито една хартийка — само малък лаптоп мъркаше тихо отстрани. На мястото на старата ръждива, преливаща от папки кантонерка, която от двайсет години се мъдреше в ъгъла, имаше чисто нов шкаф. Дори прозорците бяха току-що измити.

— Къде е Шилер?

Младият мъж вдигна поглед нагоре, но никак не се смути от изражението на Кински.

— Кой сте вие? — попита той.

— Кински. А ти кой си, по дяволите?

— Казвам се Геслер. *Началникът на полицията* Геслер, простако. Следващия път, когато влизаш в кабинета ми, ще чукаш. Ясно ли е?

Кински не отговори.

— Та какво, викаш, те носи насам?

— Къде е Шилер? — повтори Кински.

— Няма го — отвърна Геслер.

— Къде е?

Геслер свали със замах очилата си и го изгледа гневно.

— Да ти приличам на туристически агент? Откъде мога да знам къде е?! Седи на някой плаж южно от екватора, пие си питието и зяпа мацките. Какво друго може да прави един пенсионер?

— Шилер се е пенсионирали? Та аз вчера разговарях с него! Знаех, че приближава, но чак пък...

Геслер вдигна рамене.

— Дали са му възможност, човекът се е възползвал. А сега, детектив Кински, има ли и друга причина да нахълтваш в кабинета ми? Ако няма, бих те посъветвал да се изметеш оттук и да си намериш нещо полезно за вършене. — Той се усмихна. — *Става ли?*

Италия, някъде в дълбоката провинция

Изчакаха, докато огнените езици обхванаха кабината на камиона, боята по вратите се надигна на мехури и над дърветата се изви черен стълб дим. После се обърнаха и с бързи крачки се отдалечиха от горската полянка.

Наоколо бе паднал мрак, въздухът беше студен и влажен. Превързаната ръка на Бен го болеше силно, но куршумът само бе одраскал леко мускула. Извадил бе късмет.

Известно време вървяха мълчаливо по пустия междуселски път. Долу в ниското светеше някаква сграда. След известно време стигнаха до порта край пътя; на дървен кол отстрани беше закована табелка: „Център за планинска езда Роси“.

Джино Роси и съпругата му имаха пет празни бунгала, които през лятото даваха под наем на туристи, яздещи из околността. Сезонът за конни излети в планината обаче отдавна беше отминал, така че семейство Роси се изненадаха приятно на възможността да предоставят едно от бунгалата си на Бен срещу пари в брой. Розалба Роси забърка за вечеря огромна тенджерата талятеле с доматиен сос и цялата къща се изпълни с аромат на босилек и прясно счукан чесън. В това време съпругът ѝ почисти от прах бунгалото и запали котлето за локалното парно.

След вечеря Бен купи от Джино две бутилки вино „Санджовезе“, двамата с Лай пожелаха на домакините „лека нощ“ и се оттеглиха. Бунгалото им беше обзаведено простичко, но уютно и, най-важното, вътре беше топло. Двата единични железни кревата бяха застлани с цветни юргани. На стената имаше разпятие.

Бен забеляза, че по време на вечерята Лай едва докосна храната си. Сега тя се строполи тежко на единия креват; беше бледа и немощна. Бен приседна до нея и ѝ наля чаша вино. Двамата поседяха известно време мълчаливо, докато виното ги отпусна.

— Не мога повече да понасям всичко това — каза тя. Гласът ѝ звучеше напрегнато.

Бен обгърна раменете ѝ с ръка и нежно я притегли към себе си. Тя облегна глава на рамото му и се притисна към него. Близостта ѝ го изпълваше с особено чувство. Той усещаше топлината на тялото ѝ, бедрото ѝ до своето, ударите на сърцето ѝ. Изведнъж си даде сметка, че ръката му несъзнателно е започнала да гали косата ѝ и коприненият ѝ допир му е приятен, и че оттам дланта му неусетно, сякаш без негово участие, се премести върху извивката на шията ѝ и по-надолу, към рамото.

После се опомни и се дръпна настрана. Пресегна се, взе бутилката и си наля още вино.

— Всичко ще се оправи — каза той.

— Откъде са знаели къде сме? — попита тя.

Бен не отговори. Тя сякаш прочете мислите му.

— Аз съм виновна, нали? Подслушвали са телефона му.

— Не си ти виновна. Аз също се опитвах да му се обадя. Не мисли за това. Имаш нужда от почивка.

— Но аз му казах името си — продължи тя. — Ти ме беше предупредил, но не те послушах и му се представих. И сега заради мен бедният старец е мъртъв.

— Не ти дръпна спусъка — каза Бен.

— Все едно че бях аз. — Тя въздъхна. — Но кои са тези хора?! Сякаш са навсякъде. — Тя го погледна; в очите ѝ се четеше страх. — Те и нас ще убият, нали? Знам това.

Той започна да я успокоява. Гласът му беше твърд и равен, но мозъкът му работеше на бързи обороти. Намираха се на двайсетина километра от вилата на Арно. Нямаше как онези да са ги проследили дотук. За момента бяха в безопасност. Но това нямаше да продължи дълго, а той по никакъв начин не можеше да реши какво да правят отсега нататък. Все още не знаеха къде се намира писмото. Следите, оставени от Оливър, внезапно бяха прекъснали.

Изведнъж той си припомни думите на Арно за писмото на Моцарт. Че било *там, където му е мястото*. Професорът бе скрил писмото на сигурно място... но къде?! Къде би било *мястото* на едно писмо, излязло изпод перото на Моцарт? Може би там, където е било написано? В Австрия?

Накрая Лай заспа. Пръстите ѝ все още стискаха столчето на винената чаша; гърдите ѝ се повдигаха и спадаха равномерно. Бен внимателно измъкна чашата от ръката ѝ, зави я с юргана и я погледа как спи, докато допиваше втората бутилка вино и пушеше последната си цигара. В главата му беше пълна бъркотия. Само въпроси и нито един отговор.

Минаваше единайсет през нощта, когато той излезе навън за глътка чист въздух. Под краката му хрущеше скреж, сухата трева бе станала чуплива. Вдигна глава към нощното небе и по стар навик се ориентира по Полярната звезда.

Срещу редицата бунгала, в другия край на огрения от луната двор, се виждаха някакви каменни постройки, конюшни и паянтови бараки от гофрирана ламарина. През мътното прозорче на една барака мъждукаше светлинка; в нощната тишина до Бен достигна металното потракване на шлосерски инструменти. Той се приближи и надникна през пролуката между ръждясалите ламарини. В бараката имаше примитивно обзаведена работилница за ремонт на селскостопански инвентар; рафтовете бяха отрупани с инструменти. Млад мъж с къдрава коса беше приведен над двигателя на стар очукан „Фиат Страда“ и човъркаше нещо вътре.

Бен влезе през широко отворената врата на бараката.

— *Ciao* — каза той. — Казвам се Стив.

Младежът се обърна. Беше по-младо копие на Джино Роси — едва ли имаше повече от двайсетина години.

Бен посочи колата.

— Проблеми ли създава? — попита той на италиански.

— *Ciao*, Стив. Аз съм Сандро. — Младежът се ухили и размаха под носа на Бен тръбен ключ за свещи. — Свещите сменям, това е всичко. Продавам я и искам да върви прилично. — Той дозатегна свещите, свърза клемите им и затръшна ръждясалия капак на двигателя, после седна зад волана и завъртя стартера.

Бен се заслуша. Двигателят не издаваше никакви нездравни шумове, не кихаше, звукът от ауспуха беше чист и равен. Нямахше избили гарнитури, не изпускате синкав дим.

— Колко ѝ искаш? — попита той.

Сандро избърса ръце в джинсите си.

— Тя е старичка, но се държи. Да кажем, хиляда и петстотин?

Бен бръкна в джоба си и извади пари.
— Готова ли е да я подкарам още сега? — попита той.

Той полека изкара колата от селскостопанския двор и пое по изровения коловоз, който извеждаше до виещия се междуселски път, после сви вдясно по посоката, от която бяха дошли. Жълтеникавите фарове на стария фиат осветяваха в обратен ред пътните знаци и местата покрай шосето, които бе запомнил отпреди. Бен подмина горичката, където бяха изоставили камиона; така му се искаше да разполага с оръжие!

Никак не му се връщаше във вилата на Арно — това беше тактическа грешка, която можеше да му струва скъпо. Но нямаше друг начин. Той горчиво се разкайваше, че не притисна стареца да им каже къде е скрил писмото. Напоследък правеше твърде много грешки. Дали си струваше изобщо да търси проклетото писмо?! Може би не, помисли си той, но в момента нямаше друг избор, освен да се хваща за сламки. Дано поне този път да изтеглеше вярната сламка.

Минаваше полунощ, когато стигна до вилата на Арно. Порталът беше дръпнат леко навътре, отделен от шосето с каменен бордюр. Бен намали скоростта. Алеята за коли и дворът бяха ярко осветени от въртящи се сини и червени лампи на полицейски и пожарни коли.

Бен изруга и натисна газта, като извърна назад глава, за да огледа къщата зад скупчените автомобили.

Къщата я нямаше. Камък върху камък не бе останал от пожара. Там, където се бе издигала вилата на професор Арно, сега димеше безформена купчина от тлеещи греди и осаждени тухли, билото на рухналия покрив беше извито на една страна като гръбнак на огромно заклано животно, наоколо бяха разпръснати почернели керемиди, обгорели дограми и парчета стъкло.

Очевидно пожарът бе бушувал дълго. Спасителните екипи прибираха нещата си и се готвеха да си тръгват. От вилата не бе останало нищо за спасяване.

Бен продължи пътя си, прехвърляйки наум възможните варианти на разрухата. Или огънят се бе разпространил сам из цялата къща, или някой бе помогнал това да се случи. Най-вероятно беше второто. Които

и да бяха, онези умееха да прикриват следите си. А огънят беше най-доброто средство да не остават следи.

След около километър стигна до портата на съседната ферма, отби от шосето и подкара по неравния каменист коловоз към изоставения двор, откъдето бяха задигнали камиона. Ако не се смяташе разбитият обор, по нищо не личеше какви сцени се бяха разиграли тук същия ден.

Бен угаси двигателя и слезе от колата. Наоколо нямаше жива душа. Претърси пространството между бараките, като си светеше с миниатюрно джобно фенерче, но онези се бяха погрижили да съберат всички гилзи. Бяха почистили дори кръвта от пода на работилницата, където бе приковал единия от нападателите към касата на вратата. Самите пирони бяха извадени, виждаха се само четири кръгли дупки в дървото.

Зад гърба си усети внезапно движение, чу се трясък на падащи предмети. Бен се извърна светкавично, всеки мускул на тялото му бе напрегнат до краен предел.

Една черна котка скочи от горния рафт, приземи се безшумно до кутията с пирони, която бе съборила, и се шмугна навън през една дупка между дъските.

Бен пресече притъмнялата ферма и намери пролуката в зида, през която се бяха проврили откъм двора на Арно. Притаен между дърветата, той наблюдаваше как пожарните екипи се изтегляха, а полицаите се суетяха около руините на изтърбушената вила. Съзнаваше, че си губи времето. Всичко това нямаше никакъв смисъл.

Обърна се да си ходи, като се върна по стъпките си между стройните дънери на дърветата към пролуката в зида. Облак закри за миг луната и всичко потъна в мрак.

Внезапно Бен се спря и застина. Сред напаялите листа, полузакрит зад обрасли в мъх коренища, лежеше труп на мъж с разперени встрани ръце.

Без глава.

Бен стоеше неподвижно и наблюдаваше трупа, докато облакът отмина и луната изгря отново. После пристъпи напред и го побутна с крак. Не беше труп. Беше нещо, което чистачите бяха пропуснали в суматохата.

Сакото от туид на Арно. Бен се сети, че Лай беше увита в него, но явно го бе изгървала, докато двамата тичаха през парка.

Наведе се и го вдигна. Беше студено и влажно от росата. И празно, ако не се броеше някакъв продълговат предмет в левия вътрешен джоб.

Бен бръкна в джоба и извади тънък портфейл.

— Кой е? — Гласът ѝ прозвуча изплашено в тъмнината.

— Спокойно — отвърна Бен. — Аз съм. — Вратата на бунгалото тихо щракна зад гърба му.

— Къде беше?

Той ѝ каза.

— Върнал си се във вилата?!

— Вилата я няма, Лай. Изгоряла е до основи. Нищо не е останало. Но открих това. — Той размаха портфейла. — На Арно е.

Лай се надигна от възглавницата, щракна нощната лампа и отметна назад гъстата си черна коса. Той приседна до нея.

— Къде го откри? — попита сънено тя.

— Където си изпуснала сакото му, в гората — отвърна той. После разтвори тънкия портфейл от телешка кожа и разкопча ципа на една от вътрешните му прегради. — Няма нищо особено вътре — каза той. — Карта за библиотека с изтекъл срок. Два стари билета за кино. Петнайсет евро в брой. И това. — Той измъкна листче хартия и ѝ го показа.

Лай го пое и погледна въпросително Бен.

— Какво е това?

— Разписка.

— Музей „Висконти“, Милано — прочете тя напечатания текст върху смачканата хартийка.

— Чувала ли си за него?

Лай поклати глава.

— Това е разписка за дарение, което Арно е направил на музея — обясни Бен. — Не се уточнява какво, но е с дата от миналия януари, броени дни след смъртта на Оливър.

Тя вдигна поглед от листчето в ръката си.

— Искаш да кажеш...

— ... че писмото е заминало за Милано? Не знам дали е така —
отвърна той. — Но скоро ще разберам. А сега поспи. В пет тръгваме.

Младежът се оказа прав за колата. Беше стара, но можеше да ѝ се разчита. За по-малко от четири часа бяха в Милано. По пътя се отбиха в една бензиностанция край магистралата, откъдето Лай си купи шал за глава и тъмни очила с големи стъкла, които закриваха лицето ѝ, джинси и топло яке.

Трафикът в Милано беше безумен; минаваше десет сутринта, когато най-после откриха музея „Висконти“ — импозантна сграда от XVIII век, някогашно крайградско имение, в което сега се помещаваше музей на музиката. Входната галерия гледаше към ограден парк, закътан от уличния шум.

Още с влизането им ги лъхна познатата музейна миризма на мухъл и политура за дърво. Музеят беше почти празен, само няколко възрастни посетители се разхождаха между експонатите, разговаряйки приглушено помежду си. Паркетът беше излъскан до огледален блясък. От невидими говорители тихо струеше симфонична музика. Тежки плюшени завеси рамкираха вратите към отделните помещения. Дежурният пазач изглеждаше около осемдесетгодишен.

Двамата тръгнаха от зала в зала под зоркия поглед на охранителните камери, покрай витрини с медни инструменти от отминали епохи и впечатляваща колекция от пищно орнаментирани старинни арфи. Бен надникна през една от вратите в обширна зала с маслени портрети на знаменити композитори.

— Тук няма нищо — каза той. — Само глави на умрели хора с напудрени перуки.

— Пълен невежа! — срязва го шепнешком Лай.

Вито дървено стълбище водеше от централната зала към горния етаж. Бен се заизкачва по скърцащите стъпала, следван от Лай. Озоваха се в продълговатото помещение с два реда стъклени витрини покрай стените, в които бяха изложени театрални костюми и други експонати. Лай се спря пред една витрина и се зачете в малката месингова табелка:

— Това е мантията на Карузо от първото му появяване пред публика през 1894 година — каза тя. После направи няколко крачки и се спря пред друг експонат. — Я виж ти! А това е роклята, с която Мария Калас е пяла Норма в Милано през 1957 година. Невероятно! Как съм пропуснала това място?!

— Лай, моля те! Не сме дошли да зяпаме някаква си стара рокля. Търсим писмото, забрави ли!

Когато се върнаха в главното фоайе, старият пазач поклати глава.

— Не съхраняваме писма и каквито и да било други документи — каза той.

— А дали случайно няма и друг музей, наречен „Висконти“? — попита Бен, макар да се досещаше за отговора.

Старецът отново поклати глава. Приличаше на опечален шпаньол.

— Работя тук от петдесет години — каза той. — Този е, друг няма.

Тръгнаха си.

— Знаех си, че така доникъде няма да стигнем — каза Лай.

— Но Арно им е направил дарение. Разписката доказва това.

Двамата поеха по дълъг коридор, от едната страна на който бяха изложени старинни цигулки, виоли и виолончела.

— Професорът беше колекционер — каза Лай. — Може да им е подарил какво ли не. Маслено платно, музикален инструмент... — Тя посочи една от цигулките зад стъклото. — Може и тази цигулка да им е подарил, ако питаш мен.

Бен се спря и я погледна.

— Ние сме идиоти!

— Какво?!

— Там, където му е мястото — каза той.

Тя го гледаше неразбиращо.

— Писмото било отишло *там, където му е мястото* — повтори той. — Арно го каза. Там, откъдето е дошло. Не е имал предвид самия музей. Писмото никога не с било в него по-рано.

— Значи нямаме работа тук — каза Лай.

— Може би не, а може би... — Бен огледа коридора. — Трябва да намерим залата с пианата.

Изведнъж по лицето ѝ се изписа разбиране.

— Ах, дявол да го вземе, май си прав!

— Би ли познала старото пиано на баща си, ако го видиш?

— Разбира се, ти как мислиш!

Стъпките им отекваха из коридора, докато тичаха по излъскания паркет към залата за клавирни инструменти. Откриха я малко встрани, зад една сводеста врата с червени плюшени завеси. Беше доста обширна и пълна с пиана, спинети, клавесини — всичките превъзходно възстановени и полирани. Всеки инструмент беше поставен на отделен постамент и ограден с плюшено въже с надпис „Моля, не пипайте!“.

Бен се запровира между тях.

— Виждаш ли го някъде? — попита той.

— Ето го! — извика тя, като сочеше с пръст. После се затича и спря пред един стар роял близо до прозореца. Беше огромен и богато орнаментиран. Полираното дърво блестеше меко на изкуствената музейна светлина. Тя заобиколи, за да го огледа от всички страни. — Боже мой! Последния път, когато го видях, беше в реставрацията, със свален лак, отдолу се виждаше дървото, беше цялото очукано, с липсващи части. Но определено е същото.

— Сигурна ли си?

— Бих го познала където и да го видя.

Бен огледа рояла. Очите му обходиха полираната повърхност, седефените инкрустации, лъснатите клавиши от абанос и слонова кост. Над клавиатурата със златни букви беше изписано името на производителя: **Йозеф Бьом, Виена**. Имаше три изкусно резбовани крака — два отпред и един под опашката. Беше дълъг около три и половина метра, солиден и тежък на вид.

— Я ми припомни — каза той — кой от краката беше кух?

Лай захапа пръст и се замисли.

— Със сигурност беше един от предните.

— Левият или десният?

— Десният, мисля... Не, левият!

Бен се наведе напред над ограничителното въже, но не може да се приближи достатъчно, за да разгледа подробно рояла. Озърна се. Освен тях двамата не се виждаше никой. От съседната зала се чуваха стъпките на стария пазач.

— Десният е — каза тя. — Определено е десният преден крак.

— Не ми звучиш много убедено.

— Напротив, убедена съм.

Малкото оченце на охранителната камера го наблюдаваше неотлъчно от скобата високо горе под тавана. Бен се отдръпна от постаментата с рояла и направи небрежно няколко крачки встрани, докато попадна в сляпото петно на камерата — покрай стената, точно под нея. Вдигна глава и погледна нагоре. После се върна при рояла и спокойно прекрачи ограничителното въже.

— Тази камера не върши за пет пари работа — каза усмихнато той. — Стара е почти колкото експонатите, а и половината от жиците ѝ отзад са прекъснати.

— Типично по италиански — отвърна тя.

— Не задълбавай, моля те.

Бен коленичи до рояла и огледа отблизо предния десен крак. Инструментът беше безупречно реставриран и се намираше в такова превъзходно състояние, че никой не би могъл да му даде истинската възраст от близо двеста години. Отначало Бен не виждаше нищо; после очите му различаха малка пукнатина в лака на три четвърти от височината на крака, от вътрешната страна. Драсна я с нокът. От нея се отчупиха микроскопични частици лак, разкривайки тънък като косъм прорез. Бен подраска още малко. Прорезът минаваше напречно през крака, като едва се виждаше с просто око. Дали някой не бе пипал инструмента след последната му реставрация? Дали този някой не бе свалил кухия крак, поставил нещо вътре и върнал крака на мястото му, след което бе замазал прореза с безцветен лак?

Имаше само един начин да се разбере.

Белгия

Същия ден

Цяла сутрин Филип Арагон бе чел политически доклади и подписвал писма на бюрото в кабинета си, в резултат от което купчината книжа пред него бе станала две педи дебела. Той обичаше да работи вкъщи и го правеше при всяка възможност. Беше проектирал и построил сам къщата си още навремето, когато се занимаваше с архитектура. Домът на семейство Арагон в близост до Брюксел беше простичък и скромен, поне по мерките на баща му милиардера, и нямаше нищо общо с приказното шато, в което Филип бе прекарал детството си. Но на него отдавна му бе дошло до гуша от разкош. Разкошът се купуваше с пари. За него той нямаше значение.

Докато работеше, погледът му пробягваше от време на време по рамкираните снимки на бюрото му. Имаше цяла колекция, подредени плътно една до друга. Снимки на родителите му, на съпругата му Колет. Венсан — синът, яхнал велосипеда, който му бе подарил за десетия рожден ден. Делфин — красивата четиригодишна дъщеричка, седнала на люлката си с лъчезарна усмивка. И Роже. Бедният стар Роже...

Изведнъж тъга изпълни душата му. Той остави писалката и вдигна от бюрото рамкираната снимка, от която неговият стар приятел и ментор го гледаше с топлите си очи. Все още му беше трудно да приеме случилото се. Да го разбере и осмисли.

В света на голямата политика човекът от снимката бе известен като Роже Базен — бивш политик и високо уважаван държавник от Френска Швейцария. Но за Филип, който го бе познавал отблизо през целия си съзнателен живот, той беше чичо Роже. На толкова много неща го бе научил, макар че с времето политическите им възгледи бяха започнали да се разминават изцяло. Чичо Роже не приемаше леко социалистическите и екологичните залитания на своето протеже и двамата бяха прекарвали много безсънни нощи в политически дебати

над бутилка коняк. Колкото повече време минаваше, толкова по-непримирими ставаха позициите им, но тези интелектуални боксови мачове с далеч по-опитния и мъдър държавник се бяха оказали безценни за подготовката на младия политик, формирайки и изострайки интелекта му за бъдещи битки в реалния свят. Филип винаги бе смятал Роже Базен за неизменна част от устоите на собствения си живот, за нещо вечно и неразруσιμο, подобно на вековния дъб, който виждаше всеки ден от прозореца на кабинета си.

Болката от загубата не намаляваше. А още повече го болеше при мисълта, че може би самият Роже е бил замесен в случилото се през онази нощ.

Събитията от предната зима си оставаха все така ярко отпечатани в съзнанието на Филип Арагон. Той си спомняше хижата в Кортина д'Ампецо, сякаш бе вчера.

Беше един от онези редки моменти в бурната му политическа кариера, когато бе успял да отдели цели шест дни, за да избяга далеч от света, само с Колет и децата. Стана му приятно, като видя с каква радост синът му и дъщеря му очакваха събитието. Бе намислил да ги учи да карат ски. Но най-много от всичко го радваше възможността да остане насаме с Колет — така както едно време, преди да го завърти мелницата.

Старинната хижа от деветнайсети век, сякаш излязла от приказките, бе идеална за целта. Далеч от всичко, пълна тишина, наоколо само планини, гора и чист въздух.

На втория ден бе звъннал личният му мобилен телефон. Малко хора имаха този номер — само Колет, секретарят му и най-близките приятели.

Беше Роже Базен. Отдавна не му се бе обаждал. Гласът му звучеше някак особено, леко фъфлеше, сякаш бе пил. Това само по себе си беше необичайно за него, но имаше и нещо друго, още по-странно. Някаква нотка на страх, която Филип долови мигновено. Някаква затормозеност, каквато никога преди не бе усещал у него.

— Къде си, Филип?

— На почивка съм, не помниш ли?

— Да, но къде точно се намираш сега? В този момент?

Филип се намръщи, леко объркан.

— В хижата. Тъкмо се каним да вечеряме. Какво има, Роже?

Пауза, сякаш другият се колебаеше дали да продължи. Тежко, измъчено дишане.

После:

— Махай се бързо оттам.

— Какво?!

— *Махайте се оттам, всички. Веднага. Бягайте по-далеч!*

Няколко безкрайни мига Филип гледаше втренчено замлъкналия телефон. После се обърна да потърси семейството си.

В съседната стая Колет отваряше бутилка вино за вечерята и се смееше на нещо, което Делфин бе казала.

Той се поколеба няколко секунди. Всичко изглеждаше абсурдно, налудничаво. Но все пак се затича към нея и я сграбчи за раменете. Бутилката с вино се пръсна на пода. Извика на Венсан да дойде веднага при тях, грабна момиченцето под мишница и всички побягнаха навън, в градината, докато Колет го питаше трескаво какво става, **КАКВО СТАВА?!**

Бягаха през двора на имението като обезумели. В края на градината, потънала в дълбок сняг, достигнаха до борова горичка и се обърнаха, за да погледнат къщата. По изражението на баща си децата разбираха, че това не е игра. Колет беше изпаднала в истерия и само повтаряше: *Ама какво става, да не си се побъркал?*

Докато стоеше отвън на студа, стиснал в ръка мобилния си телефон, Филип си помисли, че наистина се побърква. Или той, или Роже. Или пък някой си правеше с тях тъпа, безвкусна, безразсъдна шега. Във всеки случай това не беше в стила на Роже Базен.

— Умирам от студ — обади се Колет. — А децата...

Филип наду бузи и изпусна шумно въздух, бесен на самия себе си.

— Май наистина съм почнал да се побърквам — каза той. — Колет, обувките ти...

Велурените ѝ мокасини бяха подгизнали, по глезените ѝ лепнеше мокър сняг.

— Какво си помисли, че става? — попита ядосано тя.

— Не знам — въздъхна той. — Господи, може би стресът си казва думата. Много съжалявам. Постъпих глупаво. Да се връщаме.

— Тати е луд! — извика Венсан. — Тати е луд!

Делфин заплака и Колет я вдигна на ръце, като хвърляше гневни погледи към съпруга си.

Арагон стисна извинително ръката ѝ. Четиримата тръгнаха обратно към къщата.

Силата на взрива ги запрати назад.

Пред невярващите очи на Филип хижата буквално изчезна. Покривът подскочи нагоре, стените се разлетяха встрани. Огромно огнено кълбо озари нощното небе, на стотици метри околоръст се посипаха отломки. Тухли, трески и парчета стъкло валяха от небето. Той се опита да закрие с тялото си Колет и децата, когато в развалините на сградата се чуха вторични взривове и напълно я изравниха със земята.

Нищо не бе останало и от околните постройки. Навесите, гаражът и колата бяха превърнати в димящи черупки.

Колет и децата бяха изпаднали в истерия. Филип ги заведе да се подслонят в една беседка в градината, откъдето позвъниха на спасителните служби. След това настана пълна лудница. Полиция, охранителни служби, пожарни коли и телевизионни екипи обсадиха доскоро тихата планинска долина. Веднага щом частният му самолет бе в състояние да излети, Арагон отведе семейството си възможно по-далеч оттам.

Филип не сподели с никого за телефонния разговор. Мина известно време. Той изчака резултатите от разследването, но от полицията констатираха единствено следи от изтичане на газ.

Безброй пъти се бе опитвал да влезе във връзка с Роже Базен. Не знаеше какво да мисли. Трябваше да говори с него. Откъде бе разбрал за готвения взрив?

Ала Роже сякаш бе изчезнал вдън земя. Дните минаваха, но телефонът му все не отговаряше. Напразно всеки път Филип оставяше съобщения. Той бе решил да вземе влака за Женева и да посети лично Роже, когато получи друго телефонно обаждане.

Старата алфа ромео била излязла от контрол в празен тунел и се забила в подпорна колона със сто и двайсет километра в час. Малката спортна количка била смачкана като черупка на яйце, а горящите ѝ останки задръстили тунела в продължение на часове. Когато спасителните екипи най-сетне стигнали до местопроизшествието, от Роже Базен вече не било останало почти нищо. Нямало очевидци,

единственото свидетелство за катастрофата бяха зловещите снимки на папараците по лъскавите страници на булевардната преса.

Смазани от скръб, роднините на Базен бяха заявили пред следствените органи, че през последните няколко седмици преди инцидента старецът страдал от стрес и тежка депресия. Изглеждал едновременно потиснат и превъзбуден, сякаш се страхувал от нещо. Никой не знаел от какво. Лекарят му предписал антидепресанти, освен това се знаело, че пие — поглъщал хапчетата с големи дози коняк. По обгорените останки било трудно да се направи категорично заключение дали е шофирал пиан или дрогиран, но съдебните лекари били единодушни относно очевидното: касаело се за смърт при нещастен случай.

В продължение на шест месеца след това една частна детективска кантора, наета от Филип, бе вложила хиляди човекочасове в разследване на обстоятелствата по смъртта на Роже Базен. Освен това Арагон бе обещал награда от милион евро за всеки, разполагащ с информация, която би довела до разкриване на истината. Ала така и не се разкри нищо подозрително.

На този свят се случваха автомобилни катастрофи. А също и експлозии на газ.

Милано

Музеят „Висконти“ затваряше за обяд точно в един часа. Публиката кротко се изнизваше през парадния вход. Когато и последният посетител напусна музея, старият пазач Доменико Турки бутна входната врата и тя щракна зад гърба му. С трепереща ръка той посегна към дрънчащата връзка ключове на колана си и заключи вратата, след което постави масивното желязно резе. После, докато със синьора Белависта рецепционистката си разменяха шегички, синьор Турки закачи униформената си куртка и фуражката на една кука зад бюрото и двамата поеха през една странична врата към служебния изход. Той отвори едно капаче на стената и натисна няколко бутона, за да активира алармената система, и те излязоха навън, превивайки се от смях. Лука и Бепе вече бяха излезли от реставраторската работилница в сутерена и Доменико знаеше, че ще ги открият над халби бира в бистрото на ъгъла, където се събираха всеки ден за обяд.

Залите на музея бяха притихнали. Долу, в сутерена, сред лабиринта от коридори и тайни проходи, изскърца врата. Бен надникна през процепа, после безшумно излезе от изоставения килер. Лай го последва.

Бен разпозна работилницата, където малко по-рано се бяха промъкнали покрай двамата работещи мъже. Сега беше празна, по реставраторската маса бяха разхвърляни в безпорядък всевъзможни дърводелски инструменти и сечива. Върху издраскания плот лежеше старинна цигулка със свален капак на резонаторната кутия. До стената бяха подпрени две маслени картини без рамки, очакващи почистване. Във въздуха се носеше остра миризма на лепила, политура и восък.

Бен вдигна от масата един ръчен трион. Прекара пръст по наточеното острие и кимна доволно. Лай го изгледа озадачено; дори не искаше да си представя какво бе намислил той.

Наоколо не се виждаше жива душа. Бен бутна полека една врата и премина в следващото помещение. Там откри онова, което търсеше.

Главното електрическо табло на музея представляваше дъвен шкаф с метална врата и големи, неугледни бакелитени прекъсвачи. Той ги натисна един по един, като накрая изключи и главния шалтер. После извади всички бушони и ги скри под купчина амбалажна хартия.

През служебния вход влязоха в главната зала. Бледа слънчева светлина се процеждаше през прозорците. Всички лампи бяха изгаснали, дори мигащите червени диоди на охранителните камери бяха тъмни.

Двамата поеха обратно по дългия коридор с изложените цигулки и виолончела. Залата с клавирните инструменти беше зад ъгъла.

Джермана Бианки почистваше от прах рамките на картините на горния етаж и си слушаше Мина на малкото транзисторче, когато лампите угаснаха и прахосмукачката ѝ замлъкна. Джермана беше едра флегматична жена и ѝ бяха нужни няколко секунди, за да разбере какво става. Тя се пресегна и с месестата си ръка натисна няколко пъти копчето на прахосмукачката.

— Ах, дявол да го вземе! — изруга на глас тя. Доколкото си спомняше, досега само веднъж бе спирал токът. Също както днес тя се бе оказала сама в сградата по време на обедното почистване, когато бяха паднали бушоните и трябваше да се смъкне чак в мазето, за да ги оправи. За нея това беше голямо усилие, а и не се чувстваше никак уютно в тази голяма, пуста сграда.

Няколко минути Джермана предъвка мълчаливо сандвича си, като се надяваше токът да дойде от само себе си. Това, разбира се, не се случи. Тя въздъхна, взе си транзисторчето и затътрузи крака към стълбището.

Бен огледа внимателно рояла и си изработи план за действие. Предният десен крак трябваше да бъде отрязан колкото се може побързо и чисто. Не разполагаше с много време. Всеки момент някой от персонала можеше да се върне от обедна почивка. Ако можеше само да повдигне дясната страна на инструмента и да го подпре с нещо под клавиатурата, за да увисне кракът на половин педя от пода... Той

грабна двойната табуретка и я изправи на едната ѝ страна, но беше твърде висока.

Качи се на постамента, остави триона и се опита да повдигне рояла. С огромно усилие успя за миг да го отлепи на сантиметър от пода, а дори Лай да му се притечеше на помощ, едва ли можеха да разчитат на особен успех. Погледна триона, после крака. Щяха да са му нужни поне петнайсетина минути, за да пререже масивното яко дърво. Едва ли имаше петнайсет минути на разположение.

Измисли нещо, Хоуп!

Изведнъж Лай застана нащрек.

— Бен, в сградата има някой!

Бен също бе чул шума. Стъпки, бавни и тежки, слизаха по скърцащите стъпала от горния етаж. В притихналата сграда се чуваха съвършено ясно. Към тях се прибави и друг шум — забавна музика, която постепенно се усилваше. Някой се приближаваше към тях с включен транзистор.

Не, това определено не му харесваше. Сега бе единственият му шанс. Сега или никога.

Плюшеното вече около пианото беше поставено върху шест месингови кола, по около метър високи и с широка кръгла основа. Да, това беше решението! Той преряза въжето с триона и грабна един от коловете. Беше плътен и тежък. Бен го хвана за горната част и го вдигна като брадва. Месингът беше студен на пипане.

— По дяволите — промърмори той. Пред ужасения поглед на Лай замахна с кола и с всичка сила го стовари отстрани върху крака на пианото.

Зловещ трясък разцепи тишината. Дървото изпраця, роялът потрепери и изохка, струните зазвъняха в унисон. Кракът поддаде, предният край на инструмента се залюля и наклони на една страна, после се спря.

Запъхтяна и останала без сили, Джермана бе стигнала до средата на стълбището, когато ужасен трясък от долния етаж заглуши музиката от транзистора ѝ. Тя завъртя копчето, изключи го и се заслуша. *Това пък какво беше?!* Сърцето ѝ прескочи. Хвана се за парапета и ускори крачките.

Бен замахна с месинговия кол и удари още веднъж крака на пианото. Чу се повторен трясък, кракът се подгъна навътре и предният край на рояла се подви на една страна. Бен отскочи.

Един тон метал и дърво се сгромоляса с грохот върху кухия постамент. Разхвърчаха се трески. Могъщ акорд се изтръгна от всички струни на поваления роял и изпълни сградата.

Джермана вече сериозно се изплаши. В сградата имаше крадци. Тя се смъкна до най-долното стъпало и затътрузи крака към дамската тоалетна. Скри се в една от кабинките и залости вратата. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите, въздухът излизаше на дрезгави спазми от гърлото. В джоба на престилката си напипа мобилния телефон. *Точно така. Позвъни в полицията!*

Лай стоеше със зяпнала уста до съсипания роял. Трудът на баща ѝ, стотиците часове, отишли за реставриране на скъпоценния инструмент — с един удар всичко това замина по дяволите. Част от музикалното наследство бе загубена. Това беше ужасно; усещаше, че ѝ се гади.

Струните още вибрираха, когато Бен вдигна прекършения крак. Дано поне да си струваше. Отчупи стърчащите от края трески.

— Тук няма нищо — съобщи той. Вдигна триона и припряно закълца дървото. Острието се отплесна от една треска и се заби в ръката му. Потече кръв, но Бен сякаш не я забеляза, и настървено продължи да реже с триона. Лай бе застанала до рамото му и гледаше с разширени от ужас очи какво върши.

Бен издуха стърготините, обърса с длан кръвта от дървото.

— Кракът е плътен — каза накрая той. — Няма кухина.

Джермана заля с порой от думи дежурния в полицията. В музея „Висконти“ има крадци. Изпращахме веднага екип, отвърна гласът отсреща. Когато чу това, по лицето ѝ се изписа облекчение.

Бен изглежда гневно Лай.

— Ти ми каза, че си сигурна!

— Ами, аз... може да е бил левият...

— Ах, неговата мамица! — изруга той, скочи на крака и погледна часовника си.

— Много съжалявам — прошепна тя.

— Ти чакай някой да ни спипа, пък тогава съжалявай! — срязва я той, после грабна отново металния кол и го вдигна над главата си.

Съсипаният инструмент лежеше върху постаментата си като изхвърлен на брега кит; здравият му преден крак стърчеше под ъгъл встрани. Бен стовари с всички сили металния кол върху него. За пореден път зловец трясък изпълни смълчаната сграда. Лай запуши ушите си с длани.

Бен се отдръпна. Кракът се бе отчупил още с първия удар. Той пусна кола, който издрънча върху дървения под, и вдигна крака.

Беше кух отвътре. Сърцето му подскочи. Бръкна с два пръста в гладката кухня и напипа нещо.

Беше навита на руло хартия. Бен обърна крака с отвора надолу и я изтърси на пода. Свитъкът беше стар и пожълтял от времето, по средата стегнат с панделка. Отскочи от пода и се претърколи сред останките от разбития роял.

Лай се наведе и бързо го вдигна. Разхлаби панделката и разгъна единичния лист хартия, като го държеше предпазливо за краищата, сякаш всеки момент можеше да се разпадне от допира ѝ.

— Боже мой, това е писмото! — възкликна тя, като го гледаше с невярващи очи. Мастилото беше избледняло от годините, но почеркът и подписът нямаше как да бъдат сбъркани.

Тя държеше в ръка безценното наследство от баща си. Писмото на Моцарт.

Като чу сирените, Джермана Бианки се престраши да излезе от тоалетната и отиде до главния вход, за да отвори на полицията. Дърдорейки несвързано и сочейки с пръст, тя ги поведе към залата с

пианата, където допреди малко били крадците. Цяла банда били, обясни тя, въоръжени и жестоки. По една случайност останала жива!

Завиха зад ъгъла. Залата с пианата беше празна. Като видяха разбития роял, всички зяпнаха. Кой би могъл да стори такова нещо?! Такъв безсмислен вандализъм...

По това време крадците вече бяха далеч и старият им фиат бе потънал в бурното море на миланския трафик.

Бен караше с бясна скорост по магистралата, за да се отдалечат колкото се може по-бързо от Милано, като на всеки няколко минути поглеждаше в огледалата. Никой не ги следваше. Вече два часа лапавица засипваше предното стъкло на фиата, докато се приближаваха през планините към австрийската граница. На седалката до него Лай се беше надвесила замислено над писмото. Покрай тях прелитаха табели на мотели и бензиностанции.

Крайпътното заведение беше полупразно. Взеха си две кафета и отидоха на масата в ъгъла, която беше най-отдалечена от останалите посетители и най-близо до аварийния изход. Бен седна с лице към помещението, като не изпускаше от очи входната врата.

И двамата не бяха хапвали троха от предишната вечер, но писмото им беше по-важно от всичко. Лай го разви и разстла върху пластмасовата маса, като затисна ръбовете му със солта и пипера.

— Това нещо е безценно — каза тя, като прекара пръсти по пожълтялата хартия.

— Фалшификат или не, за нас то има стойност само ако можем да научим нещо от него — каза Бен. Той извади папката на Оливър от чантата и отвори бележника си. — Да видим сега с какво разполагаме. Как е немският ти?

— Пея на немски по-добре, отколкото превеждам. А твоят?

— Устно го владее по-добре, отколкото писмено. — Той огледа изписания на ръка лист хартия. Дали това наистина беше почеркът на Моцарт? Изглеждаше автентичен, но откъде можеше да бъде сигурен? Наведе се и го разгледа отблизо. На места беше неравен, сякаш писмото бе писано в движещ се файтон.

Най-добре беше все пак да започне отначало.

— *Mein liebster Freund Gustav* — прочете Бен. — Скъпи мой приятелю Густав.

— Дотук добре — обади се Лай.

— Дотук беше лесно — каза той.

Двамата поработиха здравата около час, докато чашите с кафето им изстиваха недокоснати. Преводът напредваше много бавно, дума по дума. През няколко секунди Бен вдигаше глава и се оглеждаше внимателно на всички страни за нежелана компания.

— Какво е „Die Zauberflöte“? — обади се той.

— Това поне е лесно. „Вълшебната флейта“. А тази дума тук какво значи? — попита Лай, като сочеше с пръст. — Не я знам. — И тя замислено загриза писалката си.

— *Adler*.

— Адлер?

— Означава орел — каза Бен, като прехапа долната си устна. Думата нищо не му говореше, но той я включи в превода си. Може би по-късно щеше да разбере за какво става въпрос. Най-напред трябваше да преведат отделните думи.

След още три изстинали кафета и няколко изпълнени с чернови и зачерквания страници от бележника, преводът се оформи. Бен го извъртя на една страна, за да могат и двамата да прочетат написаното:

Виена

16 ноември 1791 г.

Скъпи мой приятелю Густав,

Пиша ти набързо това писмо, като с цялото си сърце се надявам да стигне до теб навреме. Така бих искал да можех да ти предам само добри вести за възторжения отзвук на „Вълшебната флейта“! Но, уви, имам да ти съобщя по-спешни неща. Няма нищо по-приятно от свободата да живееш в мир и спокойствие, къде да можеше и нашите братя да се насладят на такъв живот! Само че, както изглежда, Бог е решил друго.

Вчера бях излязъл на любимата си разходка край Операта, когато срещнах нашия приятел и брат Ц. Изглеждаше ужасно разстроен и унил, а като го попитах какво се е случило, ми разправи за някои нови събития. Както знаеш, Ц. е в течение на определена информация, която е била обсъждана на сбирките на Ордена на Ра. Благодарение, убеден съм, не на последно място и на личната благосклонност на нашия Император към Орела,

враговете ни стават все по-силни и влиятелни с всеки изминал ден. Боя се, че успехът на моята опера ги е разгневил извънредно много и че Братството ни може би се намира в по-голяма опасност от когато и да било. Нашият приятел препоръчва да предприемаме всички свои ходове с огромна предпазливост. Моля те, драги ми Густав, да бъдеш внимателен. Не се доверявай на непознати. Ордена на Ра има агенти навсякъде, и то не само в границите на твоя любимата ни Австрия.

Съжалявам за краткостта на това си писмо, ала трябва сега да привършвам. Искрено се надявам предупреждението ми да те свари навреме, преди силите, които са си поставили за цел нашето унищожение, да са ти сторили по-голяма вреда. Пази се, бъди здрав. Моля те, предай поздравите ми на твоята скъпа Катарина. Оставам вечно

твой брат
В. А. Моцарт

— Как ти се струва?

— Да поговорим, докато обядваме. Умирам от глад!

Лазанята беше топла и вкусна, а порциите големи. Дватамата започнаха да се хранят, без да прекъсват разговора си, след като грижливо бяха скътали писмото в чантата на Бен. Бележникът му беше разтворен на масата, до чинията.

Лай изглеждаше разочарована.

— Не научихме нищо ново извън онова, което вече знаехме от професора. Моцарт е искал да предупреди свой приятел от ложата за онези от Ордена на Ра, които са се закатали да ги унищожат. Това е всичко. Губим си времето.

— *Адлер* — каза Бен с пълна уста. — Орел.

— Какво имаш предвид?

Той посочи бележника.

— От това тук излиза, че този „Орел“ е важна фигура, свързана по някакъв начин с Ордена на Ра.

— Да, но как?

— Не знам — каза той. — В бележките на Оливър често се споменават орли.

— А може би „Орел“ е кодово название на нещо?

Бен кимна.

— Възможно е. Орел... Може да символизира нещо.

— Императорският орел?

— Едва ли. Прочети по-внимателно. „Орел“ е нещо или някой, който се е ползвал с благосклонността на императора.

— Ако можехме да разберем в какво се е изразявала тази благосклонност...

— Само че не можем. — Очите му пробягаха още веднъж по писмото. — Няма нищо друго.

— По същество се върнахме в изходна позиция — въздъхна Лай. — С нищо не сме се приближили до отговора на въпроса: Какво всъщност се е случило с Оливър? — Тя пусна вилицата си, която издрънча на масата, и подпря глава с длан. — Може би просто гоним призраци. Може би писмото няма нищо общо със станалото. Ами ако се окаже фалшификат?

Бен поклати глава.

— Бих се съгласил с теб — каза той, — но едно нещо ме озадачава. Залата, в която се извършва убийството. Спомняш ли си овена?

Тя се бе опитала да забрави видяното на видеоклипа.

— Овен ли?

— На стената, над олтара или каквото беше там, имаше златна глава на овен с дълги рога.

Тя се поколеба.

— Овни, кози... Идоли. Рога... Ти май намекваш за черна магия?

— Не. Имам предвид нещо много по-старо. Спомняш ли си, бях ти казал, че едно време учех теология.

— Ето, сега наистина ме изненада!

Това беше период от живота му, за който самият той не обичаше да говори, та смени бързо темата.

— Ра е бил Богът Слънце на древните египтяни. Арно го потвърди.

Лай го погледна неразбиращо.

— Но невинаги е бил известен с това си име — продължи Бен. — Изобразяван е бил и със символи, пиктограми. Обикновено във форма на слънце, но често и като овен. В египетското изкуство се представя във вид на човек с овнешка глава, понякога само главата.

— Сигурен ли си? А защо като овен?

— Заради рогата. Символизират лъчите, които разпръсква слънцето. Това е стара символика, доста разпространена през вековете. Например на иврит думата *каран*, която означава лъч, е близка по звучене до *керен*, или рог.

Няколко мига Лай разсъждава върху чутото, после кимна.

— Продължавай.

— Когато за пръв път гледах клипа на Оли, нещо в този златен овен ми направи впечатление — каза той. — Тогава не се сетих какво е, но сега като че ли имам една идея. Може да ти прозвучи налудничаво...

— Вече нищо не ми звучи налудничаво, повярвай ми!

— Мисля, че Орденът на Ра съществува и до ден-днешен.

— Е, това наистина е налудничаво идея.

— Да, но помисли си само. На какво е станал очевидец Оливър? Отрязват езика на някакъв човек, след което го изкормват. Какво ни разправи Арно за онзи Лутце? И с него са постъпили по абсолютно същия начин. Съвпадение? Не, едва ли.

Тя направи гримаса.

— Слушам те, говори.

— А сега си припомни какво ни каза Арно, преди да го застрелят: *Значи вярно било*.

— Да, спомням си. А кое е вярно?

— Той така и не довърши изречението си. Но когато изрече тези думи, сочеше главата на овена. Мисля, че е знаел нещо. Не ме питай какво. Ала каквито и подозрения да е имал, смъртта на Оливър ги е потвърдила. Изплашил се е от писмото и е решил да го потули някъде далеч от себе си. Сама видя колко майсторски го бе скрил.

Лай замислено чоплеше храната си с вилицата.

— Ако това писмо е било толкова опасно за тях, защо не са го взели от баща ми, докато беше още у него?

— Първо, баща ти се интересуваше повече от подписа, от историческата стойност на това писмо — каза Бен. — Оливър е бил

този, който е започнал да рови по-надълбоко. И второ, преди той да открие онова, което откри, никой не се е интересувал изобщо от писмото. То е станало важно за тях едва след като го е насочило по следите им.

— Но как?

— Не знам още — отвърна той.

Тя помълча, после каза:

— Да предположим, че си прав и че тези хора наистина съществуват. Кой са те? Къде могат да бъдат открити?

Той поклати глава.

— Няма да е лесно да бъдат открити. Спомни си само кои са. Това не ти е някаква загубена секта, някакво общество на смахнати хора със смешни шапки и странни ръкостискания. Те имат връзки с тайната полиция! Проникнали са в сърцето на политическия елит, и то не само на австрийския. Силните на деня дотолкова са се страхували от някаква общоевропейска революция, че на драго сърце са ги поощрявали в делата им. А сега си представи колко са се разраснали за два века. И колко здраво са пуснали пипала навсякъде!

— Но нали сега живеем в модерна, демократична Европа! За такива репресивни структури отдавна няма място!

— Знам, Лай, че не си наивница. Новият обществен ред е надстроен върху стария. Нищо не се е променило.

— А аз си мислех, че само Арно вярва в теории за световни конспирации...

— Може да е бил прав — каза Бен.

— Сериозно ли говориш?

Той кимна замислено.

— Не съм ти разправял много за нещата, които вършех, докато бях в Специалните части. Обикновено не говоря за това. Не искам да говоря. Но в живота се случват толкова много неща, за които обикновените хора не желаят и да чуят. За нищо на света. Ние сме водили цели войни, които не се споменават и никога няма да се споменат в учебниците по история. Тези войни не са се водили на бойно поле и са включвали операции, които понякога и ние не сме разбирали изцяло. Изпълнявали сме заповеди, без да имаме представа какво изобщо вършим. Просто ни посочваха обекта и ни спускаха заданието. Разрушавали сме цели селища, без дори да знаем как се

казват. Бяхме пионки в голямата игра. Глупаци. Оливър го бе разбрал отдавна, но аз нямах мозък в главата си, за да го послушам. А пък онези, които местеха фигурите по дъската, големите играчи, владеещи света, за тях ти дори не си и чувала. Едва ли някой знае кои са.

— И така, с кого си имаме работа в случая?

Бен сви рамене.

— Кой знае? С хора, дълбоко внедрени в структурите на държавната власт, прикрити зад много и всякакви паравани. Хора с връзки. Хора, които могат да те спипат навсякъде, стига да си подадеш носа навън, да използваш паспорта си, да платиш с кредитна карта или да позвъниш в полицията. Работата е много дълбока. Ето защо трябва да стъпваме внимателно, ако искаме да излезем живи от тази история. И да правим каквото кажа аз.

Настана дълга пауза.

— Е, добре — каза накрая Лай. — Откъде започваме?

Виена

По-късно същата вечер

Примигвайки, Маркус Кински се надигна на лакти в леглото си. Пронизителният звук, подразнил ухото му, идваше от мобилния му телефон. Той стъпи с боси крака на пода. Часовникът на нощното му шкафче светеше с едри червени цифри: 1:09 часа. Грабна телефона. Клара ли му се обаждаше в този късен час? Но как? Той се бе погрижил да ѝ отнеме телефона. Усети, че го обзема паника. Какво ли се бе случило?

Не беше Клара. Женският глас в слушалката му се представи като Лай Луелин. Кински се заслуша в думите ѝ, напълно разсънен.

— Къде можем да се срещнем? — попита накрая той.

Лай закри с длан слушалката и погледна въпросително Бен.

Вече бяха говорили по въпроса. Тя предлагаше да се срещнат на публично място някъде в центъра на Виена, сред безопасността на тълпите. Като идея не звучеше зле, но Бен искаше най-напред да изпита Кински. Най-добрият начин бе да изберат за среща такова място, което да предлага добри възможности при засада. Бен ѝ кимна и тя даде на Кински отговора, за който се бяха разбрали.

— Елате при езерото — каза тя в слушалката.

Кински дори не я попита кое езеро има предвид.

— Добре. Кога?

— Утре в девет сутринта.

Той пристигна при езерото в девет без петнайсет. Мерцедесът отби от шосето; гумите заскърцаха по тънкия замръзнал сняг и тежката кола пое надолу към брега, леко занасяйки настрани въпреки включеното двойно предаване. Кински слезе, погледна часовника си и тръгна да се разтъпче по брега. Минаха няколко минути. От устата му излизаше пара; той пляскаше с длани, за да се стопли. В джоба на

шубата си носеше термос с горещо черно кафе; надигна го и отпи няколко големи глътки. Зимата се очертаваше мразовита, по-студена от предишната, и езерото беше покрито с плътна ледена кора.

В далечината се чу двигател на кола. Кински наостри уши. Закри с длан очите си срещу ниското слънце. През редките борове се виждаха части от пътя, който заобикаляше езерото по отсрещния бряг, на около триста метра от мястото, където беше застанал. По пътя се движеше малка яркожълта кола. Той се загледа в нея. Колата отмина. Отново погледна часовника си. Отдавна минаваше девет. Къде ли беше тя?

Потропа с крака и пак тръгна да се разхожда. Почувства се като пълен глупак. Тази жена нямаше никакво намерение да се появи. Той размаха ръце, наведе се, запрати едно-две камъчета по замръзналата повърхност на езерото и отпи още кафе от термоса, след което се скри в храстите да пикае. В девет и половина вече бе изпил всичкото кафе и замръзваше от студ. В десет реши да се откаже.

Върна се при мерцедеса, като си мърмореше гневно:

— Какво й става на тая кучка? Е, добре, щом не иска да чуе какво знам, аз си имам и друга работа. — Превъртя ключа в стартера и от отоплението на колата задуха студен въздух. Той изруга още веднъж и намали вентилатора.

И в следващия миг замръзна на място, усетил на тила си ледената стомана на пистолета. Щракването на предпазителя отекна в главата му.

— Без резки движения — обади се глас зад него.

Бен се пресегна със свободната си ръка и извади зиг зауера от кобура на Кински. Най-последно имаше пистолет с нещо в пълнителя.

Мъжът отпред беше като планина, малко под петдесет, но някак преждевременно състарен, с лице на боксьор и нос, разбиван неведнъж в юмручен бой. Изглеждаше опасен, ала видът му подсказваше по-скоро груба сила, отколкото бързина. Ако Кински го уцелеше, сигурно щеше да го просне. Но той беше по-ловък.

— Какво, по дяволите, искаш от мен? — изръмжа Кински.

Бен не отговори.

На Кински му идеше да се извърне и да му откъсне главата.

— Ако ти си копелето, което отвлече дъщеря ми, да знаеш, че сега е на сигурно място. Няма да я намериш.

— За какво ми е дъщеря ти? — попита Бен.

Кински се поколеба. Странен въпрос, наистина. Човекът с пистолета говореше добре немски, но с чуждестранен акцент. Какъв? Може би на американец? Или англичанин? Той извъртя очи настрани, доколкото можеше, за да го зърне за миг. Все едно се опитваше да си види ухото. Мъжът внимаваше да стои извън полезрението му. Кой ли беше?

— Защото знам, че ти си убил Луелин — отвърна наслуки Кински. И тогава реши да блъфтира докрай: — А пък аз не съм единственият, който го знае, така че можеш да ме убиеш, ако искаш, но имай предвид, че нещата не спират дотук.

— Оливър Луелин беше мой приятел — каза Бен. — Някой го е убил, но не съм аз. Дошъл съм да науча кой е убиецът и когато го открия, ще го застрелям. — Той свали празния колт и го затъкна в колана си. Деветмилиметровият зиг зауер на полицая беше добре смазан и зареден, но той не очакваше да му потрябва.

Бен бе пристигнал край езерото половин час преди Кински и го бе изчакал, скрит в дърветата. Едрият детектив не се бе държал като примамка в заложен капан, готов всеки момент да щракне. Никой не подскача като дете, не хвърля камъчета по леда и не пикае в храстите, съзнавайки, че съучастниците му го наблюдават. Такъв човек изглежда притеснен, озърта се сковано, докато накрая издаде с поглед скривалищата им. Или пък си дава вид, че не му пука. Освен това и реакцията му, когато усети допира на пистолета в тила си, естествената реакция на внезапно уплашен човек, вдъхваше доверие.

— Остана ли ти малко кафе? — попита Бен.

Кински бе усетил с тила си отсъствието на пистолета. Той се обърна бавно и изгледа навъсено Бен. Натрапникът седеше невъзмутимо и държеше в ръка собствения му зиг зауер, който обаче не беше насочен право към него.

— Съжалявам, но трябваше да те изпитам — каза Бен и посочи термоса. — Ще ти бъда благодарен за глътка кафе. — Въздухът в купето започваше да се стопля, но от дългото чакане бе измръзнал до кости.

— Свърши.

— Е, ще се задоволя с това — каза Бен. Без да изпуска зиг зауера от ръката си, той бръкна във вътрешния си джоб, извади плоската

бутилка и отвъртя капачката. Отпи една глътка и я подаде на Кински.

Полицаят поклати глава.

— С кола съм — промърмори сякаш извинително той.

— Браво на теб! — каза Бен.

Кински се поотпусна. Явно не му беше писано да умира. Поне не днес.

— Е, добре. Какъв си ти на Лай Луелин? — попита той. — Съпруг? Гадже?

— Нито едното, нито другото. Казах ти вече, приятел на семейството.

— Оперните звезди все с въоръжени приятели ли се движат?

Бен се усмихна.

— Служих във войската с Оливър.

Кински кимна. Бивш военен. Това обясняваше защо бе успял да го издебне незабелязано.

— Как се казваш? — попита предпазливо той.

— Викай ми Бен.

— Маркус Кински.

— Приятно ми е, Маркус. А сега, ако обичаш, потегляй и докато се возим, искам да ми разправиш каквото знаеш за смъртта на Оливър. Пък аз, ако преценя, че мога да ти имам доверие, ще те заведа да се запознаеш с Лай.

Кински паркира мерцедеса на една странична уличка в центъра на Виена и двамата отидоха пеша до хотел „Сахер“ на Филхармоникерщрасе, срещу внушителната сграда на Виенската опера. Бен искаше разговорът с детектива да се състои на оживено публично място, а в този град нямаше по-оживено и по-публично място от кафенето на „Сахер“. Дори да забележеха Лай, едва ли щяха да я наобиколят за автографи. Оперните знаменитости не бяха такава рядкост във Виена.

Кафенето на „Сахер“ беше претъркано с хора, които си почиваха от коледното пазаруване пред чаша кафе и парче от прочутата торта. Бен посочи една маса в ъгъла.

— Къде е тя? — попита Кински, докато седаше; явно бе очаквал да завари Лай там. *По дяволите тия снобски заведения*, помисли си той. Как ги ненавиждаше само!

— Ти седни тук и се постарай да убиеш един час — отвърна Бен. — А аз отивам да я доведа.

— Е, страхотно, няма що — изръмжа Кински.

— Поставил съм хора да те наблюдават — излъга Бен. — Ако започнеш да звъниш по телефона или се опиташ да извикаш някого, веднага ще разбере и няма да ме видиш повече, докато не дойда да те убия. Това ясно ли ти е?

— Да, напълно. Благодаря много.

Бен се усмихна.

— Нищо лично, Маркус.

Останал сам, Кински мрачно разгърна менюто. Когато навъсенният келнер дойде на масата му, той си поръча достатъчни количества черно кафе и маслена торта, за да му стигнат за един час. След това се облегна на стола си и зачака, като мислеше трескаво за мъжа, с когото току-що се бе срещнал.

Бен пресече оживената Филхармоникерщрасе и продължи към двореца „Албертина“. Видя знак за трамвайна спирка, изчака трамвай и се качи. Лай го очакваше в евтината хотелска стая от другата страна на канала.

Кински допиваше четвъртото си кафе, когато — след малко повече от час — Бен и Лай влязоха заедно в кафенето. Когато Лай се приближи до масата, той стана и учтиво я поздрави. После се обърна към Бен.

— Започнах да си мисля, че няма да дойдете.

— Още едно кафе?

— Дума да не става! — отвърна Кински.

Лай свали тъмните очила и ги остави на масата. Косата ѝ беше вързана на опашка. Носеше вълнена шапка. Бен седна до нея.

Тя огледа внимателно Кински.

— Разбирам, че разполагате с информация за моя брат.

— Кажете ми каквото разправи на мен — подкани го Бен.

Кински ѝ разказа всичко, което знаеше по случая, като ѝ обясняваше и най-малките подробности. Докато говореше, Лай слушаше внимателно. Разказа ѝ как случайно се е натъкнал на Мадлен Лоран, която после се оказала Ерика Ман, но и това едва ли било истинското ѝ име. Цялата история с Лоран била за прикриване на случилото се. После Кински извади от джоба си найлоновото пликче с 9-милиметрови гилзи и го сложи на ленената покривка пред Лай.

— Открих ги на брега на езерото — каза простичко той.

Тя ги разгледа внимателно; знаеше какво представляват.

— Не разбирам — каза накрая тя. — Брат ми се е удавил. Не е бил застрелян.

— Не са стреляли по него — обади се Бен, — а по леда в краката му.

Тя притвори очи. Той я погали по ръката и леко стисна китката ѝ.

Кински продължаваше да говори. Разправи им как се бе опитал да върне случая с Оливър за доразследване. Как неизвестни лица бяха отвлекли Клара от училище и я бяха използвали, за да му затворят устата; как шефът му бе отстранен без предупреждение, а заедно с него и всичките му шансове да разследва повторно случая.

Лай го погледна загрижено.

— А къде е сега Клара?

— На сигурно място. Добре е.

— Кажи й за мъжа с ухото — подсказа Бен и пипна висулката на ухото си.

Кински обясни как Клара е описала похитителя си. Лай се извърна и погледна Бен с разширени от ужас очи.

— Ухото! — прошепна тя. — Мъжът от видеоклипа на Оливър, и той беше с откъснатата висулка!

— Какъв видеоклип? — попита Кински.

— Трябва ни усамотено място с компютър — каза Бен.

— Няма проблем — отвърна Кински. Стана, отиде до бара и поиска да говори с управителя. Показа служебната си карта и след по-малко от пет минути бяха настанени в малка конферентна зала в задната част на хотела. Седнаха край продълговатата маса и Бен постави диска в компютъра.

Кински изгледа клипа, без да отрони дума. Към края челото му се бе смръщило, но той не отдели очи от екрана дори когато езикът на жертвата бе изтръгнат, а коремът разпран. Лай бе отишла до прозореца и съсредоточено наблюдаваше преминаващите коли.

Когато всичко свърши, Кински се облегна назад и изпусна въздуха от дробовете си.

— И вие смятате, че това се е случило тук, във Виена?

— Виж датата и часа — отвърна Бен. — Филмът е заснет малко преди смъртта на Оливър. Трябва да е било някъде наоколо. Прилича на голямо старо имение, а част от него е превърната в нещо като крипта.

— Лицето на жертвата ми изглежда познато — промърмори Кински сякаш на себе си. — Виждал съм го някъде, но не се сещам къде.

— А този на преден план, с ухото?

Кински кимна.

— От това, което ми разправи Клара, може да е похитителят.

— Още един въпрос — каза Бен. — Адлер говори ли ти нещо?

— Много разпространено име. Какво имаш предвид?

— Всъщност не знам. Няма значение.

— Нещо друго има ли на диска? — попита Кински.

— Само някакви снимки.

— Я да ги видя!

Бен затвори файла с видеоклипа и зареди снимките. При вида на всяка Кински поклащаше глава, докато изведнъж каза:

— Един момент! Спри, върни малко. Май видях нещо.

На екрана се появи Оливър, който изпълняваше дует за пиано на някакво празненство. Едрият детектив присви очи. Месестият му показалец посочи втория пианист, седнал до Оливър.

— Познавам го — обяви той. — Казва се Фред Майер.

Кински го бе виждал само веднъж — като труп, увиснал на въже. Но беше същият човек, нямаше съмнение.

— Разкажи ми — подкани го Бен.

— Майер беше студент по музика — отвърна Кински. — Не знаех, че е бил приятел на Оливър.

— Може ли да говорим с него? — попита Бен.

— Зависи — каза Кински. — Ако си падате по окултизма...

— Мъртъв? — попита Бен.

Кински кимна.

— Но не това е най-интересното. Датата на смъртта му е девети януари.

— Като на Оливър — прошепна Лай и се отпусна тежко на един стол.

Кински видя болката в очите ѝ, но продължи да разказва. Тя трябваше да знае всичко.

— Да допуснем, че е било самоубийство — каза той. — Макар че аз лично никога не съм го вярвал. Нещата не се връзваха, всичко беше много подозрително.

— В какъв смисъл подозрително? — попита Бен.

— Виждал съм много самоубийства — каза Кински. — Винаги има причина, за да посегнеш на живота си. А при Фред Майер нямаше, поне аз не я видях. Имаше толкова много неща, заради които да живее. Освен това не обичам съвпаденията. Двама музиканти умират в една и съща вечер, практически по едно и също време, на няколко километра един от друг. Единият загива при озадачаващ нещастен случай, другият се самоубива без каквато и да е видима причина. Не е ли повече от странно?

— А сега се оказва, че Оливър и младежът са се познавали — добави Бен.

Кински кимна.

— Коего прави историята още по-подозрителна. Има и друга връзка. Майер е имал билети за опера. — Той кимна към Лай. — За премиерата на „Макбет“ през януари тук, във Виена.

— Едно мое планирано участие, което отмених — каза тя. — Тъкмо се канех да дойда за репетициите, когато чух за смъртта на Оливър.

— Билетите бяха за ложа — продължи Кински. — Струваха цяло състояние, много повече, отколкото би могъл да си позволи един студент. Проверих изрично. Майер едва е свързвал двата края и билети за ложа в операта въобще не са били по джоба му. Нито пък семейството му е разполагало с излишни пари. Едва ли някой му ги е подарил. Така че въпросът е: откъде ги е взел?

— Оливър лесно е можел да се сдобие с тях — каза Лай. — Той имаше право на безплатни билети за всичките ми представления. Няма никаква мистерия.

— Ако Оливър е умрял, защото е знаел нещо — каза Бен, — защо е трябвало да умре и Майер?

— Може двамата едновременно да са видели убийството — подхвърли Лай.

Бен поклати глава.

— Нямам съмнение, че клипът е заснет от един човек. Оливър е бил сам в имението. Ако бяха двама, щяхме да ги чуем да разговарят. А и Майер щеше да попадне в кадър, докато Оливър е бягал по коридорите.

— И така, какво е знаел Фред Майер и как го е научил? — попита Лай. — Дали Оливър не му е разказал за видяното, дали не му е показал видеоклипа?

— Не знам — каза Бен. — Според мен не е имал време да му покаже клипа. Но може да му се е обадил.

— Или пък двамата заедно да са планирали нещо.

Бен помисли малко.

— Трябва да научим повече по въпроса. Трябва да говорим със семейство Майер.

— Няма да кажат нищо повече от онова, което са разказали на полицията — рече Кински.

— И все пак бих желал да говоря с тях — настоя Бен, като помисли. — А сега, кажи ми къде си скрил дъщеря си Клара.

Кински се усмихна.

— Какво, вече си имаме доверие, така ли?

— Ако ти нямах доверие, нямаше да те доведа тук. Щеше сега да си мъртъв в колата си.

— Много съм ти задължен — изръмжа Кински. — Е, добре. Тя е в един манастир, където игуменката е стара моя приятелка.

— Наблизо ли се намира?

— Не, извън страната е. В Словения. На пет-шест часа път с кола. В планините.

— Мястото сигурно ли е?

— Абсолютно. Никой не може да я открие там, никой не знае за манастира, дори малкото колеги, на които още вярвам.

Бен погледна Кински в очите.

— А дали може и Лай да отиде там?

— Какво?! — възмути се Лай.

Кински помисли малко и кимна.

— Да, бих могъл да го уредя.

— Много добре — каза Бен и после се обърна към Лай. — Мисля, че става твърде опасно за теб. Искам да те скрия на сигурно място, докато всичко приключи.

— Това вече го обсъждахме — отвърна разгорещено тя. — Никъде не отивам!

Бен я изгледа намръщено.

— Настоявах да отидеш в Ирландия — каза той. — Ти отказа, аз отстъпих и виж какво стана.

— Не можеш просто да ме отстраниш — сопна се тя. — Искам да участвам, не да се крия в миша дупка и да чакам да се обадиш.

— Избирай — каза Бен. — Или ще ме оставиш да свърша нещата както аз си знам, или още сега си тръгвам. Намери си други натъпкани със стероиди говеда да се грижат за теб. До една седмица те виждам мъртва.

Кински го погледна. Бен играеше твърдо, но тактиката му успя. Лай наведе глава и зарови пръсти в косата си. Въздъхна дълбоко.

— Ще полудея — каза тя. — Няма и за миг да престана да се тревожа.

— Но ще бъдеш в безопасност — отвърна Бен. — А ако съм сигурен в това, и аз ще мога да си върша по-добре работата.

— Прав е — обади се Кински.
Лай въздъхна още веднъж.
— Е, добре — каза с неохота тя. — Печелиш.
Бен кимна и се обърна към Кински.
— А сега ми кажи как се стига до мястото.
Кински се усмихна.
— Мога и повече да направя за теб — каза той.

Кински изкара мерцедеса на магистралата и даде газ. Поеха на юг, минаха Грац, после Волфсберг, Клагенфурт, докато накрая пресякоха границата със Словения. Полицейската значка на Кински им спести паспортната проверка — служителят на гишето небрежно им махна да продължават напред.

Когато наближиха езерото Блед, вече беше нощ и валеше обилен сняг. Клоните на дърветата се огъваха под тежестта му, тук-там имаше и прекършени, които запречваха пътя. Постепенно шосето, по което се движеха, се стесни, един след друг се заредиха остри завои; Кински се взираше в мрака, сякаш хипнотизиран от ритъма на чистачките, Лай спеше на задната седалка, а Бен прехвърляше в съзнанието си всичко научено до момента — бавно, методично, спокойно.

— Ордена на Ра! — изсмя се презрително Кински. — Що за дивотии!

— Навремето имаше един африкански диктатор — каза Бен. — Беше си сложил тенекиена корона на главата и се беше обявил за божество. Това също бе повод за смях и шеги до един момент, но на хората бързо им замръзнаха усмивките, когато започна да им реже ръцете и краката и да ги кара да ги ядат в негово присъствие.

— Каква гнусотия! — възкликна Кински.

— Не ме интересува как се наричат тия копелета. Името не ги прави по-малко реални или по-малко опасни.

Кински помълча замислено, а после попита:

— И какво стана с оня диктатор?

Бен се усмихна в тъмното.

— Изядоха го.

Мястото, закъдето пътуваха, се намираше в сърцето на Юлийските Алпи, в продълговатата долина между заснежените планини. До нея водеше само изровен коларски път, почти скрит под снежни

преспи. В един момент трябваше да спрат и да сложат вериги на гумите. Малко след това Кински посочи едва светлинка, която блещукаше в далечината.

— Ето, това е!

Когато пристигнаха, старият манастир тънеше в мрак. Фаровете на мерцедеса опипаха грапавите каменни стени, докато през сводестия вход се озоваха в квадратен вътрешен двор. Манастирският комплекс се състоеше от множество сгради, привидно безразборно разхвърляни наоколо, които изглеждаха така, сякаш бяха изникнали от само себе си преди столетия и се бяха консервирани в първоначалния си вид. Главният вход представляваше масивна дъбова врата, обкована с метални гвоздеи с огромни глави, почерняла от времето и отстрани обрасла бръшлян.

Още щом колата спря в двора, от един сводест прозорец наблизко бликна сноп светлина. Вратата се откряна със скърцане и малката Клара Кински изприпка навън, подскачайки в снега. Зад нея се появи едра фигура на жена в расо с газен фенер в ръка. Изглеждаше над седемдесет, но ходеше изправена и с твърда стъпка.

Кински загаси двигателя, тримата слязоха и докато Лай и Бен се протягаха след дългия път, Клара се хвърли радостно в прегръдките на баща си. След миг от вратата изхвъркна и ротвайлерът Макс, заподскача около господаря си и заблиза радостно ръцете му.

Монахинята с фенера се приближи към тях, Кински топло я поздрави и ѝ представи спътниците си. После каза:

— А това е моята стара приятелка майка Хилдегард.

Игуменката ги поздрави с „добре дошли“ и ги поведе напред, осветявайки пътя с фенера си. Бен и Лай я последваха, след тях Кински, хванал за ръка Клара, докато Макс подтичваше възбудено най-отзад. Минаха през притъмнялата колонада на двора и през още една сводеста порта влязоха в друго заградено пространство. От яслите наблизко се чу тихо мучене на крава и Бен подуши в студения нощен въздух позната миризма на сено и тор. Зад манастирските сгради имаше малка ферма с каменни обори, плевници и ясли за животни. Майка Хилдегард ги преведе през една портичка към скромна къщичка.

— Ти ще отседнеш тук, дете мое — обърна се тя към Лай.

Лай ѝ благодари и попита:

— А сигурна ли сте, че няма проблем да остана известно време?

— Тук дълги години живееше пазачът Карл. — Майка Хилдегард се усмихна. — Но вече е много възрастен и го настаниха в старчески дом в Блед. Къщичката му от доста време не се ползва, вероятно така ще е и за в бъдеще. Простичкият живот, който водим, не е привлекателен за младите.

— Само да не се натрапвам... — каза Лай.

Монахинята положи ръка на рамото ѝ.

— Всеки приятел на Маркус е добре дошъл при нас — отвърна тя. Въведе ги в къщичката. Вътре беше топло и уютно, в печката припукваше горящ пън. — Запалила съм огъня, но утре сутрин мъжете ще трябва да нацепят дърва. — Тя посочи килерчето встрани от вестибюла. — Вътре има гумени ботуши и шуби, да ви пазят от студа.

Върху печката къкреше чугунена тенджерата, от която се разнасяше примамливо ухание на овнешка яхния; върху простата дървена маса бяха поставени керамични чинии и чаши.

Възрастната монахиня ги наблюдаваше внимателно. Усещаше, че са изпаднали в беда, но не задаваше въпроси.

— А сега ви оставям. Клара, можеш да постоиш при тях най-много час, после се прибиращ и право в леглото.

Възрастните бяха уморени, та по време на вечерята най-много говореше Клара. Подаваха си тенджерата през масата, докато ѝ видяха дъното. Бен изпи цяла бутилка от домашното бързово вино на монахините. После Клара взе един фенер и се затича към сградата, където беше стаята ѝ. Макс остана при Кински, явно не искаше да се отделя от господаря си.

— Нали нямаш нищо против кучето да преспи при нас в таванската стаичка, Бен? — попита Кински.

Бен огледа грамадния, потръпващ от вълнение пес.

— Стига да не легне в кревата ми — отвърна той.

— Е, аз бях дотук — каза Кински и се прозина. Стана и се заизкачва по дървената стълба, следван неотлъчно от Макс.

Бен и Лай останаха сами.

— Разхожда ми се — каза Лай. — Не искаш ли да дойдеш с мен? — Двамата откриха в килера ботуши, които им станаха, и излязоха навън в нощта.

Лунната светлина се отразяваше в нападалия сняг и беше светло почти като ден. Цареше пълна тишина, а гледката на околните планини спираше дъха. Лай се почувства така спокойна, както не помнеше да е била от много дни.

— Не исках да идвам — каза тя, докато двамата крачеха по пресния сняг, скърцащ под ботушите им. — Но съм доволна, че настоя. Тук ще се чувствам защитена.

Бен кимна. Кински наистина бе избрал добро място. Нямахше как онези да го открият. Освен това беше доволен, че вижда Лай щастлива. На сутринта той щеше да тръгне за Виена с чиста съвест, знаейки, че тя е в безопасност.

Известно време двамата походиха мълчаливо един до друг. Тя плесна няколко пъти с ръце.

— Трябваше да си взема ръкавиците. Ръцете ми замръзват.

— Да се връщаме.

— Не, тук е красиво. Пък и е толкова приятно да се разхождаш свободно и да знаеш, че никой не те дебне да те застреля.

Бен я хвана за ръцете и ги притисна между дланите си.

— Господи, колко си топъл! — възкликна тя. — Как го постигаш?

Погледите им се срещнаха и Лай изведнъж осъзна, че двамата стоят един срещу друг наред снежната пустош и се държат за ръце и че той я гледа усмихнато на лунната светлина. Тя се дръпна смутено и прибра ръцете си в джобовете.

— Благодаря ти — промълви тя. — А сега да се прибираме.

Още в шест сутринта монахините бяха станали и шетаха наоколо, почистваха на животните и се занимаваха с домакинството преди сутрешната молитва и закуската. Клара притича до къщичката и задумка по вратата.

Бен беше буден отрано и разпалваше огъня в печката.

— Баща ти още спи — каза той, като я пусна да влезе.

Детето беше облечено с ватиран анорак и панталон от дебел вълнен плат.

— Татко обича да си поспива при всяка възможност — каза безгрижно тя, докато закачаше анорака си върху облегалката на един

стол. После седна на стола и залюля по детски крачета.

— И ти реши да дойдеш и да го събудиш още преди изгрев?

Тя се изкиска.

— Искам да му покажа как сестра Агнес храни прасенцата. Толкова са сладички!

— Може да ги види и по-късно, става ли? Баща ти има нужда от сън.

— А разрешаваш ли да постоя при теб?

— Разбира се. Искаш ли закуска?

— Майка Хилдегард е оставила яйца в килера — каза детето, като посочи с пръст. — Тук имат толкова много кокошки, че се събират купища яйца.

— Значи ще ядем яйца.

— Аз ги обичам варени, леко рохки, за да си топя черен хляб в жълтъка. Така ми ги направи. Моля те!

— Откъде знаеш английски толкова добре? — попита Бен, докато наливаше вода в една тенджерка.

— Ходя на училище в колежа „Санта Мария“.

— Това какво е, нещо като езиково училище ли?

Тя кимна.

— Повечето от занятията ни са на английски. Татко казва, че в днешно време той е най-важният език.

— Докато станеш на двайсет години, децата в училище вече ще учат китайски.

Тя облегна лакти на масата и вдигна лице към него.

— Защо пък китайски?

— Защото светът се променя непрекъснато — отвърна той. — Но това са разговори за възрастни, не се опитвай отсега да разбереш всичко.

— Твоята приятелка Лай на китайски ли пее? Знаем, че има китайска опера, даваха по телевизията...

Бен се засмя.

— Мисля, че онова там е друго...

— И нея съм я виждала по телевизията. Пее на италиански, на френски и немски.

— Лай е много интелигентна.

— Миналата година татко ми подари нейния коледен албум — обяви Клара. — Казва се „Коледа с Лай Лю... Ле...“ — Тя се усмихна. — Не мога да го кажа правилно.

— Луелин. Уелско име. В Уелс говорят доста странно.

— Уелс не беше ли част от Англия?

— Само не казвай това пред Лай! — усмихна се Бен.

— Тя гадже ли ти е? — Клара се изкиска и на бузите ѝ се появиха трапчинки.

Той се обърна и я изгледа.

— Много въпроси задаваш...

— Така се научават нещата.

— Много си малка още да питаш за такива работи.

— Тя просто *трябва* да ти е гадже! — каза сериозно Клара, докато превърташе в ръцете си една дървена лъжица. — Мисля, че го иска.

— А, тъй ли? И откъде знаеш?

— Снощи на вечерята видях как те гледа. Ей така!

Бен се засмя.

— Гледала ме е *ей така* значи. Че аз как не съм забелязал?

— А когато те заговори, прави така с косата си. — Клара се облегна назад, вдигна брадичка и отметна с пръсти назад кичура над ухото си. — Това е сигурен знак, че жената харесва мъжа.

Бен без малко да се задави.

— Виждам, че има какво да се научи от теб. Откъде ги знаеш тия неща?!

— Ами чета...

— Не в книгите на майка Хилдегард, надявам се?

Клара се изсмя.

— Не, това го прочетох в едно списание на Хелга.

— Хелга ли?

— Бавачката ми. Мисля, че татко си пада по нея.

Яйцата бяха готови. Бен загреба едно с лъжица от врящата вода и го постави в чашка върху дървената табличка пред нея.

— Аз пък, млада госпожице, мисля, че твърде много мислиш. — Той се усмихна. — А сега млъквай и яж!

— И татко все така ми вика. — Клара вдигна рамене и счупи върха на яйцето.

Когато след половин час Лай излезе от стаята си, от долния етаж се носеше приятна миризма на кафе, препечен хляб и бъркани яйца, както и оживена глъчка. Тя надникна през пролуките на тясното дървено стълбище и видя Бен и Клара, седнали край масата, да строят заедно кула от карти. В момента Бен тъкмо поставяше внимателно последната карта на върха на кулата. Той полека отдръпна ръката си. Кулата се залюля, но не падна. Няколко секунди Клара я наблюдаваше прехласната, после изду бузи и духна силно. По масата се посипаха карти.

— Ей, не беше честно! — извика Бен. Клара се засмя и се залюля на стола си.

От най-високото стъпало Лай безмълвно наблюдаваше как Бен си играе с момиченцето. За човек, който не се задържаеше дълго на едно място и вероятно никога нямаше да стане баща, той изумително добре общуваше с детето. Клара явно беше влюбена в него. Коравият мъж, когото бе свикнала да вижда пред себе си през последните дни, бе изчезнал. На негово място Лай видя онзи Бен, когото помнеше от младежките си години.

Никога не се връщай назад, Лай.

Клара първа видя Лай, която слизаше по стълбите, и ѝ се усмихна свенливо.

— Май и татко вече се събуди — каза тя, като наклони глава на една страна и се заслуша в приближаващите се стъпки на горния етаж. — Лай, я ти по-добре слез долу!

— Защо?

— Защото, ако татко се е събудил, значи и Макс е буден. А затича ли се по стълбата, няма да може да се спре и ще те бутне. Всеки път е така. — Очите ѝ се изпълниха с възторг, когато едрото куче се понесе надолу като огромно черно гюле. — Ето го!

Лай светкавично се дръпна встрани, за да не бъде съборена. Клара скочи от стола си и двамата с кучето изтичаха навън.

— Идвай, Макси! Сега ще помоля сестра Агнес да ти направи закуска.

Вратата се затръшна зад тях. В малката къщичка настана тишина.

— Симпатично дете — каза Лай.

— Страхотна е!

— И те харесва.

— Аз нея също.

— Никога ли не си искал деца, Бен?

— Не и при живота, който вода.

Той ѝ направи кафе. Напрежението помежду тях от предната вечер бе изчезнало, Лай изглеждаше спокойна и се усмихваше. Двамата седнаха и отпиха от чашите си с горещо кафе. Тежките стъпки на Кински отекнаха от горния етаж.

— Вие двамата днес ли потегляте? — попита Лай.

Бен кимна.

— По-късно, може би надвечер.

— Ще се чувствам особено, докато те няма.

— Така е по-добре.

Лай отпи от кафето си.

— Какво смяташ да правиш?

— Най-напред смятам да се отбия при семейство Майер.

— Мислиш ли, че ще разговарят с теб?

— Поне ще опитам. Ей, я виж какво имало тук — възкликна внезапно той, загледан в нещо над вратата. — Не я бях забелязал преди.

На дървена стойка над ниската сводеста врата беше поставена двуцевна ловна пушка. Бен стана, пресегна се и я свали.

— Не е никак лоша — каза той.

— Изглежда ми старичка.

— Може би има стотина години. Но е в добро състояние.

Погледът му пробяга по изящните линии, резбованите орнаменти по приклада и гравираниите чукчета. Съвременните оръжия са неугледни и функционални, помисли си той. Вършат работата, за която са предназначени, но им липсва стил и елегантност. Докато тази пушка беше изработена с артистичен вкус и любов. От ръчно изваяно дърво и гавирана стомана, а не от корава индустриална гума и полимери.

— Дали още може да стреля? — попита Лай.

— Тези неща са вечни — отвърна той. — Старият пазач, който е живял тук, сигурно е гръмвал от време на време по някой заек с нея.

Той изпробва механизма. Чукчетата се повдигнаха мазно нагоре и назад с тройно прищраковане, каквото издава стар стенен часовник при навиване на пружината, после застанаха неподвижно на място. Двата спусъка бяха поставени в една линия, един зад друг. Той ги опита. Движеха се също така мазно както чукчетата, с много лек натиск, не повече от 800 грама. Механизмът беше добре смазан, гладките цеви бяха почистени и в идеално състояние, без подбити места и драскотини. Бен превъртя пушката в ръцете си.

— Искам да я пробвам — каза той, после се поразтърси и откри кутия патрони в едно чекмедже.

Отвън грееше ярко слънце и нападалият сняг блестеше ослепително.

— Имаш ли нещо против, ако дойда и аз? — попита Лай.

— Моля, заповядай!

Бен преметна пушката през рамо и двамата закрачиха с гумените си ботуши, докато се отдалечиха от манастира. Небето беше лазурносиньо, въздухът беше чист и свеж. Когато манастирът се скри зад първия рид, Бен се огледа.

— Мисля, че тук е добре — каза той. — Не исках на някоя от монахините да ѝ се пръсне сърцето. — Погледна към заснежените била на околните планини. — Освен това не вярвам точно тук да предизвикаме някоя лавина. — Подпря пушката на дънера на едно дърво. — Хайде сега, помогни ми!

— Какво ще правим?

— Снежен човек. — Бен коленичи и започна да събира с шепи сняг и да го трупа на купчина.

Лай приклекна до него и се захвана да му помага, като оформяше голяма снежна топка.

— От колко ли години не съм се занимавала с такива неща! — възкликна през смях тя. — Спомням си, че когато двамата с Оли бяхме малки, много обичахме да се въргаляме в снега. Накрая играта винаги завършваше по един и същи начин: той ми завираше шепи сняг в гърба, а аз го цапардосвах по главата с греблото.

Бен се усмихна, без да спира да работи. Лай го наблюдаваше с любопитство. Той забеляза това и попита:

— Какво има?

— Направо не мога да повярвам!

— Какво не можеш да повярваш?

— Ти и теология...

Той се спря и разтърка дланите си със сняг.

— Наистина ли?

— И къде си я учил?

— В Оксфорд.

— Много впечатляващо. А какви са били намеренията ти?

Той прекъсна работата си и я погледна.

— Питаш дали навремето съм възнамерявал да правя кариера като богослов? — Той се усмихна. — Може би... Във всеки случай мислил съм за това. Поне тогава.

— Сериозно ли си смятал да станеш свещеник?

Той залепи още една шепа сняг върху оформящия се снежен човек.

— Беше отдавна, Лай. Преди да те срещна.

— И как така не си ми го казвал?

— Тази част от живота ми беше вече приключила. Не ми се струваше уместно да те занимавам.

— Оливър знаеше ли?

— Защо да е знаел?

Лай поклати глава.

— Ти в расо, с бяла якичка, да живееш в някаква обрасла с бръшлян къща на викарий някъде в Южна Англия, заобиколен от паство благочестиви миряни... Негово Преподобие Бенедикт Хоуп! А какво те накара да се откажеш?

— Ами... животът. Просто животът ми тръгна в друга посока.

— Ангел пазител — каза тя.

Той се засмя.

— Какво?

— Не си се отклонил кой знае колко — каза тя. — Просто си открил различен път към същата цел. Станал си ангел пазител. Ти си този, който слиза от небето, за да спаси обречения, да помогне на слабия, на изпадналия в беда.

Бен не отговори.

Когато тялото на снежния човек се извиси на метър — метър и двайсет от земята, Бен му оформи глава и я постави отгоре.

— Трябва ни морков за нос, тенекиена кофа за шапка и някаква стара лула, да му я сложим в устата — каза Лай.

Бен издълба с пръст две дупки в главата му за очи.

— И така го бива. А сега се дръпни назад.

— Аха, сега разбрах! — каза Лай, докато газеха през дълбокия сняг към дървото, където Бен бе оставил пушката.

— Какво си разбрала?

— Смяташ да го застреляш, нали?

— Ами... това беше идеята.

— Няма що! Ех, вие, мъже...

Бен зареди един патрон в дясната цев и затвори пушката. Вдигна я нагоре, опря приклада до рамото си и от трийсетина метра разстояние я насочи към снежния човек. Лай закри ушите си с длани.

С палец Бен повдигна дясното чукче, прицели се и стреля. Прикладът го ритна по рамото, а планинските ридове наоколо заехтяха от мощния гръм.

Лай свали длани от ушите си.

— Ангел душевадец — каза тя.

Бен хвърли поглед към мишената си.

— Хм, знам ли! — каза той. — Във всеки случай нашият снежен човек остана жив, засега. — Изстрелът бе отнесъл само част от главата му, от едната страна. Бен огледа пушката и се намръщи. — Бие малко вдясно. Сигурно цевта е леко изместена.

— Дай и на мен да опитам — каза Лай. — Изглежда забавно.

— Аз пък си рекох, че само незрели мъже обичат такива играчки — каза той, като ѝ подаде пушката.

— Незрели жени също — отвърна тя. — Я ми покажи как става!

— Ето така. — Той ѝ обясни как да прегъне пушката и да изхвърли изстреляната гилза от все още димящата цев. Лай зареди нов патрон и той постави ръцете ѝ на правилните места, като внимаваше прикладът да приляга плътно към рамото ѝ.

— Много ли рита? — попита тя.

— Не особено. Хайде, давай! — Той се отдръпна крачка назад.

Тя запъна чукчето, прицели се и след кратко колебание дръпна спусъка. Главата на снежния човек се пръсна като торба с пудра захар.

— Добър изстрел — похвали я Бен.

— Уцелих гооо! — извика Лай, после се извърна към него, захвърли пушката в снега и го прегърна. Стана толкова спонтанно, че отначало самата тя сякаш не разбра какво е направила.

Изненадан, Бен загуби равновесие и двамата се претърколиха в снега. Лай се смееше с цяло гърло. За миг се пренесоха в миналото, преди петнайсетина години. Тя отметна с ръка косата от лицето си. Бузите ѝ бяха поруменели, по миглите ѝ имаше полепнали снежинки.

Изведнъж двамата замръзнаха на място и се спогледаха.

— Ама какво правим ние? — попита тихо тя.

— Не съм сигурен — отвърна той, после вдигна ръка и я погали по лицето.

Главите им бавно се приближиха една към друга, устните им се докоснаха. Отначало целувките им бяха несигурни и припрени, после той обгърна с ръка рамото ѝ и я притегли към себе си. Двамата останаха дълго време прегърнати. Тя прокара пръсти през косата му и притисна устни към неговите. За миг всичко останало престана да съществува, сякаш никога не се бяха разделяли.

Изведнъж Лай се отскубна от прегръдките му и бързешком се изправи на крака. Бен стана след нея. Отупаха снега от дрехите си.

— Това не бива да се случва, Бен — каза тя. — Не бива да се връщаме назад, и ти го знаеш.

Няколко мига постояха неловко един до друг, без да продумат. Бен се гневеше на себе си. Старата двуцевка се въргаляше наблизко в снега; той се пресегна, вдигна я и я избърса. После докосна Лай по ръката.

— Хайде, време е да се прибираме.

Споменът за тази открадната целувка не ги остави на мира през целия ден. И двамата бяха напрегнати, не знаеха какво да си кажат. Бяха преминали една невидима граница и бяха затънали в несигурната почва от другата ѝ страна. Не можеха нито да се върнат назад, нито да продължат напред. И за всичко Бен винеше себе си. Постъпил бе непрофесионално. Недисциплинирано. Глупаво.

За да не мисли за това, той прекара голяма част от деня навън с Клара и Макс. Едрият пес беше много умен и Бен го научи да седи

мирно, докато Клара се криеше някъде наблизно. Ако беше само с няколко години по-млад, от Макс щеше да излезе превъзходно военно куче. Научи значението на командата „Чакай!“ от три опита. Сядаше на хълбоци и чакаше, застанал нащрек, треперещ от нетърпение, без да изпуска нито една подробност от окръжаващата го среда. Бен изчакваше по минута, две, три — всеки път все по-дълго, за да тренира концентрацията на кучето. След това тихо му казваше: „Търси Клара!“, Макс хукваше през снега и безпогрешно я откриваше, където и да се бе скрила. Тази игра му харесваше поне колкото на Бен и на момиченцето и тримата се забавляваха от сърце.

Свечери се. Бен закопчаваше ремъците на чантата си, когато усети зад себе си нечие присъствие. Извърна се рязко. Беше Лай. Усмиваше се, но в очите ѝ блестяха сълзи.

— Пази се — каза тя. После обви ръце около шията му и го притегли към себе си. Притисна бузата си към неговата и затвори очи.

Бен посегна да я погали по косата, но вместо това я потупа по рамото.

— Е, ще се видим скоро — каза той.

— Гледай да е по-скоро — отвърна тя.

Кински подкара обратно по заснежените пътища. На Бен му беше приятно, че не се налага през цялото време да поддържа разговор. Военните и полицаите имат нещо общо помежду си — и на едните, и на другите често им се налага да чакат търпеливо с часове нещо да се случи, поради което знаят цената на мълчанието. Атмосферата в колата беше дружелюбна, макар че цял час двамата почти не си бяха продумали. Бен издишваше цигарен дим през откренатия прозорец, потънал в мислите си. Плоската бутилка с уиски кротуваше недокосната във вътрешния му джоб.

— Откъде се знаете с майка Хилдегард? — попита най-последно, когато пресякоха границата и се върнаха в Австрия.

— Познавам я много отпреди да стане монахиня — каза Кински. — Странно, колко ни е трудно да си представим, че и монахинята някога е била жена. Отдавна, преди да стане майка Хилдегард, тя се казваше Илзе Крехт. Беше писателка, живееше в Източен Берлин.

— А по какъв начин полицаи се среща с писателка?

— Беше позната на познат на познат, нали разбираш? Запознахме се на едно парти и ми се стори прилично момиче. Интелигентна, напориста интелектуалка. На мен ми харесват такива жени. Но тъкмо в това ѝ беше и проблемът.

— В какъв смисъл?

— Беше прекалено умна, отваряше си устата повече, отколкото ѝ се полагаше, и се нахисна здравата — каза Кински. — Пишеше статии на тема християнство за вестници и списания, а това не се харесваше на комунистическите власти. После взе че написа роман. И те го обявиха за подривна литература. Започнаха да я следят. Откриха, че се събира с хора, за които водеха досиета. Имената им бяха оградени с червени кръгчета. Дисиденти, активисти, бунтари. А това никак не беше добре за нея. В ония години Източен Берлин беше змийско гнездо.

— Това е било преди моето време — обади се Бен. — Когато постъпих на служба, Стената вече беше паднала.

Кински кимна.

— Имал си късмет. Не беше никак приятно. Както и да е, ония вече имаха повод да я арестуват. Чух от колеги, че всеки момент се готвели да я приберат. А аз си казах, че не е редно жената да се озове в някой смърдящ трудов лагер в Манджурия заради нещо, което е написала.

— И си ѝ помогнал.

— Познавах едни хора. Изведохме я от страната. Пристигна в Австрия, мина през каквито там процедури се полагат, за да приеме монашеството. След като падна Стената, получи игуменски пост в този манастир. Все още пише нещата си, макар и под псевдоним. Стара кримка е тя...

— Ти си ѝ спасил живота.

Кински махна с ръка.

— Имах връзки, това е. Не беше лесно обаче. Никога не знаеш на кого можеш да имаш доверие.

— Познато чувство. А сега на кого имаш доверие?

— Къде, в полицията ли? — Кински неведнъж беше размишлявал по този въпрос. — На трима души със сигурност. На моите хора. За останалите не съм толкова сигурен.

— А от началниците ти?

— С шефа се познавахме близо осем години. Не вярвам да е бил замесен в тая история. Някой го е заплашил. Или просто са му предложили рано пенсиониране при добри условия и той е приел. Само така е станало. Беше му писнало от службата.

Изминаха още километри, прекараха още минути в мълчание.

— Ще ми трябва малко олово — каза Бен.

— Какво?

— Патрони за пистолета ми. Четирийсет и пети калибър автоматик, с медна риза, чисти. Поне двеста бройки. Не желая от военните излишъци. Искам нещо качествено, от добра марка като „Федерал“ или „Ремингтън“. Можеш ли да уредиш нещо?

— Ще видя какво мога да направя.

— Или пък направо друг пистолет — продължи Бен. — Нищо специално, никакви особени изисквания, стига да не е револвер, да не е по-малък от девет милиметра, нито по-голям от четирийсет и пети калибър.

— Познавам един човек...

Известно време пътуваха мълчаливо. После Кински попита:

— А каква е историята между теб и Лай?

Бен се поколеба.

— Няма история.

— Аз пък ти казвам, че има.

Бен вдигна рамене.

— Познавам я от доста време. Някога бяхме близки. Това е всичко. — Той млъкна.

— Добре, оставям те на мира — каза Кински. — Не ти се меся, не ми е работа. Искях само да ти кажа...

— Какво?

— Че ако между двама ви с Лай има нещо, гледай да не го пропилиеш.

Бен се обърна и го изгледа. Полицаят шофираше с каменно лице, вперил поглед напред.

— Не го пропилявай, Бен — повтори той. — Грехота е да изхвърлиш нещо толкова на боклука. Радвай му се, докато го имаш. — Той помълча около минута, а ръцете му стискаха волана в тъмното. После добави, сякаш на себе си: — Аз изгубих жена си.

Амщетен, Австрия

На следващата сутрин

Докато Бен успее да открие мястото, по паважа вече плющеше дъжд. Къщата се оказа най-обикновена, пореден номер от цял ред долепени еднакви къщи на криволичетца уличка на около десетина минути пеша от гарата на градчето.

Бен почука на вратата. Отвътре изляя куче. Той изчака малко и пак почука. Зад релефното стъкло на вътрешната врата се очерта човешка фигура. Вратата се отвори, във вестибюла излезе мъж, отключи външната врата и застана в рамката ѝ. Беше едър и набит, със замъглен поглед, подпухнало лице и сплъстена посивяла коса. Откъм вестибюла зад него лъхна спарена миризма на готвено и мокра кучешка козина.

— Хер Майер?

— *Ja?* Кой сте вие? — Майер го изгледа втренчено, подозрително.

Бен му показва полицейската значка, която бе задигнал от джоба на Кински, като закриваше половината с палец, та да се чете единствено думата POLIZEI. След това я прибра в джоба, като през цялото време си придаваше максимално делови и строг вид.

— Детектив Гюнтер Фишбаум.

Майер бавно кимна. После присви очи.

— Вие не сте австриец.

— Живял съм известно време в чужбина — каза Бен.

— За какво става въпрос?

— За вашия син.

— Фред е мъртъв — каза навъсено Майер.

— Знам това — отвърна Бен. — Моите съболезнования. Бих желал да ви задам един-два въпроса.

— Фред от близо година не е между живите. Самоуби се. Какво още искате да знаете?

— Няма да ви отнемам много време. Може ли да вляза?
Майер не отговори. Някъде назад по коридора се отвори врата. Зад него се появи мършава жена. Изглеждаше разтревожена.

— *Was ist los?*

— *Polizei* — отвърна Майер през рамо.

— Може ли да вляза? — повтори Бен.

— Това углавно разследване ли е? — попита Майер. — Да не би синът ми да е извършил престъпление?

— Не, не е — отвърна Бен.

— В такъв случай не съм длъжен да ви пускам вътре.

— Не сте, наистина. Но ще ви бъда благодарен, ако го направите.

— Никакви въпроси повече! — извика жената. — Не ви ли се струва, че достатъчно сме изстрадали?

— Вървете си — каза тихо Майер. — Не желаем повече да говорим за Фред. Нашият син е мъртъв. Оставете ни на мира.

Бен кимна.

— Разбирам. Съжалявам, че ви обезпокоих. — Той се обърна да си ходи. Дъждът шибаше безмилостно; Бен усети по скалпа си ледени струйки вода.

Билетите. Двата билета за опера. Единият е бил за Фред. За кого ли обаче е бил другият? За Оливър? Не, не звучеше логично. Защо е трябвало Оливър да му дава и двата билета? Могъл е да му даде само единия, а другия да задържи у себе си. Пък и да ходи на опера с мъж не беше в стила на Оливър. Той никъде не се появяваше без момиче, обикновено някоя красавица. Може би и за Фред би било необичайно да излезе с мъж. За кого е бил вторият билет?

Бен се спря на най-ниското стъпало. Обърна се към входната врата. Майер я бе притворил и го наблюдаваше предпазливо през процепа.

— Само един въпрос, ако обичате — каза Бен. — Един въпрос, и ви оставям на мира. Може ли?

Майер откряна вратата с още два пръста.

— Какво искате?

— Фред е имал приятелка, нали?

— Е, и какво? — попита в отговор Майер. — И тя ли е в беда?

Бен се замисли за миг, после каза:

— Не е изключено, освен ако не ѝ помогна.

Беше последният му шанс. Ако сега Майер му захлопнеше вратата, нямаше повече към кого да се обърне. И това го тревожеше.

Майер го гледаше втренчено. Известно време и двамата мълчаха. Бен чакаше. По врата му се стичаше леден дъжд.

— Напоследък не сме се чували — каза накрая Майер.

— А къде мога да я открия?

Той взе такси до посочения адрес. Бутна вратата и влезе. Интернет кафето беше почти празно. Върху продълговатия бар от неръждаема стомана имаше касов апарат и гъргореща кафемашина. В редички зад стъклената витрина бяха наредени пасти и понички. Заведението беше чисто и подредено. На стените имаше филмови постери в рамки: „Бандата на Оушън“, „Ултиматумът на Борн“, „Лабиринт“ и „Низвергнатите“. Бен се усмихна. В дъното на стаята две-три деца пишеха нещо на компютър, събрали глави, и се заливаха от кикот. Свиреше тиха музика, колкото за фон — някакъв модерен класически минимализъм.

Зад бара седеше млада жена и четеше книга. Когато Бен се приближи към нея, тя свали книгата и го изгледа. Беше двайсетинагодишна, леко пълничка и приятна на вид. Рижата ѝ коса беше прибрана под бяла шапчица. Тя се усмихна и заговори на бърз, насечен немски.

Този път Бен не си даде труда да вади полицейската значка.

— Търся Криста Флайг — каза само той.

Младата жена повдигна вежди.

— Аз съм Криста. С какво мога да ви помогна?

— Приятел съм на Оливър Луелин — каза той, без да откъсва поглед от лицето ѝ.

Като чу името, тя видимо потрепна. Сведе очи. В главата ѝ явно нахлуха болезнени спомени. На него му стана жал, че я връща към тях.

— Нещо във връзка с Фред ли?

Той кимна.

— Боя се, че да. Може ли да поговорим?

— Разбира се, щом искате. Но не знам за какво точно става дума.

— Може ли едно кафе?

Криста кимна и направи по едно еспресо и за двамата.

— Е, какво има? — попита тя. — Първо, как се казвате?

— Бен.

— Какво точно искаш да знаеш, Бен?

— Дали Фред и Оливър са били приятели.

— Мислиш, че в цялата тази работа има нещо странно, нали?

Бен вдигна поглед от чашата с кафе. Момичето схващаше бързо. Изведнъж той реши, че може да ѝ се довери.

— Да, точно така мисля.

Криста въздъхна. Беше въздишка на облекчение, примесена с тъга и сподавен гняв.

— И аз — каза тихо тя. — А досега ми се струваше, че съм единствената.

— Не, не си единствената. Но не мога да ти разкажа всичко. Може би един ден ще мога. А дотогава просто имам нужда от помощта ти. Само десет минути, и се махам.

Тя кимна.

— Добре, ще ти кажа. Не бяха точно приятели. Бяха се срещали всичко на всичко два-три пъти.

— Първия път на някакво парти?

— Точно така. На студентско парти. Аз не бях там. После Фред ми разправи, че се запознал с някакъв много забавен англичанин, пианист. Фред също свиреше на пиано.

— Знам — каза Бен.

— Музикантите винаги се заговарят — продължи тя. — Фред обичаше музиката. Тя беше неговият език. Той ми каза, че Оливър също я обичал.

— Така е.

— Разговаряли няколко часа. Допаднали си.

— Вие двамата с Фред не живеете заедно, нали?

Тя поклати глава.

— Не. Аз работя по цял ден тук. Всъщност управител съм на заведението. Фред имаше евтина квартира във Виена. Пестяхме пари, за да се оженим след дипломирането му.

— Съжалявам, че се налага да те връщам назад към всичко това.

Тя подсмръкна и избърса една сълза от крайчеца на окото си.

— Нищо, не се притеснявай. Ако се е случило нещо нередно, трябва да се разбере. Аз искам да знам.

— Би ли ми казала какво знаеш за билетите за опера? — попита Бен. — Фред е имал два билета за „Макбет“. За него и за теб, нали така?

— Да, за нас бяха. Той така се вълнуваше! Сам едва ли би могъл да си ги позволи. Нямахме търпение да дойде денят. Той обичаше Верди. — Криста седеше неподвижно, вперила поглед право пред себе си. Лицето ѝ помръкна. — Самоубийство, как ли пък не! Пълни глупости! Винаги съм го твърдяла. Но никой не ме слушаше. Всички си мислеха, че съм някаква млада истеричка с личностни проблеми, която не може да се примири с мисълта, че мъжът в живота ѝ се е самоубил. Сякаш съм се опитвала да отричам факта на смъртта му или нещо подобно. Насочиха ме към психотерапевт. А пък родителите на Фред са приели безропотно тази версия. Как са могли, питам се?!

— Хората предпочитат да се движат по пътя на най-малкото съпротивление — каза Бен. — Много по-лесно е да повярваш, че някой се е самоубил, отколкото да хукнеш да търсиш убиеца.

— А ти това ли вършиш? Искам да кажа, търсиш убиеца?

— Точно така.

— И какво ще направиш, когато го откриеш?

Бен не отговори. Вместо това попита:

— Оливър ли му беше дал билетите?

Криста кимна.

— Разкажи ми — подкани я Бен.

— Не знам подробности — каза тя. — Фред свиреше тук-там, за да си изкарва пари. Най-често по барове, ресторанти, навсякъде, където имаше пиано. Изнасяше и рецитали на класическа музика, беше си спечелил почитатели. Беше страхотен музикант, славата му се носеше. Един ден получи покана да свири на някакъв много тежкарски прием в грамадна вила в покрайнините на Виена. Извънредно престижен ангажимент, трябваше да е със смокинг и тъй нататък. С Оливър се бяха запознали седмица по-рано. Фред му разправи за ангажимента си, но Оливър не каза нищо, освен: bravo, на добър час, успех. Нещата, които един музикант казва на друг, когато не му завижда. — Тя помълча замислено. После продължи: — Само че покъсно същата вечер Оливър му се обади по телефона. Каза, че размислил за споделеното от Фред и му се струвало, че там може да

излезе нещо. Бил надушил нещо. Изведнъж ангажиментът в тази голяма вила му се бе сторил интересен.

Бен слушаше напрегнато.

— Поиска Фред да му разкаже най-подробно за приема — продължи Криста. — Каза, че искал да иде с него. Отчаяно се опитваше да проникне в тази вила.

— Защо?

— Откъде да знам? Фред обаче му каза, че по никакъв начин не може да му уреди покана. Приемът бил само за най-отбрана публика. Политици и разни важни клечки. Щяло да има много охрана.

— Не разбирам за какво му е трябвало на Оливър да се събира с тези хора — каза Бен. — Той не си падаше много по такива.

— От това, което Фред ми каза, не го е интересувал толкова самият прием. Искал е да проникне в къщата. Разпитвал го за нея надълго и нашироко.

— Че какво толкова интересно е имало в тази къща?

— Не знам — отвърна тя. — Нещо във връзка с книгата му, той все за нея говореше.

— Не е ли казал нищо повече?

— И да е казал, Фред не ми го е предал.

— Няма значение — каза Бен. — Моля те, продължавай.

— Онази вечер, когато позвънил на Фред, Оливър му направил доста смахнато предложение. Казал, че ще му осигури два билета за ложа във Виенската опера за представлението на „Макбет“ с участието на сестра му. Били последните билети в последната ложа. Стрували цяло състояние. Но при едно условие.

Бен се досети веднага.

— Условието било двамата с Фред да си разменят местата, нали? Оливър е искал да проникне в къщата като наетия за вечерта пианист?

Тя кимна.

— И Фред се е съгласил на сделката?

— Той не искаше да се откаже от ангажимента, пък и цялата идея му се струваше налудничава. Но Оливър беше напълно сериозен, а и тези билети бяха голямо изкушение. Освен това Оливър му бе обещал и хонорара от ангажимента. Фред знаеше, че Оливър е добър пианист и няма да го изложи. Така че накрая прие.

— И Оливър е изнесъл рецитала вместо него?

— Ти ми кажи — отвърна тя. — Според вестниците въпросната вечер е бил някъде другаде. Не пишеше ли, че се е напил на някакво събиране и е свалял омъжена жена, а после се е удавил в езерото?

— И така, Фред и Оливър са умрели почти едновременно в нощта след рецитала — каза Бен.

Криста въздъхна дълбоко.

— Да.

— А къде е бил този рецитал?

— Не знам къде се намира тази вила — каза тя. — Знам само, че е близо до Виена. Много скъпарско място. Направо дворец. Била собственост на някакъв аристократ. От стара виенска фамилия, стари пари, както се казва, натрупвани с векове.

— Знаеш ли кой е този аристократ?

Тя кимна.

— Фон Адлер. Казва се граф Фон Адлер.

Словения

Същия ден

Клара внимателно записа верния отговор на въпрос номер десет, после сгъна листовката и я пъкна в учебника по математика. Майка Хилдегард нямаше калкулатор, но на Клара той не ѝ беше необходим. Смяташе превъзходно наум.

Детето остави учебника на бюрото си, смъкна се от коравия стол и се упъти към кабинета на монахинята, като си търсеше занимания. Огледа подвързаните с кожа томове в библиотеката. Повечето от книгите на майка Хилдегард бяха за религия и не представляваха особен интерес за Клара. В шкафа имаше две кутии с изтъркани пъзели, но тя ги бе нареждала и двата. Освен това пъзелите бяха за деца, а тя се смяташе вече за голяма. Пък и лявото око на папата, така или иначе, липсваше — нищо не можеше да се направи по въпроса.

Известно време постоя загледана през прозореца към планинските върхове в далечината. Наоколо беше толкова красиво, неочакваната ваканция ѝ беше приятна, само не разбираше защо баща ѝ все не може да ѝ отдели повече време. Сестрите се държаха приятелски с нея, а и тази Лай беше много забавна. Но пък ѝ липсваха приятелите от Виена, липсваше ѝ училището, а най-много от всичко — бавачката Хелга. Тя ѝ беше като по-голяма сестра. Клара се чудеше дали татко ѝ най-после ще се ожени за нея, за да си имат истинско семейство.

Върху бюрото на игуменката се мъдреше древен телефон, единственият в целия манастир. Не приличаше на нищо, което Клара бе виждала преди, и я очароваше със загадъчността си. Беше черен и тежък, с особена слушалка, поставена напречно най-отгоре и свързана с долната част с плетен шнур. Но най-странното беше, че вместо бутони имаше кръгла шайба с дупки. От старите филми, които гледаше с баща си, тя знаеше, че трябва да си пъкне пръста в дупката и да завърти шайбата. Дупките бяха достатъчно широки за малките ѝ

пръстчета. Тя се запита дали дебелиите пръсти на баща ѝ щяха да влязат в тях.

Беше ѝ някак странно да си помисли, че хората от отминали времена е трябвало да ползват подобна вещь непрекъснато. Тя започна да набира цифрите една след друга: 1-2-3-4-5 и после проследяваше шайбата, която с бръмчене се връщаше все по-далеч назад по окръжността.

Изведнъж ѝ хрумна една идея. Прииска ѝ се да поговори с Хелга, да ѝ разправи за новата си приятелка Лай, знаменитата певица, която имаше записани дискове и се появяваше по телевизията. Огледа се. Откъм параклиса чу пеене на хор. Щеше да звъне само за малко, никой нямаше да ѝ се скара за това.

Тя вдигна тежката слушалка, спомни си кода за Австрия и набра номера. Щом чу гласа на приятелката си, лицето ѝ се озари.

— Хелга, аз съм! — каза тя.

Лай отпиваше от кафето си и наблюдаваше буйния огън в камината. Бен бе отпътувал преди по-малко от осемнайсет часа. Когато тръгваше, си размениха едва няколко думи, но споменът за него не я напускаше. Имаше толкова много да му казва. Съзнаваше, че се е опитвала да се самозаблуди, внушавайки си, че не го обича повече. През последните дни се питаше дали всъщност не го е обичала с еднаква сила през цялото време. Беше се проявила пред него като пълна егоистка и за това съжаляваше най-много. Първа го бе целунала, а после го бе отблъснала. Не беше честно да си играе така с чувствата му.

Тя чу вратата на къщичката да се отваря и Клара застана на прага.

— Здравсти, може ли да вляза? — Детето влезе, без да дочака покана, покачи се на един стол и започна да клати крака.

— С какво се занимаваш днес, Клара?

— Ами... с туй-онуй. Майка Хилдегард ми беше дала да решавам задачи по математика. — Клара реши да не споменава петнайсетминутния си разговор с Хелга. — После помагах на сестра Агнес да нахрани прасенцата и да събере яйцата. Искам едно.

— Яйце ли?

— Не, прасенце. Но не мисля, че ще ми позволят да гледам прасе във Виена.

— Те не остават вечно мънички и сладки, да знаеш! Много скоро ще се озовеш до едно грамадно миризливо прасе в къщата си.

Клара се ухили.

— Че аз вече си имам едно — татко!

— Това са ужасни приказки, Клара — каза Лай, но неволно се засмя.

— Лай?

— Да?

— Може ли да разгледам медальона ти?

— Разбира се. — Лай вдигна ръце зад тила си, разкопча тънката верижка и подаде на детето златния медальон във форма на мида.

— Много е красив — каза Клара, като го повъртя в ръцете си и се вгледа в изящно гравираните инициали. Намери малката закопчалка от едната страна и я натисна; двете половинки на мидата се разтвориха от скритата пружинка. От вътрешната им страна, с лице един към друг, бяха залепени миниатюрни портретни снимки на трима души. — Кой са тези? — попита тя.

Лай се наведе напред и посочи с пръст.

— Тези двамата от тази страна са родителите ми — отвърна тя.

— Майка ти е много хубава — каза Клара. — А мъжът от другата страна прилича на теб.

Лай кимна.

— Това е брат ми Оливър.

— Къде живеят?

— На небето — отвърна Лай.

Клара разбра.

— И тримата ли?

— Да, и тримата. Само аз съм останала от цялото семейство.

— Моята майка също е на небето. Дали пък случайно не познава родителите и брат ти?

Лай се усмихна тъжно.

— Сигурна съм, че всички се познават добре там горе.

— А какво правят хората, като идат на небето?

— Играят си, забавляват се, доколкото знам.

— Не звучи толкова зле. Аз обичам да си играя.

— Искаш ли сега да си поиграем?

Клара закима възторжено.

— Хайде да идем отвън и да си поиграем на криеница с Макс както онзи ден!

Лай се радваше на възможността да се откъсне за малко от мрачните си мисли и да излезе от къщата. Тя нахлузи чифт ботуши, облече ватираното си яке и двете закрачиха през снега. Небето над главите им беше дълбоко и лазурно, а снегът по планинските склонове блестеше ослепително. Пресякоха стопанския двор и се насочиха към сградите на манастира. Макс лудееше около тях, като ги засипваше с леден прашец. От малкия каменен параклис Лай дочу хоровото пеене на монахините. Самото произведение ѝ беше добре познато — това беше един от хоралите на Палестрина.

— Хайде, ти се скрий първа! — каза Клара. — Да видим дали Макс е запомнил играта.

Лай изтича зад ъгъла на близкия навес за дърва и приклепна в декоративните храсти. Чу как Клара преброи бавно до десет и после каза: „Макс, тичай да намериш Лай! Намери Лай!“. Макс реагира моментално и с няколко тромави скока дотича до нея. Облиза лицето ѝ и тя го погали по огромната глава.

Върху нежната хармония на църковното песнопение постепенно се насложи ритмичният шум на хеликоптерни лопати. Лай погледна нагоре, закривайки очи с ръка от яркото слънце. Хеликоптерите бяха два, високо в небето, и сякаш бавно кръжаха над манастира.

— Сигурно някой се е загубил в планината — каза тя. Но когато хеликоптерите приближиха и пулсиращият звук от роторите им се усили, тя видя, че не приличат на машини на планинската спасителна служба. Бяха черни, без отличителни знаци. Какво ли търсеха?

Клара проследи за миг погледа ѝ, после вдигна рамене.

— Както и да е, мой ред е да се скрия. Ти дръж Макси за нашийника и брой до двайсет.

Детето изтича нанякъде. Докато броеше, Лай не изпускаше от поглед двата черни хеликоптера. *Осем, девет, десет, единайсет...* Хеликоптерите кръжаха и слизаха бавно надолу, заглушавайки хора на монахините.

Бяха ужасяващо близо.

Лай потрепери. Случващото се не ѝ харесваше. *Четиринайсет, петнайсет, шестнайсет...*

Стига толкова!

Тя спря да брои и се изправи на крака.

— Клара! Върни се!

Клара не я чу и продължи да тича напред. Кучето се дърпаше яростно, искаше Лай да го пусне. Хеликоптерите бяха слезли на трийсетина метра от земята и шумът беше оглушителен. Постепенно се скриха зад покривите на манастира. Кацаха.

Нещо не беше наред. Нещо се беше объркало фатално. Лай пусна нашийника и едрият пес се втурна през снега към мястото, където Клара току-що се бе скрила от погледите им зад една от сградите.

Клара продължаваше да тича и да си брои наум. Всеки момент Макс щеше да дотича при нея. Тя погледна през рамо да види дали не я настигаше.

После извика тихо от уплаха, защото се блъсна в твърд, неподвижен предмет и падна възник на снега.

Над нея се беше надвесил висок непознат мъж и я гледаше втренчено. Очите му бяха студени и не се усмихваха.

Виена

По небето се носеха оловносиви облаци и духаше леден вятър. От една будка за вестници Бен си купи „Ди Пресе“. Наближаваше обяд, но той не беше гладен. Облегнал се бе на стената на една сграда срещу импозантната фасада на Бургтеатер, когато забеляза колата на Кински да отбива към тротоара. Полицаят спря само за миг, колкото Бен да се качи, после потегли рязко и отново се вля в движението.

— Това може би ти трябва — каза Бен, като хвърли полицейската значка в скута на Кински.

— Ах, ти, копеле мръсно! Къде ли не я търсих...

— Намери ли каквото ти казах?

Кински кимна.

— На задната седалка. В синята торба.

Бен се извърна и посегна към малката пътна чанта. В същия миг през задното стъкло забеляза черното ауди куатро, което ги следваше през три коли.

— Имаме опашка — каза той.

— Бива си те. Няма страшно, това са мои хора.

— Какво знаят за случая?

— Не повече, отколкото е нужно, дори по-малко — отвърна Кински.

Бен кимна. Вдигна чантата от задната седалка, прехвърли я на коленете си и разкопча ципа. Вътре имаше пет еднакви продълговати картонени кутии с размери десет на петнайсет сантиметра. Отгоре на всяка с едри златни букви беше отпечатана марката „ФЕДЕРАЛ“, а отстрани, с по-малки — „0,45-калиброви патрони за пистолет с централен възпламенител на заряда“. Той отвори една. Върху пластмасова подложка с 12-милиметрови дупки в десет реда по пет бяха подредени петдесет лъскави месингови патрона, общо двеста и петдесет за петте кутии. Бен се усмихна доволно.

— Чисти и непроследяеми, нали?

— Е, ти мен за какъв ме вземаш!

— Ще ми кажеш ли какво ти дължа?

— Остави. Не ми трябва парите ти. Пътуването с влака поне струваше ли си?

Бен бръкна в раницата си и извади празния колт. Натисна с палец копчето и освободи пълнителя, който изпадна на коленете му. Дръпна назад плъзгача и го заключи в отворено положение.

— Струваше си, и още как!

— Откри ли нещо?

— Вече знам всичко. — Бен накратко му разправи онова, което бе чул от Криста.

Кински слушаше съсредоточено, сбърчил вежди, издал устни напред, докато големият мерцедес си пробиваше път на двойно предаване през виенските задръствания.

— Но защо Оливър е държал толкова да проникне в имението?

— И до това ще стигнем — отвърна Бен. — Криста е съдържателка на интернет кафе. След като говорих с нея, влязох в интернет. Направих още проучвания. Подложих всички факти на кръстосана проверка. Всичко съвпада. Открих много неща. Помниш ли, че те питах за Адлер?

Кински кимна.

— Адлер е ключът — каза Бен. — Това не е някакъв код, а име на човек. Фон Адлер. *Граф* Фон Адлер.

— Името ми е познато.

— А Крол?

Кински поклати глава.

— Същата фамилия — каза Бен. — Ето какво открих. Виктор Крол е бил началник на Австрийската тайна полиция от 1788 до 1796 г. Като възнаграждение за заслугите му към короната император Йозеф Втори му е дал земи и благородническа титла. Станал е граф Фон Адлер и е получил огромен палат и имение в близост до Виена.

— Онази вила ли?

— Същата. Оттогава е семейна собственост. Сегашният граф Фон Адлер е праправнук на онзи. Толкова за урока по история. Ала къщата и титлата далеч не са били единствените облаги, които се предават по фамилна линия.

— Нещо май не схващам.

— Има и друго, за което историческите книги обаче мълчат — продължи Бен. — Понеже писмото, което е открил Ричард Луелин, не е попаднало в ръцете на историци. Фон Адлер е въпросният „Орел“, който се споменава в писмото. Освен това знаем от Арно, че той е бил и Велик майстор на Ордена на Ра. Голяма част от така наречените „заслуги към короната“ са се състояли тъкмо в онази мръсна работа, която са вършили членовете на Ордена за премахване на останалите масони. Адлер е използвал имението като своя база.

— Е, и?

— Те са още там. Оливър ги е открил.

Няколко секунди Кински прехвърляше в главата си току-що чутото.

— Оливър е знаел?

— Добрал се е до половината от истината — каза Бен. — Проследил е историческата връзка с материала, който е събирал за книгата си. Кой знае какво си е представял, че ще открие в къщата? Може би си е мислел, че му предстои да отвори една скрита глава от историята. Изобщо не е предполагал в какво ще се набърка. Станал е свидетел на екзекуцията по една чиста случайност.

— Това обяснява защо и Майер е умрял същата вечер.

Бен кимна.

— Той всъщност е бил пианистът, нает за вечерта. Още щом Оливър се е омел оттам, онези са започнали да търсят адреса на студентската квартира на Майер. Добрали са се до него за минути. Но веднага са разбрали, че не е същият човек. Опрели са му пистолет в главата и той сигурно бързо-бързо е изплюл името на Оливър. Най-вероятно са му обещали да го пощадят, ако проговори.

Кински направи гримаса на отвращение.

— Само че тия плъхове са убили и него, за да му затворят устата. След това са тръгнали да търсят Оливър.

— Не след това, а едновременно — каза Бен. — Хора не им липсват. Предполагам, че докато Майер още е дишал, екип от екзекутори вече е тръгвал да търси Оливър.

Кински се намръщи.

— Един момент! А откъде са знаели...

— ... как да го открият ли? От полицейския компютър. Тези хора имат връзки, не разбираш ли? Оливър е бил чужденец. Трябвал му е

паспорт, за да се регистрира в пансиона. Едва ли в околността е имало много хора на име Оливър Луелин. Спипали са го като куче в чувал.

Кински изръмжа гневно.

— Разполагал е с точно толкова време, колкото да запише диска и да го изпрати по пощата на единствения човек, комуто е имал доверие — каза Бен. — След което са го пипнали. Отвели са го на езерото. Най-вероятно са го вкарали далеч навътре, след което са му пуснали дълъг 9-милиметров откос в краката, за да накарат леда под него да се пропука. Няма е никакви шансове. — Бен извади един тумбест лъскав 45-калибров патрон от кутията и го притисна с палец, докато щракна в пълнителя.

— И сега какво? — попита Кински.

Бен постави втори патрон в пълнителя, като го натисна с палец, за да преодолее съпротивлението на натегнатата пружина.

— Знам къде се намира къщата — каза той. — Ще се заема лично с нея. И всичко приключва дотам.

— Къде е тази къща?

— Остави ме аз да се занимавам. После ще прочетеш във вестниците какво е станало.

— Имаш нужда от помощта ми.

Бен зареди трети патрон.

— Не — отвърна той. — Тази работа не става така. Не ползвам помощници, Маркус.

— Ама ти наистина си луд.

— Бил съм и по-луд. — Бен натисна с палец четвърти патрон и го чу как щракна в пълнителя.

Движението беше натоварено. Кински даде мигач и на следващото оживено кръстовище сви по Бургринг. Очите му се стрелнаха за миг към огледалото за обратно виждане, после той отново впери поглед в пътя пред себе си.

— Вярвам ти — каза накрая.

Бен не отговори. Извади пети патрон от кутията и го постави в пълнителя.

И двамата забелязаха тъмносиния камион едва когато ги връхлетя. Беше брониран, от онези, с които се пренасят ценни пратки, тежък, огромен, без отличителни знаци. Докато мерцедесът на Кински вземаше завоя в пряката, камионът премина на червено и се понесе

право към тях. Избухна хор на клаксони. Кински го забеляза половин секунда след Бен. Натисна с все сили спирачките, но беше късно.

Камионът се врязва в мерцедеса точно по средата и го разцепи на две.

Словения

От мястото, където лежеше по гръб в снега, Клара виждаше двата хеликоптера, застанали един до друг на ливадата от другата страна на манастира. От тях слизаха още мъже и с бързи крачки се приближаваха към сградите. Облечени бяха с бели гащеризони и носеха в ръцете си малки черни неща. Тя зяпна, загубила ума и дума.

Малките черни неща бяха пистолети и къси автомати. Същите като оня, който мъжът, застанал над нея, бе насочил в главата ѝ.

Мъжът я сграбчи за косата и я вдигна на крака. Тя изпищя от страх и болка и мъжът запуши устата ѝ с длан.

Изад ъгъла изскочи едра фигура и се насочи към тях. Като видя мъжа, сграбчил Клара, Макс замръзна за миг и впери острия си поглед в него. След това изръмжа и се хвърли напред. Стисна с челюстите си мъжа за ръката и го откъсна от Клара, повали го на земята и го размята насам-натам като парцалена кукла. Клара пищеше. През сводестата порта се появиха още двама мъже. Те вдигнаха оръжията си и стреляха по Макс. Кучето се просна на снега и зарита.

Лай видя всичко от разстояние, докато бягаше през снега към манастира. Тичащи фигури се прехвърляха през стената в манастирския двор, прегрупираха се, обкръжиха сградите и заритаха вратите с вдигнати напред, заредени оръжия. Към шума от хеликоптерите се прибави и друг звук. Монахините бяха спрели да пеят и до ушите на Лай достигнаха писъци. Писъците постепенно бяха удавени в изстрели от оръжия със заглушители.

Един от мъжете грубо вдигна Клара под мишница и я понесе, ритача и мятаща се, към чакащия хеликоптер. Сърцето на Лай се блъскаше в гърдите. Пред очите ѝ една от монахините изтича от параклиса с изкривено от ужас лице. Достигна едва до средата на двора, където бе повалена от картечен откос. Жената падна по лице и расото ѝ се обагри в алена кръв. Мъжете я хванаха за глезените и я повлякоха обратно към параклиса, оставяйки кървава диря в снега.

Лай би направила всичко по силите си, за да помогне на Клара, но не ѝ оставаше нищо, освен да бяга в обратната посока колкото я държаха краката. Тичешком стигна до къщичката. Никой не я бе видял. Блъсна вратата и се строполи вътре. Цялото ѝ тяло се тресеше от ужас.

Двуцевката на полицата! Тя я погледна за миг, поколеба се, после се пресегна и я свали. Ръцете ѝ трепереха, докато ровеше в чекмеджето за патрони. Наблъска една шепа в джоба на якето си, пречупи пушката на две както я бе научил Бен и пъкна по един във всяка цев.

После изхвъркна от къщичката.

Бягай, Лай, бягай!

Тя притича през портата, която водеше към стопанския двор. Извика от ужас, когато пред нея се появи мъж и насочи пистолет към главата ѝ.

Лицето му беше сериозно и изопнато, пронизващите му очи следяха неотлъчно двойното дуло на пушката.

— Хвърли я! — нареди той, без да отмества пистолета си.

Лай нямаше време да мисли. Пръстите ѝ от само себе си дръпнаха едновременно двата спусъка. Пушката гръмна право в лицето му. Прикладът ритна рязко назад и едва не я събори.

Последиците от изстрел с ловна пушка почти от упор са ужасяващи. Лицето на мъжа изчезна, разтвори се в нищото. Фонтан кръв оплиска стената. Тя облиза устни и усети солени капчици. Изплю се ужасена, прекрачи трупа и отново побягна напред, по-далеч от манастира. Докато краката ѝ затъваха в дълбокия сняг, ръцете ѝ трескаво презареждаха двуцевката.

Друг от мъжете я видя и я подгони. Тя достигна ниската ограда на двора, прескочи я и хукна към близките дървета.

Мъжът имаше заповед да не я убива, освен в краен случай. Докато Лай тичаше напред, той изстреля предупредителен откос в краката ѝ. Когато достигна снежния човек, който двамата с Бен бяха направили, тя се обърна и изстреля едната цев. Мощен гръм отекна в заснежената долина.

Мъжът усети болезнено ужилване по бедрото си, където се бяха забили няколко сачми. Разгневен, той вдигна оръжието, този път за да я повали. По дяволите заповедта. С очите си бе видял какво направи тази кучка с неговия приятел Ханс.

Лай тичаше на зигзаг в обсега на оръжието му, като правеше движения вляво и вдясно, за да го заблуди. Той натисна спусъка. Куршумите разораха снега и обелиха кората на едно дърво. И тогава мъжът разбра, че пълнителят му е празен. Той праметна картечния пистолет през рамо и извади войнишкия нож, затъкнат на колана му.

Клонки и трънаци я шибаха през лицето, докато тичаше през гъстата гора. Дългата двуцевка се закачи за един клон и тя я изпусна. Върна се да я вдигне от земята, но мъжът я настигаше бързо. Лай издаде тих вик на ужас и продължи да тича слепешката. Накъде отиваше? Право пред нея имаше стръмно дере, по чието дъно течеше река. Бе попаднала в капан.

Мъжът видя падналата двуцевка и се наведе да я вдигне. Едното чукче беше вдигнато. Една изстреляна цев, една пълна. Той се усмихна на себе си. Тя беше на някакви си двајсетина метра пред него, а яркожълтото ватирано яке представляваше лесна мишена.

Мъжът се прицели и натисна спусъка.

Пушката изтрещя и го ритна силно по рамото. Двойната цев се вдигна нагоре от отката и през дима той видя как Лай се строполи на земята.

Тя залитна и падна на коляно. Хвана се за някаква млада фиданка и се опита да се задържи, но не успя и полетя презглава по стръмния склон сред пукот от клонки.

Мъжът пристъпи до ръба на обраслото в храсталаци и трънак дере. Долу в ниското се чуваше ромонът на рекичка. Погледна в краката си. Снегът, където бе паднала, беше обагрен в червено.

Мъжът изви шия и се вгледа в пропастта. Видя я чак в подножието на склона. Тялото ѝ се беше оплело в заскрежените тръстики, едната ѝ ръка стърчеше под ъгъл встрани, черната ѝ коса покриваше лицето. По устните и голата ѝ шия имаше кръв; петна от кръв имаше и по разкъсаното яке. Очите ѝ бяха отворени и гледаха безжизнено към небето.

Той я погледа десетина-петнайсет секунди, може би двајсет. Тя не помръдваше. От устата ѝ не излизаше дъх. Очите ѝ не потрепваха. Мъжът разкопча ципа на якето си и извади малък цифров фотоапарат. Включи го и натисна копчето на вариообектива, докато тялото ѝ изпълни целия кадър. Направи три снимки и прибра фотоапарата в джоба си.

Нещо проблесна в периферното му зрение. Мъжът протегна ръка и сграбчи малкия медальон, чиято верижка се бе закачила на един близък клон. Поддържа го върху дланта си. Беше опръскан с кръв.

Манастирът зад гърба му бе в пламъци. Писъците на монахините бяха утихнали. Първият хеликоптер вече се издигаше във въздуха, размахвайки лопатите на ротора си през черния дим.

Мъжът се обърна и закрачи натам, където го очакваше вторият хеликоптер.

Виена

Оживеното кръстовище се изпълни със смачкани ламарини, след като огромният камион прегази като картонена кутия мерцедеса. Колите занасяха и се забиваха с трясък една в друга. Двете половини на автомобила на Кински се разхвърчаха в различни посоки. Задницата подскочи във въздуха и се преобърна, като застана на покрива си, докато предницата се покачи върху бордюра, хвърляйки искри по паважа с прерязаното си на две шаси.

Пътното платно беше осяно с разбити автомобилни стъкла и хлъзгаво от масло и антифриз, изтекли от изтърбушените двигатели. Въздухът се изпълни с рев на клаксони, писъци от заседнали в колите хора и гневни подвиквания от минувачите по тротоара. Каросерии се въргаляха, застанали под най-невероятни ъгли една спрямо друга. Мирният градски пейзаж за миг се преобрази в бушуващо море от метал, през което сновяха обхванати от паника човешки фигури. В този момент заваля дъжд, който за секунди се превърна в суграшица.

Бен прекара пръсти през косата си и изтръска полепилите се в нея ледени зърна. Мерцедесът се бе превърнал в купчина нагъната, усукана ламарина, смачкана пластмаса и смлени на сол стъкла. Зад предните седалки, където би трябвало да се намира задната половина на колата, зееше огромна дупка. Ушите му пищяха от удара; чувстваше се замаян и дезориентиран. Една от кутиите с боеприпаси се беше отворила и по пода на колата се търкаляха патрони. Замириса му на изгоряло. Вратата до него се беше откачила от пантите си и висеше навън.

Вляво от него Кински стенеше от болки. Беше в полусъзнание и имаше кръв по лицето. Наоколо се чуваха писъци и цареше невъобразим хаос.

Все така замаян от удара, Бен се извърна на седалката и погледна встрани. Бронираният камион бе спрял на петнайсетина метра от тях. Задните врати се разтвориха с трясък и от тях изскочиха петима мъже.

Бяха с черни кожени якета като на мотоциклетисти и държаха картечни пистолети „Хеклер & Кох“. Бойни оръжия с дълги пълнители, заредени с по много патрони, които с високата си скорост пробиваха метална броня или тухлена стена. Лицата им бяха скрити зад хоккейни маски. Мъжете закрачиха неумолимо напред въпреки бурята, с насочени към мерцедеса дула. Оглушителен трясък на автоматичен огън изпълни въздуха. Откос куршуми пронизаха вратата на мерцедеса и се забиха в арматурното табло на сантиметри от Бен. В краката му се посипаха искри от електрическата инсталация на колата.

Сякаш в мъгла Бен видя ръката си, която продължаваше конвулсивно да стиска полузаредения пълнител на колта. Всичко се развиваше като в забавен кадър. Той виждаше стрелците, които се приближаваха към колата, но нервите му някак си не можеха да подадат сигнал за действие.

Съсредоточи се! Бен мушна пълнителя в колта и натисна лостчето, за да освободи плъзгача. Затворът още не бе вкарал първия патрон в цевта, когато той вече се бе прицелил. Улученият залитна назад, но остана на крака, вдигна оръжието до рамото си и продължи да крачи напред. Беше с бронежилетка.

Изневиделица, като разблъскваше с муцуната си изтърбушените коли, наред полесражението се появи черно ауди кватро. От него слязоха трима мъже с извадени пистолети, които незабавно заеха позиции за стрелба. Хората на Кински. Приклекнали зад отворените врати, те откриха огън по маскираните стрелци. Изстрелите от пистолетите им бяха като пуканки сред оглушителния трясък на картечните откоси. Пореден откос изплющя върху аудито. Летящите със свръхзвукова скорост куршуми прерязаха без усилие стоманената ламарина. Един от хората на Кински падна възник, пометен от куршумите, с разкъсан гръден кош; пистолетът му изтрака върху паважа. Обезумелите пицци граждани се разбягаха във всички посоки. В далечината се чува полицейски сирени.

Зрението на Бен беше замъглено от удара в камиона и той не виждаше ясно мерника на пистолета си. Реши да действа по инстинкт. Прицели се над бронежилетката и натисна спусъка. Мъжът се хвана за гърлото, краката му се подхлъзнаха по заледения паваж и той се строполи по гръб. През рамката на прозореца покрай главата му профуча куршум от картечен пистолет; Бен усети как ударната вълна

разроши косата му. Слепешката изстреля още два патрона. Откъм аудито отекнаха изстрелите на подкреплението. Четиримата живи стрелци започнаха да отстъпват. Сирените се чуваха все по-наблизо, протяжният им вой се сливаше с трясъка на оръжията и писъците на минувачите.

Кински се бе свестил, гърчеше се от болки и стискаше крака си. Бен отвори с ритник увисналата врата и се изтърколи на уличното платно, стиснал раницата до гърдите си. Видя как стрелците се оттеглят от полесражението. Не бяха очаквали такава съпротива, а и хората на Кински им бяха дошли в повече.

Зад морето от зарязани коли замигаха полицейски лампи. Четиримата стрелци си плюха на петите. Единият от хората на Кински се подпря с лакти върху надупчения от куршуми преден капак на аудито и изстреля бърза серия от три патрона. Един от маскираните залитна и се строполи върху мокрия паваж; картечният му пистолет отхвъркна встрани.

Другите трима се добраха до тротоара и мигом свърнаха в пресечката. Колегата на Кински вдигна високо значката си в момента, когато тежковъоръжени полицаи се изсипаха от колите с виещите сирени и обкръжиха мястото на престрелката.

Бен погледна през рамо към Кински. Лицето на полия бeше пепеляво и изкривено от болка.

— Кракът ми е счупен — каза той. — Ти върви. Дай им да се разберат!

Бен знаеше, че не бива да го сварят заедно с Кински. Щяха да възникнат твърде много въпроси и усложнения, от които никой нямаше полза. Той кимна на едрия немец, с което казваше: *Е, хайде, до следващия път*. После се обърна и затича между изоставените коли, за да се отдалечи колкото се може по-бързо от разбития мерцедес.

Полицаяте изобщо не го видяха. Все още зашеметен, той се добра със залитане до тротоара и се шмугна в пресечката, където преди секунди бяха изчезнали тримата бягащи стрелци.

Бен хукна по уличката, по-далеч от опустошенията и полицейските сирени. Суграшицата бе отстъпила място на лапавица. Прескочи една локва, пълна с ледени зрънца, но кракът му се подхлъзна на отсрещния ѝ край и той за малко не падна. Главата му бучеше от удара в камиона, гърдите му хриптяха.

Зад първия ъгъл сви вляво, в някакъв тесен павиран пасаж, който се виеше между сградите, свързвайки кривите улички на средновековния град. На петдесетина метра пред себе си видя тримата бягащи; стъпките им отекваха между стените на смълчаните сгради.

Мъжете тичаха към чакащо кафяво волво седан. За миг стоповете на волвото присветнаха ярко, хвърляйки червеникави отблясъци през лапавицата. Двигателят изфорсира; Бен се засили да настигне потеглящата кола. Стрелците се метнаха в движение, затръшнаха се врати и волвото потегли с пълна газ и буксуване на гуми.

Бен стоеше наред хлъзгавата улица с разтуптяно сърце и ръката му с пистолета висеше като чужда, докато шумът от двигателя се отдалечаваше в тъмнината. Изведнъж се случи нещо неочаквано. Далеч напред изсвистяха гуми, шумът на двигателя започна да се усилва.

Колата бе направила обратен завой и се връщаше.

Тя излезе иззад ъгъла и се понесе право към него, ускорявайки рязко. Зад мокрото стъкло се виждаха лица. В колата имаше поне четирима мъже, може би пет. Той вдигна колта и изстреля един куршум.

В предното стъкло се появи паяжина от множество малки пукнатини. Волвото продължаваше да се носи към него, явно имаха намерение да го прегазят. Той вдигна отново пистолета и натисна спусъка.

Пистолетът беше празен. В бързината бе успял да постави само пет патрона в пълнителя. Междувременно бе изстрелял и петте. Плъзгачът застана неподвижно в задно положение; кутиите с

боеприпаси бяха в мерцедеса. Двеста и петдесет патрона — предостатъчно, за да отблъсне малка армия от въоръжени бандити, а в себе си нямаше нито един, за да презареди.

Волвото почти го достигна. През стъклото Бен вече ясно различаваше злорадо ухилените лица на мъжете. Той се обърна и хукна. Хлъзгаше се и залиташе. Ревът на двигателя заглушаваше стъпките му в тесния пасаж.

Нямаше никакъв шанс. Сблъсъкът с бронирания камион го бе омаломощил; усещаше, че всеки момент ще рухне на земята. И тогава видя вляво от себе си друг пасаж, който се виеше стръмно надолу между стари огради и къщи. Входът на пасажа беше затворен за движение с три циментирани в земята метални стълба. Между тях можеше с усилие да се провре мотоциклет, но не и кола.

Бен се втурна в пасажа и чу как волвото закова спирачки. Той се затича надолу, като постепенно увеличаваше скоростта си по стръмния наклон. Вратите на волвото се отвориха. Изтреця изстрел и от една близка стена рикошира куршум.

Бен тичаше, без да се обръща назад. Пасажът завиваше надясно, като постепенно го скриваше от погледите на преследвачите му. Чу стъпките им зад гърба си. Сви зад издадения напред ъгъл на една къща и изведнъж се озова на малко площадче. В средата имаше стар фонтан.

Облегна се на фонтана, за да си поеме дъх, и пъкна празния пистолет под колана си. Огледа се. От площадчето във всички посоки водеха множество тесни улички. Можеше да поеме по шест различни пътя. Бен хвърли поглед през рамо и избра наслуки една от уличките. Оказа се още по-стръмна от предишната. Побягна с всички сили, като се стараеше да стъпва леко по паважа, за да не вдига шум. Вече никой не го следваше. Онези сигурно бяха поели по друг път, но той не забави крачка. Можеха да се пръснат в различни посоки, а и със сигурност познаваха града по-добре от него. При това той беше невъоръжен.

Далеч напред стръмната уличка се вливаше в друга, по-широка. До пресечката оставаха трийсетина метра, двайсет, десет. Докато тичаше, Бен се извърна и погледна през рамо. Зад него нямаше никой.

Чу скърцане на спирачки. Бен не можа да се спре навреме. Червеното пежо, пред което се бе озовал слепешката, също.

Ударът в бронята на колата изкара въздуха от дробовете му. Той се претърколи върху капака, блъсна главата си в предното стъкло и се строполи на паважа.

Шофьорската врата се отвори със замах и от колата изскочи млада жена с изкривено от ужас лице. Затича се към падналия Бен, който с мъка се надигаше от земята. Заговори на картечен немски, като му се извиняваше многословно.

Бен се изправи със залитане и се подпря с длан на калника. Виеше му се свят. Опита се да фокусира погледа си в тясната уличка, от която бе дошъл. Онези щяха всеки миг да се появят.

— Няма нищо — промърмори той. — Не сте виновна.

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Ама вие американец ли сте?

— Англичанин. — Бен се опита да подреди мислите си. — Нападнаха ме.

Тя го изгледа неразбиращо.

— Крадци — поясни той. — Обраха ме.

Жената кимна.

— Мръсници! Ще повикам полиция — каза тя, като извади телефона си. — Вие се качете в колата. Трябва да си поемете дъх.

— Не! Никаква полиция. Само ме закарайте по-далеч оттук. Моля ви! По-бързо! — Той вдигна търкалящата се по земята раница и се строполи на предната седалка. Уличката изглеждаше все така пуста, но преследвачите му едва ли бяха далеч.

— Тогава ще ви закарам на лекар. В болница. Вие сте ранен! — Тя огледа загрижено окървавената му глава, прехапа устни, запали двигателя и потегли. — Толкова съжалявам! Не ми се е случвало такова нещо. Аз...

— Не сте виновна вие! — повтори той. — Вижте, не ми трябва лекар. Ще се оправя. Имам нужда само от почивка. Ако можете да ме закарате в някой евтин хотел, това ми стига.

Жената го погледна объркано и колебливо кимна.

— Както искате — каза тя. Излезе на главната улица и се вля в движението.

Бен с мъка се извъртя на седалката си и погледна назад. От преследвачите нямаше и следа. Надяваше се Кински да се оправя.

Жената караше мълчаливо и изглеждаше силно притеснена. Изведнъж поклати глава.

— Вижте, жилището ми е само на петстотин метра оттук. Имам с какво да ви превържа, можете да си починете там. Моля ви да приемете, това е най-малкото, което мога да направя за вас.

Главата на Бен пулсираше от болка, но той размисли. Като идея не беше никак зле. Във всеки случай звучеше по-добре от това, да се появи в някой хотел, оплескан в кръв.

— Става — отвърна накрая той.

— Аз съм Ингрид — каза жената. — Ингрид Бекер.

— Бен — каза той. — Божичко, главата ми!

В този момент телефонът на Ингрид иззвъня.

— *Ja!* Здравей, Леони. Да... не мога сега да говоря, не съм сама... Може би по-късно ще се видим, става ли? *Tchüss.* — Тя изключи телефона и го прибра в джоба си. — Извинявайте — каза усмихнато тя. — Братовчедка ми. Ето, стигнахме. — Даде мигач и сви във входа на подземния гараж.

Ингрид помогна на Бен да се качи в асансьора и натисна бутона за втория етаж. Подпрян уморено на стената, той я наблюдаваше. Беше млада, на около двайсет и пет-шест години. Късо подстригана тъмна коса, тук-там с червеникави кичури. Макар и небрежно облечена — яке с кожена яка върху карирана памучна риза, джинси и войнишки боти — изглеждаше извънредно привлекателна.

Вратата на асансьора се отвори, тя го хвана внимателно под ръка и го поведе към апартамента си.

— Добре ли си?

— Ще се оправя.

Жилището на Ингрид беше малко, но уютно. Тя го насочи към дивана в дневната. Вътре беше топло; Бен свали коженото си яке и го положи върху облегалката на дивана. Излегна се на една страна, докато тя изтича до банята за превръзки, памук и дезинфектант.

— Ще ти щипе малко — каза тя, после се наведе над него и попи кръвта от челото му с памук, напоен със спирт.

— Ох! — извика той.

— Извинявай. Чувствам се ужасно. Мога ли да ти предложа нещо за пиене?

Бен извади плоската бутилка от джоба си.

— И ти пийни една глътка — каза той. — Струва ми се, че имаш по-голяма нужда от мен.

Ингрид донесе две ниски чаши и приседна до него на дивана. Той изсипа в тях всичкия скоч, който бе останал в бутилката му. Огледа лицето ѝ. Имаше приятна усмивка и тъмни очи, в които се четеше тъга.

— Е, на здраве!

— *Prost!*

Чукнаха чаши и отпиха.

— Ммм, не е лошо — каза тя. — Харесваш ли шнапс? Имам някъде една бутилка.

— Не бих отказал — отвърна Бен. Световъртежът започна да преминава и той се почувства приятно отпуснат и спокоен. Сътресението на мозъка не беше проблем. Просто беше много уморен. Умората го обхващаше на вълни, бавно и неумолимо.

— А нещо за главоболие искаш ли?

— Предпочитам шнапс — каза уморено той и Ингрид се засмя.

— Толкова се радвам, че си добре, Бен! — възкликна тя. — За момент се уплаших, че съм те убила.

Бен допи уискито си, докато тя развърташе капачката на шнапса. Наля му малко от безцветната напитка и той предпазливо отпи. Беше поне два пъти по-силна от скоча.

— Не се безпокой — каза накрая той. — Не съм толкова лесен за убиване.

— Цигара? — попита тя и извади от джоба си смачкан пакет „Голоаз“ без филтър.

Бен си взе една и посегна за запалката си. Докато палеше първо нейната цигара, дългите ѝ пръсти се обвиха за миг около ръката му. Той се облегна на дивана и притвори очи.

— Ти си рядка порода — отбеляза тя, като го наблюдаваше през облака от дим.

— В какъв смисъл?

С върха на цигарата си тя посочи чашата шнапс в ръката му.

— Вече не познавам много мъже, които пушат истински цигари и пият истински питиета. — Усмихна се и добави: — Горките, толкова се боят за здравето си. Лигльовци.

— Баба ми беше ирландка. През живота си сигурно е изпушила милион цигари.

— Милион?!

— По шейсет на ден, от петнайсетгодишна възраст, та чак до смъртта си. Смятай сама.

— *Mein Gott!* А от какво почина?

— На деветдесет и петия си рожден ден се напи, падна по стълбата и си счупи врата. — При спомена за бойката старица Бен се усмихна. — Умря щастлива, без да усети нищо.

— Ето това е! Явно трябва да пия и пуша повече — рече Ингрид, като постави ръка на коляното му. Дланта ѝ беше топла. На Бен му се стори, че допирът продължи малко повече, отколкото беше необходимо. — Хей, обичаш ли музика? — Тя скочи и пристъпи към скрина, върху който бе поставена стереоуредба.

— Да имаш случайно нещо на Барток? — попита Бен.

Тя се изсмя.

— Дума да не става! Такава музика ме кара да си гриза ноктите. Прекалено е натоварваща за мен.

— Харесвам натоварващата музика.

— Наистина си странен мъж — каза тя. — Аз пък обичам джаз. Какво ще кажеш да пусна малко джаз?

— Имаш ли Дон Чери или Орнет Коулман?

— Ама ти *наистина* си падаш по натоварваща музика. — Тя прекара пръсти по редицката дискове и извади един. — Имам „Бичиз Бру“ на Майлс Дейвис. *Вещерска смес*.

— Майлс става. — Двамата поседяха известно време, заслушани в музиката, като отпиваха от шнапса и разговаряха тихо. Тя го попита по каква работа е във Виена и той отвърна, че е журналист на свободна практика. Това го подсети за Оливър.

Очите го смъдяха от умора и безсъние, на няколко пъти главата му клюмна встрани. Надяваше се огненият фюжън на Майлс Дейвис да го поободри, но явно не му действаше.

— Изглеждаш изтощен — каза тя. — Може би трябва да подремнеш малко.

— Може би — промърмори той.

— Полегни тук, на дивана — каза с усмивка тя.

Беше твърде уморен, за да ѝ откаже. Тя спря музиката, постави възглавници под главата и краката му и донесе едно одеяло от спалнята. Той задряма.

Събуди се като че ли само след секунди. Ингрид седеше на ръба на дивана и го гледаше нежно. Бен се надигна на лакти, примигвайки.

— Колко време съм спал?

— Малко повече от час. Аз съм гладна — каза тя и стана. — А ти?

Бен се протегна, стана и я последва в кухнята. Беше малка и чиста.

— Не бива да се заседавам много тук — каза той. — Не искам да те притеснявам.

— Моля те, не ме притесняваш. Пък и самата аз имам нужда от компания. Освен това си ми полезен.

— Така ли? За какво?

— Упражнявам си английския.

— Та аз повечето време спя! Пък и английският ти си е наред.

— Обичаш ли вурст? — попита тя, като отвори хладилника. —
Имам и печено пиле.

Тя извади две чинии от бюфета и подреди в тях парченца студено пиле, няколко колелца салам, филийки хляб и салата. Двамата седнаха на високите столчета пред бара и тя му наля чаша минерална вода. Докато се хранеше, Бен усети как силите му се възвръщат.

— Така и не те попитах с какво се занимаваш — подхвърли той.

Тя направи гримаса.

— Работя за една голяма фирма като секретарка.

— Не си ли харесваш работата?

— Ненавиждам я — каза натъртено тя. — Искан ми се да се махна оттам.

— Звучи доста зле. Какво те карат да вършиш?

— Представа си нямаш! — отвърна тя. Усмивката ѝ беше изчезнала.

— Може би си струва да помислиш за нова работа.

— Не е толкова лесно — отвърна тя. За миг погледите им се срещнаха. Ингрид дори не можеше да си спомни кога за последен път е била в компанията на мъж, който да не ѝ е противен. А този определено ѝ харесваше.

— Съжалявам, че имаш проблеми — каза той.

Тя вдигна рамене.

— Та кой ли няма?! — Помълча малко, после рече: — Хайде да пийнем по още един шнапс, а?

— Защо не? — отвърна той.

Тя му се усмихна, смъкна се от високото столче и отиде в другата стая за бутилката. След минута се върна с две чаши.

— Е, хайде, това ми е за сбогом — каза той, като пое своята чаша от ръката ѝ.

Ингрид проследи с поглед чашата, докато стигна до устните му. Бен отпи една-две глътки. *Вещерска смес*, каза си тя.

— Трябва да тръгвам — каза той, като погледна часовника си. Главоболието му бе преминало. — Много ми беше приятно да се запознаем, Ингрид. Пази се, обещавах ли?

— И на мен ми беше приятно — каза тя. Ах, как се мразеше! Идваше ѝ да крещи.

— Напусни я тази работа, ако те кара да се чувстваш нещастна — посъветва я той. — Намери си нещо, което да обичаш.

— Ех, ако можех!

— Не се тормози толкова, Ингрид — каза той, като я докосна нежно по ръката. — Ти си от добрите, не го забравяй!

Тя отдръпна ръката си, избягвайки погледа му.

— Какво има? — попита той, като видя изражението на лицето ѝ.

— Нещата не стоят така, както си мислиш.

— Какво искаш да кажеш?

Защо не бе послушала собствената си съвест и не го бе отпратила да си ходи? Този мъж не беше като останалите. Тя искаше да върне лентата с няколко минути назад и да му каже: *Бягай, човече! Бягай далеч оттук!*

Но вече нямаше връщане назад. Бен бе поел шест капки от приспивателното и след броени секунди щеше да му подейства. Беше бистра течност, без вкус и мирис и той изобщо не усети каквото и да било. Усмихна ѝ се, но очите му бяха като стъклени.

Тя знаеше какво ще направят с него. Бе подписала смъртната му присъда.

Той се плъзна надолу от високото столче и стъпи на земята. Изведнъж го обзе някакво странно чувство, а нямаше сили да му се противопостави, дори да накара съзнанието си да го регистрира. Коляното му се огъна под тежестта на тялото. Кракът му се хлъзна настрана и той усети как се строполява, сякаш в забавен кадър. Проснат на пода, видя как чашата с шнапс се разби на педя от лицето му.

Зрението му се замъгли. Погледна нагоре. Жената стоеше изправена над него и говореше по телефона. Гласът ѝ беше необичайно дебел и ехтеше странно, сякаш идваше отнякъде далеч.

— Можете вече да дойдете да го вземете — каза Ева, като го погледна. Той губеше съзнание. Главата му се килна безжизнено на една страна.

Тя коленичи до него и го погали по косата.

— Много съжалявам, *Liebchen*.

Четири минути по-късно мъжете пристигнаха. Нахлуха безцеремонно в апартамента на Ева, вдигнаха го от пода и го понесоха към чакащия ван.

Бен възвръщаше съзнанието си на пристъпи. Най-напред смътно си даде сметка за вибрациите, които разтърсваха черепа му — там, където главата му лежеше върху металния под на каросерията, точно над задното колело. Зрението му беше замъглено, повръщаше му се. Изведнъж усети ужасен, болезнен студ. Тялото му затрепери, зъбите му затракаха.

Беше проснат по гръб върху голата ламарина в някаква друсация се раздрънкана камионетка. Металните стени на каросерията резонираха гръмко от грохота на двигателя и воя на предавателния механизъм. Той изохка и размърда крайници, като се опитваше да се изправи на крака. Виеше му се свят по-силно от всякога.

В съзнанието му се лутаха накъсани спомени. Апартаментът на Ингрид. Ударът в предницата на пезото. Преди това — надбягването с онази непозната кола по тесните улички. Раняването на Кински.

Изведнъж разбра всичко. Бяха го упоили.

Той се хвана за една от усилващите метални греди на каросерията и се повдигна до изправено положение. Камионетката друсаше и се накланяше на завоите и му беше трудно да стои на краката си. Освен това нямаше прозорци. Той погледна часовника си. Наближаваше шест. Сигурно пътуваха повече от час и половина. Къде ли го водеха?

Тръскането и подскачането в металната клетка продължи още четвърт час, като в един момент забавиха ход, понеже пътят стана по-грапав и неравен. На всеки завой Бен се мятеше ту на едната, ту на другата страна, докато накрая камионетката спря. Затръшнаха се врати, чуха се мъжки гласове — той различи поне три, разговарящи на груб, насечен немски. После камионетката тръгна на заден ход и изведнъж шумът на двигателя заехтя по-силно, сякаш се намираха в голямо помещение с метални стени.

Задните врати се отвориха и ярката светлина го ослепи. Няколко чифта силни ръце го сграбчиха под мишниците и го смъкнаха долу.

Той падна на четири крака върху мокрия бетонен под и се огледа, примигвайки. Беше заобиколен от петима... не, седем... девет мъже, до един въоръжени с пистолети или автомати „Хеклер & Кох“. Приличаха на бивши военни — с корави, сериозни лица, от които го гледаха безстрастни студени очи.

Леката постройка от сглобяеми елементи приличаше на хангар от някогашна военновъздушна база. Простираше се във всички посоки наоколо подобно на огромна алуминиева катедрала. Бетонният под беше боядисан в зелено. Единствените мебели бяха тръбен стол и метална маса. В печка за дърва със стъклена вратичка гореше огън; дълъг кюнец се издигаше до тавана.

В средата на огромното помещение стоеше висок, облечен в черно мъж и грееше ръцете си на огъня. Беше с пясъчноруса късо подстригана коса.

Бен присви очи срещу ярките прожектори. Този тип му беше познат отнякъде. Но кой, по дяволите, беше той?

Един от въоръжените мъже се приближи до него и Бен видя своя шанс. Замахна и нанесе саблен удар, с леко присвити пръсти. Мъжът издаде болезнен хрип, закашля се; трахеята му бе смачкана от удара, той се строполи на пода, като се държеше с ръце за гърлото. Късият, черен автомат още се превърташе във въздуха, когато Бен го грабна. Беше зареден, с вдигнат ударник, поставен на предпазител. Бен натисна лостчето и освободи предпазителя. Беше по-бърз от тия мъже, може би щеше да ги очисти до един, преди да успееш да реагират.

А може би не.

Оръжието изпадна от ръцете му и изчатка на пода; Бен се захлупи по очи и тялото му се разтресе в спазми. От него се влачеха чифт къдрави изолирани жички, съединяващи забитата в гърба му стреличка с електрошоковата пушка, която я бе изстреляла. Бен не бе видял стрелеца — той се бе подал в последния момент иззад камионетката. По цялото му тяло течеше силен електрически ток, който караше мускулите му да се свиват неконтролируемо и за миг го приведе в състояние на пълна безпомощност.

— Достатъчно — каза мъжът в черно.

Електрошоковете престанаха. Бен лежеше проснат върху бетона и не можеше да си поеме въздух. Единият от гардовете държеше в ръка брезентовата му раница. Той пристъпи до високия мъж в средата на

хангара и му я подаде. Мъжът изсипа съдържанието ѝ върху желязната маса: комплект дрехи за преобличане, аптечка за първа помощ, 45-калибровия колт на Бен.

Но мъжът не се интересуваше от всичко това. Вниманието му беше насочено единствено към класъора с бележките на Оливър. Той ги запрелиства, като се взираше внимателно във всеки лист и кимаше замислено. Да, това бе всичко, което му трябваше. Дадените му инструкции бяха пределно ясни.

Той смачка бележките на топка, отвори вратата на печката и ги пъкна вътре. Свел безпомощно глава на една страна, Бен видя как целият труд на приятеля му избухна в жълт пламък, после хартията се сгърчи, почерня и изчезна. Този път изцяло и завинаги.

След това мъжът извади навитото на руло писмо на Моцарт, дръпна грубо панделката и я хвърли през рамо. Разгъна пожълтялата трошлива хартия; очите му пробягаха по листа, лицето му се изкриви в подигравателна усмивка.

За момент Бен си помисли, че ще изгори и писмото. Но мъжът го нави отново на руло и го пъкна в картонената тръба. Остави тръбата настрана и продължи да рови из нещата върху масата. Следващият предмет, който вдигна нагоре, бе кутийката с диска. Той отново кимна сякаш на себе си, отвори я, убеди се, че дискът е вътре, и я пъкна в страничния джоб на панталона си. Изглеждаше доволен.

— Доведете го тук — каза той на гардовете.

Бен изохка, когато мъжете го вдигнаха грубо под мишниците и го повлякоха през хангара. От стоманена греда на тавана висеше тежка верига, като стигаше на около два метра от бетонния под. Някой опря пистолет в тила му. Сграбчиха ръцете му и той усети хладния допир на стоманата. Два чифта белезници, по един за всяка китка. Повдигнаха ръцете му нагоре и закопчаха втората халка за висящата верига. След това мъжете се дръпнаха назад и застанаха в полукръг, осмина на брой с насочени към него оръжия. С огромно усилие на волята той успяваше да се задържи изправен, за да не увисне на китките си.

Едрият мъж пристъпи към него. Главата му бе наведена на една страна, лицето му — злорадо ухилено. Бен знаеше какво следва.

Мъжът стъпи здраво на двата си леко разтворени крака, сви месестата си лява ръка в юмрук и замахна с все сила. Беше много як и явно не му бе за пръв път. Удара си го биваше; Бен се бе приготвил да

го посрещне, като стегна коремните си мускули, но това не бе достатъчно. Юмрукът му изкара въздуха със свистене през трахеята. Коленете му се подгънаха и той увисна на окованите си в белезници ръце.

— Радвам се да те видя отново, Хоуп. Помниш ли ме? *Надявам се, че ме помниш.*

Докато си поемаше дъх, Бен вдигна очи да погледне мъжа. И изведнъж си спомни.

Джак Глас. Светът беше малък. Същият психопат, който за малко не го уби по време на оня поход преди петнайсет години.

Мозъкът на Бен работеше на пълни обороти, за да смели случващото се. Откъде се бе взел Глас, какво правеше тук, защо точно на него му се случваше всичко това?

Глас се ухили, обърса струйка пот от челото си и запретна ръкави.

— Много време мина оттогава — рече той.

Бен го наблюдаваше. Беше наедрял, изглеждаше много по-набит от едно време, но допълнителната маса, която бе натрупал, в никакъв случай не беше сланина. Ръцете му под лактите бяха дебели и мускулести; имаше вид на човек, който всеки ден вдига тежести. Но това не беше единствената промяна, която Бен забеляза у него. Дясното му ухо беше обезобразено, висулката липсваше, сякаш беше восъчна фигура и някой я бе стопил на пламък.

Макар и зашеметен, мозъкът му направи връзката. Видеоклипът. Похитителят на Клара Кински.

— Какво правиш тук, Хоуп? — попита подигравателно Глас. — Да не си дошъл да нагледаш умрелия брат на гаджето ти? С това няма да го съживиш. Повярвай ми, разбирам от тия работи. — Той замахна с юмрук и го стовари под ребрата на Бен.

Този път Бен беше готов. Стегна още по-силно мускули и се извъртя на една страна, за да посрещне удара с корема вместо с бъбрека си. Но от това не го заболя по-малко. Болката се разпространи в тялото му като взривна вълна, изкарвайки за пореден път въздуха от дробовете му. Той чу хриптенето на трахеята си и пред очите му се посипаха искри.

Глас отстъпи крачка назад, като разтриваше юмука си.

— Не е нужно да ми отговаряш — каза той. — Това не е разпит. — Той потупа джоба на панталона си с диска вътре. — Имам всичко, което ми трябва. Не си ми нужен жив, нали разбираш?

Една мисъл споходи Бен и го изпълни с ужас. *Не го питаха нищо за Лай.* Защо ли?

Глас се пресегна и взе от масата някакъв метален предмет. Беше тежък стоманен бокс. Хвана го с лявата си ръка, разпери пръстите на дясната и го нахлузи. Сви ги в юмрук, погледна Бен в очите и се усмихна.

— Няма да бързам — каза той. — Ще те бия бавно и за удоволствие. Най-напред ще те поразмекна. После... — Той се спря колкото да размени съзаклятнически усмивки с останалите. — Абе, я направо да ти покажа. — Той кимна на един от гардовете, нисък и дебел, с посивяла коса, вързана на конска опашка. Мъжът свали автомата надолу, запаса го през рамо и пристъпи до една пътна чанта, която се търкаляше на пода. Отвори ципа.

Вътре имаше моторен трион. Шишкото впръска малко бензин в миниатюрния карбуратор, за да запали мотора. Хвана с месестите си пръсти въженцето за запалване и го дръпна. Ядовитият шум от малкото моторче изпълни хангара. Мъжът даде газ.

Глас кимна и онзи угаси мотора. В хангара настана тишина. Мъжът постави моторния трион върху масата. Глас се обърна към Бен.

— Както казах, това не е разпит. Слушай внимателно, сега идва забавното. Ще те режа парче по парче, защото това ми доставя удоволствие. — Глас приближи лицето си до неговото. Кожата му беше бледа и се потеше обилно. — Също както ми достави удоволствие да убия приятелката ти Луелин. Точно така. Беше много лесно.

Като чу последните думи, Бен настръхна. Глас беше смъртник. Щеше да го ликвидира със собствените си ръце. Само веднъж да се измъкнеше от тази ситуация. Което тъкмо сега не му изглеждаше твърде вероятно.

Той дръпна веригата. Беше закачена неподвижно за тавана. Обръч от дула на автомати и пистолети сочеха право в главата му. Нямаше отървяване.

Зад гърба на Глас се виждаше моторният трион. Бен си представи как острието се приближава до него, как зъбите бясно се въртят, разкъсват жива плът. Достатъчен беше съвсем лек допир до

тялото, за да причини непоправими травми. Откъде ли щяха да почнат да го режат? Не от рамото или от корема — това щеше да го убие прекалено бързо. Докато те искаха да се забавляват. Може би първо щяха да му отрежат крака. Но долу ниско, далеч от бедрото. Острието щеше да проникне отстрани, под коляното. Мигом щеше да разкъса дрехите и да потъне в месото му. С малко по-силен натиск щеше да задълбае в костта. Човешки пищял нямаше изобщо да му се опре.

Първо щяха да отрежат единия крак, после другия. Отрязаните парчета щяха да падат под него като круши от дърво. Каквото и да предприемеха по-нататък, той беше обречен. Щеше да виси безпомощно от веригата, да се мятат отчаяно, да крещи от болки, размахвайки кървавите си чукани; под него щеше да се образува локва кръв. Представи си ги как му се смеят доволно.

Не, той нямаше да допусне това. В никакъв случай.

Бен задърпа отново веригата. После пак и пак.

Боксът проблесна за миг на светлината на неоновите тръби над главите им. Глас замахна няколко пъти във въздуха, като пъшкеше театрално. После се спря ухилен и вдигна юмрук нагоре, като оглеждаше лицето на Бен за най-добро попадение.

Увиснал на веригата, Бен не изпускаше от очи облечения в стоманени шипове юмрук и мислено се готвеше за безмилостния удар, който щеше да смачка хрущялите на носа му и да натика предните му заби в гърлото. После щяха да последват още по-страшни. С усилие на волята той се опита да изключи сетивата си и да се приготви за неизбежното.

Има обаче неща, за които човек никога не е напълно готов.

Изведнъж отекна рязка команда и юмрукът на Глас замръзна във въздуха, преди да бе нанесъл удара. Бен издиша въздуха от дробовете си и мускулите му се отпуснаха.

Глас свали ръка и се обърна назад точно в момента, когато някакъв дребен мъж на видима възраст между шейсет и седемдесет години влезе в хангара. Бен го проследи с поглед, докато се приближаваше, заобиколен от петима бодигардове с автомати MP-5. Старецът беше гладко избръснат, облечен в безупречен черен костюм, със строга вратовръзка и дълго палто от туид. Черните му лачени обувки потракваха равномерно върху бетонения под. Лицето му беше издължено и бледо, с орлов нос и немигащи очи, които му придаваха вид на хищна птица.

— Има промяна в плана — каза сухо той на Джак Глас. — Доведете го в офиса ми. — Макар и с немски акцент, английският му беше перфектен.

Видимо разочарован, Глас изляя навъсено съответните заповеди към гардовете, докато свалеше бокса от ръката си. Двама мъже пристъпиха към Бен и го откачиха от веригата. Той нямаше никакво намерение да пада на пода, не желаше да им достави това удоволствие. Остана на крака, леко олюлявайки се, като се опитваше да фокусира вниманието си.

Дуло на пистолет го сръга в гърба и гардовете го поведоха през хангара към една стоманена врата, след която започваше дълъг коридор. Глас вървеше напред и отвори друга врата към някакъв офис, спартански обзаведен с едно голо бюро, върху което имаше само компютър с два монитора, обърнати в различни посоки.

Гардовете стовариха Бен върху тръбен стол, с лице към бюрото. Той се бореше с умората и гаденето, като мигаше често, за да проясни мозъка си.

Строго облеченият старец заобиколи бюрото, седна на въртящия се стол срещу Бен и заговори бавно, като натъртваше всяка дума:

— Казвам се Вернер Крол — каза той.

Бен знаеше кой е той. Сегашният граф Фон Адлер.

Около минута Крол наблюдава съсредоточено Бен. Погледът му беше остър и интелигентен; Бен можеше само да се досеща какво си мисли. Сбръчканото му лице изразяваше безстрастно любопитство, в очите му проблясваше игриво пламъче, сякаш случващото се донякъде го забавляваше. С небрежен жест той освободи гардовете, които реагираха като добре обучени кучета и се изнизаха, без да кажат дума. Не бяха толкова непредпазливи, че да оспорват дадената им от Крол команда.

Глас извади от джоба си кутийката с диска и я подаде на Крол.

— Намерихме го в него, сър.

Старецът пое диска и го превъртя в ръцете си. Пръстите му бяха дълги и тънки. Той постави диска в четящото устройство. Докато се зареждаше, в стаята се възцари пълна тишина. Старецът се облегна назад и изгледа замислено видеоклипа, без да каже дума. Бен виждаше сменящите се образи на екрана, отразени в лещите на очилата му.

След като клипът свърши, Крол спокойно извади диска от компютъра. Превъртя го още веднъж в ръцете си, после погледна хладно Бен и го пречупи на две.

— Благодаря, че ми донесохте това — каза той и хвърли парчетата от диска върху бюрото си.

После взе картонената тръба, в която беше писмото на Моцарт. Бръкна с пръст и извади навитата на руло хартия.

— Интересно — каза той, докато погледът му пробягваше по редовете. — Много интересно. Започвам да разбирам за какво става дума. Проучването на мистър Луелин.

Той въздъхна и прегъна писмото на две. После на четири. Както държеше пожълтялата хартия с издължените си изящни пръсти, изведнъж я скъса на две. После на четири. Продължи да къса, докато от съкровището на Ричард Луелин остана купчина дребни парченца. Пресегна се, вдигна кошчето за боклук и старателно смете с длан парченцата в него. Бен седеше неподвижно, без да продума.

Глас стоеше зад стола на Крол, скръстил ръце на гърба си. На лицето му се появи крива усмивка. С какво нетърпение бе чакал да убие Бен Хоуп! Може би още имаше шанс да го направи, стига

старецът да му разреши. Какво като Хоуп беше от Специалните части! Та той, Джак Глас, такива ги ядеше на закуска!

Крол бръкна в някакво куфарче и невъзмутимо извади от него тънка папка.

— Струва ми се, господа, че вие се познавате доста отдавна — каза небрежно той. — Сигурно ви е приятно да подновите старото си познанство след толкова години.

Всеки път, когато се срещнем, тоя се опитва да ме убие, помисли си Бен. Това му се стори толкова забавно, че едва не се усмихна.

— Не знам за какво говорите. Казвам се... — започна той.

— Пол Конърс — прекъсна го Крол. — Така пише в документите ви. Поздравления на онзи, който ги е подправил. Изглеждат много убедително. Питам се обаче защо този път не се представяте като Харис или Палмър както обикновено?

— Бъркате ме с някого. Аз съм журналист.

Върху сбръчканото чело на Крол се появи вертикална бразда.

— Игрочки, а? Налага ли се? Много добре ви знаем кой сте. Няма смисъл да се правите на друг. — Той вдигна парчетата от диска. — Заем и защо точно сте тук. — Старецът отвори папката. — Вие сте Бенедикт Хоуп — каза тихо той. — Имате интересен живот. Частни учители вместо редовна гимназия. Следвали сте в Крайстчърч Колидж, Оксфорд, специалност теология. — Той повдигна въпросително вежди. — Интересен избор. Оказало се е обаче, че Църквата не е истинското ви призвание. Прекъснали сте след две години, за да постъпите в Британската армия. Можели сте да станете офицер, но сте се записали като прост редник. Показали сте завидни умения и бързо сте израснали нагоре. Минали сте успешно подбора за 22-ри полк, Специални десантни части. Имали сте репутация на бунтар, на човек, който не спазва чинопочитанието, а в здравното ви досие се посочва хроничен алкохолизъм. Но, както изглежда, кариерата ви не е пострадала особено от това. Имате Орден за храброст от Втората война в Залива, уволнили сте се с чин майор.

Бен не каза нищо. Погледът му беше прикован в стареца.

Крол се усмихна.

— Няма полза от излишна скромност. Впечатляващата ви кариера е единствената причина да не позволя на вашия приятел да

постъпи с вас както намери за добре. — Той се зачете отново в папката. — Виждам, че през последните няколко години сте минали на свободна практика като „консултант по кризисни ситуации“. Доста евфемистично описание на онова, което вършите в действителност, не ви ли се струва?

Бен реши, че няма смисъл да се преструва повече.

— Какво искате от мен? — попита тихо той.

— Току-що възникна възможност да се изявите. Имам една задача за вас.

— Каква задача?

— Такава, каквато сте обучен да изпълнявате.

— Аз съм пенсионер.

— Е, хайде, хайде, майоре! — каза Крол. — Аз знам всичко, ама *всичко* за вас, така че си спестете усилието да ме лъжете. Мога да ви кажа дори името на клиента, който ви беше наел за турската мисия, от която се връщахте, преди да отидете да се срещнете с Лай Луелин. Придружихте я до Лангтън Хол в Оксфордшър, където успяхте да повредите мои ценни притежания. Оттогава непрекъснато ми създавате неприятности. А сега... нека ви покажа как постъпвам с хората, които ми създават неприятности.

— Мисля, че вече имам представа — каза Бен.

— И все пак направете ми това удоволствие. — Крол посегна към дистанционното устройство и натисна един бутон с дългия си изящен пръст. На двата екрана се появи образ. — Този репортаж е бил излъчен по-рано днес по местната телевизия — каза той.

Репортерката беше облечена в дебело палто; докато говореше, около лицето ѝ прехвъркваха снежинки. Зад нея се виждаха димящите развалини на сивкава каменна постройка. Между голите стени се въргаляха овъглени греди; тук-там догаряха огнени езици. По разкаляния терен с мъка се движеха автомобили на спасителните служби със запалени светлини; над развалините кръжеше хеликоптер.

Сградата беше така съсипана, че отначало Бен не можа да я познае.

Крол видя ужаса, изписан на лицето му, и се усмихна. Костеливата му ръка натисна друг бутон на дистанционното и усили звука.

... катастрофа. Смята се, че пожарът, в който са загинали поне двайсет и пет доминикански монахини, може да е бил предизвикан от искра от открито огнище. Тази трагедия незабавно предизвика настоявания за приемане на нови, по-строги правила за безопасни и здравословни условия на...

— Какво си направил с Лай и детето?

Крол натисна копчето на дистанционното и екранът угасна.

— Тъкмо се готвех да ти кажа. Имам лоши новини за теб. Боя се, че красивата мис Луелин не е преживяла инцидента.

Зад гърба му Глас едва се сдържа да не се изкиска.

— Лично аз бих предпочел да ми я бяха доставили жива — продължи Крол. — Нямах търпение да се запозная с нея, от плът и кръв, както се казва. Но за нейно нещастие се оказа, че някой междувременно я бил научил да борави с огнестрелно оръжие. — Той се усмихна. — Тя си позволила да открие огън по хората ми, вследствие от което те били принудени да я обезвредят.

Бен усети как го полазват ледени тръпки, но успя да каже:

— Ти си лъжец!

Крол бръкна в куфарчето си и извади нещо, което изтрака върху бюрото.

— Това познато ли ти е? — попита той.

Златният медальон бе изгубил блясъка си под кафеникави петна от съсирена кръв.

Раменете на Глас се затресоха от безмълвен смях. Лицето му беше разтегнато в злорада усмивка. Крол бутна медальона през бюрото.

— Виж го отблизо.

Бен го вдигна и го превъртя между пръстите си. Ръцете му трепереха. На гърба майсторска ръка бе гравирала инициалите *Л. Л.*

— Отвори го — каза Крол.

Бен натисна с палец малката заключалка и мидичката се разтвори. Сърцето му биеше до пръсване, а когато видя какво има вътре, загуби всякаква надежда и затвори очи. Миниатюрните снимки

се гледаха взаимно: от едната страна Оливър, от другата — Маргарет и Ричард Луелин.

За последен път Бен бе видял този медальон на шията на Лай.

Той бавно затвори златната мида и я остави да падне между пръстите му върху бюрото.

Преглътна. Устата му беше пресъхнала.

— Това не е доказателство.

— Е, добре. Искях да ти спестя това, но ти упорстваш. — Крол натисна още един бутон и внезапно Лай се появи на екрана.

Лежеше, просната по гръб, в някакви заснежени шубраци.

Очите ѝ гледаха със стъклен поглед. Очи на мъртвец. Имаше кръв по лицето и гърдите.

Няколко мига Бен седя неподвижно. Това не беше истина! Ала очите му казваха друго. Очите му крещяха. Лай беше мъртва. Нямаше я. Беше изчезнала от живота му като дим.

Усети пристъп на слабост, сякаш пропадеше в някаква тъмна пропаст. Залюля се на стола си. Затвори очи.

— Красива дори в смъртта си — продължи Крол, загледан в екрана. — Но няма да остане за дълго такава, особено след като дивите животни я надушат. Може вече и да са го направили.

Бен бе загубил способност да говори. И тогава от дълбините на опустошената му душа изригна дива ярост. Очите му се отвориха като на робот. Първото нещо, което видя, беше Крол — седнал насреща му с безразлично изражение на лицето, като някакъв вгълбен учен, който дистанцирано наблюдава предсмъртните гърчове на лабораторно животно и си води бележки.

Бен се хвърли през бюрото. Ударът, прицелен в шията на стареца, щеше да смачка гръкляна му. После онези можеха да правят с него каквото си искат, но поне щеше да си достави удоволствието да види предсмъртната паника в очите на Крол, петнайсетсекундната му мъчителна агония.

Ала Глас беше бърз и дръжката на 9-милиметровия му пистолет се стовари върху черепа на Бен, преди ръката му да бе достигнала стареца. В същото време Крол се оттласна назад с лачените си обувки и въртящият се директорски стол излезе извън обсега му. Вратата се отвори с трясък и гардовете нахълтаха вътре. Смъкнаха Бен от бюрото и го тръшнаха обратно на стола му. Този път ръцете му бяха грубо

извити зад гърба и закопчани с белезници, като веригата бе прокарана между металните тръби на стола.

Крол приближи стола си към бюрото и оправи вратовръзката си.

— Очевидно на теб не може да се има доверие да се държиш възпитано — каза той.

Бен разтърси глава, за да махне кръвта, която се бе стекла в окото му.

— Ти си мъртъв, Крол.

— Съмнявам се — отвърна Крол. — Още не сме свършили. Има един оцелял от инцидента в Словения. — Той отново натисна някакво копче и на екрана се появи пореден образ.

Раменете на Бен провиснаха надолу. Клара Кински. Бяха я взели за заложница.

Килията ѝ изглеждаше тясна и усойна. Беше просната върху гол дюшек, детските ѝ китки и глезени бяха вързани с широко тиксо за ъглите на металния креват. Имаше превръзка на очите и се съпротивляваше едва-едва, сякаш силите я бяха напуснали.

— Това е картина на живо от компютърна камера — обясни Крол. — За да ти докажа, мога още сега да изпратя мейл с указания да отрежат един от пръстите на ръката ѝ, докато гледаш. Искаш ли да видиш това?

— Не — отвърна Бен. — Не искам. Но сигурно знаеш какво бих желал да видя.

Някаква особена, безумна искра в очите на пленника му разтревожи за миг Крол, но той прикри с усмивка тревогата си.

— Не си в положение да се държиш предизвикателно, майоре — каза той. — А сега смятам да ти направя едно предложение и настоявам да го обмислиш най-внимателно. От твоето решение зависи дали детето ще живее, или ще умре. Толкова е просто!

Бен затвори очи и остана така известно време. Представяше си, че Лай го гледа отнякъде. Усмихна му се. Той отвори очи, като се опитваше да овладее дишането и бясно биещото си сърце.

— Слушам те — каза той след дълга пауза.

— Каж ми дали познаваш този човек. — Клара изчезна от екрана и на нейно място се появи снимка на красив мъж, може би малко над четирийсетгодишен. Беше облечен небрежно-елегантно, сякаш снимката бе направена на някакъв прием за важни гости.

— Не знам кой е — промърмори Бен. Това си беше самата истина.

Крол го наблюдаваше внимателно, сякаш преценяваше дали да му вярва. Накрая кимна.

— Би било добре да следиш политическите събития, майоре. Този човек е Филип Арагон. Кандидат за заместникпредседателското място на Европейската комисия. Той е твоят обект.

— Аз не съм наемен убиец.

— Напротив, точно такъв си. При това обичаш да се поддържаш във форма. Не беше толкова отдавна, когато застреля хладнокръвно петима души при последната си спасителна мисия в Турция. — Крол махна с ръка, сякаш това нямаше особено значение за него. — Както и да е, не съм казал, че го искам убит. Искам да ни го доставиш тук жив. Ние ще се погрижим по-нататък.

— Представям си — каза Бен. — Виждал съм какви извращения прави с хората Орденът на Ра.

— Орденът на Ра! — На сбръчканото лице на Крол се появи крива усмивка. Той изви шия и се ухили на Глас с жълтеникавите си зъби. Глас се подсмихна доволно.

Крол избърса устни с ръка и усмивката му се стопи.

— Много отдавна не бях чувал някой да ни нарича с това смешно остаряло име. Орденът на Ра принадлежи на историята, млади приятелю. Също такава отживелица, каквато е моят прапрапрадядо Виктор Крол.

— Виждам обаче, че си запазил част от семейната традиция — отбеляза Бен. — Какво, куршум в главата ти се струва прекалено модерно ли?

— Някои хора не струват и един куршум — каза Крол. — Но за такива като Филип Арагон сме запазили особен вид екзекуция.

— Нещо като ритуал, така ли? — попита Бен.

Крол вдигна рамене.

— Някои традиции си струва да се пазят.

— И какво смятате да направите с него, да му отрежете езика и да го изкормите, както постъпихте с другия, който и да е бил той?

Крол не отговори. Известно време гледа замислено Бен, сякаш претегляше думите му. После отново го удостои с ледената си усмивка.

— Наказанието съответства на престъплението — каза той. — Тези, които не могат да си държат езика зад зъбите, заслужават да им бъде отрязан. В случая с Арагон обаче имаме нещо друго предвид. Това ще се случи точно след два дни, след като ти си го заловил и доставил на предварително указано място на моите сътрудници. — Крол посегна и натисна още едно копче. Образът на Арагон на екрана се замени със снимка на някаква къща.

Бен огледа странната постройка. Беше с авангарден дизайн, цялата от стъкло и заоблени метални конструкции, наполовина вкопана в стръмен склон. Мястото беше тихо и усамотено. Небето беше синьо, тревата зелена, наоколо се виждаха хълмове.

Прикован с белезници за стола, с окървавено лице, загубил завинаги Лай, Бен не желаше нищо повече от това да се озове на това спокойно, закътано местенце. Или където и да било другаде, само не тук.

Пръстите на Крол затракаха нервно по клавиатурата; на екрана се заредиха снимки на къщата от различни гледни точки, отпред, отстрани и отгоре; на някои се виждаха близките хълмове и езера. Показаха се и архитектурни чертежи и план-скици на имота. Бен внимателно попиваше всичко, докато Крол не спираше да говори:

— Къщата се намира в Белгия, недалеч от Брюксел. Преди час моят източник ме информира, че Арагон ще е сам в нея цели три дни, считано от утре, докато жена му и децата ще са на сватба в Америка. Арагон е възнамерявал да пътува с тях, но поради служебни ангажименти се е отказал. Това предоставя идеална възможност за мъж с твоите умения и в положението, в което се намиращ понастоящем. И е единствената причина, поради която реших да ти пощадя живота. Може би следва да добавя: засега.

Екранът угасна. Крол се облегна назад.

— Ако се справиш успешно със задачата, ще върнем момичето на баща ѝ, а теб ще освободим. Можеш да продължиш кариерата си на наемен убиец и спасител на хора в нужда или каквото там оправдание си измислил за това, което вършиш. — Крол млъкна за момент, сплете дългите си пръсти и подпря брадичка върху тях. — Ако ли пък откажеш или ако се опиташ да ме измамиш, най-напред ще видиш как това момиче умира, след което ще умреш на свой ред. Надявам се, че съм максимално ясен. Втори шанс няма да ти се даде.

Бен мълчеше. Крол продължи:

— Виж какво, майор Хоуп, знам прекрасно що за човек си. Давам си сметка, че ако сега те освободим, ще се опиташ да ни отмъстиш. То ти е заложено в природата. Запомни обаче, че можем да открием момичето и баща ѝ по всяко време. Не само това, но можем да съсипем бизнеса ти. Ако доловя и най-малкия признак, че ни въртиш номера, незабавно ще те заловим и ще те закараме в Турция. Нашият контакт там има голямо желание да те поразпита това-онова във връзка със смъртта на онези петимата.

— Не съм убиец — каза тихо Бен. — Аз спасявам хора.

— А, така ли? И ти се струва справедливо да отнемеш пет човешки живота заради свободата на едно дете?

— Две деца — поправи го Бен, — и то напълно невинни. За разлика от онези мъже, които ги използваша за педофилските си цели. И които нямаше да престанат да вършат същото, ако ги бях оставил живи.

— Какво благородно призвание, майоре! Сигурно не си подозирал, че същите тези мъже са полицаи? Корумпирани, наистина, но на турските власти не им харесва, когато някакъв самопровъзгласен борец за справедливост започне да избива хората им.

— Знаех, че са полицаи. Толкова по-голямо основание имах да ги убия.

Крол махна презрително.

— Да речем, че е така. Но не сме се събрали тук, за да си говорим за етика, а за теб. Турските затвори не са никак приятно място. Няма да има процес, никакъв шанс за амнистия. Ще прекараш следващите три десетилетия от живота си в мъки, а ако изобщо излезеш някога на свобода, ще си един грохнал и съсипан старец. Искам да претеглиш внимателно всичко това, преди да вземеш решението си, майоре. Ти си изцяло в наши ръце. Ние решаваме дали ще живееш, или ще умреш. Нямаш никакъв избор ако откажеш да ни сътрудничиш, освен жалка смърт на страхливец, тук и сега.

— Всичко сте пресметнали — каза Бен.

Крол се изсмя гърлено.

— За двеста години поне да смятаме сме се научили.

Бен отпусна стегнатите си мускули и се намести на стола.

— Защо точно аз? — попита уморено той. В устата му се стече кръв от раната на главата.

— Много просто — отвърна Крол. — Арагон има множество бодигардове. И преди сме се опитвали да го спипаме, та е станал ужасно подозрителен. Има надеждна охрана. Трябва ни някой с доказани умения да се прокрадва незабелязано в тежко охранявани помещения. Второ, не бива по никакъв начин да те свържат с нас. Ако бъдеш заловен или убит, във вестниците ще пише, че някакъв самотник, някакъв побъркан неофашист се е опитал да убие този велик човек. — Той се усмихна. — Разбира се, едва ли е нужно да ти напомням, че ако те заловят, трябва да си затваряш устата. Иначе детето умира, а ти получаваш еднопосочен билет за Турция.

— Трябва да отида с него — обади се Джак Глас, който наблюдаваше втренчено Бен иззад стола на Крол. — За да сме сигурни, че няма да ни погоди някой номер.

Крол се усмихна и поклати глава.

— Няма нужда — каза той. — Мисля, че можем да се доверим на нашия откривач на изгубени дечица да се държи прилично. Той много добре знае какво ще се случи с малката ни гостенка, ако не оправдае доверието ни.

С тези думи Крол се отпусна назад на стола, доволен от себе си. Планът беше перфектен, от години чакаше да му се предостави такава възможност. Арагон мъртъв, Хоуп неутрализиран и принуден да им служи, Кински със запушена веднъж завинаги уста. Всичко това — с един удар.

Бен наведе глава. Мозъкът му трескаво обмисляше възможен изход.

Но не намери.

Имението на Фон Адлер

По-късно същата вечер

Крол ѝ беше оставил нови дрехи и бижута. Когато Ева си сложи роклята с дълбокото деколте, гласът му по високоговорителя ѝ нареди да се качи при него. Този път не в стаята с огледалата, а в една друга, където не бе влизала повече от година. Крол я искаше в спалнята си.

Докато се изкачваше по стълбите към горния етаж, тя се запита какво ли е намислил този път. В тяхната връзка никога не бе имало секс, поне в нормалния смисъл на думата, след онзи първи опит. При мисълта за физически контакт с Вернер Крол тя потръпна от ужас.

Премина по широкия коридор и се изправи пред двойната врата. Отвътре се чуваше гласът на Крол — разговаряше с някого по телефона. Тя се заслуша.

— Целият комитет ще присъства, както обикновено — казваше той. — Ако всичко върви по план, а съм убеден, че ще бъде така, ще сме в състояние да сключим сделката още същата вечер, когато е моето малко коледно парти. — Пауза. — Ще те държа в течение. — Нова пауза. — Много добре. Е, ще се видим след два дни. — После тишина.

Тя постоя около минута, преди да почука на вратата.

Той я чакаше в огромната спалня, седнал на един фотьойл до горящата камината. На масичката до старинното легло с балдахин имаше гласиера с бутилка шампанско. Крол беше облечен с копринен халат. Посрещна я с усмивка.

— Шампанско?

— Какво празнуваме? — попита тя. Пое издължената кристална чаша от ръката му и отпи една глътка.

— Възникна възможност да се отърва от известен проблем. Малък, наистина, но ми досаждаше от доста време — каза той. — Нека обаче не те отегчавам с подробности, скъпа моя. — Той я заобиколи и застана зад гърба ѝ. Тя притвори очи, когато почувства

студените му костеливи ръце върху голите си рамене, палците, масажирани нежната ѝ кожа. — Напрегната си — каза тихо той.

Допирът му я отвращаваше. Тя остави чашата си на масичката и бързо се отдалечи.

— Защо ме мразиш? — попита той.

— Не те мразя, Вернер.

— Намираш ме за отблъскващ — каза той. — Не си мисли, че не забелязвам. Нищо не убягва от вниманието ми. — Той я наблюдаваше внимателно. — Променила си се. Има нещо различно в теб.

Тя извърна поглед встрани.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

Крол помълча, като разтриваше замислено брадичката си и я наблюдаваше; в такива моменти приличаше на голяма хищна птица.

— Има нещо, което ме смущава, Ева — каза накрая той. — Ти прекара дълго време с Хоуп. Много по-дълго от обикновено. Питам се: защо?

Ева обмисли старателно думите си, преди да отговори.

— Трябваше да внимавам с него. Беше по-опасен от останалите.

— Много е опасен — съгласи се Крол. — Но ми се стори, че не бързаше особено да го отпратиш. Остана насаме с него почти три пълни часа. Много неща биха могли да се случат за това време.

— Трябваше да намеря подходящия момент.

— И какво правехте?

— Разговаряхме — отвърна тя.

— Разговаряхте. За какво?

— Ами... за разни неща. За музика. За живота. Нищо особено. После той поспа малко. Защо ме питаш всичко това? Нали ти го доставих! Направих каквото ми беше наредил. Всичко свърши. Край.

Крол повдигна вежда.

— Той е спал? В леглото ти?

— На дивана — каза раздразнено тя. — Мислиш си, че съм го чукала, така ли? Това ли е?

— Мина ми през ума — каза той. — Разбирам, че и ти имаш своите нужди. Видях те как разглеждаш снимката му. Той е млад и не е лишен от известна привлекателност.

— Искаш да кажеш, беше?

Той се усмихна студено.

— О, човекът си е жив, ако това имаш предвид. Твърде добра работа ми върши, за да го убия толкова лесно.

Ева усети как пулсът ѝ се учести, но тя умееше да прикрива реакциите си.

— Все ми е тая жив ли е, или мъртъв — каза тя. — Просто не ми харесват въпросите ти. — Тя се извърна настрана. *Бен Хоуп беше жив!*

Крол отпи малка глътка шампанско, докато я наблюдаваше.

— Не ти е работа да харесваш или не харесваш въпросите, които ти задавам — каза накрая той. — Не забравяй коя си и каква си.

Коя и каква. Думите му я жегнаха. Тя се обърна към него и го изгледа.

— Ревнуваш, а? Подозираш, че съм изпитала нещо към Хоуп, и самата мисъл за това ти е противна.

Усмивката му замръзна.

— Мери си приказките!

— Противна ти е, защото прекрасно разбираш, че в крайна сметка си само един уплашен немощен старец, който дори не може да го вди...

Зашлеви я през лицето с такава сила, че ѝ се зави свят. Очите му щяха да изхвъркнат от гняв.

— Необходимо е само едно телефонно обаждане — заплаши я той с треперещ глас. — Само едно обаждане, и с теб е свършено. Мога да те ликвидирам. Мога да те излича.

— Аз съм официално мъртва — сопна му се тя. — Можеш да ме довършиш и в действителност.

— Не мисля да те улеснявам — каза той. — Ще превърна живота ти в ад.

— Той вече е ад.

Крол ѝ обърна гръб и закрочи из стаята. Изсмя се горчиво.

— Трябваше преди шест години да ги оставя да те затворят.

През тези шест години не минаваше ден, през който и тя да не желаше същото. Той я притежаваше изцяло.

Беше на двайсет, когато това се случи. Дотогава Ева Шулц поне бе имала своя самоличност, колкото и незавидна да беше тя. От онези години помнеше само жестокия си баща тиранин и вечно пияната си майка — нищо, което би могло да я задържа в родния Хамбург. Един ден бе избягала от дома си и на автостоп някак си бе успяла да се

добере до другия край на страната. Красивото ѝ лице и перфектната ѝ фигура привличаха мъжете като магнит. Твърде скоро тя се научи как да изкарва пари с тялото си. Постепенно се усъвършенства в неща, които много малко момичета си позволяваха да правят. Стана популярна и си създаде определен вид клиента — голяма част от клиентите ѝ бяха богаташи, които ѝ пращаха лимузини с охрана.

Крол се бе възползвал от услугите ѝ един-единствен път. Опитът им за секс бе завършил катастрофално. Оттогава той искаше само да гледа. Дори не си даваше труда да си разхлаби вратовръзката.

Дебелият руснак беше друга история. И той беше мръсник, който си падаше по нестандартен секс, и ѝ се бе нахвърлил като изгладнял мастиф на чиния с месо. Дотук нищо лошо, тя не възразяваше. Бе я наел за цяла нощ и почти през цялото време ѝ се наслаждаваше по неговия си начин. Отвън, пред вратата, двамата му бодигардове с узита през рамо чакаха търпеливо и слушаха. Явно бяха привикнали със звуците, които се чуваха от хотелските стаи на господаря им.

На сутринта гардовете ги нямаше. Ева Шулц се събуди, претърколи се в леглото и спусна крака на пода. Усещаше някаква странна сънливост, но я отдаде на водката, която донесе клиентът. Изобщо не се досети, че я бяха упоили. Разбра, че нещо не е наред, когато босият ѝ крак стъпи в лепкава локва. Погледна надолу. Подът беше облян в кръв. Руснакът беше заклан. По-късно Ева щеше да научи, че е имал по себе си шейсет и седем прободни рани. Голото му тяло, което бе започнало да се подува, лежеше пред долната табла на кревата.

Още не се бе съвзела от шока, когато я откриха мъжете с черните палта. Един от тях ѝ беше познат. Вернер Крол. Служебната карта, която ѝ показва, не ѝ говореше нищо. Той промърмори нещо за тайни служби, но съзнанието ѝ беше твърде замъглено от преживения ужас и опиата, за да осмисли случващото се. Натикаха я в някаква кола и я откараха в стая без прозорци. Изложиха ѝ условията, като не пропуснаха да ѝ кажат какъв късмет е извадила, че не са я открили най-напред от полицията.

Съчувстваха ѝ. Да, разбирали, че е невинна. Но кой би повярвал на една курва? Отпечатъците ѝ били по дръжката на ножа, положението ѝ никак не било розово. Клиентът ѝ се оказал някаква

много важна особа и в съда щели да я разпънат на кръст. До края на живота си нямало да излезе от затвора.

И не само това. Кравченко бил човек с връзки. Не й казаха точно какви. Стигало й да знае, че дори и в затвора нямало да бъде в безопасност. Рано или късно онези щели да я докопат и там. Но ако оставела на тях нещата, те можели да й помогнат. После й обясниха някои от начините да постигне това.

Ева беше твърде изплашена, за да отхвърли предложението на Крол. Бъдещето й, така или иначе, беше съсипано, нямаше причина да не поеме спасителното въже, което й се подаваше. И тя го направи — вкопчи се с две ръце във въжетото и прие всичките им условия.

До съд и затвор така и не се стигна. Вместо това я откараха в някакъв комплекс от безлични сгради, неизвестно къде. Тя нито попита какво става, нито я интересуваше. През следващите няколко месеца й беше достатъчно да знае, че е в безопасност. Бяха й отделили няколко стаички, в които да живее — простичко обзаведени, но удобни. Прие ограничението на личната си свобода, пазачите пред вратата, пълната изолация от външния свят. Крол идваше по веднъж седмично да я нагледа, за да се убеди лично, че е добре и че се грижат за нея. Нито веднъж не спомена инцидента с Кравченко. Тя се питаше дали няма да иска от нея сексуални услуги. Това така и не се случи.

Официално Ева Шулц се водеше загинала в същия инцидент, при който бе убит Кравченко. Пленницата на Крол изостави презимето си и стана само Ева. Ева Никоя. Несъществуващо лице, призрак. Нито веднъж не попита кой бе истинският убиец на руснака. Нито веднъж не се поинтересува чий женски труп бе подхвърлен на нейно място, нито по какъв начин е бил придобит. Искаше просто да забрави всичко и да започне живота си отново.

Разбира се, всичко това си имаше цена.

След шест месеца, с нов нос и променена външност, тя напусна комплекса от безлични сгради и се пресели в голямата къща. Крол лично я взе под крилото си. Научи я да се държи като дама от висшето общество — със съответния говор, походка, стил на обличане. Актьорските й способности изненадаха и самата нея.

Под грижите му тя постепенно усети, че се задушаваше. Колкото повече научаваше кой всъщност е Крол и с какво точно се занимава, толкова по-навътре я засмукваше той в собствения си свят. Шпионаж.

Интриги. Власт. Тя беше примамката, от която нито един от внимателно подобранияте обекти не бе успял да се отскубне.

Един ден той я бе отвел в частния си кабинет, бе отворил сейфа и я бе накарал да надникне вътре. В найлонов плик вътре се пазеше запечатан ножът, с който бе убит Кравченко, с петна от засъхнала кръв и с нейните отпечатагци върху дръжката. Крол не каза нищо. Само й го показа и тя разбра.

Към списъка с престъпленията му се добавяха нови и нови, в някои от които тя беше активно замесена. Нямаше вече никакъв шанс да се измъкне, нито да каже някому истината. Ако се осмелеше да го направи, знаеше, че едва ли ще стигне до затвора.

Сега тя го проследи с поглед, докато пресичаше голямата стая и се изправи пред бумтящия огън в камината. Лицето й, където я бе зашлевил, беше зачервено и пулсираше от болка.

— Прав си, Вернер — каза тя. — Наистина те мразя.

Крол извърна сбръчканото си лице и й се усмихна.

Жълтите му зъби се показаха.

— Никога не съм се съмнявал — отвърна той. — Но докато си жива, винаги ще си край мен.

— Имам ли избор?

— Абсолютно никакъв. Между другото, приготвил съм ти една задача.

Тя направи гримаса. Какво ли бе намислил този път?

— Може пък да ти достави удоволствие — каза той, като видя изражението й. — Ще упражниш майчиния си инстинкт, който така си стои неизползван. Клара Кински ще ни гостува известно време. Искам да се грижиш за нея и да гледаш да не буйства. Ако се наложи, да я усмириш.

Дори Крол досега не бе падал толкова ниско, че да отвлича деца. Сърцето й заби силно в гърдите.

— Колко време смяташ да я държиш? — попита тя.

Крол се усмихна.

— Не за дълго — отвърна той. — Само колкото й остава да живее.

Бен лежеше, вперил поглед в тъмносивия таван над главата си, докато му се стори, че плува пред очите му. Погледна часовника си. Бяха изминали едва пет минути. Мозъкът му работеше на такива обороти, че му се бяха сторили часове.

Вече сто пъти бе огледал цялата килия за слаби места. Единствената светлина проникваше от един висок прозорец с решетка. Той подскочи, издрапа с ръце и крака по стената и се хвана за студените стоманени пръти, после се подпря на колене и ги дръпна с всички сили. Решетката не поддаде, изобщо не помръдна. Само трактор можеше да я измъкне от бетонната рамка, в която беше зазидана.

Долу в полумрака търпеливо бе прокарал пръсти по очертанията на всеки каменен блок. Зидът беше в отлично състояние, от поне два реда камъни. Нямаше за какво да се захване. После опита вратата. Беше от дебела стоманена ламарина, със скрити панти, главичките на нитовете бяха изпилени наравно с останалата повърхност. Накрая насочи вниманието си към нара, търсеше нещо, което би могъл да използва като лост или оръжие. Ала стоманената рамка беше солидно заварена, а краката ѝ — циментирани в пода.

Освен затворен между четирите стени на килията си, той беше пленник и на собствените си мисли.

Лай беше мъртва. Мъртва. Мъртва!

И то изцяло по негова вина. Бе я оставил да се оправя както може. Тя бе умряла сама, беззащитна, парализирана от страх.

Също като Оливър. Той беше виновен. А сега и онова малко момиченце бе взето за заложница. По негова вина. И сега той щеше или да я спаси, или да загине при опит да го направи.

Мисията му започваше утре. Щеше да разполага с всичкото оборудване, което сам си бе поискал — кола, дрехи, пари в брой, оръжие и мобилен телефон, по който да им съобщи, че е заловил обекта. Щяха да го освободят и той бе решил какъв ще бъде първият

му ход. Само че никога през живота си не се бе чувствал толкова безсилен.

Нямаше смисъл да удря с юмруци по стоманената врата, докато потроши кокалчетата си. Нямаше смисъл да вика от безсилие, докато скъса гласните си струни. Нямаше смисъл да удря главата си в каменната стена, докато си пръсне мозъка. Легна на пода, повдигна се на пръстите на ръцете и краката и направи трийсет лицеви опори. Болката, пронизваща мускулите му, изтри мислите му за няколко минути. Помогна му да се концентрира върху следващата задача.

Стресна го изтракването на ключ в стоманената брава. Вратата се откряна. През процепа нахлу лъч светлина и вътре се шмугна човешка фигура.

Беше жена, притеснена и нервна. Бен я позна.

— Какво правиш тук? — попита свирепо той.

— Трябваше да дойда — отвърна тя. Очите ѝ бяха влажни.

— Как влезе?

Връзката ключове в ръката ѝ проблесна в полумрака.

— Крол държи резервен комплект в кабинета си — прошепна тя.

— Какво искаш от мен, Ингрид? Или както там се казваш днес.

Ева потръпна и постави пръст на устните си.

— Шшшт! Глас се навърта насам. Ако разберат, че съм била тук, ще ме убият.

— Ами да ги повикам тогава? — каза той. — Може пък да ми разрешат да гледам.

— Съжалявам! — каза тя.

— Това ми го разправяше и когато се запознахме.

Жената пропълзя по пода и коленичи до него. Дори на оскъдната светлина от прозореца очите ѝ изглеждаха разширени от ужас.

— Казвам се Ева — промълви тя. — Това е истинското ми име, кълна се.

— Не ме интересува името ти — каза той. — Какво искаш от мен?

— Взели са момиченцето за заложенница.

— И ти дойде тук, за да ми съобщиш това?

— Искам да ти помогна — каза припряно тя. Гласът ѝ беше дрезгав.

— Не ти вярвам.

— Много съжалявам за случилото се. Нямах избор. Трябва да ми вярваш.

— Два пъти няма да ти позволя да ме излъжеш.

— Мога да ти помогна! — настоя тя. — Моля те да ме изслушаш. Знам някои неща.

Бен усещаше страха ѝ като миризма, която се излъчваше от нея. Такива неща не можеха да се изиграят. Жената казваше истината.

— Е, говори — рече той.

— Запланували са нещо — каза тя. — Крол дава прием. Всички мъже ще бъдат там. Намислили са да убият някого.

— Кого? — Той вече знаеше отговора.

Тя поклати глава.

— Някого, когото смятат за важен. Не знам точно. Знам само, че на всяко едно от събиранията им по някой умира. Имат уговорен сигнал. Обикновено се подава между девет и десет часа, когато празненството е в разгара си и гостите са заслушани в музиката. Мъжете излизат един по един и се събират в специално обособена част на къщата. Там става всичко.

— Кои са тези мъже? — попита Бен.

— Всички те имат общ бизнес с Крол. Това е, което знам. Стари мъже в костюми, които убиват хора. За политическо влияние. За пари. Не знам за какво още. Знам само, че ликвидират определени хора.

— Къде става това? — попита той.

Тя погледна неспокойно към вратата на килията.

— Към къщата има параклис, частна църква — каза тя. — Мисля, че там се събират. Никога не съм влизала в него. Крол го държи заключен.

— Дали е със сводест таван, с каменни колони? С под от черни и бели плочки, наредени шахматно?

— Не знам — отвърна тя. — Възможно е. Но нещо друго исках да ти кажа. Онова момиченце...

— Клара?

Тя кимна.

— Смятат да я убият. По-късно. С отровна инжекция.

Той я изгледа.

— Защо ми казваш всичко това? Защо чак сега?

— Защото искам да я измъкна оттук — каза тя. — Тези хора трябва да бъдат спрени. Твърде далеч отидоха. — Очите ѝ го гледаха уплашено, умоляващо, търсеха погледа му. Казваше истината. — Писна ми, повръща ми се от тези извращения — продължи тя. Думите ѝ излизаха от устата на пресекулки, като накъсан шепот. — Когато ми каза за детето, реших да направя нещо. Трябва да ми повярваш! Не ми беше лесно да те предам. Но нямах избор. Те ме държат в клещи, както теб сега. Такива са, хващат хора в капан и после ги използват за целите си.

Бен помълча, докато размишляваше върху чутото.

— Къде се намираме сега?

— В стара военна база край Ернстбрюн, северно от Виена. Собственост е на Крол.

— А къде държат Клара?

— В къщата.

— В имението на Фон Адлер?

Ева кимна бързо.

— В стая под засилена охрана.

— Каж ми точно къде се намира мястото — каза той.

— На около пет километра южно от Виена. Ще те заведа. Дошла съм да те измъкна. Имам кола.

Отвън се чу трясък на стоманена врата; тежки стъпки отекваха от стените на тесния коридор. Ева издаде тих вик на ужас.

— Това е Глас. Ще ме убие!

Бен замръзна. Нямаше къде да я скрие.

Стъпките почти бяха достигнали вратата на килията. Нямаха време.

— Целуни ме — каза той и я обгърна с ръце.

Ева се стресна, после разбра. Това можеше да спаси и двамата. Тя обви ръце около шията му и се притисна с цялото си тяло към него. Устните ѝ, меки и горещи, се сляха с неговите.

Вратата на килията се отвори с трясък. Едрият силует на Джак Глас я изпълни цялата. Когато ги видя, той се изсмя.

— Я, колко романтично! Значи старецът се оказа прав. Ти наистина си го чукала следобед. И какво, дойде за още ли?

— Трябваше да го видя — каза Ева. — Обичам го. — Тя се отдръпна от Бен.

Глас пристъпи в килията, като наведе глава, за да мине под горния праг. Хвана Ева за ръката и грубо я дръпна настрана.

— Сега вече се нахисна до шия в лайната — каза той.

— Не й причинявай болка заради мен — каза Бен. — Аз съм виновен.

Глас се изхили мръснишки.

— Моля те, не казвай на Вернер — замоли го отчаяно тя. — Той ще ме убие.

— А, знам! — каза той — И после ще те чука, умряла. — Той спря и се замисли. Случаят му предоставяше неочаквани възможности. Тя беше изцяло негова. Откога чакаше този момент! — Но пък може и да се договорим с теб. — И той намигна на Бен.

Бен не отделяше очи от автоматичния пистолет „Берета 92“, затъкнат в колана му. Беше само на четири крачки от него. Можеше да му счупи врата, преди Глас да разбере какво става. Да му вземе пистолета и с него да избие пазачите.

Макар и набързо скалъпен, планът му харесваше.

Направи крачка, после втора. Ева се дърпаше и съпротивляваше в мечешката прегръдка на Глас.

През вратата влязоха още петима мъже, с извадени пистолети, които моментално насочиха към Бен. Явно не искаха да рискуват. Изведнъж съотношението на силите се промени коренно. Бен замръзна на мястото си.

— Хайде, до по-късно, храбрецо! — подвикна Глас.

Докато Глас я извличаше от стаята, Ева хвърли последен умолителен поглед на Бен. Гардовете се изнизаха един по един след него. Стоманената врата се затръшна и ключът се превъртя в ключалката. Бен остана отново сам.

*Имението на Фон Адлер
На следващата сутрин*

Клара надигна глава от възглавницата. Беше още замаяна и имаше ужасен вкус в устата. Колко ли време бе спала? Изведнъж си спомни. Преживяното не беше кошмар. Тя действително бе викала и блъскала с юмруци по вратата. След няколко минути, когато ръцете ѝ се бяха изранили, вратата се бе отворила.

В стаята бе влязъл някакъв старец — същият, който приличаше на ястреб. Беше ѝ се усмихнал, но усмивката му не беше дружелюбна. Очите му бяха студени, като две черни стъклени топчета. Там беше и мъжът, на когото Клара викаше Франц. Той всъщност не се казваше Франц, както бе разбрала по-късно. Тя го мразеше. Надяваше се, че ухото му не е обезобразено от стар белег, а че това е първият признак на някаква ужасна болест, която постепенно ще обхване цялото му лице, докато го принуди да се крие в някоя дупка до края на живота си. Тя си спомняше как я притисна към леглото и хвана ръцете ѝ като в клещи. Тя бе ритала и се бе съпротивлявала, но Франц беше адски силен.

Тогава се бе появил някакъв друг мъж. Доктор. Или може би просто облечен в докторска престилка. Той също беше усмихнат, но усмивката му беше неприятна. В ръката си държеше кожена чантичка. Отвори я и извади спринцовка. Клара се мятеше и гърчеше, но те я държаха здраво и не можеше да се изтръгне от ръцете им. Спомни си острата болка при убождането на иглата, после всичко ѝ се губеше.

Опипа ръката си. Болеше я от инжекцията. Тя избърса очи и огледа тясната гола стая. На пода имаше купчинка разпиляна храна — бе блъснала таблата, която ѝ бяха донесли. С храната ѝ бяха дали и играчка — някаква тъпа парцалена кукла, сякаш с нея се надяваха да я утешат. Тя я бе запокитила в лицето на един от мъжете, които я бяха довели тук. Куклата още се въргаляше до вратата, недокосната.

Колко ли време я бяха държали в тази стая? На нея ѝ се струваше, че е изминала цяла вечност. Искаше да види баща си. Къде ли беше той?

Клара наклони глава на една страна и се заслуша. Нямахме ли някой пред вратата, не ѝ ли се счуваше глас, който разговаря тихо с някого? Тя знаеше, че пред стаята ѝ винаги има човек, който я пази да не избяга. Може би това беше Франц. Или пък русата жена, която влизаше понякога. Държеше се по-внимателно от останалите. Освен това изглеждаше натъжена или разстроена. Клара обаче не ѝ вярваше и отказваше да разговаря с нея.

Тя седна на леглото и погледна към прозореца, който беше високо и представляваше по-скоро капандура. През него се виждаха единствено тъмни облаци, които се носеха бързо по сивкавото небе. Наоколо цареше тишина. Не се чуваше шум на автомобили от улицата. И все пак може би имаше минувачи. Ако успееше да привлече вниманието им, все някой щеше да ѝ се притече на помощ.

Тя се смъкна с усилие от леглото. Краката ѝ тежаха. Едва тогава забеляза, че са я преоблекли. Бяха ѝ сложили синя пижама, която ѝ беше малко голяма. Собствените ѝ дрехи бяха прилежно сгънати на един стол. Тя приближи бавно към стола и го придърпа под прозореца. Пусна дрехите си на пода, хвана се за дървената облегалка и стъпи с единия си крак на стола, после и с другия. Докато се изправяше, леко се олюля. Протегна едната си ръка нагоре, докдето стигаше. Връхчетата на пръстите ѝ допряха резето на прозореца, но не можаха да се хванат за него, колкото и да изпълваше телцето си.

На около 350 метра от мястото, където държаха Клара, Бен се намести удобно върху дебелия клон и с копчето за регулиране избистри фокуса на мощния си бинокъл „Цайс“. Студеният вятър люлееше дървото; короната му описваше плавна дъга във въздуха. Бен беше покачен нависоко и се надяваше клонът да издържи тежестта му.

Огромната като палат къща не беше никак трудна за откриване. Това беше една подробност, която Крол не бе предвидил — Бен Хоуп знаеше къде живее и къде хората му са затворили Клара. От момента, в който го бяха освободили от килията и му бяха предоставили нещата, от които имаше нужда за изпълнение на мисията си, Бен твърдо

следваше своя план. Той нямаше никакво намерение да се занимава с Филип Арагон. Единствената му задача беше да намери Клара и да я освободи от похитителите ѝ. Тежко на онзи, който му се изпречеше на пътя. Едва след като я отведеше на безопасно място Бен щеше да се върне за Крол, Глас и тяхната шайка.

Но сега, когато за пръв път огледа мястото, той си даде сметка, че планът му е неизпълним.

Имението беше истинска крепост, заобиколена от висок каменен зид, дълъг може би няколко километра; на всеки двеста-триста метра от оградата имаше вишки за охраната. В периметъра се влизаше през един-единствен огромен сводест портал с каменни колони, върху които имаше по един бронзов орел. Високата желязна порта с позлата имаше остри шипове на върха. Зад нея се виждаше портиерна с крачеци напред-назад въоръжени пазачи. Широка алея водеше към огромна каскада от стълбища, фонтани и терасовидни градини с подстригани храсти, а над всичко това величествено се извисяваше самата къща. Бялата ѝ каменна зидария се открояваше ярко на фона на иглолистните гори и високите планински хребети. Бен огледа бароквата фасада, като се взираше в десетките тавански прозорчета и капандури. В къщата имаше поне стотина стаи, а Клара можеше да се намира във всяка една от тях.

Клара се покачи с двата си крака върху облегалката на стола. Като се олюляваше несигурно, тя изопна докрай ръка и малките ѝ пръстчета се заловиха за резето на капандура. Бутна с все сили. Ръждивите панти изскърцаха и стъклото се отвори на четири-пет сантиметра. Ако го отвореше още толкова, може би щеше да успее да се набере на ръце, да провере главата си през процепа и да извика за помощ. Клара бутна отново.

Прозорецът се отвори още малко. Тя подаде ръката си навън и усети студения вятър. И тогава внезапен тътен на хеликоптерни перки забуча в ушите ѝ.

Бен видя как издълженият силует на черния „Бел-407“ без отличителни знаци се приближи във въздуха и се приготви за кацане.

Закрита отчасти зад пищната барокова фасада, машината се приземи върху специална площадка на покрива на къщата. Самата площадка не се виждаше отстрани, скрита между гънките на покрива. От мястото си Бен не можеше да види кой слиза или се качва на хеликоптера.

Той насочи бинокъла си надолу, към паркираните в редица автомобили пред къщата. Там в момента имаше повече гардове, поне петнайсетина души. Положително всички бяха въоръжени. А колко имаше още в къщата, можеше само да се досеща. Той огледа оградата. От вътрешната ѝ страна имаше дървета и храсти, които биха послужили за прикритие, но къщата бе в средата на обширен открит терен, който не можеше да се пресече незабелязано. През нощта ливадите, лехите с цветя и застланите с бетон площи щяха да бъдат осветени от прожектори и почти сигурно се наблюдаваха с охранителни камери и се обхождаха от въоръжени патрули.

Бен свали бинокъла от очите си; изведнъж къщата му се видя незначително малка — белееше се като размазано петънце в далечината. Провесил бинокъла от шията си, няколко минути той полежа по корем върху дебелия клон, дълбоко замислен.

Припомни си всички сгради и съоръжения, в които бе прониквал сам, без чужда помощ. Беше добър в професията си и го знаеше. Но да тръгне на поход срещу нещо подобно би било равносилно на самоубийство за него и на убийство за детето. Просто нямаше как да стане. Безсмислено бе да опитва. Нямаше друг избор, освен да залови Филип Арагон и да го доведе при Крол.

Той пропълзя заднешком по дължината на клона и заслиза безшумно и ловко, както се бе качил. Скочи на земята, избърса ръце, запали цигара и закрачи към шосето, към паркирания наблизко сивкав ван, присвил рамене срещу ледения вятър. Отвори вратата, седна зад волана и въздъхна. Постава скъпоценния „Цайс“ на седалката до себе си, облегна се и допуши цигарата си. Смачка фаса в пепелника и завъртя ключа. Дизеловият двигател се закашля веднъж и запали.

До Брюксел го чакаше дълъг път. Хубаво бе да побърза. Но преди това имаше още една спирка.

*Резиденцията на Филип Арагон край Брюксел
Същата вечер*

Беше късно и двамата частни бодигардове вече седяха на обичайните си места в двата противоположни края на обширната приемна. Нямаха работа и убиваха времето си, прелиствайки разсеяно стари броеве на „Икономист“, астрономически списания и книги за архитектура, докато клиентът им влизаше и излизаше от кабинета си, попълваше някакви документи и провеждаше телефонни разговори.

Не че се оплакваха. Двата им колеги мръзнеха отвън, докато обхождаха зоната около къщата, а те седяха в уютната сграда и се грееха на меката топлина от слънчевите батерии. След още два часа щеше да се наложи да навлекат шубите си, за да сменят колегите си, и тази перспектива не ги изпълваше с особен ентузиазъм.

След напрегнатия работен ден Филип Арагон чувстваше мозъка си изстискан. Подготвяше едновременно четири важни речи, имаше да преглежда купища доклади на сътрудниците си. Личният му секретар Адриан Лакан му бе оставил цяла папка писма за подпис, което само по себе си му бе отнело половината от деня. Той си направи чаша органично какао с щипка канела, каза „лека нощ“ на двамата бодигардове и се упъти по спираловидното стълбище към покоите си на горния етаж, стиснал в ръка изпускащата пара чаша.

Електронната охранителна система се включи в мига, щом затвори зад себе си блиндираната врата, която го изолира напълно от външния свят. Той събу с крак обувките си и нахлузи меки пантофи, след което пристъпи в дневната. Тук поне се чувстваше на спокойствие. Опита се да забрави вьоръжените мъже, които го охраняваха денонощно, застанали на пост в собствената му къща или мълчаливо бродещи в градината. Домът му съвсем бе заприличал на крепост, и то главно по настояване на Колет. След онази случка в планинската хижа тя бе станала особено чувствителна на тема безопасност. Може би беше права, но не беше лесно да живееш по този

начин и да се озърташ през цялото време. Той знаеше, че за съпругата му напрежението не е по-малко, и се радваше, че бе успяла да се освободи за няколко дни, за да присъства на сватбата на братовчед си във Флорида.

Повъртя се из дневната, отпивайки от какаото, изтощен, но напрегнат. Прерови рафта с дисковете и избра един запис на сюитите за чело на Бах в изпълнение на Миша Майски. Топлият тембър на благородния инструмент изпълни помещението и донякъде го успокои. Седна на фотьойла и затвори очи, заслушан в музиката, като тихо си тактуваше с върховете на пръстите върху страничните облегалки. Но Филип Арагон не беше човек, който така лесно можеше да изключи съзнанието си, и след малко скочи на крака. За момент си помисли дали да не отиде в съседния работен кабинет и да включи компютъра, за да провери дали няма имейл от Колет. Но знаеше, че седне ли пред компютъра, отново ще се захване с речите си за идната седмица, а все пак те можеха да почакаат до сутринта.

През стъклените врати на верандата се виждаше лунна светлина, която хвърляше дълги, мамещи сенки върху покривната тераса с малка градина. Това беше любимата му част от къщата, която сам бе проектирал и с която особено се гордееше. Градината беше заобиколена с каменни колони, между които растяха ниски храсти и увивни растения. Под големия стъклен купол в средата бълбукаше шадраванче.

Беше красива звездна нощ, ясна и тиха. Филип се запита дали се вижда Сатурн. Облече жилетка върху ризата си, решил да излезе на терасата да се наслади на нощното ѝ спокойствие и красота. До вратата имаше електронен панел с бутони и той натисна един. Някъде тихо забръмча хидравлична помпа и в стъкления покрив над главата му се разтвори пролука. Филип пристъпи към мощния огледален телескоп върху статив с електронно насочване. През отвора в стъкления купол нахлу нощен хлад. Той изчака, докато телескопът се охлади до температурата на външния въздух, след което зададе координатите на Сатурн. Телескопът се завъртя автоматично на стойката си, като се насочи към пролуката в покрива. Филип свали капачката от обектива и се наведе над окуляра. Далечната планета с гигантския пръстен представляваше невероятна, сюрреалистична гледка, която го бе

омагьосала още от детството му и той до ден-днешен не спираше да ѝ се удивлява.

Болезненото убождане в основата на шията му го зашемети. Филип направи няколко несигурни крачки встрани от телескопа, но беше дезориентиран и не знаеше накъде да върви. Силен ритник в пиццала го повали на пода, нечие коляно го притисна между плешките, лицето му се залепи върху плочника. Почувства студено дуло на тила си. Тих равен глас каза в ухото му:

— Ако издадеш звук, умираш.

Арагон беше напълно безпомощен. Опита се да се претърколи на една страна и да погледне нагоре. Мъжът, надвесен над него, беше облечен в черно. През процепа на скиорската маска го гледаха безстрастни очи. Цевта на пистолета, насочен право в главата му, проблясваше на лунната светлина.

— Кой си ти, по дяволите? — попита като в просъница Арагон. Лежеше проснат във фотьойла си, гръдният му кош се надигаше и спускаше трескаво от шок и уплаха. Натрапникът го бе завлякъл в дневната му и го бе заставил да седне. Първата му мисъл бе, че е наемен убиец, изпратен да го ликвидира. Но защо досега не го бе направил? Пистолетът му беше поставен обратно в кобура. Мъжът вдигна нагоре облечената си в черна ръкавица ръка и свали скиорската маска. Арагон потръпна от болката в шията си и разтри рамото си с ръка. Но защо този му показваше лицето си?

Бен седна в отсрещния фотьойл. Между тях на слабата светлина проблясваше полирана масичка.

— Някой, който се нуждае от помощта ти — отвърна той.

Арагон го изгледа смаян.

— Значи така, проникваш в къщата ми и насочваш пистолет към мен, защото се нуждаеш от помощта ми?!

— Точно така стоят нещата.

— За тези неща си има ред, обърни се към секретаря ми — отбеляза Арагон.

Бен се усмихна. На този човек не му липсваше кураж. Определено му допаднаше.

— Когато чуеш какво имам да ти кажа, ще разбереш защо не мога да те потърся по установения ред.

Арагон смръщи чело.

— Не съм убеден, че искам да го чуя.

— Аз пък не съм убеден, че имаш избор — срязва го Бен.

— Няма да се измъкнеш лесно. Помещението се наблюдава от охранителни камери.

— Не е вярно — каза Бен. — Личният ти апартамент е единствената част от къщата, която не е под видеонаблюдение. Ти особено държиш на това. Не си допуснал да поставят камери и тук.

— Как, по дяволите, се промъкна покрай охраната?

— Това няма значение — каза Бен. — Просто ме изслушай. Ако ми помогнеш, и аз на свой ред ще ти помогна.

Арагон се изсмя.

— Ще ми помогнеш значи. И как ще стане това?

— Като ти предам убийците на Базен.

Смехът на Арагон секна, лицето му пребледня.

— На Роже?

Бен кимна.

— Именно. На твоя приятел и ментор.

Няколко дълги секунди Арагон не каза нищо. Преглътна.

— Роже не е бил убит — промълви накрая той. — Загинал е при автомобилна катастрофа.

— Политиците обикновено умеят да лъжат. Но ти май си изключение.

— Поръчах разследване на случая — не се отказа Арагон. — Нищо не се откри. Било е злополука.

— Не мисля, че самият ти вярваш на това — отвърна Бен. — Знам и за експлозията в онази хижа. Тя също ли беше злополука според теб?

— Откъде, по дяволите, знаеш всичко това?

— Винаги проучвам подробно обектите си — каза Бен.

Арагон усети как се изпотява. Прехапа език.

— И какво искаш да ми кажеш?

В отсрещния ъгъл на стаята имаше барче с напитки. Бен стана и отиде до него. Подметките на черните му войнишки ботуши не вдигаха никакъв шум върху дъсчения под.

— Да пийнем по едно, а? — попита той. — Нещо по-силно от какаото, което си беше направил преди малко.

За миг Арагон си помисли да побегне от стаята.

— Не се и опитвай! — предупреди го Бен. — Няма да стигнеш до вратата!

Арагон въздъхна и се отпусна във фотьойла.

— Налей ми чаша арманяк — каза той.

Бен извади от барчето две бутилки и две кристални чаши. В едната наля двойна доза от коняка, а в другата — тройна доза от осемнайсетгодишното малцово уиски на домакина. Подаде на Арагон неговата чаша и седна на мястото.

— Това е дълга история — каза той. — Ще започна отначало.

Отпи от уискито си. Лицето на политика бе започнало постепенно да възвръща цвета си. Чашата му беше върху масичката пред него. Той седеше със скръстени ръце, челото му беше прорязано от отвесна бръчка.

— През миналия януари един мой приятел неволно е станал свидетел на нещо — започна Бен. — Нещо, което не е трябвало да вижда. Заради което е бил убит, но доказателствата за видяното са попаднали в ръцете на сестра му. Може би си чувал за нея. Казва се Лай Луелин, оперна певица.

Арагон кимна.

— Знам коя е Лай Луелин.

Бен продължи да говори. Разправи му подробно цялата история. Отне му доста време. Арагон слушаше внимателно.

— Убили са и нея, така ли? — попита той.

Бен кимна.

— Нищо не съм чул по новините.

— Ще чуеш — отвърна Бен. — Ще инсценират друго произшествие или просто ще я обявят за безследно изчезнала.

Няколко минути Арагон поседя замислен.

— Ако това, което ми разправяш, е истина, много съжалявам да я чуя — каза накрая той. — Но досега не си ми дал и троха доказателство. Нито си ми казал нещо за Роже.

— Щях да стигна и дотам — каза Бен. — Именно неговото убийство е видял приятелят ми.

— А доказателствата, за които спомена?

Бен кимна.

— Оливър е заснел всичко с камерата на телефона си. После го е прехвърлил на диск.

— А къде е дискът?

— Унищожен е.

— Тоест не си в състояние да ми го покажеш. Много удобно, наистина.

Бен посочи вратата на кабинета.

— Може ли да ползвам компютъра ти?

— За какво ти е, ако нямаш доказателства?

Бен поведе Арагон към тъмния работен кабинет. Лаптопът на бюрото зареди за секунди.

— Какво правиш? — попита Арагон.

— Проверявам си пощата.

— Пощата? Това е някакъв абсурд.

Бен не обърна внимание на забележката. В пощенската му кутия имаше само едно съобщение. Нямахше нужда да го чете — беше същото, което бе изпратил до себе си от интернет кафето на Криста Флайг.

Това бе моментно решение, нещо като презастраховка. Дори не беше сигурен, че е необходимо, и за малко щеше да се откаже. Но сега беше благодарен, че го е направил.

Към съобщението имаше прикрепен файл. Доста обемист. Той кликна върху него. Лаптопът беше съвсем нов, мощен и бърз, и файлът се отвори за около пет секунди.

— Какво е това? — попита Арагон.

— Просто гледай.

Арагон седна и се загледа в екрана. Бен побутна чашата с коняка му през бюрото към него.

— Пий. Имаш нужда.

После се отдръпна от бюрото и седна на един фотьойл в ъгъла, като отпиваше от уискито.

Когато клипът свърши, чашата на Арагон беше празна, а главата му лежеше върху бюрото. Изведнъж се надигна от мястото си и с мъка се изправи на крака.

— Лошо ми е — едва промълви той и тръгна със залитане към близката баня. През отворената врата Бен го чу как повръща.

След около минута Филип Арагон излезе от банята. Лицето му беше пепеляво, косата му лепнеше на челото. Той избърса брадичка в ръкава на жилетката си. Пръстите му трепереха.

— Убили са го — промърмори той. — Убили са го и са инсценирали катастрофата. — Гласът му трепереше.

— До днес не знаех кой е той — каза Бен. — Предишния път не го бях познал. Не се интересувам от политика. За мен политиката е лайнарска история. — Той се спря за миг, после продължи: — Но както ти казах, винаги проучвам обектите си.

— Какво, много хора ли отвличаш? — попита Арагон.

Бен се усмихна.

— Аз съм в другия отбор. Но разузнаването си е разузнаване, от която и страна на барикадата да се намираш. С теб беше лесно. Всички медии само за теб говорят. Преди да тръгна от Виена, се отбих в университетската библиотека. В отдела по политически науки има за теб достатъчно материал за десет книги. Имаше и една твоя снимка със семейството ти на тенис корта. Базен беше сниман с вас. Изведнъж разпознах лицето от видеоклипа. Отдолу под снимката имаше надпис, по който разбрах кой е.

— Правена е преди две години в къщата на Роже в Женева — каза мрачно Арагон.

— Имаше и друга твоя снимка, на погребението — каза Бен. — Текстът гласеше: „Един европейски политик оказва последна почит на своя ментор“.

— Той ми беше като баща — каза Арагон, като се отпусна тежко на стола. — Тогава се опита да ме предупреди.

— За Кортина?

Арагон кимна.

— Позвъни ми по телефона малко преди експлозията. Не знам откъде беше разбрал. Не знам по какъв начин се бе замесил в тази история. Знам само, че ако не беше той, цялото ми семейство щеше да загине.

Бен си припомни думите на Крол: *Тези, които не могат да си държат езика зад зъбите, заслужават да им бъде отрязан.*

— Той беше най-добрият ми приятел — продължи Арагон. — И те са го убили за наказание, че ме е предупредил.

— Моя най-добър приятел пък са го убили същата вечер, защото е станал неволен свидетел на екзекуцията.

Арагон го погледна.

— А сега и сестра му — каза той. Забеляза изражението на Бен. — Ти си бил влюбен в нея, нали?

Бен не отговори.

— Знаеш ли кои са?

Бен кимна.

— Знам кои са, знам къде се намират.

— Ще разпоредя да ги арестуват до един. Само да вдигна телефона!

Бен поклати глава.

— Нямах достатъчно доказателства. — Посочи с пръст компютъра. — Лицата им не се виждат. А аз искам да ги изловя до един, на местопрестъплението. Има само един начин това да стане.

— Как?

— Стигаме до твоята роля — каза Бен. — Ще трябва да ми се довериш. Да изпълняваш всичко, което ти кажа.

Арагон се замисли, поколеба се, после въздъхна.

— Сигурно съм полудял. Но... добре. Вярвам ти. Какво точно искаш от мен?

— Нямаме много време — каза Бен. — Трябва да проведем няколко международни разговора.

— Няма проблем.

— Трябва да се действа незабавно. Оставяш всичко друго, още в този момент.

— Това поне мога да направя — каза Арагон.

— И ще ни струва пари. И то може би доста.

— Нямай грижа — отвърна Арагон. — Колкото, толкова.

— Колко бързо можеш да осигуриш частен самолет?

— Веднага — каза Арагон.

— Ще бъде опасно — продължи Бен. — Рискът е висок. Не мога да гарантирам безопасността ти.

— Той беше най-добрият ми приятел — отвърна без колебание Арагон.

— Е, добре — каза Бен. — Да действваме тогава.

— Какво смяташ да правиш?

— Смятам да те отвлека.

Край Виена

На следващата сутрин

Той вече се питаше дали избраното от Глас място на срещата не е някаква тъпа шега.

Плътна завеса от ледена мъгла обгръщаше езерото. От мястото, където беше застанал, едва виждаше замръзналата повърхност. Изтри с длан запотения прозорец на колата; пръстите му изскърцаха по студеното стъкло. Облегна се назад. От тях нямаше и следа. Зад него, от другата страна на шперплатовата преграда, пленникът мълчеше. Още няколко часа едва ли щеше да издаде звук. Беше упоен.

Не се наложи да чака дълго. Видя ги отдалеч — мощните фарове на два големи автомобила разсякоха мъглата. Свиха встрани от шосето и поеха бавно през калта и редките тръстики към вана му. Когато излязоха от мъглата, ги различи по-ясно. Два мерцедеса, черни, еднакви. Застанаха от двете му страни, като преградиха пътя му. Вратите на колите се отвориха. От тях слязоха Глас и още петима мъже. Дъхът им излизаше на кълба в студения въздух.

Бен присви очи. Клара не се виждаше. Нямаше я и в двете коли. Той не бе и очаквал друго. Дръпна навътре дръжката на вратата и слезе да ги пресрещне. Хвърли цигарата си в снега. Тя изсъска и угасна. Глас стоеше неподвижно, скръстил ръце на гърдите си, и го наблюдаваше. Лицето му беше зачервено от студа.

— Е? — попита той. Гласът му звучеше приглушено заради мъглата.

— Е? — отвърна с въпрос Бен.

Глас се намръщи.

— Залови ли го?

— Направих това, което обещах. А къде е Клара Кински?

Глас погледна през рамо и кимна на хората си. За момент Бен си помисли, че ще отворят багажника на една от колите и ще я извадят

оттам. Но те пристъпиха напред и го сграбчиха под мишниците. Той се остави в ръцете им. Онези го претърсиха и му взеха пистолета.

— Къде е Клара? — повтори тихо и с равен глас той.

Един от мъжете опря пистолет в тила му, докато други двама отвориха задните врати на вана. Арагон беше увит в одеяло, китките и глезените му бяха завързани с яки пластмасови ремъци, през устата си имаше парче широко тиксо. Беше в безсъзнание.

Един от мъжете извади от джоба си снимка. Огледа внимателно лицето на пленника, погледна снимката и кимна на Глас.

— Той е!

Друг отиде до едната от колите, бръкна вътре и извади кожен кальф. Донесе го до вана, разкопча ципа и измъкна отвътре лекарска слушалка. Преслуша сърцето на Арагон и погледна доволно останалите.

— Няма проблеми.

— Браво, добре си се справил — каза Глас.

— Къде е момичето? — попита отново Бен, без да извързва поглед от вана.

Глас се ухили.

— Ще си я получиш когато ние решим.

— Не беше такава уговорката — каза Бен.

— Майната ѝ на уговорката! Не си ти тоя, който задава правилата, нахално копеле!

— Е, какво правим сега?

Глас бръкна под шубата си и извади деветмилиметров пистолет. Пристъпи до Бен и грубо завря дулото под брадичката му.

— Ако зависеше от мен... — започна той.

— Само че не зависи, нали? — срязва го Бен.

Глас се зачерви като рак.

— Ще бъдем във връзка. Имаме и други задачи за теб.

— Няма да стане — каза Бен.

— А, така ли? Ти работиш за нас сега. — Глас посочи замръзналото езеро. — Или може би ти се иска да се поокъпеш? — Той се изсмя гърлено. — Правиш каквото ти се каже. Опиташ ли да си играеш с нас, момичето умира. Не забравяй това.

Бен се извърна и го погледна в очите.

— Аз никога нищо не забравям.

Усмивката се дръпна от лицето на Глас. Той пхна пистолета в кобура и направи знак на хората си. Те затръшнаха вратите на вана. Единият седна зад волана и запали двигателя. Останалите се върнаха при колите си. Двата мерцедеса набраха скорост, хвърляйки кал и мокър сняг с гумите. Ванът ги последва, отнасяйки Филип Арагон.

Бен проследи с поглед задните светлини на колите, докато изчезнаха в мъглата. Над езерото отново се спусна тишина. Той закрачи по брега, после бръкна в джоба си и извади телефон. Набра някакъв номер. Отговори му мъжки глас.

— Почва се — каза Бен.

После изключи телефона и ускори крачки.

Вече нямаше връщане назад. *Ами ако грешеше?*

Имението на Фон Адлер

Същата вечер

От всички прозорци на грамадната къща струеше светлина; мощни прожектори осветяваха фасадата и покрития със сняг парк на имението на стотици метри наоколо. Гостите заприиждаха. Под ярките светлини край портала се изви истински парад от скъпи возила — елегантните, издължени линии на ферарита се редуваха с царствените силуети на ролс-ройси. Униформени портиери посрещаха пътниците на главния вход и ги въвеждаха вътре, докато шофьорите на колите ги паркираха по протежение на фасадата.

В огромното мраморно фоайе цареше оживление. Келнери с бели смокинги разнасяха сребърни подноси с шампанско; бармани смесваха коктейли и сервираха сухи мартинита на мокрия бюфет. Дългите маси бяха отрупани с деликатеси.

Гостите бяха облечени подобаващо за случая — мъжете в строги вечерни костюми, а елегантните жени, които ги държаха подръка, бяха изложили на показ всичките си накити. Диамантени огърлици проблясваха като прясно навян сняг на светлината на полилеите, под високите, богато орнаментирани тавани отекваше безгрижен смях, примесен с пукот от отваряне на шампанско. През двойните врати на балната зала долитаха звуците на струнен квартет, който изпълняваше първата си поредица валсове за вечерта; няколко двойки вече се пробваха на дансинга.

Далеч от цялата тази глъчка, охранителите при портала се разхождаха нервно напред-назад, потропваха с ботуши в снега и пляскаха с ръце, за да се стоплят. Единият остави за малко радиостанцията си, когато забеляза фаровете на някаква закъсняла кола да се приближават по замръзналото шосе. Черният ягуар спря пред бариерата. Охранителят пристъпи напред и прозорецът откъм шофьора се смъкна безшумно. Наведе се и огледа купето на колата. Вътре имаше четирима мъже, подходящо облечени под тежките си

палта. Бяха сякаш малко по-млади от повечето гости — някъде около четирийсетгодишни.

— *Guten Abend, meine Herren!* — поздрави ги пазачът и учтиво зачака да му покажат поканите си.

Ръцете на четиримата бръкнаха едновременно в джобовете на саката. Гардът събра четирите покани и се дръпна встрани от колата, за да ги огледа на светлината от портиерната. Поклати глава. Имаше проблем. Нещо с поканите не беше наред.

Той се извърна към ягуара.

И това бе последното, което се случи в живота му.

Бен улови безжизненото му тяло още във въздуха, преди да бе оставило следи по белия сняг. Откъм портиерната се чу приглушен вик. Първият охранител посегна към радиостанцията си, но в този момент задната врата на ягуара се отвори. Изскочи мъж, който изстреля на два пъти по два патрона от пистолета „Хеклер & Кох“ със заглушител. Вторият охранител залитна и падна по гръб навътре през отворената врата на портиерната.

Мъжът на задната седалка се казваше Рандъл. Някога беше служил в Специалните десантни части. Бен лично го бе обучавал и му имаше пълно доверие. Бърз, съобразителен, с ум и телосложение на лисица. Говореше без акцент немски, който бе наследил от майка си — идеален избор за дежурен при портиерната, който да преглежда поканите на закъснелите гости и да ги упътва навътре. За подкрепление Бен му остави Брайънт — смуглия бивш десантник от Ланкашър.

Без да губят време, те поставиха двамата убити пазачи на пода на портиерната. Бен кимна. Рандъл и Брайънт бързо свалиха палтата и смокингите и започнаха да навличат униформите.

Бен се върна при ягуара и седна зад волана. Мъжът на седалката до него се казваше Жан Гардие, бивш член на елитната жандармерийска част на Луи Моро и най-младият член на екипа, който набързо, но извънредно внимателно бяха сформирали в кабинета на Арагон. Красив и с изящни маниери, с къдрава черна коса и ослепителна усмивка, която не слизаше от лицето му, Гардие бе определен да се смеси с тълпата на приема. От онова, което му бе казал за него шефът на охраната на Арагон, младият мъж щеше да се справи отлично със задачата си.

Високата порта се отвори с приглушено бръмчене и колата се плъзна безшумно по алеята към сияещата къща, подобна на замък.

Колкото повече се приближаваха, толкова къщата на Фон Адлер се извисяваше над тях като някакво приказно видение. Всеки лист бръшлян по огромната фасада беше ярко осветен. Бен отвори елегантна кожена кутийка и извади очила с метални рамки и стъкла без диоптър.

След като направи последна проверка на звука в невидимата слушалка в ухото си, той слезе от колата и подаде ключовете на лакея. Гардие го последва към входа на къщата. Портиерите ги поздравиха учтиво и Бен им подаде палтото си. Двамата влязоха едновременно и моментално тръгнаха в различни посоки, без дори да разменят поглед помежду си.

Безкрайното фоайе беше приятно затоплено; въздухът трептеше от изискана музика и светски разговори. През тълпата грациозно се носеше келнер, вдигнал пред себе си сребърен поднос с шампанско. Без да се спира, Бен грабна една запотена чаша и я поднесе към устните си. Застана в близкия ъгъл и за миг се огледа в едно от множеството огледала с позлатени рамки. Черният смокинг му стоеше като излят; с очилата и боядисаната в тъмнокестеняв оттенък коса едва разпозна отражението си. Понякога съвсем дискретни промени бяха достатъчни, за да преобразят изцяло вида на един мъж. Разбира се, Крол или Глас щяха да го познаят, ако го видеха отблизо, но стига да внимаваше, това нямаше да се случи. Поне за момента. Трябваше на всяка цена да проникне във вътрешността на къщата.

Все си хапка от чиниите на близката масичка, сдъвка я и внимателно избърса устни с книжна салфетка.

— Проба! — изрекоха незабелязано устните му зад салфетката. Миг по-късно чу гласа на Гардие в ухото си.

Без да привлича внимание върху себе си, Бен се огледа наоколо. Фоайето на огромната къща беше достатъчно обширно, за да побере неголям реактивен самолет. От средата започваше вито мраморно стълбище, застлано с червен килим, което водеше към междинна площадка под висок сводест таван, със сатенени завеси и грамадна маслена картина на стената, която се стори позната на Бен. Може би Дьолакроа.

Над площадката стълбището се разделяше на две симетрични, грациозно извити половини, които водеха към първия етаж. Самата площадка беше преградена със златен кордон, а в подножието на стълбите Бен забеляза гардове с дискретно прибрани под костюмите радиостанции и оръжия.

Смесвайки се с тълпата, той бавно премина в балната зала и се спря за момент да послуша струнния квартет. От Гардие нямаше и следа.

Заоглежда един по един гостите. Повечето бяха от виенския хайлайф — крупни бизнесмени със съпругите си, обикновени богаташи, дошли да се позабавляват. Те дори и не подозираха истинския повод за този прием — кръвожадния ритуал, който щеше да се разиграе съвсем наблизко, докато си пийваха шампанско и опитваха хапките.

Към него се приближи келнер с пълен поднос и Бен се пресегна да си вземе още една чаша шампанско. В същия миг забеляза Крол, който крачеше забързано право към него. За момент му се стори, че усеща пронизващия поглед на стареца върху себе си. Извърна се бавно на другата страна, отпивайки от чашата си, като се опита да потисне внезапния прилив на адреналин. Имаше чувството, че е гол сред тълпата. Престори се, че се любува на картините по стената, докато усети с гърба си как старецът премина с бърза крачка покрай него. Изпусна въздуха в дробовете си и погледна встрани. Крол си пробиваше целеустремено път сред гостите и скоро тесните му рамене се изгубиха от очите на Бен.

Докато изпращаше с поглед отдалечаващата се хилава фигура, Бен изведнъж изпита друго неприятно усещане — нечии очи го наблюдаваха. Обърна се. Някаква жена с чаша в ръка стоеше сама наред дансинга. Погледите им се срещнаха за миг през навалищата от танцуващи двойки. Тя леко се намръщи, сякаш го оглеждаше внимателно и не знаеше какво да предприеме.

Дългите ѝ руси коси — всъщност изкусно изработена перука — бяха вдигнати и прибрани на тила с диамантена шнола; ефирна бална рокля без гръб обгръщаше стройната ѝ фигура. Но под грима и фризура нямаше съмнение коя е.

Ева се обърна и скоро се изгуби от погледа му, оставяйки го да се пита дали моментното пламъче в очите ѝ беше знак, че го е познала.

Дали можеше да ѝ се довери? Или ако не, дали бе в състояние да предотврати онова, което тя би могла да му причини?

Той хвърли бърз поглед назад през двойната врата към фоайето. Гардовете се бяха махнали от подножието на парадното стълбище. Погледна часовника си. 8:51 ч. Изкашля се в шепа и се запъти към балната зала.

— Отвлечи им вниманието! — каза тихо той в шепата си.

Две секунди по-късно откъм дъното на балната зала се чу оглушителен трясък. Един от келнерите се бе препънал и подносът му, пълен с чаши, се бе стоварил на пода. Някакъв млад господин с къдрава черна коса смутено и многословно му се извиняваше. Около мястото на произшествието веднага се струпяха зяпачи, които оживено коментираха. Други двама келнери притичаха отнякъде с парцали и рула хартия и започнаха да отстраняват щетите. Скоро всичко приключи. Но тези няколко секунди бяха достатъчни на Бен, който с два скока се изкачи до междинната площадка на стълбището, като се усмихваше на изобретателността на Гардие, и в миг се провря под златния кордон. Никой не го видя. Свали очилата си и ги пхна в горното джобче на смокинга. Надяваше се, че междувременно О'Нийл, Кук, Ламбер и Делма са заели позиции отвън. Колко ли души от охраната щеше да им се наложи да неутрализират? Всичко сякаш вървеше по план — засега.

— Как е положението с параклиса? — попита той в шепата си, докато се изкачваше към първия етаж.

Тишина. В ухото си чу припукване. После тих мъжки глас: „Няма вход отвън“. Беше Делма — още един от елитните жандармеристи на Моро. Бен бе очаквал такъв отговор.

Тръгна по някакви коридори, като се оглеждаше за нещата, които бе запомнил от видеоклипа на Оливър. *Ето това ми изглежда познато*, каза си той, като се спря пред една сводеста ниша в стената, малко по-висока от човешки ръст. Вътре върху мраморен пиедестал беше поставена египетска скулптура — фараонската маска в черно и златно, която Оливър случайно бе заснел с камерата си. Движеше се във върната посока.

Но тези коридори бяха истински лабиринт. Вляво от него някаква врата водеше вероятно към поредния дълъг коридор, по протежение на

който бяха подредени изящни антики, а по стените висяха картини в златни рамки. Той отново погледна часовника си. Времето летеше.

За пореден път му мина смразяващата мисъл: *Ами ако това беше грешка?*

Пробва вратата. Беше заключена. Премина на следващата и също я пробва. Тя беше отключена. Натисна позлатената брава. Вратата изскърца и той пристъпи вътре. Остави вратата откряната. Изчака очите му да се адаптират към тъмнината и тръгна през стаята. Хълбокът му се удари в нещо тежко и кораво. Той протегна ръка да го опипа.

Беше билиардна маса. Бен я заобиколи, отиде до осветената отвън врата насреща и я отвори. Излезе на каменния балкон, като потръпна за миг от ледения нощен въздух. Никой от хората му не се виждаше, но така и трябваше да бъде. Тези мъже бяха обучени да бъдат невидими.

Той извади от джоба си фенерче колкото дамско червило и присветна два пъти.

С подаването на сигнала четири тъмни силуета напуснаха прикритията си в сенките и запълзяха през ливадата към страничната фасада, като скоро се събраха под балкона на Бен. Нямаше гардове, които да ги изненадат по пътя им. Бен знаеше, че самите гардове са били изненадани.

Гумираната кука на специалното катераческо въже прелетя над ръба на балкона и падна вътре. Бен я закачи за рамката на балконската врата и подръпна един-два пъти въжето. Усети как се изопна надолу, когато първият от мъжете увисна на него с цялата си тежест.

Изведнъж в стаята зад гърба му нахлу светлина. В рамката на вратата се очерта мъжка фигура.

— *Was machen Sie da?* — излая гневен глас.

Бен се дръпна от вратата. Мъжът го гледаше, скръстил ръце на гърдите си, със строго изражение на лицето. Плешивото му теме блестеше на светлината от коридора. От ушите му се подаваха гъсти и твърди като четина косми. Зад него се появи и друг, значително по-дребен, който хвърляше злобни погледи към Бен.

— Извинявам се — каза на немски Бен. — Търсех тоалетната.

— Тази стая е затворена за посетители — каза плешивият. — Какво правехте вътре? — Той надникна зад рамото на Бен, към издайнически отворената врата. — Вие ли я отворихте? — попита строго той, като присви подозрително очи.

Отвън въжето изскърца по парапета. Гардът пристъпи крачка напред към балкона. Посегна към радиостанцията си.

— Исках да си поема глътка въздух — каза Бен. — Прекалих с виното...

— Има тоалетни на долния етаж — сопна се по-дребният от гардовете.

— Ами... сигурно съм се загубил — каза Бен. — В такава голяма къща...

По-дребният гард не изглеждаше убеден. Плешивият пристъпи към вратата.

Бен хвърли поглед към балкона. Черната кука на въжето се очертаваше ясно на фона на белия камък. Плешивият я видя и със замах извади радиостанцията. По-дребният бръкна под сакото си.

Бен беше на половин метър от ръба на бiliarдната маса. В полумрака ръката му напипа нещо гладко, цилиндрично и кораво.

Плешивият бе отворил уста, за да подаде тревога по радиото, когато Бен строши бiliarдната щека в главата му. Мъжът изпусна радиостанцията и се строполи на пода.

Дребосъкът посегна към пистолета си. Дори да не улучеше, изстрелът щеше да вдигне под тревога цялата къща. Той беше бърз, но Бен беше още по-бърз. Строшената бiliarдна щека беше като хладно

оръжие в ръцете му. Той я заби с все сили в окото на противника си, острият назъбен край проникна в мозъка му и го уби на място.

Междувременно първият гард бе скочил на крака, устните му бяха разтегнати в зловеща усмивка, зъбите му проблеснаха за миг на светлината от вратата. Той замахна. Бен се дръпна встрани и усети как юмрукът профуча със страшна сила покрай главата му. Пристъпи напред и преди гардът да бе имал време да замахне повторно, смачка трахеята му със саблен удар. Гардът рухна на пода. Бен настъпи врата му и го прекърши.

С крайчеца на окото си забеляза движение зад вратата. Обърна се тъкмо когато тъмната мъжка сянка прекрачваше парапета на балкона. Беше ирландецът О'Нийл, бившият сержант от Специалните части, когото Бен се бе сетил най-напред да включи в екипа си.

— Радвам се, че дойде, Шейн — каза той.

О'Нийл влезе в стаята. Смъкна черната вълнена шапка и се ухили изпод рошавите си посребрени мустаци. Погледна надолу към двамата охранители.

— Май си почнал без нас — подхвърли той.

Бен вече влачеше трупове към близкия шкаф. Докато двамата с О'Нийл успяха да ги напъхат вътре и да прикрият кървавото петно на пода с едно килимче, останалите трима вече се бяха изкачили по въжето и се събраха в билиардната. Кук, Ламбер и Делма бяха налице, готови за мисия. Останалите шестима членове на екипа се бяха пръснали по двойки из парка на имението и неутрализираха всеки от охраната, който им се изпречеше.

Четиримата облечени в черно мъже прегледаха за последен път снабдените си със заглушители автомати. О'Нийл подаде на Бен деветмилиметров пистолет с голяма вместимост на пълнителя и дълъг заглушител, завит върху дулото.

— Нямаме много време — каза Бен. Той вкара патрон в цевта, постави оръжието на предпазител и го затъкна и колана си.

Коридорът отвън беше чист. Бен излезе пръв, като се оглеждаше внимателно. Останалите го последваха, пристъпвайки безшумно по дебелия килим, стиснали оръжията си в ръце. Вече нямаше никакъв шанс да ги помислят за гости на партито, които са се изгубили, търсейки тоалетната.

Трябваше да действат бързо. Гардие още не бе подал сигнал от долния етаж, но хората на Крол сигурно всеки момент щяха да се задействат. Бен ги поведе напред, като се мъчеше да си възстанови маршрута от видеоклипа на Оливър. Пореден завой на коридора. Поредна врата, поредно разклонение, поредно решение, което да вземе за част от секундата.

Той спря и се загледа в картината на стената. Беше една от онези, запечатани на филма — някаква сцена на мъже с костюми от осемнайсети век, събрани в голяма зала. Масонска символика, колонади. Той вече знаеше какво означава това.

Продължи с ускорена крачка напред, усещайки как го обзема неопишуема ярост. Онези бяха близо.

Пред тях внезапно се отвори врата. Всички като един се прилепиха до стената. От стаята, кикотейки се, излязоха мъж на средна възраст и млада жена и поеха прегърнати по коридора, като се натискаха и опипваха похотливо. На отсрещната стена имаше огледало. Момичето се отскубна от ръцете на мъжа и се заклатушка към огледалото на високите си токове, за да огледа грима и прическата си.

— Приличам ли ти на някоя, която току-що са я чукали? — каза през смях тя, заваляйки думите.

— Нищо ти няма, много добре си изглеждаш — отвърна мъжът, като оправяше връзката си. — Да се връщаме на бала.

Момичето подръпна надолу роклята си пред огледалото. Една крачка вляво, и щеше да види отраженията на мъжете зад себе си. Бен чакаше, изпънат като струна.

Момичето се усмихна на себе си в огледалото, издаде устни напред и закуцука след партньора си, като се хвана за протегнатата му ръка. Кикотенето им утихна зад ъгъла.

Бен погледна О'Нийл, който въздъхна. Вдигна длан към устата си и се готвеше да прошепне нещо, когато чу в ухото си гласа на Гардие: „Тук долу има раздвижване!“.

Бен погледна часовника си. 9:12 ч.

Вернер Крол повдигна ръкава на смокинга си и погледна златния „Лонжин“. Даде знак на Глас, който го наблюдаваше от другия край на балната зала. Глас кимна. Време беше.

Доктор Емил Циглер седеше, заслушан в оживения разговор край голямата камина, когато усети докосване по рамото си. Обърна се и погледна над очилата.

— Извинявам се за безпокойството — каза Глас, който се бе навел до ухото му. — Търсят ви на телефона.

Месестото лице на Циглер не показва изненада. Той кимна, пристъпи тромаво до близката масичка и остави чашата си с шампанско. Приглади назад рядката си посивяла коса, извини се на групичката разговарящи и се отправи към вратата.

Глас продължи да обикаля от гост на гост. Никой не забеляза, когато дванайсетте мъже напуснаха балната зала дискретно и делово, без да привличат внимание. Всички те знаеха къде да отидат.

Ева ги проследи с поглед, докато излизаха един по един. За шест години, откакто живееше в къщата, наблюдаваше за седми път тази сцена. Или може би за осми? Все същото премерено, идеално синхронизирано изпълнение. Гостите едва ли щяха да забележат отсъствието на дванайсетте побелели мъже, а освен нея никой нямаше и най-малка представа накъде се бяха запътили. Нито пък какво щеше да се случи след малко. Когато и дванайсетте напуснаха залата, Крол и Глас размениха бързи погледи. Крол погледна часовника си. Изглеждаше доволен. Стана от мястото си и тръгна към вратата, а Глас го последва на няколко крачки зад него.

Ева отпи от шампанското си. Усещаше, че ѝ прилошава.

Никой освен посветени не минаваше по тайния коридор, един от многото, които прорязваха огромната стара къща. Беше дълъг и зловещ, осветен от голи неоновы тръби, с бели стени и циментов под.

В края му имаше нещо като чакалня с дванайсет дървени стола и ниска масичка, върху която бяха поставени кана с вода и дузина стъклени чаши.

Дванайсетте мъже се събраха един по един, като само си кимваха мълчаливо един на друг. Емил Циглер се покашля и си наля чаша вода. Томас Блохвиц погледна часовника си, избърса капките пот от бледото си високо чело, извади инхалатор за астма и впръска един-два пъти в устата си. Петер Гингер крачеше напред-назад из помещението. Циглер го изгледа раздразнен.

— Не можеш ли да стоиш на едно място? — скастри го той.

Гингер послушно седна.

Нямаха какво особено да си кажат. Отношенията помежду им се основаваха не на приятелство, а на дълбоки общи бизнес интереси и поради това бяха по-силни от обичайната лоялност, по-силни и от любовта към парите. След като ритуалът приключеше, всеки щеше да си отиде откъдето бе дошъл, и известно време нямаше дори да се чуват помежду си. До следващия подобен случай. Никой от тях не можеше да каже отсега кога ще бъде той. Но сигналът щеше да бъде подаден, рано или късно. И те никога не го пропускаха. Решението не го вземаха те — стигаше им да знаят, че всяка такава среща заздравява още повече общите им бизнес интереси. Днешното събитие имаше особено значение, поне за някои от тях. То щеше да премахне една сериозна заплаха, която им бе причинила доста безсънни нощи през последните месеци.

Някои от мъжете вдигнаха глави, когато чуха стъпките, отекващи по празния коридор. Крол се появи на вратата. Глас застана зад него.

— Господа — каза тихо Крол. Устните му се бяха изкривили в тънка усмивка. — Мисля, че сме готови.

Бен и преди бе виждал тези каменни стени. Вече бяха проникнали дълбоко във вътрешността на къщата. Импозантният класически интериор беше останал зад тях. Напред се виждаше извитият коридор, по който Бен знаеше, че Оливър бе преминал преди близо година. Знаеше и накъде води.

Той поведе хората си по сводестия пасаж и положи ръка върху тежката дъбова врата в края му. Беше отключена. Той я бутна леко и влезе пръв.

Намираха се в нещо като висока галерия, от която долу, в ниското, се виждаше целият параклис.

В ушите му припряно избръмча гласът на Гардие: „Обектите напуснаха залата — каза той. — Допускам, че идват към вас. Нямам визуален контакт. Повтарям, идват към вас“.

През цветните витражи се процеждаше лунна светлина и хвърляше дълги сенки във вътрешността на храма. Каменните плочи на пода бяха сиви, без орнаменти. Полираните дървени пейки лъщяха меко в полумрака.

Устата на Бен беше пресъхнала, сърцето му биеше до пръсване. Не вярваше на очите си, но те както винаги не го лъжеха. Помещението, което се разкриваше под тях, не беше онова от видеоклипа на Оливър, а друго, напълно различно.

Той се огледа. Около тях нямаше никакви други врати освен онази, през която бяха влезли.

Усещаше с гърба си присъствието на О'Нийл и останалите зад него, погледите им върху себе си; сигурно се чудеха какво не е наред. Мозъкът му работеше на пълни обороти, но всички негови мисли само увеличаваха страховете му.

Крол и хората му се бяха отправили към съвсем различна част от къщата. Крол бе предвидил удара му и бе блъфирал. Онази Ева повторно му бе заложила капан и той бе паднал в него. Доставил им бе

Арагон на тепсия. Нямах време да поправи грешката си. И рискуваше живота на целия си екип.

— А сега какво? — попита О'Нийл.

Бен не отговори.

— Какво правим по-нататък, сър? — В гласа на ирландеца се долавяше тревога.

Бен мълчеше.

Изведнъж в ниското се чу стържещ звук като от триене на камък в камък. Нещо или някой се движеше в полумрака на параклиса, по пътеката между пейките. Една от каменните плочи се измести встрани. Тъмна мъжка фигура изникна сякаш от пода.

Криптата беше изпълнена със златисти отблясъци от безброй свещи и с ухание на разтопен восък. В мъждивата светлина се очертаваха контурите на древни символи, гравирани по каменните стени; над всичко се извисяваха трите огромни колони, между които бяха провесени изкусно изработени гоблени с емблемите на Ордена на Ра. Високо горе проблясваше позлатена глава на овен, а дългите му извити рога хвърляха призрачни сенки върху сводестия таван.

През входната арка се точеше процесия от мъже, които пристъпваха бавно и тържествено, в колона по един, леко свели глави, сякаш щяха да присъстват на църковна литургия или на погребение. Всеки знаеше точно мястото си и скоро се подредиха в правилен полукръг в центъра на помещението, между трите колони. Като някакви възрастни воители застанаха с лице към издигнатия подиум. Жертвеният олтар беше готов и както винаги ги очакваше. От дървения стълб в средата висяха тежки метални вериги.

Крол и Глас влязоха последни в криптата и застанаха в края на редицата, леко встрани от останалите. Никой не продумваше. Крол погледна за последно часовника си. Ритуалът можеше да започне.

Тежката желязна врата се разтвори. Влязоха трима мъже и пристъпиха към мъждукащата светлина на свещите. Всички познаваха лицето на пленника в средата. Ризата на Филип Арагон беше смачкана и изцапана с петна от кръв, лявата му вежда беше разцепена. Двамата отстрани го държаха здраво за ръцете. Устата му беше превързана с кожена лента. Очите му бяха изцъклени от ужас, въртяха се във всички посоки и гледаха уплашено хората, които се бяха събрали да наблюдават смъртта му.

Двамата му пазачи, които бяха с качулки на главите, го приближиха бавно към дървения стълб. Арагон се съпротивляваше, но те бяха по-силни и приковаха ръцете му зад стълба, след което го опасаха три пъти през кръста с тежката стоманена верига. Коленете му

трепереха. След като оковите му бяха пристегнати, мъжете с качулките се обърнаха и потънаха отново в сенките зад олтара.

Известно време единственият звук в криптата беше подрънкването на веригите, докато Арагон се мъчеше отчаяно да се освободи. Всички погледи бяха вперени в него.

Глас се усмихна на себе си. Този момент винаги му беше особено приятен. Той не даваше пет пари за Арагон и каузата му, нито пък за когото и да било от останалите. Доставяше му удоволствие да наблюдава самия ритуал или — още по-добре — да участва в него. Може би един ден жертвата щеше да бъде жена. Кой знае, може би старецът щеше да му разреши сам да я изкорми. Джак Глас не се съмняваше, че това много ще му хареса.

Желязната врата изскърца отново и палачът се изкачи на подиума. Черната му роба с качулка стигаше до петите. В ръцете си държеше продълговат предмет, завит в ален сатен. Той разви плата и острието на ритуалния нож проблесна на пламъците на свещите. Пристъпи към осъдения.

Крол заговори и гласът му отекна в криптата.

— Филип Арагон, имаш ли нещо да кажеш, преди да изпълним присъдата ти?

Той направи знак на палача. Мъжът протегна ръка и свали превръзката от устата на пленника. Арагон увисна от стълба, дишайки тежко. Зачервените му очи фиксираха Крол и той се изплю към него.

Крол се обърна към палача.

— Изтръгни му сърцето!

Палачът не се поколеба. Острият като бръснач нож проблесна над главата му.

Дванайсетте мъже гледаха сцената неподвижно, като хипнотизирани. Единствен Глас се подхилваше злорадо.

Ръката с ножа описа дъга във въздуха. При проникването на острието Арагон извика.

Ножът потрепваше, забит в дървения стълб над главата му.

Крол неволно направи крачка напред; челото му се сбръчка, устата му се отвори в почуда. Нещо не беше наред.

Палачът се дръпна встрани от осъдения. Ръката му бръкна под черната роба и извади деветмилиметров пистолет с мощен заглушител. Дебелото цилиндрично дуло се насочи към насъбраните зрители.

Глас реагира мигновено, като посегна за своя пистолет. Няколко куршума от заглушено оръжие изчаткаха по каменните плочи в краката му и той изпусна пистолета на пода.

Качулатите стражи излязоха отново от сенките. Пламъците на свещите хвърляха отблясъци по късите им автомати. О'Нийл и Ламбер. Иззад каменните колони изплуваха още две мъжки фигури. Делма и Кук. Ламбер пристъпи към стълба и свали веригите на Арагон.

Със замах Бен отметна назад качулката си и разтърси рамене. Робата на палача се смъкна в краката му и той я ритна встрани.

Хората на Крол изпаднаха в паника. С разширени от ужас очи те поглеждаха към лидера си, очаквайки обяснение. Самият Крол беше парализиран от изумление, долната му челюст висеше. Бен срещна погледа му със студена усмивка. *Ха познай как го направих*, сякаш казваше тя.

Импровизираният план бе проработил. За Бен и неговия екип не беше особен проблем да обезвредят стражите и да овладеят криптата минути преди пристигането на Крол и хората му. Истинският палач лежеше мъртъв на пода в задната стаичка заедно с останалите.

Джак Глас гледаше Бен с дива омраза. Макар и обезоръжен, той си оставаше най-опасният от всички наоколо. Бен го държеше на прицел със своя „Хеклер & Кох“, като го наблюдаваше по протежение на цевта. Чукчето на ударника беше вдигнато назад, предпазителят свален. Пръстът му беше на спуська. Достатъчно беше едно леко дръпване, и ударникът щеше да възпламени взривателя на гилзата, той на свой ред щеше да взриви метателния заряд на патрона в цевта, деветмилиметровият куршум с кух връх щеше да излети, въртейки се с бясна скорост, през дулото на пистолета и след по-малко от една стотна от секундата щеше да достигне Глас. От допира в тялото кухнят връх щеше да се смачка навътре и куршумът щеше да се пръсне на милион остри като бръснач парченца от мед и оловна сплав, които щяха да изхвърлят струя от смлени на пихтия тъкани, кръв и скълцани кости през широкото една педя изходно отверстие на гърба му.

Показалецът на Бен нежно галеше гладката извита повърхност на спуська. Очите му не се отделяха от Глас. Вече не виждаше мерника на пистолета, само мишената.

Един куршум за Оливър. Втори за Лай. В пълнителя щяха да останат още цели петнайсет. Нямахше да спре, докато и последната

гилза не издрънкаше по каменните плочи, докато плъзгачът на нагорещения пистолет не блокираше в задно положение върху рамата в ръцете му, а сгърчените тела на Крол и Глас не се удавеха в собствената си кръв. Сърцето ми отново биеше бързо, очите го смъдяха. В съзнанието му изплува усмивката на Лай. Гърлото му беше стегнато и го болеше.

— Бен! — чу се глас вляво от него. Без да сваля пистолета, той хвърли бърз поглед встрани. Арагон го гледаше настойчиво. — Недей! — каза той.

Бен поклати глава. Пръстът му отново се плъзна по извивката на спусъка. Само едно дръпване.

— Не сме се разбирали така — каза Арагон. — Ние не сме убийци.

Само едно дръпване. Пистолетът в ръката на Бен затрепери.

— Тези хора ще бъдат арестувани и ще прекарат остатък от живота си в затвора — продължаваше Арагон. — Така ми беше обещал. Куршум в главата не значи правосъдие.

Бен въздъхна. Свали пръста си от спусъка и постави пистолета на предпазител.

Глас се усмихна. Крол все още гледаше Бен с невярващи очи, сбръчканата му уста беше полуотворена, сякаш искаше да каже нещо, но думите бяха заседнали в гърлото му.

Хората на Крол стояха като замръзнали по местата си, когато четиримата мъже излязоха от сенките, препасали автомати през рамо. Лицата на старците бяха изопнати и пребледнели, очите им широко отворени, по челата им се стичаха капки пот.

Внезапно Емил Циглер залитна. Лицето му беше изкривено от болка, дясната му ръка стискаше лявото рамо. Той падна на пода и се сгърчи в конвулсия. Сърдечна атака.

Кук беше обучен санитар. Той преметна автомата на гърба си, пристъпи напред и коленичи до падналия.

Ръката на Циглер замахна. Кук рухна по гръб; докато умираше, на лицето му бе изписано безкрайно удивление. От прерязаната му сънна артерия шуртеше струя кръв. Месестият юмрук на Циглер още стискаше стилета.

Изведнъж въздухът наоколо изригна в крясъци и викове на паника. О'Нийл и Ламбер вдигнаха автоматите си, готови да ги

изпразнят в Циглер. В това време Арагон крещеше: *Не стреляй, НЕ СТРЕЛЯЙ!*

С периферното си зрение Бен видя как краят на един от гоблените на стената се залюля в полумрака. Вдигна поглед от трупа на Кук.

Глас и Крол бяха изчезнали.

Бен скочи от подиума и с един замах смъкна избродирания със златен брокат гоблен от стената. Отдолу имаше изход към таен пасаж — малка сводеста врата, която се чернееше на фона на сивата каменна зидария. През отвора повя хлад. Бен пристъпи през арката и видя, че пасажът продължава по вита стълба право нагоре. Някъде от високото отекваха бързи стъпки.

Хвърли поглед през рамо. Хората му бяха завардили отвсякъде криптата. На Кук вече никой не можеше да му помогне. Облегнат на една от каменните колони, Арагон припряно натискаше клавишите на мобилен телефон. Тримата оцелели от екипа бяха избутали старците в единия ъгъл и ги държаха на мушка. Време беше Филип Арагон да поеме командването на операцията.

Бен си имаше други грижи. Той се затича по витата стълба, като вземаше по две стъпала наведнъж. Стълбата сякаш водеше към небето, стъпалата се виеха в безкрайна спирала. През приглушения шум на собствените си забързани крачки той дочуваше отчетливо ехото от стъпките на двамата бегълци. По всичко личеше, че ги настига.

Секунда по-късно дочу сухия трясък на пистолетен изстрел. После втори. Бяха непосредствено пред него.

Още щом разпозна Бен Хоуп в балната зала, тя разбра, че нейният миг скоро ще настъпи. След всичките години на преструвки, унижения и самоненавист, които ѝ бе причинил Вернер Крол, животът ѝ навлизаше в решителната си фаза, в ендшпила. Тя бе загубила чувство на страх. Това трябваше да приключи, какъвто и да беше изходът.

През всичките тези години като пленница на Крол тя бе успяла да разгледа много от тайните коридори и пасажи, с които беше прорязана във всички посоки огромната къща и които позволяваха на стареца да преминава незабелязан от едно крило в друго, появявайки

се внезапно на най-неочаквани места. Макар че Крол винаги държеше криптата заключена, Ева знаеше за тайното стълбище и се досещаше, че ще се опитат да избягат оттам. Старият мошеник винаги криеше по някой коз в ръкава си. Това му беше като втора природа. Беше прекалено хитър, за да се остави да го хванат толкова лесно.

Сега беше неин ред да ги изненада. Беше отишла в стаята си, сменила бе балната рокля с джинси и стар пуловер, за последен път бе свалила омразната перука и бе взела чантичката си. После бе дошла тук — в тази тъмна, прашна част на старата къща, за да го причака; заела бе позиция в полумрака на пасажа, като не изпускаше от поглед обкованата с железни гвоздеи врата, през която рано или късно щеше да се появи. Покрай тъмния коридор вдясно витата стълба продължаваше нагоре и стигаше чак до покрива на къщата. Но тя нямаше намерение да допусне Крол да стигне дотам.

Когато чу стъпките и изтракването на ключовете в бравата на древната врата, тя измъкна пистолета „Блек Уиду“ от чантичката си и решително дръпна чукчето с палец. Вратата се отвори със скърцане и тя излезе от полумрака да ги пресрещне.

Крол се спря в рамката на вратата и я зяпна смаян. Глас беше с него. Очите на Крол пробягваха от нейните към дулото на малкия пистолет в ръката ѝ.

— Ева... — започна той, като вдигна ръка.

Досега тя никога не бе насочвала оръжие към жив човек. Но не се поколеба. Гумираната дръжка на пистолета прилягаше плътно в дланта ѝ. Показалецът ѝ се обви около малкия спусък и го дръпна назад.

Двайсет и два калибровият патрон „Магнум“ с удължена гилза изстреля малкия куршум с много голяма начална скорост. Зловещият трясък от свръхзвуковия изстрел изпълни тясното помещение и тя едва не извика от острата болка в ушите си. Джак Глас се извъртя на една страна, стиснал с ръка шията си. Капки кръв опръскаха каменната стена зад него.

Но той не падна. Залюля се на краката си и за миг на Ева ѝ се стори, че ще се хвърли към нея. Малкият пистолет в дланта ѝ сякаш не ѝ се подчиняваше. Ръцете ѝ трепереха и тя не можеше да вдигне чукчето за втори изстрел.

Глас с мъка повлече крака нагоре по стълбата към следващата площадка. Тя още се мъчеше да зареди пистолета, когато той изчезна зад ъгъла. Неравните му стъпки отекваха по дървените стъпала нагоре към покрива.

Крол стоеше като закован в средата на площадката. Очите му бяха широко отворени.

Чукчето щракна в задно положение и Ева вдигна пистолета.

— Ева — повтори той, повдигайки вежди, — помисли какво правиш!

— Всичко свърши, Вернер — каза тя. — Не мога да допусна и занапред да вършиш това.

Очите му я умоляваха.

— Погледни в душата си, Ева. — Той направи крачка към нея. — Знам, че не би желала да ме убиеш.

Когато видя малкия автоматичен пистолет в ръката му, беше вече късно. Лицето му стана строго. Той стреля от хълбок, без да се прицели. Първият куршум прониза дланта ѝ и малкият пистолет отхвъркна встрани. Тя изпищя.

Той стреля повторно и я улучи в рамото. Разкъсваща болка проникна до последния нерв на тялото ѝ. Тя залитна назад, спря се с гръб в стената и постепенно се смъкна надолу.

Широко усмихнат, Крол се надвеси над нея и допря дулото на малкия колт между очите ѝ.

— Сбогом, Ева — каза той.

И рухна безжизнен върху нея.

Бен Хоуп бе застанал в очертанятия на вратата. Въпреки болката и пищенето на ушите си Ева ясно различи задавеното стакато на заглушителя, когато късият автомат в ръката му изстреля бърз откос в тялото на Крол. Старецът залитна напред, окървавен, с девет куршума в гръдния кош, и се захлупи по лице, като отчасти я закри под себе си.

Бен сграбчи трупа на Крол и го захвърли встрани. Коленичи до Ева. От пръв поглед видя, че кръвта по нея не беше само от стареца. Разкъса яката на пуловера ѝ, търсейки огнестрелната рана.

Куршумът беше попаднал високо в дясното рамо, между ключицата и горния гръден мускул. Той опипа внимателно раната; кръв полепна по пръстите му. Ева едва не припадна от болки, докато Бен успя да открие малокалибрения куршум отзад на гърба ѝ, заседнал

в подкожната тъкан. Беше преминал през меките части на рамото ѝ, без да се разпадне. Бен си пое дъх. Нещата не бяха чак толкова зле.

Раната на ръката ѝ беше по-сериозна, много по-сериозна. Той потръпна от ужас, когато видя белезникавите парчета раздробени кости, стърчащи през разкъсаната кожа. Пръстите ѝ бяха сгърчени неестествено. Тя никога повече нямаше да използва пълноценно ръката си.

Но щеше да оживее, това беше важното. Бе извадила късмет. Крол се оказа слаб стрелец. Или просто беше садист, който бе искал да я измъчва бавно и с наслада, преди да я убие. Така или иначе, за него играта бе приключила.

— Ще се справиш — каза ѝ Бен. — Ще се погрижат за теб.

— Благодаря — промълви беззвучно тя. Опита се да се усмихне, но загуби съзнание.

Той я погледа няколко мига, после протегна ръка и я погали по бузата. Пръстите му оставиха кървави следи по кожата ѝ.

Изправи се и огледа трупа на Крол. Старецът лежеше на пода като разкъсана парцалена кукла. След два века убийства и корупция династията Фон Адлер току-що бе приключила земния си път. Безжизнените очи на Вернер Крол гледаха в нищото като стъклени. Тънките сбръчкани устни сякаш се усмихваха подигравателно. За миг Бен изпита желание да доизпразни пълнителя в лицето му.

Но тъкмо сега имаше други грижи. Къде ли се бе дянал Джек Глас?

По стената се стичаха капки кръв. Кървави следи водеха към стълбата. На първото стъпало имаше ръждив отпечатък от мъжка обувка. На второто — малка локвичка кръв. На третото — друга следа от обувка. Върху парапета отстрани — отпечатък от длан. Кървавата диря водеше нагоре. Но от самия Глас нямаше и следа.

Изведнъж една-единствена мисъл изпълни съзнанието на Бен.

Клара.

По Джак Глас бяха стреляли и преди, и то неведнъж. Докато все още беше на крака и можеше да действа, не всичко бе загубено. Нищо и никакъв куршум от дамско пистолетче не беше в състояние да го спре. Глас знаеше, че ключицата му е счупена, но беше готов да преглътне болката, за да извърши това, което си бе намислил.

С тежки стъпки той се изкачваше по стълбите, притиснал ръка към рамото си, за да спре кръвта. Стигна до третия етаж, подпря се на парапета и погледна надолу. Два етажа под него тъмна фигура се придвижваше с бързи крачки по извитото стълбище. Хоуп отново беше по петите му. Тая проклета кървава диря щеше да го издаде. Нищо не можеше да се направи. Трябваше да върви, да не спира. Майната ѝ на болката.

Той се ухили. Двамата с Хоуп бяха стигнали до финалната права. Сякаш още веднъж се явяваха на предварителния подбор за Специалните части. Но този път Глас имаше предимство и бе твърдо решен да го използва. По дяволите оня старец, неговата песен беше изпята, корабът му потъваше. Но Джак Глас по никакъв начин нямаше да се остави да потъне с него.

Стигна до таванското помещение, подгизнал от пот и кръв, и повлече крака по коридора. Вратите към мансардните стаички бяха от лявата страна. Тапетите се отлепваха от стените, пътеката на пода беше протрита. Беше студено и потта му започна да изстива. Той дръпна една от вратите с такава сила, че за малко не я изтръгна от пантите ѝ. Влезе, залитайки. Откри онова, което търсеше, и пхна малкия кожен калъф под мишница.

— Шефе, всичко наред ли е?

Беше Шведа. Когато видя кръвта по ризата на Глас, на тъпото му лице се изписа смътна тревога.

Глас се обърна.

— По наред от това — здраве!

Повечето от хората му бяха по-дребни от него, но този швед, Бьоркман, беше с близо половин педя по-висок. Той наистина беше грамаден мъж. Вратът му беше по-дебел от главата, кажи-речи колкото бедрото на Глас. Сто и трийсет кила мускулна маса, с пънкарска подстрижка по средата на черепа и много малко мозък в него. Точно такива мъже подбираше Глас за екипа си. Големият револвер „Рюгер“ изглеждаше като детска играчка в месестия му юмрук.

— Долу май тотално са изкрейзили — каза Бьоркман на накъсан немски. — Какво става?

— Развалиха им веселбата — отвърна Глас. Избърса с длани потта от челото си и опипа строшената си ключица. Назъбените краища на костта се подаваха през кожата. Той стисна зъби. — Искам от теб да ми пазиш гърба, Кристиан — каза той. — Един тип се качва нагоре. Знаеш какво да правиш. Ще се върна да те взема. Става ли?

Гигантът бавно кимна.

— Ясно, шефе.

Глас изпрати с поглед Шведа, докато се скри в дъното на коридора. После се ухили и остави кървав отпечатък върху вратата на Клара Кински, като я бутна с длан, за да влезе.

Детето бе клекнало в единия ъгъл, притиснало гръб към стената. Вдигна към него изпълнените си с ужас очи. Глас бръкна в кожения калъф и извади спринцовка. Свали капачката от дългата игла и пръсна струйка отрова нагоре във въздуха.

— А сега чичко Джак ще се погрижи за теб, детето ми.

Той пристъпи навътре и Клара запищя.

Без да изпуска от очи кървавата диря, Бен изкачи тичешком стълбите до следващата площадка. С лявата ръка се държеше за полирания парапет, а с дясната стискаше оръжието.

Почти на всяко стъпало имаше едри капки кръв. Глас беше тежко ранен, но тичаше напред като умопобъркан; в това си състояние той беше извънредно опасен. Явно отиваше към таванските помещения.

Бен прекоси запъхтяно най-горната стълбищна площадка. Кървавата диря продължаваше по коридора. Той я последва, вдигнал пистолета пред себе си, готов за стрелба.

В края на дългия пасаж някаква врата се блъскаше в касата си от въздушното течение. В стаята се виждаха завеси, издути от ледения вятър; през френския прозорец навяваше сняг. Бен влезе вътре. Всичките му сетива бяха изострени докрай. Сърцето му биеше в ушите, но през този шум той долови и един друг, който разпозна безпогрешно: пронизителния шум от стартера на мощен двигател, който премина в басов тътен. Идваше отвън, откъм покрива. Някой бе запалил мотора на хеликоптера. Бен пристъпи към прозореца.

Изведнъж му излязоха свитки. Преди да усети какво става, падна по лице. Пистолетът му отскочи встрани и се плъзна по голите дъски на пода. Нечии яки пръсти го стиснаха за яката и със страшна сила го вдигнаха на крака. За миг зърна широкото чело и двете малки зли очички, които го огледаха от горе надолу, после огромен юмрук се стовари върху челюстта му. Тялото му политна назад, сякаш нямаше собствено тегло, и се стовари по гръб върху някакво бюро; във всички посоки се пръснаха папки и листове хартия, пепелник и телефон.

Един от най-едрите мъжаги, които Бен бе виждал през живота си, заобиколи бюрото и пристъпи невъзмутимо към него.

— Мъртъв си — каза великанът. Английският му беше със силен чуждестранен акцент. В ръката си държеше 44-калибров „Рюгер Редхок“ от неръждаема стомана, с двайсетсантиметрова цев. Той го

затъкна в колана си отзад на гърба. — Няма нужда от това тук — продължи великанът и вдигна юмруци за бой.

Бен с мъка се изправи на крака. Грохотът на хеликоптерния двигател отвън ставаше все по-силен. По устните му имаше кръв от удара. Виеше му се свят. Но и най-едрият мръсник можеше все някак да бъде повален. Без да губи време, Бен нанесе остър удар в слънчевия сплит на великана. Вложи в него цялата си тежест, от съприкосновението с тялото на другия собствената му ръка го заболя. Беше добър, професионално изпълнен удар, който би извадил от строя нормален човек.

Онзи сякаш изобщо не го усети. Към лицето на Бен се стрелна юмрук с размер на грейпфрут; той се дръпна и юмрукът профуча покрай него; ако го бе уцелил, щеше да го ликвидира.

Нещата вземаха сериозен обрат. Бен прицели ритник в слабините му. Великанът го блокира. Опита удар в гръкляна, но и той бе блокиран. Бен се дръпна назад, като си даваше сметка, че противникът му се опитва да го избута в ъгъла. През отворения прозорец до ушите му достигна и друг звук: пронизителен детски писък на ужас. Той извърна поглед по посока на звука. Прозорците на стаята гледаха към широка площадка, заобиколена отвсякъде със стръмни покривни скатове и масивни комини.

Снежната буря отвън беше в разгара си. На трийсетина метра от мястото, където се намираше Бен, фаровете на хеликоптера разсичаха снежната вихрушка, а лопатите на ротора му се въртяха все по-бързо. Джак Глас държеше Клара за ръка и се опитваше да я напъха през отворената врата на хеликоптера. Тя се съпротивляваше и риташе. Глас стискаше зъби от болка; предницата на ризата му беше черна от кръв и лепнеше по тялото.

Бен отклони вниманието си само за част от секундата, но това бе достатъчно за другия. Тежкия ботуш се заби в ребрата му и той усети как нещо вътре изпука. Изкрещя от болка, претърколи се на пода, като се държеше за гръдния кош. Пропълзля под бюрото. Великанът хвана масивната мебел за единия край и като детска играчка я премести встрани. Измъкна едно чекмедже и го разби в главата на Бен. Дървената конструкция се пръсна на трески и по главата му се посипаха всевъзможни канцеларски принадлежности. Нещо лъскаво падна на килима и привлече погледа му. Беше нож за разрязване на

хартия с форма на кинжал. Юмрукът на Бен се сви около дръжката на ножа и когато великанът отново пристъпи напред, той с все сила го заби в ботуша му.

Ботушът беше от телешки бокс. Острието на ножа беше тъпо. Но Бен замахна с такава нечовешка сила, че тъпото острие мина през кожата и през крака под нея, после през гумената подметка и накрая се заби в дървения под. Великанът бе прикован върху пода като пеперуда върху корк. Той отметна глава назад и изквича от болка. Бен скочи и го ритна в слабините. Това подежда веднага. Онзи се преви на две. Бен го хвана за малките месести уши и заби коляно в лицето му.

Отвън Клара бе успяла да се отскубне от Глас. С развяна от вихъра на лопатите коса тя се затича към прозореца. Подхлъзна се на снега и падна, но бързо успя да се изправи. В този момент Глас я настигна и я сграбчи за косата. Дръпна я назад и тя изпищя.

Великанът се олюляваше, стенеше от болки, опитваше се да помести прикования си към пода крак. Бен грабна един пожарогасител от стената и го запрати с все сили в бръснатия череп. Мъжът се строполи на пода и се претърколи по гръб. Бен стовари основата на пожарогасителя върху главата му и едва не повърна, когато черепът хлътна като черупка на яйце. Великанът се сгърчи, подритна един-два пъти и притихна.

Окръвавен и изнемощял от болка, Бен измъкна 44-калибровия рюгер от колана му. Отвори барабана. Беше зареден с шест тумбести патрона „Магнум“. Пропълзя до отворения френски прозорец. Глас мъкнеше Клара към хеликоптера. Беше я вдигнал и я носеше под мишница. Малките й крачета ритяха бясно.

Без да обръща внимание на острата болка от счупеното си ребро, Бен излезе на покрива. Вдигна тежкия револвер и извика Глас по име.

Въпреки шума от двигателя на хеликоптера Глас го чу и се обърна, като дръпна Клара пред себе си за прикритие. Бен видя как ръката му притисна нещо към шията ѝ. Палецът му беше върху буталото на спринцовката.

— Ще я убия! — изкрещя той. — Хвърли пистолета!

Бен пусна пистолета в краката си и го ритна встрани. Глас се ухили въпреки болката и отново повлече детето към чакащия хеликоптер. Без да сваля спринцовката от шията ѝ, той я прикова с белезници за седалката. Бен наблюдаваше безпомощно цялата сцена.

Глас седна зад щурвала. Още в Африка се бе научил да лети и беше добър пилот. Истинска лудост беше да излети в снежна виелица като тази, но Джак Глас си беше луд и се гордееше с това.

Хеликоптерът започна да се издига. През плексигласовия прозорец Бен видя лицето на Клара. Устата ѝ се отваряше, но снежната виелица и грохотът на мотора заглушаваха писъците ѝ.

Бен изтича на площадката. Хеликоптерът беше вече във въздуха, вдигайки около себе си ураган от сняг, който щипеше очите на Бен. Той вдигна рюгера, но не смееше да стреля. Огледа се отчаяно наоколо, докато над главата му хеликоптерът бавно се завърташе около оста си, за да хване посоката. Покривът на къщата беше заобиколен с каменна балюстрада, висока около метър и двацет. Той се засили и скочи върху нея. Затъкна дългата цев на револвера в колана си и разпери ръце, за да пази равновесие. Земята беше далеч под него. Глас подаде газ, хеликоптерът наведе муцуна и се приготви да отлети.

Бен се отгласна от балюстрадата и скочи в празното пространство. За момент се почувства в безтегловност. Имението беше обляно в светлини от прожекторите. През портала прииждаха полицейски коли с лампи и сирени. Навсякъде цареше хаос.

Бен започна да пада. В този момент ръката му се улови за едната ска на хеликоптера. Машината вече завиваше стръмно наляво, отдалечавайки се от покрива на къщата. Мощният вихър от ротора развяваше косата и дрехите на Бен, който висеше отдолу. Ритайки, той се надигна и се залови и с другата ръка за ската. Земята под него се въртеше.

Глас усети промяна в равновесието, погледна надолу и видя Бен, който висеше от ската. Усмихна се и насочи машината обратно към къщата. Имаше само един начин да се отърве от наглото копеле — като го смачка в билото на покрива.

В мрака Бен видя тъмния силует на огромен комин. Глас летеше право към него, тухлената зидария се приближаваше стремглаво. В последния миг Бен вдигна крака и хеликоптерът прелетя над комина. Глас рязко зави обратно, центробежните сили заплашваха да изкълчат раменните стави на Бен.

Хеликоптерът отново се насочи към билото на покрива; риташите крака на Бен изтръгнаха от местата им няколко керемиди, които се плъзнаха надолу и паднаха с трясък на земята. В кабината

Глас се изсмя. Следващия път наистина щеше да размаже Бен като хлебарка в някой комин.

Ала този път Глас не си бе разчел добре маневрата. Задният ротор закачи ръба на покрива, посипаха се искри, жално изстена изкривен метал. Корпусът се разтресе. Машината загуби управление и се понесе към близките дървета, като се въртеше бясно във въздуха.

Междувременно Бен бе успял да прехвърли единия си крак върху ската. Той протегна ръка, сграбчи дръжката на вратата и я отвори. Докато неуправляемият хеликоптер се носеше над върховете на дърветата, описвайки безумни кръгове с фаровете си над покритите със сняг ели и голите клони на дъбовете и буковете, той с последни сили се хвърли в пилотската кабина.

Глас замахна към него със смъртоносната спринцовка. Бен избегна удара, хвана юмука му и с все сила го удари в лоста за управление. Спринцовката изтрака на пода. Двамата мъже се вкопчиха в смъртна схватка през седалките, като се удряха с юмуци и посягаха да си извадят очите. Бен сграбчи Глас за косата и заблъска главата му в бордното табло — отново и отново, с неистова стръв, докато от челото му бликна струя кръв.

Хеликоптерът губеше височина, като се въртеше в кръг, все по-бързо и по-бързо. Глас посегна с нокти към очите на Бен, но Бен беше по-бърз и го блъсна във вратата, заби юмрук в зъбите му, отново заудря главата му в бордното табло. Накрая Глас се отпусна безжизнен на пилотската седалка, точно в момента, когато хеликоптерът се наклони силно на една страна, направи остър завой и се вряза в короните на дърветата.

Бен хвана щурвала, но вече нищо не можеше да се направи. Роторът се разпадна на парчета, които се разлетяха във всички посоки; корпусът на хеликоптера започна да пада, като се блъскаше в стebelата на дърветата и откършваше големи клони по пътя си; двигателят угасна, около тях се сипеха трески и части от обшивката. Бен се удряше ту в пода, ту в тавана на кабината според преобръщането ѝ във въздуха.

На десетина метра от земята хеликоптерът се откъсна от клоните и се понесе надолу. През напуканите плексигласови прозорци Бен видя как земята се приближава стремглаво към тях. При удара тялото му се стовари с цялата си тежест върху бордното табло. Машината забоде

нос в снежна пряспа. Отгоре продължаваха да се сипят клони и изкривени метални части.

Глас лежеше прегънат на две върху таблото и лоста за управление. Някъде зад приборите прехвъркнаха искри. До носа на Бен достигна остра миризма на авиационно гориво.

Той се надигна и запълзя към задната част на тъмната, смачкана до неузнаваемост кабина. Над главата му Клара се бе заклещила между седалките. Долната ѝ устна кървеше. Тя отчаяно дърпаше веригата на белезниците, с които беше прикована към седалката.

Бен чу зад гърба си пукот и глухо бумтене. Погледна през рамо. Огнени езици ближеха вътрешността на кабината, тапицерията на седалките и пластмасовите части на бордното табло бяха обгорели. След секунди хеликоптерът щеше да избухне.

Примижал от пламъците, той дръпна с всички сили веригата, но тя беше здрава и не поддаде. Очите на Клара щяха да изхвъркнат от ужас, косата ѝ беше полепнала върху лицето, докато се мъчеше да извади юмручето си от стоманената гривна, която се впиваше в китката ѝ.

Пламъците се разгаряха. Бен се смъкна надолу, до прегърбеното тяло на Глас, и бръкна в джоба на смокинга му за ключа от белезниците. Нямаше го. Горещината ставаше непоносима. Огнени езици облизаха гърба и обгориха якето му. Нямаше време. Всеки миг щеше да последва взрив.

Почти обезумял от болка и страх, изведнъж той се сети: пистолетът. Измъкна го от колана си и допря дулото до гривната, която беше закопчана за тръбната рамка. Ръкавът му гореше. Той дръпна спусъка.

Трясъкът на 44-калибровото дуло заглуши всички останали звуци. За миг Бен беше като зашеметен от внезапната, нереална тишина, която се възцари в света. После в ушите му запищяха електрически звънци.

Когато се съвзе, вътрешността на хеликоптера беше почти изцяло в пламъци. Клара обаче не беше вече прикована — веригата висеше свободно от китката ѝ. Двамата пропълзяха надолу в кабината. Бен ритна вратата с всичката сила, която му бе останала. Вратата се огъна и се отвори, той хвана детето за ръката и двамата като по чудо

успяха да се промушат през отвора, преди огънят да бе обхванал целия корпус.

Залитайки и препъвайки се, той я повлече за ръка през снежните преспи. Не бяха изминали и двайсет метра, когато гората зад тях избухна в ослепително огнено кълбо. Бен повали Клара зад дънера на едно дърво и я затисна с тялото си, докато горивото от пробитите резервоари осветяваше ярко нощното небе. Дърветата горяха като кибритени клечки. Клара пищеше, но той я притискаше здраво в прегръдките си.

Хотел „Бристъл“, Виена

Три дни по-късно

Бен свърна в пряката на Кернтнер Ринг и влезе във фоайето на луксозния хотел. Облечен беше в нови дрехи, които още не се бяха очурили по тялото му. При всяко движение остра болка пронизваше ребрата му.

Вътре беше претъпкано с журналисти и фотографи. Той вече знаеше, че Филип Арагон и малка армия от охрана и сътрудници бяха окупирали цял етаж от хотела като база за поредица пресконференции, които медиите жадно поглъщаха. Полицейската акция срещу имението на Фон Адлер беше най-голямата новина от години насам, а Арагон се бе озовал точно в окото на урагана. От три дни Бен съзнателно избягваше всякакви предавания по радиото и телевизията, но дори и той не бе успял да се спаси от медийното облъчване.

През тези три дни Арагон бе използвал задкулисно повече лични контакти, бе дърпал повече конци, отколкото мнозинството политици имаха необходимост или случай да дърпат през цялата си кариера. Той имаше нужния социален статус и влияние, за да позамаже и доукраси някои подробности по тази история, колкото да ги пригоди за медийна консумация. Така например всички трупове в къщата бяха представени като дело на хората на Крол. Бен и неговият екип изобщо не съществуваха.

Бяха необходими четирийсет и осем часа за разчистване на следите от клането. Нищо не бе останало да напомня за изгорелия хеликоптер, освен почернели от сажди парчета, разхвърляни на десетки метри наоколо от експлозията.

От Джак Глас също нямаше и следа. При температурата, която развива горящият керосин, от човешките тъкани не остава практически нищо за идентифициране. Дори костите и зъбите се превръщат във фина пепел. Бен бе виждал това с очите си.

Докато си пробиваше път през тълпата във фоайето на хотела, той бе посрещнат от мъж на неговата възраст, облечен в костюм на дискретно райе. Беше леко плешив и много слаб, почти кльощав. Подаде му ръка.

— Аз съм Адриан Лакан, личният секретар на Филип Арагон — каза той, като се мъчеше да надвика шума наоколо. — Радвам се, че успяхте да дойдете, мосю Хоуп!

Лакан придружи Бен към асансьорите. Докато преминаваха, няколко светкавици блеснаха към тях. Бен държеше лицето си извърнато на една страна. Накрая служители от охраната разгониха журналистите, които бяха започнали да се скупчват наоколо, и двамата се добраха благополучно до асансьора. Лакан натисна бутона за последния етаж и асансьорът безшумно се понесе нагоре.

— Това е някаква лудост — каза той, като поклати глава. — Не помня такова нещо да се е случвало преди.

В разкошния хотелски апартамент на Арагон беше шумно и оживено. Сътрудници влизаха и излизаха, говореха по миниатюрни слушалчици, затъкнати в ушите им, отвсякъде се чуваше звън на телефони. Върху бюрата бяха поставени монитори, включени на различни новинарски емисии; около всеки се събираха на групички хора, за да гледат. На една маса бяха натрупани купища вестници; две жени ги обръщаха един по един и изчитаха заглавията от първите страници. Когато Бен влезе, няколко чифта очи се приковаха въпросително в него.

Арагон беше приседнал небрежно на ръба на едно бюро наред цялата олелия и прелистваше някакви книжа, докато говореше по мобилен телефон. Ризата му беше разкопчана на шията; имаше отпочинал и делови вид въпреки лейкопласта на веждата, който прикриваше шевовете му. Когато Бен се приближи, той му се усмихна широко, прекъсна разговора и затвори капачето на телефона. Остави книжата на бюрото, протегна ръка и двамата се здрависаха сърдечно.

— Не забравяй, че след петнайсет минути имаш интервю — предупреди го Лакан.

Арагон го отпрати с небрежен жест и улови Бен за лакътя.

— Съжалявам за хаоса — каза той. — Ела тук, по-спокойно е. — И той го поведе под ръка между сновящите сътрудници към една

усамотена стаичка встрани от всекидневната. Затвори вратата и шумът изведнъж утихна. — Благодаря ти, че дойде.

Бен наблюдаваше внимателно политика. Арагон се бе възстановил буквално за часове, бе се вдигнал като боксьор от нокдаун. Изглеждаше спокоен и уверен в себе си, но Бен долови и нещо друго — някаква спотаена ярост, някакъв спортен хъс, който не бе забелязал преди. Изглеждаше мотивиран и готов за битка.

— Каза, че било важно — напомни му Бен.

— Така е. Има един въпрос, който искам да изясня с теб, преди да си тръгнеш. Полетът ти е днес, нали?

Бен кимна.

— След няколко часа.

— Ирландия... — каза замислено Арагон. — Как е там? Никога не съм ходил.

— Зелено — отвърна Бен. — Тихо. Пусто.

— Една част от мен много би желала някакво усамотено, спокойно местенце — продължи Арагон, като кимна към припряната шумотевица от другата страна на вратата. — А в момент като този изобщо не бих се върнал. Ти си щастливец.

Самият Бен не се чувстваше особено щастлив.

— Винаги можеш да се откажеш от всичко това, Филип — каза той. — Да се върнеш към предишната си кариера. Архитектите не привличат вниманието на неподходящи хора. Тях никой не ги отвлича, никой не прави опити да ги екзекутира.

— Говориш също като Колет, съпругата ми.

— Сигурно е умна жена — каза Бен.

— Ти също обичаш да живееш на ръба.

— На мен това ми е професията.

— Истината е, че беше страхотен — каза Арагон. — Никога няма да го забравя.

Бен се усмихна.

— Не го направих заради теб.

— Оценявам откровеността ти. Но все пак съм ти благодарен. — Политикът бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади бял плик. — Което ми напомня причината да те поканя на тази среща — продължи той. — Искан да ти дам това.

Бен пое плика от протегнатата ръка на Арагон. Името му беше написано отгоре с равни печатни букви.

Арагон размаха нетърпеливо показалец във въздуха.

— Отвори го! — каза той. После се облегна назад и зачака.

Бен разкъса плика. Вътре имаше само някаква хартийка. Оказа се подписан чек от личната сметка на Филип Арагон, издаден на името на Бенедикт Хоуп. Очите на Бен преминаха по вписаната цифра. Единица с доста нули отзад.

— Нищо не разбирам — каза накрая той. — За какво е това?

— Аз така и пропуснах да ти кажа за наградата, която бях обявил — каза Арагон. — Един милион евро за този, който ми помогне да открия убийците на Роже. — Той се усмихна. — Ти се оказа този. Ти ми помогна. Спипахме ги. Парите са твои. Харчи ги със здраве.

Бен гледеше чека с невярващи очи.

— Благодаря ти, Филип... — каза накрая той.

Арагон се усмихна.

— Е, разбрахме се. Приятно пътуване. Надявам се да се видим отново.

— ... но не, не ги искам — довърши изречението си Бен.

— Не приемаш парите ми?

Бен поклати глава.

— Но ти си ги заслужи!

— Погрижи се за вдовицата на Санди Кук — отвърна Бен. — Останалото раздай за благотворителност. Направи добро с парите си. Аз не ги искам.

Кински си беше у дома. Когато чу звънеца, закуцука полека с патериците си към вратата.

— Радвам се да те видя на крака, Маркус — каза Бен, като влезе в антрето. Носеше нещо в голяма найлонова торба.

Кински беше по халат. Косата му беше разрошена, имаше набола неколкодневна брада. Беше блед, с тъмни торбички под очите.

Бен се огледа из малката кокетна, модерно обзаведена крайградска къща. По нищо не личеше, че това е дом на грубоват мъж като Маркус Кински. Всичко беше на мястото си, чисто и добре

поддържано; по масичките имаше вази с цветя. Личеше си женската ръка. Хелга, досети се Бен.

Детективът видимо се зарадва, като го видя. Бен погледна гипсирания му крак; през отвора в гипса отпред се подаваха къси дебели пръсти. Цялата отливка беше покрита с подписи на приятели, дошли да му пожелаят скорошно оздравяване.

Кински улови погледа му.

— Сърби ме, та ще се побъркам! — каза той. — Нямам търпение да махна тая гадост.

— Как е тя? — попита Бен, докато Кински куцукаше пред него по коридора.

— Малко потисната — отвърна другият. — Но ще се оправи. Корово момиче. — Той бе забелязал найлоновата торба в ръката на Бен. — Какво носиш?

— Нещо за нея — отвърна Бен. Бръкна в торбата и извади голям плюшен мечок, който набързо бе избрал в един магазин на идване. — Дано да ѝ хареса.

— Ами защо не ѝ го дадеш лично? — предложи Кински.

Той закуцуква към стълбата за горния етаж, застана в подножието ѝ, облегал на патериците си, и се провикна:

— Клара, имаш гостенин!

На горната площадка се отвори врата и иззад нея надникна детското личице. Когато видя Бен, очите на Клара блеснаха от радост. Тя изтича надолу по стълбите и се хвърли в прегръдките му.

Бен бе щастлив да види отново усмивката ѝ. Беше я виждал усмихната само веднъж — когато се запознаха. Оттогава бе преживяла какво ли не, но баща ѝ се оказа прав. Клара беше кораво момиче.

— Май си твърде голяма и зряла да си играеш с такива неща — каза шеговито той, като ѝ подаваше мечока.

Тя го притисна към гърдите си.

— Ще го кръстя Бен. — Лицето ѝ сияеше. — Имам си и друг нов приятел — добави закачливо тя. — Може ли да го покажа на Бен, татко?

Кински кимна. Клара се затича радостно по коридора, дърпайки Бен за ръката.

— Муфи! — извика тя. Едно бебе ротвайлер, не по-голямо от заек, цялото покрито с черен пух, изприпка от съседната стая на

тромавите си крачка и наклони глава на една страна, оглеждайки въпросително Бен. Над големите си очи имаше кафяви вежди и беше умалено копие на Макс.

— Върви да си играеш с кученцето — каза ѝ Кински. — Двамата с Бен имаме да си говорим.

Той заведе Бен в кухнята и подпря патериците си на масата. Отвори един шкаф и извади бутилка „Джак Даниълс“ и две ниски чаши. Двамата седнаха; гипсираният крак на Кински стърчеше напред. Той наля догоре двете чаши и побутна едната към Бен. Изохка, наведе се и се опита да бръкне с два пръста в гипсовата отливка. После се отказа, изруга тихо и на един дъх преполови чашата с бърбън.

— Мислех, че си станал въздържател — отбеляза Бен.

— Отказах се. Помага ми да забравя този гаден сърбеж.

— Арагон ми съобщи, че ти ръководиш разследването.

Кински кимна.

— Имам чувството, че тая история ще се точи с месеци — каза той. — Ония били наели най-печения екип от адвокати, който може да се купи с пари. — Той изръмжа. — Бездруго ще им трябва на тия мизерници.

— Можеш да отрежеш бурена — каза Бен, — но не можеш да го изтръгнеш. Пуснал е дълбоки корени.

Кински вдигна рамене.

— Вероятно си прав. Лично аз обаче бих се радвал да видя как някои мръсници ще операт пешкира. Това ще ми достави известно удовлетворение.

Двамата отпиха мълчаливо от чашите си.

— Никога няма да забравя какво направи за Клара — продължи тихо Кински. — Яд ме е само, че не бях с теб да ти помагам.

— Съжалявам за твоята приятелка Хилдегард — каза Бен.

Кински вдигна чаша до устните си. Когато я постави на масата, беше празна. Въздъхна дълбоко.

— Бен, когато ми казаха за Лай... — Той не довърши изречението си. Брадясалото му лице помръкна.

Бен сложи ръка на лакътя му.

— Благодаря ти, Маркус.

Деветдесет минути по-късно той се облегна назад в коженото кресло и се огледа в луксозно обзаведената чакалня на частната клиника. Помещението беше топло и уютно, навсякъде имаше саксии и вази с артистично подредени цветя. В единия ъгъл беше поставено красиво коледно дръвче. По стъклата на прозорците тихо кацаха снежинки.

От скритите високоговорители се носеше приглушена класическа музика. Бен си каза, че му прилича на Моцарт. Не можеше да разпознае произведението, не беше и важно. Не искаше и да чува повече Моцарт. Всеки път му напомняше за Лай и Оливър. Изведнъж усети как плоската бутилка в джоба много му липсва.

— Здравсти, Ева — каза той.

Тя се спря на вратата, после се усмихна стеснително и пристъпи към него. Беше облечена с тъмносин анцуг, единият ръкав на горницето беше отрязан, а ръката ѝ, цялата в гипс от лакътя до пръстите, беше вързана през шията. Върху нейната гипсова отливка нямаше подписи на посетители.

— Как е ръката? — попита той.

— Едва ли някога ще просвирия отново на китара — отвърна тя, като се отпусна на съседното кресло. — Направиха ми операция. Ще видим какво ще излезе. Във всеки случай не боли много. — Тя се усмихна. Лицето ѝ беше бледо и напрегнато.

Той се размърда в креслото си и примигна от острата болка в ребрата.

— Виж ни само докъде се докарахме — каза тя. — Ти поне добре ли си?

— Ще оживея — отвърна той. — Просто съм се схванал малко, това е.

— Много се изненадах, когато ми се обади. Не очаквах да те видя отново, Бен. Благодаря ти, че намина.

— Радвам се, че Арагон се грижи за теб — отвърна той.

— Тук получавам ВИП обслужване. — Тя замълча, после продължи. — Много съм благодарна на Филип. Не заслужавам това отношение.

— Той е добър човек — каза Бен, после додаде: — За политик, разбира се.

— Много ми помогна. Може да ми дадат условна присъда, но това мога да го понеса. Ще започна живота си отначало.

Той кимна. И двамата прекрасно разбираха, че Ева е минала леко. Бен знаеше и какви усилия бе струвало това на Арагон, колко връзки и влияние бе използвал, за да я отърве. Филип Арагон беше дълбоко състрадателен човек. Бен се запита дали самият той би бил способен на подобно нещо.

— Много ме е срам от всичко, което направих — каза тя, като сведе поглед.

— Не си имала избор. Накрая изкупи вината си.

— Да, всичко завърши добре. А ти какво смяташ да правиш? Ще останеш ли още малко?

— Днес следобед хващам самолета за Дъблин — отвърна той.

— Жалко — каза тя. — Щеше да ми е приятно да те поопозная.

Той се усмихна тъжно, но не отговори.

— Смяташ ли да идваш пак насам? — попита тя.

— Може би някой ден...

— Няма ли да присъстваш на процеса?

Той поклати глава.

— За тях аз не съществувам.

— Аз съм главният свидетел на обвинението.

— Знам. Ще се справиш.

Той се надигна да си ходи. Ева го изпрати до коридора.

— Чакай! — каза внезапно тя. — Сетих се нещо. Когато ми се обади, помолих да ми донесат това от къщи. — Тя се изкачи по стълбите и влезе в една врата на първия стаж. След малко се появи, хванала в здравата си ръка познат предмет. Старото му кафяво кожено яке.

— Мислех си, че никога повече няма да го видя — каза той.

Тя се изчерви.

— Беше го забравил в апартамента ми онази вечер...

Бен го взе от ръката ѝ и го преметна през рамо. От допира с овехтялата кожа му стана приятно.

— Благодаря — промълви той и тръгна към вратата.

— Сигурен ли си, че не можеш да поостанеш още малко?

— Сигурен съм.

— А може ли да ти се обадя някога?

* * *

По време на двайсеткилометровото пътуване на югоизток към виенското летище „Швехад“ Бен свали новото яке, което си бе купил, и облече старото. С него се почувства малко по-щастлив. В единия вътрешен джоб откри любимото си плоско шише, а в другия — мобилния телефон. Включи го, за да провери батерията. Все още не беше изтощена.

Набра номера на Криста Флайг. Тя го изслуша внимателно, без да го прекъсва, докато ѝ разказа, че смъртта на Фред е била отмъстена. Не ѝ даде подробности.

— Следи вестниците — каза той. — Може освен това да ти се обади един полицаи, казва се Кински. Можеш да му имаш пълно доверие.

След като си предаде багажа, имаше цял час и знаеше точно как да го убие. Настани се на бара в салона за заминаващи и си поръча тройно уиски. То не му отне много време и си поръча второ. Бен не се напиваше често, поне не до степен да му личи. Но денят му се стори, общо взето, предразполагащ за едно хубаво напиване, а и моментът беше подходящ да предприеме нещо по въпроса. Той извади смачкания пакет „Житан“ от коженото си яке и завъртя с палец колелцето на бензиновата запалка. Щракна капачето, пое дълбоко дим от цигарата и бавно издиша през носа си. Затвори очи. Лицето на Лай изплува мигновено в съзнанието му.

Барманът го изгледа и се приближи.

— *Rauchen verboten* — каза той, като посочи табелката. *Пушенето забранено.*

Бен му хвърли такъв поглед, че той си намери друга работа. Някаква жена с делови раиран костюм, седнала през няколко столчета на бара, изцъка възмутено, но не каза нищо. Бен привърши и второто тройно уиски и повъртя замислено празната чаша върху полирания бар, като се чудеше дали да не си поръча трето.

В този момент телефонът му извъня. Той не му обърна внимание. Звънът се повтори няколко пъти, после престана.

Той си поръча уискито. Барманът му го наля с навъсена физиономия.

Телефонът отново зазвъня. Жената с раирания костюм го гледаше неприязнено, сякаш искаше да му кажи: *Или отговори, или изключи този идиотски телефон!*

Той въздъхна и натисна копчето за отговор. Връзката не беше добра. Чу женски глас. Послуша няколко секунди, после каза:

— Какво искаш от мен, Ева?

Тя наистина бе обещала да му се обади, но чак пък толкова скоро...

— Коя е Ева? — попита гласът.

— Какво?! — успя само да каже Бен, напълно объркан. Постави длан върху другото си ухо, за да се изолира от околния шум, от звучащата по високоговорителите музика и от ликторския глас, който обявяваше полетите.

— Лай се обажда! — извика гласът в слушалката. — Чуваш ли ме? *Лай!*

*Планините на Словения**Няколко часа по-късно*

Пътят от летището на Любляна до Блед, в северозападния край на Словения, беше дълъг. Бен беше издул докрай наетото ауди. Нямаше търпение да я види отново, но и беше леко притеснен. Ужасният мъртвешки образ на онази снимка се бе запечатал в съзнанието му.

Малкият градец Блед беше сгушен сред борови гори. Шосето минаваше по брега на едноименното езеро под свъсеното зимно небе. Насред водата се виждаше миниатюрно островче; между короните на дърветата се подаваше острият шпил на барокова църква. Околоврът се извисяваха заснежени планински върхове. Пътят беше пуст, а падналият дъжд бе стопил остатъците от леда.

Когато стигна покрайнините на градчето, Бен направи справка с картата, която носеше със себе си. Указанията, които Лай му бе дала по телефона, го изведоха до голяма вила в алпийски стил, разположена в края на тиха уличка. Когато паркира пред портата, по предното стъкло почукваха капки дъжд. На стената на къщата имаше месингова табелка, върху която с плътни черни букви бе изписано името *Аня Ковач*. Преди името имаше титла, която не му беше позната, но като цяло табелката приличаше на онези, които си слагат лекарите и адвокатите на Запад. Той отново свери адреса. Беше същият, който му бе дала Лай, но нещо сякаш не беше наред. Какво ли правеше тя в тази къща?

Бен поседя няколко минути в колата, за да проясни съзнанието си. Откакто му се бе обадила, той не бе спирал да размишлява върху чутото по телефона. По стъклата на колата се стичаха дъждовни капки. Накрая той посегна към дръжката, отвори вратата и спусна единия си крак.

В този момент вратата на къщата се отвори и той я видя, застанала на горното стъпало. Дрехите, с които беше облечена, й бяха леко големи — черен плътен вълнен пуловер и свободно падащи черни

панталони. Изглеждаха чужди. Някой ѝ ги бе заел. Някой, който обичаше черния цвят.

Той слезе от колата и бавно пристъпи към портичката. Дъждът се засилваше. Лай тръгна към него. Колкото повече се приближаваха един към друг, толкова повече се забързваха крачките им. Когато се срещнаха, тя обгърна шията му с ръце и силно го притисна към себе си.

Той я държеше в прегръдките си и не искаше да я пусне. Бе забравил за болката в ребрата. Изведнъж му се прииска отново да я целуне, но... не можеше да реши дали е редно.

Двамата останаха дълго време прегърнати, после Лай се отдръпна крачка назад, като взе ръцете му в своите. Косата ѝ беше мокра от дъжда. Тя плачеше и се смееше едновременно.

— Толкова се радвам да те видя!

— Мислех те за умряла! — успя да каже той. — Последните няколко дни бяха истинско мъчение!

Тя вдигна лице и го погледна в очите.

— Ти каза, че всичко е приключило. Така ли е наистина?

Той кимна.

— Така е. Всичко приключи. Ти си в безопасност. Можеш отново да разполагаш с живота си.

— Откри ли ги?

Той кимна.

— И какво им направи?

— Не ме питай.

— Къде е Клара?

— У дома, при баща си. Добре е. И двамата са добре.

Лай погледна към небето, обгърна се зиморничаво с ръце и потрепери.

— Вали. Да влезем вътре.

Той я последва в къщата. Подът в антрето беше застлан с теракота, стените бяха бели. Всичко изглеждаше някак стерилно. Някой наблизко се покашля и той извърна глава. На стената имаше надпис, който не можеше да разчете. През една отворена врата се виждаха няколко души, насядали на столове. Двама-трима четяха списания. Някой отново се изкашля. До носа му достигна миризма на хлор. Беше попаднал в лекарска чакалня.

— Какво правиш тук? — попита той Лай, когато преминаха покрай вратата и се насочиха към следващата.

— В момента Аня преглежда болни — каза Лай. — Можем тук да поговорим.

Тя бутна вратата и влязоха в някаква кухня, малка и практична. На газовия котлон гъргореше машинка за еспreso, във въздуха се носеше аромат на истинско кафе.

Лай наля две чашки и му подаде едната.

— Изглеждаш някак различно — каза тя. — Какво си направил с косата си? По-тъмна е.

— И ти ми изглеждаш различно. Жива...

— Е, умряла със сигурност не съм — каза през смях тя.

— Знам за случилото се в манастира — каза той. — Трябваше да съм там, до теб.

— Дни наред се опитвам да се свържа с теб. Телефонът ти беше все изключен. Много се бях разтревожила!

— Телефонът не беше у мен — каза той, без да й дава подробности. — А с теб какво става? Какво правиш тук?

— Няма кой знае какво за разказване. Хеликоптерите си тръгнаха. Отвлякоха Клара. Нищо не можех да направя. — Тя помълча, сякаш се напрягаше да си спомни. — Изчаках да си отидат. Виждах дима. Досещах се какво е станало, страхувах се, че онези може да се върнат. Искях да избягам колкото се може по-бързо и по-далеч. Бях цялата в кръв.

— Чия? — попита той.

— Не беше моя.

— Старата двуцевка, а?

Тя кимна.

— Трябваше да я използвам. — Тя потрепери, притвори за миг очи и отпи от кафето си. — Усещането, че съм покрита с чужда кръв, беше непоносимо. Намерих наблизко някаква рекичка и я измих от себе си. Дълго време се лутах в снега. Вървах, без да спирам. Не знаех накъде отивам. Наоколо беше пустош, само дървета и хълмове. Не си спомням всичко. Те казват, че когато са ме намерили, съм залитала и всеки момент съм щяла да падна.

— Кой са те?

— Аня и приятелите ѝ.

— Лекарката?

Лай кимна.

— Имала съм късмет. Аня няма много почивни дни. Била излязла на ски с приятели. Открили ме и ме отнесли в някаква скиорска хижа в долината. Отначало Аня предложи да ме откарат в болница. Тя беше единствената, която говореше английски. Дълго я молих да не го прави. Накрая тя се съгласи и ме докараха в частната ѝ клиника. Цяла седмица съм тук. Вече съм добре.

— Много съм благодарен на Аня — каза той. Погали ръката ѝ. Кожата ѝ беше мека и топла. — Имам да ти казвам нещо, Лай. Писмото на баща ти... бе унищожено. Съжалявам.

— Аз пък не съжалявам — отвърна тя. — Иска ми се изобщо да не го бях виждала. Или самата аз да го бях унищожила!

— И още нещо — продължи Бен. — Мисля, че баща ти се оказа прав. Също и Арно. Мисля, че писмото не беше фалшификат.

— Е, това никога няма да го разберем, нали?

Той поклати глава.

— Точно така. Между другото, и аз се радвам, че писмото вече го няма.

— И че тази история наистина е приключила?

— Да, наистина приключи.

— Имам чувството, че не знам всичко.

— Не ти и трябва да знаеш. Загинаха хора, това е.

Тя мълчеше.

— Ще те отведа у дома — каза той.

— Нямам документи. Загубих всичко.

— Няма нужда от документи. Ще пътуваме с частен самолет.

Лай повдигна вежди.

— Така ли? Чий?

— На Филип Арагон.

— Арагон? — Тя поклати озадачено глава. — Онзи, политикът?

— Не ме питай повече. Ще бъдеш ли готова да отпътуваме утре сутринта?

— Аз и сега съм готова.

— Първо да вечеряме някъде.

— Каниш ме на вечеря? Нямам какво да облека...

— И така изглеждаш страхотно — отвърна той и се усмихна.

Вечерята беше в ресторанта на грандхотел „Топлице“, на брега на езерото Блед. Седнаха на маса за двама в ъгъла. Бен поръча бутилка от най-доброто вино. Не можеше да откъсне очи от Лай. Имаше нужда да си напомня, да убеждава сам себе си, че тя е там, до него — жива и истинска.

— Гледаш ме, сякаш съм привидение — засмя се тя.

— Ако се беше видяла на онази снимка... — отвърна той. — Побърках се от мъка! Само като се сетя, и дъхът ми спира.

— Толкова години играя трагични героини — каза тя. — Хиляди пъти съм умирала на сцената. В операта е пълно с кървави убийства. Кармен я намушкват. Тоска скача от крепостната стена. Лучия наръгва съпруга си, полудява и умира, покрита с кръвта му. С такава практика всеки може да се престори на мъртъв. Понякога представленията се заснемат, така че ти навират камерата в лицето. Аз мога да си задържам дъха като ловец на бисери, както и да си държа очите изцъклени, без да мигам.

— Е, мен поне успя да убедиш!

Тя отпи от виното си.

— Сега всичко ми изглежда толкова нереално...

— Хайде да не говорим повече за това.

— Все пак, не разбирам как оня не ме улучи — каза тя. — Когато чух изстрела, си казах: с мен е свършено. Чак когато падах надолу по склона, си дадох сметка, че съм жива и здрава. Беше истинско чудо.

— Няма никакво чудо — каза Бен. — Не благодари на Господ, благодари на светеца покровител на кривите мерници. Помниш ли снежния човек?

Тя вдигна чашата си и го погледна усмихнато.

— Такъв си скептик! Като си помисля само, че си следвал теология...

— Още тогава ти казах, че пушката бие вдясно.

— Да бе! Аз уцелих снежния човек право в главата, не помниш ли?

— Така си е. Но ако мерникът беше изправен, нямаше да го уцелиш.

Тя се засмя.

— Има логика в това, което говориш.

Той я остави да се посмее, но собствената му усмивка се стопи. Пръстите му въртяха нервно чашата за столчето. Искаше да ѝ каже нещо, но се чудеше как най-добре да подходи.

Тя забеляза промяната в изражението му и го погледна с любопитство.

— Какво те мъчи?

— Лай — започна той, — аз дълго мислих.

Тя го погледна внимателно.

— Е, и?

— Не искам повече да върша това.

Тя примигна.

— Да вършиш какво?

— Мисля да се оттегля.

— Ти не се ли беше пенсионирал?

— Искам да кажа, да спра да се занимавам с всичко това.

Тя се облегна назад.

— Защо?

— Защото не с това ми се занимава.

— Но защо? — попита отново тя.

Той вдигна очи. Погледите им се срещнаха.

— Заради теб.

— Заради мен?

— Искам да започна нов живот, Лай. Толкова много пожертвах, когато си тръгнах от теб навремето. Съжалявам. Трябваше да послушам Оливър. Трябваше да се ожена за теб, когато ме искаше. Какъв глупак съм бил!

Тя мълчеше.

— Когато ми казаха, че си мъртва, изведнъж разбрах нещо. Разбрах колко много все още те обичам. Че не съм спирал да те обичам. — Той се пресегна през масата и я хвана за ръката. — Ще ми дадеш ли още един шанс?

Тя го погледна замислено.

— Искам да бъда с теб — каза искрено той. — Има ли в живота ти място за мен?

Тя мълчеше и го гледаше.

— Искам да се омъжиш за мен, Лай. Готова ли си да ме приемеш?

— Смаяна съм — отрони накрая тя.

Той пусна ръката ѝ и посегна разсеяно към чашата си.

— Не е нужно да ми отговаряш веднага.

— Ама ти сериозно ли ми предлагаш?

— Да, Лай. Напълно сериозно.

— Аз пътувам много — каза тя. — Работата ми е важна за мен. Пък и с мен не е лесно да се живее.

— Това не ме плаши — каза той.

— Ами къщата ти в Ирландия?

— Ще я продам — каза без колебание той.

— Искаш да живееш с мен в Монако?

— Франция ми харесва — каза той. — Храната, виното... Имам малък апартамент в Париж. Франция не е проблем.

— Ще ти омръзне да бездействаш.

— Ще си намеря какво да правя — каза той. — Вече съм го намислил.

— Освен това мразиш операта...

Той помълча малко.

— Е, тук ме хвана натясно. Наистина мразя операта, и най-вече Моцарт.

Лай се засмя, после утихна и стана сериозна, като го гледаше внимателно.

— Петнайсет години — каза тя. — Толкова дълго време, откакто се разделихме. Толкова много има да навакваме... Пък и двамата сме се променили.

— Знам — отвърна Бен. — Но ти го предлагам искрено. Ще си помислиш ли?

Бахамските острови

Няколко седмици по-късно

Крис Андерсън отпи разсеяно от мартинито си и погледът му се зарея над белия празен плаж. Топъл бриз разлюля палмовите клонки над главата му, докато „Изолда“ се поклащаше лениво на котвата си в трептящата мараня. Между пръстите на краката му стържеше пясък. Той протегна ръка от шезлонга и вдигна вестника.

Броят на „Таймс“ беше отпреди три дни, с дата деветнайсети януари. Новините сигурно бяха поостарели, но Крис държеше да бъде що-годе в течение на нещата, може би не до последната минута, но... какво ли пък толкова можеше да се случи за три дни?! Той прелисти страниците. Международни новини. Още убийства в Близкия изток. Бури по крайбрежието на Великобритания. Същите дивотии като всеки друг ден. Крис се протегна сънливо, хвърли още един поглед към яхтата и спокойните сини води на лагуната, после се усмихна на себе си.

Прелисти наслуки още няколко страници.

Едно заглавие с дребни букви привлече вниманието му. Крис се ококори.

— Знаех си! — процеди през зъби той. — Тази кучка. Лъжлива, подла кучка!

Заглавието гласеше: **Оперна звезда се омъжва.**

Той го прочете три пъти. Материалът не беше дълъг. Имаше и малка снимка. Сватбата се бе състояла преди седмица във Венеция, където булката, мис Лай Луелин, била за репетиции на вече предизвикващата голям медиен шум нова постановка на „Вълшебната флейта“. Крис дълго и злобно се вира в лицето на жениха на зърнестата черно-бяла снимка. Прочете името му в текста, после погледът му отново се върна на снимката.

— Мръсно копеле! — промърмори той. Точно както предполагаше. От снимката го гледаше майор Бенедикт Хоуп.

Отвратен, Крис смачка вестника, захвърли го настрани и отпи солидна глътка от питието си. После запокити и чашата.

Опера „Ла Фениче“, Венеция

Цялата лежа беше в червен плюш, всичко беше плюшено и червено: седалката на Бен, стената зад него, преградите от двете му страни. Той разхлаби яката на ризата си и се облегна назад. За подобно място беше облечен доста небрежно — с тъмен костюм и морскосиня риза. Една степен по-небрежно, и може би нямаше да го пуснат да влезе. Повечето от мъжете в публиката бяха със смокинги, но да облича смокинг два пъти в разстояние на две седмици щеше да му дойде много.

От ложата на Лай се разкриваше великолепен изглед към целия салон на „Ла Фениче“ — феникс на италиански — легендарната оперна институция с изключително уместното название. Бен бе прочел в програмата, че сградата многократно е била опожарявана, за последно през 1996-а. Там пишеше също, че през 2003-та тя за пореден път е била възстановена в предишния си блясък. Бен и преди бе виждал пищни обстановки, но тази опера надминаваше всичките му представи. Беше с невероятни орнаменти. Катедрален храм на музиката.

Той въздъхна. Е, какво пък. Беше във Венеция. На първата опера в живота си. Докато Лай очевидно се чувстваше в свои води — половината от публиката беше дошла заради нея. Царицата на нощта беше роля, сякаш специално създадена за оперни диви от нейния калибър. Медиите бяха изпаднали в транс и не я оставяха за миг на мира — нея и новия ѝ съпруг.

През целия си живот Бен бе живял в анонимност и още първият му контакт с ордите журналисти и фотографи го изпълни с ужас. Може би за начало се бе държал леко троснато с някои от тях. Особено с онзи нахален оператор, когото бе заплашил да хвърли заедно с камерата му в Канале Гранде.

Щеше да му се наложи да се примири. Запита се дали някога щеше да свикне и с операта дотолкова, че да му харесва. Може би един ден... Засега единственото му желание беше да види Лай на сцената.

Никога не я бе чувал да пее на живо. Нямахте търпение да я види в стихията ѝ.

Оркестрантите настройваха инструментите си и се разсвирваха; публиката беше празнично възбудена, звуците на оркестъра се примесваха с безброй оживени гласове. Седнал в ложата, Бен попиваше жадно всичко това. Беше като замаян. Започваше полака-лека да разбира усещането на артиста, посветил целия си живот на моменти като този.

Изведнъж разговорите секнаха и публиката избухна в бурни аплодисменти. Диригентът се бе появил и се насочваше към пулта си пред оркестъра. Беше висок, с черен фрак, бяла папийонка и гъста грива, срасана назад от високото чело. Изражението на лицето му беше строго и съсредоточено. Той се поклони към празната сцена, после се обърна и повтори поклона си пред музикантите и публиката. За миг се възцари тишина, след което увертюрата започна.

Прозвуча мощен оркестров акорд, всички инструменти свиреха в пълен синхрон. После четири времена пауза, после два мощни акорда един след друг. Нова пауза, последвана от още акорди. Композиторът бе целил да грабне с един замах вниманието на публиката си и тази тактика всеки път успяваше безотказно. Изведнъж салонът се изпълни със звуци — целият оркестър като единен организъм зададе основната тема.

След като увертюрата приключи, публиката изръкопляска и светлините угаснаха. Започваше се. Тежките завеси се плъзнаха встрани и Бен се настани удобно на седалката си.

Декорът беше изумителен. Див пуцинак, осеян с руини на сгради, изоставени езически храмове, храсталаци и огромни канари. Изглеждаше напълно реалистично, а светлинните ефекти не отстъпваха на холивудски филм. В египетските силуети на храмовете се долавяше видимо масонско влияние; на заден план се виждаше огромна пирамида. Бен се опита да потисне пресните спомени, които тази сцена събуждаше у него. Все пак *онова* беше вече зад гърба му.

Отляво на сцената се появи някакъв мъж и претича през декорите, гонен по петите от гигантска змия, препъна се и замря в подножието на пирамидата. Докато беше в безсъзнание, три жени с необичайни костюми излязоха отнякъде и убиха змията със сребърни копия. Бен наблюдаваше внимателно. Всичко му се струваше много

странно. Изуми го силата на пеенето. При това без микрофони. Зачете се в либретото на коляното си, като се опитваше да следи фабулата, но скоро загуби сюжетната нишка. Пък и не го интересуваше особено. Искаше само да види Лай, а тя трябваше да се появи по някое време в Първо действие.

Той се замисли за нещо свое и остави представлението да минава покрай ушите му. Беше пицно и впечатляващо с мащабите си, но някак си не го грабна.

Появяването на Царицата на нощта беше съвсем друга история.

Лай беше с дълга черна роба със сребристи отблясъци и с невероятна корона, и двете покрити с бляскави звезди. От момента, в който се появи, салонът сякаш затаи дъх. Прожекторите я проследиха, докато застана в средата на сцената. Изглеждаше напълно спокойна, като човек, който изцяло владее положението. Някой ѝ хвърли червена роза. Тя описа широка дъга, прелетя над оркестрината и падна в краката ѝ.

И тогава тя запя. Силата и дълбочината на гласа ѝ го изумиха. Той я гледаше заплепен. Не можеше да повярва, че това е същата онази Лай, която познаваше от толкова години. Сякаш музиката не идваше от нея, а извираше от някакъв божествен източник и тя само я предаваше в залата. Присъствието ѝ, както и гласът ѝ изпълниха оперния салон с такава извънземна красота, каквато Бен не бе усещал преди.

Значи такава била работата. Изведнъж Бен си даде сметка коя всъщност е Лай и за какво живее. Това беше нещо, до което трябваше сам да достигне. Никой не можеше да го разтълкува вместо него; всякакви обяснения биха звучали кухо и бездушно. При тази мисъл той усети как го побиха тръпки.

Арията ѝ беше по-кратка, отколкото бе очаквал, но го зашемети напълно. После Лай напусна сцената, съпроводвана от бурни аплодисменти и викове „Браво!“. Започна следващата сцена.

От либретото Бен знаеше, че към края на операта тя отново ще се появи. Имаше достатъчно време да слезе до бара и да изпие едно двойно уиски преди следващото ѝ излизане на сцената. Той тихо се измъкна от ложата и закрачи по дебелия червен килим на коридора.

Горе-долу по същото време закъснелият посетител пресече фойето. Огледа се. Не се спря на касата, не за това бе дошъл. Като държеше главата си приведена, той закрачи бързо към една странична врата, на която пишеше: СЛУЖЕБЕН ВХОД. Бутна я и влезе.

Новодошлият никога преди не бе идвал в тази сграда, но съвсем неотдавна я бе разучил в най-големи подробности от съответните източници. Яката на балтона му беше вдигната, а козирката на бейзболната шапка — спусната ниско над челото. Пристъпваше бързо, малко сковано, като се оглеждаше ту наляво, ту надясно. Там, където бе попаднал, извън публично достъпните части на театъра, стените бяха гладки и без украшения; някои дори изглеждаха някак недовършени след последния ремонт. По пътя си срещна сценични работници, които носеха дървен декор, изобразяващ крепостна стена, и притеснени изпълнители в костюми, които нервно прелистваха партитури. Всеки беше зает с нещо и в суматохата никой не забеляза присъствието му. Като избягваше да среща погледите им, мъжът продължи уверено пътя си. Отнякъде приглушено достигаха звуците на оркестъра.

Изведнъж се озова зад кулисите, където музиката се чуваше много по-силно. Наоколо беше истинска лудница, десетки техници се щураха привидно хаотично насам-натам, хиляди неща се случваха едновременно, за да може представлението да върви гладко. Сценографът съскаше ядовито на италиански на група притеснени сценични работници. Всички бяха напрегнати, адреналиновите им помпи работеха на пълни обороти.

Прекалено е многолюдно, каза си той. Нямаше работа тук. Мъжът бързо се отдалечи, бутна още една врата и тръгна по червения килим. Този коридор щеше да го отведе до мястото, което търсеше. Декоративни растения във високи саксии бяха наредени на равни разстояния покрай стените; между тях в двете посоки имаше множество врати. Откъм края на коридора се зададе красива жена с жълта рокля, която разговаряше оживено с двама мъже. Той се шмугна в някаква стаичка, където в единия ъгъл имаше мивка, а в другия — кофи и парцали. Притвори вратата след себе си, като наблюдаваше през процепа кога тримата ще се махнат.

После излезе от стаята на чистачките.

— Какво правите тук? — сепна го нечий глас.

Мъжът бавно се обърна. Разпоредителят беше с близо педя по-нисък от него. Мъжът го изгледа отвисоко и не отговори. Козирката на бейзболната му шапка и вдигнатата яка на балтона прикриваха лицето му.

— Тук е позволено само за артисти и сценични работници! — каза разпоредителят. — Моля ви, напуснете!

Мъжът не улови нито дума от бързия като картечница италиански, но смисълът беше ясен. Той повдигна малко глава и разпоредителят се изцъкли. Не можа да прикрие ужаса и отвращението си. Повечето хора реагираха по този начин, като видеха лицето на мъжа. С ужас и отвращение. Затова винаги беше с вдигната яка и бейзболна шапка.

Разпоредителят стоеше като прикован към пода и го гледаше. Мъжът сложи ръка на рамото му.

— Позволете да ви обясня — каза той на английски, хвана човека под ръка и го дръпна встрани, пред стаята на чистачките, където беше по-тъмно.

И там го уби — бързо, безшумно и безкръвно. Бутна вратата, подпря трупа до стената отвътре и затвори след себе си. Превъртя ключа, извади го от ключалката и го пусна в една саксия.

Продължи по коридора, докато откри вратата, която търсеше. Името ѝ беше написано на табелката. Мъжът застана отстрани. Извади от джоба си телефон, натисна копчето за предварително запаметения номер и каза няколко думи на човека от другата страна. После зачака.

Бен погледна часовника си и допи последните капки от уискито. Беше сам в бара на операта. Изведнъж се почувства гузен, че се е измъкнал от представлението. Освен това закъсняваше, Лай можеше всеки момент да се върне на сцената, а той в никакъв случай не искаше да я пропусне.

Пое обратно по застлания с червен килим пасаж към стълбището, по което бе слязъл, и оттам по извития коридор покрай вратите на частните ложи. Всичките му изглеждаха абсолютно еднакви — червени плюшени вдлъбнатини в покритата с червен плюш стена. Откри своята по номера. Настани се на седалката си и откри, че се е върнал тъкмо навреме.

Беше започнало Второ действие. Свърши някаква ария и на сцената отново се появи Царицата на нощта. Застана в средата на сцената и запя за любов, за смърт и отмъщение. Беше много въздействащо.

Но нещо не беше както трябва.

Нещо не беше наред с гласа на певицата. Мощен, звучен сопран. Достатъчно добър за опера от тази класа, но твърде далеч от дълбочината и страстта, с които Лай бе накарала кожата му да настръхне.

Той се намръщи. На седалката до него беше малкият театрален бинокъл, който Лай му бе заела. Като сила на увеличението не можеше да се мери с военните бинокли, с които бе свикнал, но колкото да различава лицата на изпълнителите, вършеше работа. Бен вдигна бинокъла до очите си и го фокусира върху Царицата.

Жената беше облечена със същия костюм и гримът ѝ беше същият. Но това не беше Лай. Беше някаква непозната.

Публиката беше във възторг. След първата ѝ ария сякаш милион души се бяха скупчили зад кулисите, за да я поздравят. Сътрудниците

й оглеждаха за последен път костюма, прическата, пооправяха тук-там грима. Някакъв телевизионен водещ бе успял да се вмъкне през тълпата, за да я уговаря за участие в неговото токшоу, но тя раздражено го отпъди. На негово място се появи един от продуцентите й и я затрупа с многословни възхвали. Десетки хора искаха да й подадат цветя. А представлението още дори не бе завършило.

Останал без дъх, разпоредителят я откри, докато тя разговаряше зад кулисите с бърбивия продуцент. Имал важно съобщение за нея. Съпругът й се бил обадил по телефона и искал да я чуе. Нещо спешно. Не казал какво. Но настоявал да я види за малко в гримьорната. Не зад кулисите, насаме. На четири очи. Не, не можел да чака. Момчето се задави от извинения. Той просто предавал думите на мистър Хоуп.

Лай се извини на продуцента и тичешком се отправи към гримьорната. Това бе наистина странно. За какво искаше да я види Бен? Тя бързаше, нямаше време да се връща в гримьорната си през целия този лабиринт от километрични коридори. Но пък щом Бен бе казал, че е спешно...

— Имате точно четири минути — предупреди я асистент-режисьорът.

— Ще бъда навреме, Клаудио.

— Три минути и петдесет и пет секунди!

— Ще бъда навреме!

Тя се затича. Дългият, надиплен сценичен костюм пречеше на движенията й, препъваше я. По коридорите не се мяркаше жива душа. Когато най-после стигна до гримьорната си, бе останала без дъх.

Очакваше да завари Бен пред вратата на гримьорната. Не разбираше какво става. Може би внезапно се бе разболял? Или бе получил лоша новина? Или бяха откраднали колата? Или бе избухнал пожар в дома им? Не беше в негов стил да изпада в паника.

Но Бен го нямаше пред гримьорната. Наоколо не се виждаше никой. Коридорът от двете страни на вратата беше пуст. И при това тъмен. Цяла редица стенни аплици не светеха. Тя пристъпи към един от тях и протегна ръка. Копчето работеше, но някой бе развил крушката. Провери следващия. И неговата крушка липсваше.

Обърна се и закрачи в полумрака по дебелия червен килим. Хвана дръжката на вратата за гримьорната си. Беше заключена. Лай

лично я бе заключила преди началото на представлението. Пък и той нямаше ключ. Къде ли се бе дянал?

Оставаха ѝ по-малко от две минути, за да се върне зад кулисите. Нямаше време да го чака. Той щеше да я потърси по-късно. Тя се обърна и понечи да се затича обратно по коридора.

В този миг хладната кожа на облечената в ръкавица ръка затисна устата ѝ; нечии силни пръсти я сграбчиха за лакътя.

Бен си пробиваше със сила път през тълпата зад кулисите. Арията на Царицата на нощта бе приключила и той я видя, докато излизаше от сцената. Приблужи се с бързи крачки към нея.

— Коя сте вие? — попита той.

Жената го изгледа стреснато.

Нечия ръка се положи на рамото му. Той се извърна и видя набит мъж с дълга посивяла коса, вързана на конска опашка, който го гледеше притеснено.

— Клаудио! — каза Бен, познал асистент-режисьора.

Клаудио хапеше нервно долната си устна.

— Къде е тя? — попита той на перфектен английски.

— Тъкмо щях да ти задам същия въпрос.

Клаудио изглеждаше объркан.

— Твоето съобщение...

— Какво съобщение?!

— Обадил си се по телефона и си поискал да се видиш с Лай в гримьорната ѝ.

— Кога беше това?

— Само преди минути. Тя отиде да се види с теб. И не се върна. Побъркахме се да я търсим. Трябваше да пуснем дубльорката ѝ. — Той кимна към младото сопрано с костюма на Царицата, която стоеше неуверено наблизко. — Това е Антонела Каталди, нейна ученичка.

— Трябва да тръгвам — каза Антонела.

Клаудио ѝ кимна и тя се запровира между зяпачите, като хвърли последен поглед на Бен.

Асистент-режисьорът изглеждаше раздразнен.

— Но къде ли може да е отишла? — завайка се той. — Никога не е постъпвала така.

— Не съм я търсил — каза Бен.

Долната челюст на Клаудио увисна от изумление.

— Че кой тогава е бил?

Бен не каза нищо. Той вече си пробиваше път през тълпата към гримьорните.

Коридорът тънеше в полумрак. Натисна бравата на гримьорната ѝ. Наоколо беше пусто. Клаудио го настигна задъхан; по челото му лъщяха едри капки пот.

— Но това е налудничаво! — възкликна той. — Къде ли е?!

Бен се дръпна две-три крачки назад и се засили. Отскочи от левия си крак и с все сили заби петата на десния в дървената врата, на около метър и половина от пода. От касата се отцепи дълга треска и вратата се отвори с трясък, като се блъсна в отсрещната стена.

Стените на гримьорната бяха покрити с лъскави тъмносини сатенени тапети. Над отрупаната с гримове и перуки тоалетна масичка грееха ярки лампи. Върху един шезлонг прилежно бяха сгънати дрехите на Лай. Палтото ѝ висеше на закачалката от вътрешната страна на вратата. Чантичката ѝ беше провесена от облегалката на стола. Обувките ѝ бяха поставени една до друга на килима. Книгата, която бе чела преди представлението, лежеше захлупена върху ниска масичка. Но от Лай нямаше и следа.

— Къде, по дяволите, може да е отишла? — извика Клаудио, който изглеждаше все по-уплашен.

Бен бързо излезе от стаята. Затича се по коридора. Върху дебелия червен килим забеляза някакъв предмет. Коленичи. Беше черен, със сребристи отблясъци, мек на пипане. Звездната диадема от оперния ѝ костюм. Той я вдигна и я огледа. Нищо особено, само че мястото ѝ беше на главата на Лай, а Лай я нямаше.

— Сигурно има някакво обяснение — каза Клаудио, който вече бе плувнал в пот.

— Обяснението е в съобщението — отвърна Бен.

— Кой може да ѝ го е пратил, ако не ти?

— Не съм аз. — Бен посочи към дъното на коридора. — Какво има натам?

— Още гримьорни. Складови помещения. Офиси. Аварийен изход. Стълба, която води към мазето.

— Кой последен я е видял?

— Аз — отвърна Клаудио. — Казах ѝ да побърза. Тя обеща да не се бави. Нищо не раз...

В този момент телефонът в джоба му иззвъня. Звънът беше известен пасаж от класическо произведение. Той отвори капачето.

— Барберини! — каза.

Няколко секунди слуша мълчаливо. Веждите му се повдигнаха. Погледна Бен. Подаде му телефона.

— Теб търсят — каза той.

Бен не бе очаквал, че някога отново ще чуе този глас. Но гласът си беше същият и звучеше право в ухото му. Леко различно отпреди, някак завалено, сякаш нещо не беше наред с устата на мъжа. Но това категорично беше гласът на Джак Глас.

— Знаеш кой съм, нали?

Бен не отговори.

— Знаеш и защо ти се обаждам.

Бен мълчеше.

— При мен има нещо твое — продължи гласът. — Да се видим отвън, а?

— Кога?

— Сега. Веднага, Хоуп!

Бен затвори телефона и го пусна в джоба си.

— Може да ми потрябва — каза той.

Клаудио не възрази.

Бен се затича по коридора. Прескочи диадемата, паднала на килима, и продължи нататък.

Някаква открената странична врата се поклащаше на пантите си; Бен я бутна и изведнъж се озова навън, в ледената венецианска мъгла. В небето не се виждаха звезди. Стъпките му отекваха между олющените стени на къщите по тясната уличка. Чуваше плискането и гъргоренето на водата в каналите, малките вълнички, които се разбиваха в древните камъни на мостовете и в основите на сградите.

Излезе тичешком на плацата. Зад него остана колонадата на опера „Ла Фениче“; напред се виждаше каменен кей.

Джак Глас бе застанал на самия ръб на кея. Високо над главата му улична лампа разпръскваше мъртвешка светлина в сгъстяващата се мъгла.

Ръката му беше обвита около шията на Лай. Дланта му, облечена в черна кожена ръкавица, затискаше устата ѝ. Очите ѝ бяха разширени от ужас, косата ѝ бе полепнала по лицето, мокра от пот.

В другата си ръка Глас стискаше нож. Пехотен, от черна въглородна стомана, с дълго, леко назъбено острие — оръжие на професионален убиец. Върхът му беше опрян в корема на Лай.

Бен пристъпи крачка напред. Под дългата, нахлупена козирка на бейзболната шапка видя лицето на Глас.

Беше напълно обезобразено. Нямаше нос. Едното му око беше затворено. Кожата беше в мехури, на черни и жълтеникави петна и с все още незараснали рани, от които се процеждаше лимфа. Единият край на устата му беше изкривена надолу, гънки сбръчкана кожа висяха от двете страни. Нямаше устни и зъбите му се виждаха.

С тръпка на ужас Бен си припомни експлозията на хеликоптера. Двамата с Клара се бяха измъкнали навреме от горящата машина и тичаха през снежните преспи, за да се отдалечат на безопасно разстояние. Малко по-късно се чу страшен взрив. Всъщност бяха минали не повече от две секунди. Може би бяха стигнали на Глас, за да изпъзни от останките на пилотската кабина, но в никакъв случай не бяха достатъчни, за да избяга далеч от взрива.

Бен пристъпи крачка напред. Устата на Глас се изкриви в уродливо подобие на усмивка.

— Ето че пак се срещнахме — каза той. Думите му звучаха завалено, сякаш езикът му беше надебелял.

— Пусни я, Джак — каза Бен. — Няма полза от това.

Глас се усмихна. Притисна по-силно острието на ножа в корема на Лай.

Бен потръпна от ужас и отстъпи.

— Какво искаш? — попита той.

— Ти ми отне живота, Хоуп — каза Глас. — Сега е мой ред да ти отнема нещо.

— Ако искаш откуп — каза Бен, — ще ти платя каквато сума пожелаеш. Ще ти дам пари да си оправиш лицето. Колкото е нужно! Само я пусни.

— Ти май не разбираш — извика Глас. — *Не ти ща парите!*

Бен усети как сърцето му се сви в буца лед. Глас не бе отвлякъл Лай за откуп.

— Крол е мъртъв — каза той. — Всичко свърши. Пусни я сега и си върви. Няма да те преследвам повече.

Глас само се усмихна.

— Моля те! — каза Бен и отново пристъпи напред. — Пусни я.
Глас се усмихваше.

— Обещавам ти, че ще бъдеш оставен на мира — каза Бен. —
Ще ти помогна. Ще се погрижа да получиш всичко, което искаш. Но
бъди разумен. Пусни я.

Глас го гледаше и се хилеше.

— Вземи мен за заложник — продължаваше Бен. — Прави ме
каквото искаш. Все ми е тая. Само я пусни.

През мъглата на площада се виждаха хора. Млада двойка,
излязла на разходка. Зад тях семейство с деца. Някой ги посочи. Чу се
вик. После друг.

На Глас явно не му пукаше от ставащото наоколо. И това беше
най-страшното.

— Пусни я! — извика Бен. Усещаше как го обзема отчаяние.

Глас се хилеше. Лай се размърда в хватката му, опитваше се да се
отскубне.

— Това е за теб, Хоуп! — изкрещя Глас.

Бен видя как единственото му здраво око проблесна зловещо и се
досети какво следва. Видя как пръстите в черната ръкавица стиснаха
здраво дръжката на пехотния нож. Видя как мускулите на дясната ръка
и рамото му се стегнаха под тежкия балтон.

— Не! Не! Не!

Ръката натисна ножа. Острието потъна навътре. Кокалчетата на
Глас опряха в корема на Лай. Тя се вцепени, пое си дълбоко въздух,
издаде тих звук на изненада, като човек, който внезапно е усетил
острие на нож да прониква в тялото му. Бен неведнъж преди бе чувал
този звук.

Глас я пусна. Тя се строполи като марионетка, на която са
прерязали конците. Коленете ѝ се подгънаха. Тялото ѝ рухна на
твърдата земя; ножът беше забит в корема ѝ до дръжката.

Женски писък отекна на площада.

Глас хвърли на Бен последен победоносен поглед и побягна.
Стъпките му полека заглъхнаха в една от страничните улички.

Бен се втурна към Лай и коленичи до нея. Тя лежеше по гръб,
просната върху каменния кей, и се давеше; с всеки спазъм на гръдния
ѝ кош кървави струи бликаха от гърлото ѝ. Целият ѝ сценичен костюм
беше подгизнал в кръв. Той я взе в прегръдките си. Ръцете и лицето му

полепнаха от кръвта ѝ. Нищо не можеше да направи. Наоколо притичваха закъснели минувачи. Чу се още един писък. Млада жена се бе спряла на няколко метра и ги гледаше, закрила уста с длан.

— Повикайте бързо лекар! Линейка! — извика Бен. Пребледнели лица го гледаха объркано. Някой извади от джоба си телефон.

Лай се опитваше да му каже нещо. Той доближи ухото си към устните ѝ. Тялото ѝ се сгърчи в конвулсия. Той я притискаше до себе си. Не искаше да я пусне.

Но животът я напускаше.

— Обичам те — каза той.

Устните ѝ се раздвижиха в отговор, но не се чу глас.

Докато я държеше, той усети как пулсът ѝ ставаше все по-бавен и слаб. После изчезна напълно.

Разтърси я. Усети, че е коленичил в локва кръв, която се разширяваше встрани.

— Линейката идва — каза глухо някой от страни.

Нямаше пулс. От устните ѝ не излизаше дъх. Очите ѝ бяха широко отворени.

Бен я разтърси отново.

— Дръж се, Лай! — извика той. — Дръж се! Бори се!

От очите му капеха сълзи, които се смесваха с полепналата кръв; едри червени капки се стичаха по лицето ѝ.

— Мъртва е — чу глас над главата си.

Той зарови лице в дрехата ѝ. Тялото ѝ беше топло и меко. Когато я стисна, раменете ѝ се повдигнаха нагоре. Разтърси я.

— Мъртва е — повтори гласът.

Той усети нечия нежна ръка върху рамото си. Повдигна глава. Млада руса жена стоеше до него и го гледаше.

— Аз съм медицинска сестра — каза тя. — Много съжалявам. Тя е мъртва. Нищо не може да се направи.

Бен стоеше на колене. Главата му пулсираше. Сестрата протегна ръка и затвори очите на Лай. Някой я покри с палто. Събралите се наоколо плачеха. Възрастна жена се прекръсти и замълви молитва.

От операта наизлизаха още хора. Насъбра се тълпа. Чуха се викове на ужас. Нечии гласове повтаряха името ѝ. Клаудио притича от сградата, стиснал лицето си с длани. В далечината се чуха сирени, воят им се усилваше.

Сетивата на Бен бяха притъпени. Мозъкът му беше като парализиран. Не чуваше шума наоколо. В съзнанието си виждаше едно-единствено нещо. Отвори очи. Склерите му се белееха от покритото с кръв лице. Изправи се и погледна Лай. Фигурата ѝ едва се очертаваше под чуждото палто.

Тълпата се раздели, за да му стори път. Всички очи бяха приковани в него. Ръце се протягаха да го пипнат, устни се мърдаха беззвучно.

Той бавно се отдалечи. Вдигна поглед нагоре и видя човешка фигура на един прозорец, която махаше с ръце, за да привлече вниманието му. Беше стара жена с изкривено от възбуда лице, която бясно жестикулираше и сочеше към тъмната странична уличка. Бен разбра какво иска да му каже.

Той закрачи натам, после се затича, докато накрая мощните му стъпки заудряха като чукове по каменния плочник на криволичещата улица.

Глас не можеше да тича толкова бързо. Раните му от Виена бяха твърде пресни, а болката в рамото не му даваше мира.

Тесните улички на Венеция бяха тъмни и пусти. Мъглата се спускаше бързо и обвиваше целия град в непрогледна пелена. Това беше добре. Мъглата щеше да му помогне да се измъкне незабелязан. Щеше да се скрие някъде, на сигурно място, далеч оттук, и да изчака, докато раните му зараснеха и си възвърнеше силата. През това време Бен Хоуп щеше да страда. И един ден той, Джак Глас, щеше да се върне да го довърши. Бавно и мъчително. Както щеше да го направи преди време, ако онзи глупав старик Крол не го бе спрял.

Водата тихо се плискаше в бреговете на канала. Той забързано куцукаше напред. През носещата се във въздуха мъгла забележа сводестия мост. Няколко каменни стъпала водеха надолу, под свода. Глас слезе по тях, залитайки несигурно. Бяха хлъзгави. Над повърхността на водата старите каменни зидове бяха обрасли със зеленикавочерен мъх.

Малката лодка беше привързана под моста и се поклащаше леко в сянката му. Той се качи и запали извънбордния мотор, който загъркори припряно. Глас стисна кормилото, издърпа въжето и се оттласна от брега. Обърна лодката и потегли, оставяйки след себе си запенена бразда. Неколкостотин метра по-нататък щеше да подмине Пиаца Сан Марко и да поеме към откритите пространства на залива.

И след това щеше да изчезне. Трябваше му само пет минути.

Затихващият в далечината шум на извънбордния двигател отекна в ушите на Бен. Той стигна до сводестия мост. Сърцето му биеше като чук, дробовете го боляха от тичането. Във водата едва различи последните вълнички от браздата на лодката, които тъкмо се удряха в обраслите с мъх стени на канала.

Продължи да тича. Виждаше само едно-единствено нещо. Сетивата му бяха изострени, мозъкът му беше фокусиран докрай. По-късно, когато скръбта и болката го затиснеха, щеше да бъде различно. Болката щеше да бъде страшна, не се и съмняваше. Но сега в съзнанието му нямаше място за това.

Глас положително беше в онази лодка. Нямаше къде другаде да е избягал. Ако излезеше от тесните канали в открити води, можеше още веднъж да изчезне като дим.

Лъч светлина прорязва мъглата. Чу се рев на мощен двигател с два пропелера. Корпус от фибростъкло се блъсна леко с гумените си буфери в стената на канала. Бен тръгна по посока на шума.

Собственикът на моторницата беше млад мъж на трийсетина години, добре облечен, с поддържана външност. Имаше вид на човек, който обича да кара бързи лодки, гордее се с притежанията си, но и полага грижи за тях. Когато видя Бен да изплува от мъглата, се вкамени.

— Трябва ми лодката ти — каза Бен на италиански. — Като си свърша работата, ще ти я върна.

Мъжът не възрази. След секунди пропелерите на моторницата разпениха водата и Бен се понесе по тъмния канал.

Стигна до устието на канала. Глас бе изчезнал. В мъглата уличните лампи мъждукаха, а отраженията им примигваха върху водната повърхност като далечни звезди. Напред се ширеше непрогледна тъма, кръстосвана от стотици невидими кораби, всеки поел по своя път. Дори в студената зимна нощ акваторията на Венеция си оставаше оживен морски път.

Бен подкара моторницата в открити води. Изведнъж мъглата се сгъсти и той не виждаше на повече от няколко метра пред себе си. Водата беше черна; ледената мъгла щипеше кожата му. Лодката се движеше по инерция.

От Глас нямаше и следа.

Някъде в далечината се чу рев на извънборден двигател и плясък на вълнорез, който пореше повърхността на водата. Ярка светлина го заслепи и той неволно вдигна ръце, за да закрие очите си.

Ударът за малко не го изхвърли от моторницата.

Лодката на Глас се връза с носа си в неговата, като почти я разцепи на две. Двата изтърбушени корпуса се сляха под прав ъгъл в

някаква абсурдна плаваща маса. Пропелерът на Глас се подаваше от водата и двигателят виеше на празен ход.

И тогава Джак Глас се хвърли като диво животно към Бен. Юмручен удар изкара дъха му и го запрати на дъното на моторницата. Почти в несвяст, той видя едрата фигура на Глас, надвесена над него.

Двете вкопчени една в друга лодки се въртяха в тесен кръг от пропелерите на по-голямата. Моторът на по-малката ревеше на пълни обороти, перката ѝ свистеше във въздуха. През разбития корпус на моторницата бързо проникваше вода. След секунди тя заля гръдния кош на Бен, който лежеше по гръб на дъното. Потъваха бързо в ледените води на Канале Гранде.

— Мислех да те оставя да поживееш още малко — изрева Глас, надвиквайки се с двигателя. — Но явно съм сгрешил.

Бен с мъка се опитваше да си поеме дъх. Глас се наведе, сграбчи го за яката на коженото яке и го вдигна на крака. Обгорялото му лице беше разкривено като някаква гротескна маска на светлините на лодката.

Изведнъж широкото, набраздено от белези чело се стрелна към лицето на Бен, който с последни сили избегна удара, като в същото време заби коляно в слабините на Глас.

Глас залитна назад, но не падна.

— Искаш да ме заболи, а? — изрева той. — Не ме е страх от болка! — И той отново се хвърли с цялата си тежест срещу Бен, като го изблъскваше назад към оголения, бясно въртящ се пропелер на лодката. Ушите на Бен запищяха от неистовия вой на малкия мотор, усети въздушната струя от лопатките върху бузата си. Остра болка проряза цялото му тяло, когато перката се вряза в рамото му.

Той нанесе слепешката нов ритник и чу как Глас изохка от удара. Вкопчени един в друг, двамата паднаха на дъното на потъващата моторница. Глас беше отгоре и го сграбчи с две ръце за гръкляна, като се опитваше да го удави.

От устата на Бен изригнаха мехурчета, докато пръстите му отчаяно се опитваха да освободят гърлото му от желязната хватка. Но Глас беше чудовищно силен, докато силите на Бен го напускаха. Нямаше да успее да се освободи. Щеше да се удави.

Той сграбчи кутретата на двете облечени в черни ръкавици ръце, изви ги назад и ги прекърши едно по едно: хряс-хряс — първо лявото,

после дясното.

С нечовешки писък на болка Глас пусна гърлото му. Ръцете на Бен замагнаха изпод водата и юмрукът му се заби в остатъците от носа на другия.

Ролите бяха разменени — изведнъж Бен се оказа отгоре, Глас отдолу. Потънал до кръста в надигащата се вода, той прикова с колене врага си към пода на лодката. Като го стискаше за гърлото, удари с все сили главата му в назъбения ръб на продънения корпус. Усети как нещо изхрущя. Повтори удара. Ново хрущене, и водата в лодката се примеси с кръв.

Джак Глас не беше лесен за убиване. Но този път Бен нямаше да остави работата си наполовина. Не искаше да чува от други, че Глас е мъртъв. Искаше да го види със собствените си очи. Удари го отново.

— Ти я уби! — реवेशе той, докато удряше. — Ти я уби!

Водата в лодката се покачи с още две педи. Въртящият се във въздуха пропелер се потопи отново, вдигайки пръски и пяна. Накрая и двете лодки потънаха окончателно и Бен се озова във водата, размахвайки ръце и крака, за да се задържи на повърхността. С обувки и костюм това никак не беше лесно.

Внезапно главата на Глас изплува над водата на по-малко от метър встрани; устата му пое жадно въздух, зъбите му бяха оголени като на вампир.

Бен отново потопи главата му под ледената вода, но Глас се изскубна и изплува.

Бен го удари с юмрук в лицето и го натисна надолу, като този път постави ръка на темето му, за да не може да подаде глава над водата. На повърхността се появи струйка мехурчета. Глас размахваше ръце и крака, но движенията му се забавяха.

Бен го задържа още малко под водата.

Постепенно съпротивата отслабна, мехурчетата станаха по-редки.

Бен не го пускаше.

Едната ръка на Глас се подаде навън. Ръкавицата беше изпаднала. Обгорените му пръсти бяха свити, сякаш се опитваха да сграбчат нещо във въздуха. После ръката цопна безжизнено във водата.

Бен усети как тялото на Глас постепенно се отпусна, докато накрая течението го понесе встрани. Стори му се, че единственото

здрaво око му намигна. Устата се отвори и от нея изскочи едно мехурче, издигна се на повърхността и се пукна. После още едно, по-малко.

След това мехурчетата престанаха. Лицевите мускули се отпуснаха. Ръцете бяха разперени встрани, пръстите сгърчени и безжизнени. Окото беше вперило немиждащ поглед в небето.

Бен пусна трупа и го проследи с поглед, докато се загуби в сенките.

Сирената на полицейската моторница се приближаваше. Лъчи на електрически фенерчета кръстосаха повърхността.

Глас беше изчезнал. Бен държеше глава над ледената вода, като едва движеше ръце и крака, вперил поглед в мрачните дълбини. Почувства, че тялото му се вцепенява.

Сети се за Лай, своята красива съпруга. Усети как болката го обзема.

Обърна се и заплува към кея.

ПОСЛЕСЛОВ

Тъй като на младини съм изучавал класическо пиано и през целия си живот съм се интересувал от музика, винаги живо ме е интригувала историята на Моцарт и съм си мислил, че загадъчните обстоятелства около неговата смърт биха могли да послужат за добър сюжет на роман.

През последните двеста години са изказани безброй предположения относно истинските причини за смъртта на Моцарт. Официалното и, както изглежда, непробиваемо медицинско становище е, че е починал от остра ревматична треска и че теорията за неговото отравяне е „напълно неоснователна“.

Случаят е приключен, така ли? Според мен, не.

В действителност не е нужно да се рови много надълбоко, за да се заключи, че официалната версия за събитията далеч не е единствената възможна. През годините са били излагани най-различни медицински хипотези, но самият факт, че съвременните медицински архиви са толкова откъслечни и непълни, прави доста съмнително твърдението, че „Моцарт в никакъв случай не е отровен“. Истината е, че никой не може да си позволи да твърди това с такава категоричност.

Модерната медицина удобно пропуска твърдото убеждение на Моцарт, че са му дали *aqua toffana* — смес от три смъртоносни отрови: арсеник, олово и беладона. Тази безцветна водоразтворима формула без вкус и мирис носи името на зловещата италианска отровителка от XVII век Джулия Тофана, която я продавала на жени уж като козметичен продукт, но всъщност като удобно средство да се отърват от нещастни бракове, като я сипват на съпрузите си.

Сред симптомите на смъртоносното заболяване, от което е страдал Моцарт, били болезнено подуване на ставите на ръцете и краката, ужасни коремни болки и колики, бъбречна недостатъчност, повръщане и кожни обриви. Той е имал и симптоми на психическо разстройство — личностни изменения, параноични видения и халюцинации, натрапчив страх от смъртта, тежка депресия. Най-общо

казано, всички тези симптоми биха могли да обосноват една диагноза за остра ревматична треска, стрептококова инфекция или всякакво друго състояние, което лекарите допускат.

Но наред с това, в комбинация помежду си те с невероятна точност възпроизвеждат клиничната картина на ефекта от трите основни съставки на *aqua toffana*: халюцинации, изключителна тревожност и напрегнатост, натрапчив страх от смъртта, депресия и личностни изменения, непоносими коремни болки и колики, остра бъбречна недостатъчност, болезнено подуване на ставите на крайниците, кожни обриви и т.н. Прилагана в малки дози през продължителен период от време, отровата би могла да причини точно такава бавна, мъчителна смърт, каквато е сполетяла Моцарт. Самият композитор още около шест месеца преди смъртта си е подозирал, че е жертва на отравяне — обстоятелство, което по никакъв начин не съответства на протичането на острата ревматична треска, която би го довършила буквално за дни. Неговият син Карл Томас Моцарт впоследствие също твърдял, че баща му е бил нарочно отровен.

Никой никога няма да узнае истината. Оставям ви просто храна за размисъл...

А ако действително има основания да се смята, че Моцарт е бил отровен, то към кого следва да насочим обвинителен пръст? Една разпространена теза, залегнала в хитовия филм „Амадеус“ по пиесата на Питър Шафър, гласи, че Моцарт може да е отровен от своя съперник, композитора Салиери. Всъщност предположения, че Салиери стои зад убийството на Моцарт, се появяват много преди „Амадеус“ — Пушкин пише стихове на тази тема, а Римски-Корсаков ѝ посвещава цяла опера, озаглавена „Моцарт и Салиери“.

И така, дали е бил той? Никой не може да го отрече категорично; и все пак историческа истина е, че психичноболният Салиери, макар впоследствие да си е признал извършването на това престъпление, така и не е бил наказан за него, пък и толкова често е променял показанията си, че в крайна сметка никой не е приел сериозно самопризнанието му.

Друга популярна теория, която Лай Луелин споделя с Бен Хоуп в книгата, гласи, че Моцарт може да е бил убит от масоните, защото е издал техни тайни в операта си „Вълшебната флейта“. Това обаче — както ще ни обясни по-късно професор Арно — влиза в противоречие

с факта, че Моцарт е бил истинска звезда в масонското движение, основен негов защитник и пропагандатор във време, когато масоните са били обект на силен политически натиск.

„Конспирацията Моцарт“ е само една история. Но докато проучвах историческите факти за написването ѝ, все повече се убеждавах, че за гибелта на композитора може да са били виновни далеч по-зловещи и всемогъщи политически сили. Факт е, че силните интелектуални и духовни връзки между масонството и революционните движения във Франция и Америка през втората половина на XVIII век са били източник на сериозно безпокойство за аристократичните дворове, управлявали Европа. Факт е също така, че виенската тайна полиция е имала указания от императорския двор да шпионира, контролира и в крайна сметка да изкорени масонското движение. Като изгряваща звезда и любимец на публиката, открито поддържащ революционната идеология на масонството, много вероятно е Моцарт да е привлякъл вниманието им като основна заплаха за режима.

Това е само една история. Дали наистина се е случила по описания начин? Още веднъж оставям на вас да решите.

За себе си аз имам отговор.

Издание:

Автор: Скот Мариани

Заглавие: Конспирацията „Моцарт“

Преводач: Боян Дамянов

Година на превод: 2009

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Обсидиан

Град на издателя: София

Година на издаване: 2009

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Абагар“ АД — Велико Търново

Редактор: Димитрина Кондева

Технически редактор: Людмил Томов

Коректор: Петя Калевска

ISBN: 978-954-769-198-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6285>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.